

WEG VAN HET DENKEN III.
(Van 'zijn' naar 'hebben' en terug.)

De Terugweg
(Bevrijding!)

Copyright © 2016 Jan M. De Boo
Auteur: Jan M. De Boo

Druk: Pumbo.nl
Omslagontwerp: Jan M. De Boo
Vormgeving binnenwerk: Jan M. De Boo

Spiritueel-filosofische dialogen waarin verschillende filosofische richtingen en spirituele stromingen convergeren, zodat inzicht wordt verkregen in de relatie tussen 'hebben' en 'zijn', de rol en ontwikkelingsmogelijkheden van de mens en diens plaats in het Geheel.

ISBN 978-90-825398-2-0
NUR 728

Vermenigvuldiging van de inhoud van (delen van) deze uitgave is toegestaan na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij De Enkeling
jmdeboo@gmail.com

Inhoud

Hoofdstuk	blz.
1. De verwarring van het keerpunt	5
2. De weg van het de-identificeren	37
3. Niets, oneindig en het Universele Bewustzijn	75
4. Het samenvallen	125
5. Zicht op het ongeken	169
 Epiloog: Weg van het denken	 209
 Lijst van figuren	 213
 Appendix 1: Nadere duiding kernbegrippen deel I, II en III	 217
Appendix 2: Beeldmerk	247

De verwarring van het keerpunt!

'Elke vorm van identificatie gaat in de richting van de hoofdwet en verhindert daarmee de mens het begaan van de Terugweg!'

De Zoeker ervoer een onbestemde onrust in zijn binnenste. De verhalen van de Omwegen, die Meester Negen hem de afgelopen jaren had verteld, werkten in talloze combinaties door in zijn gedachten. De verhalen op zich gaven een benadering van het menselijke leven, die hij weliswaar onderschreef, maar er was tegelijkertijd een vaag en ongrijpbaar gevoel dat knaagde, omdat hij er niet in slaagde een totaalbeeld te verkrijgen. In een zwijgzame stemming voegde hij zich dan ook die dag bij Meester Negen en ondanks het feit, dat hij de ander meer dan vier maanden niet had gesproken, reageerde hij enigszins mat op diens welkomstgroet en zette zich afwachterend aan tafel. Hij vermoedde, dat hij verkeerde in de toestand, die door de ander vaak werd gekarakteriseerd als de waak-slaap, maar dan nog! Hoe hielp die kwalificatie hem verder? Meester Negen was zich gewaar van de stemming van zijn gespreksgeenoot, maar wachtte af.

Uiteindelijk verbrak de Zoeker de stilte.

'Ik loop vast in mijn denken,' begon hij aarzelend. Hij schudde echter onmiddellijk daarna zijn hoofd, omdat deze openingszin hem niet aanstond. Zomin overigens als alle andere beginzinnen, die hem de afgelopen tijden door het hoofd waren geschoten. Hij wuifde met zijn hand, alsof hij daarmee de woorden in de lucht wilde doen oplossen.

'Een verkeerd begin,' mompelde hij verontschuldiggend, 'maar ik kan het goede begin gewoon niet vinden. Ik bedoel,' hervatte hij, 'abstract gesteld zijn er vragen en er zijn antwoorden, maar wat is dat helemaal? Concepten en zo leiden tot begrip, maar dan nog, wat is dat? En waar leidt het toe? Wat heb ik in essentie aan die antwoorden? Wat is de waarde ervan en uiteindelijk, wat kan ik er mee?'

Hij schudde zijn hoofd, nog steeds ontevreden, omdat hij wist, dat de kern van zijn innerlijke onbehagen ondanks de gebruikte woorden hooguit was geschampt.

'Ik bedoel,' probeerde hij daarom vervolgens, 'we hebben het vaak over het denken en over het "ik". Op conceptueel niveau begrijp ik denk ik veel van wat u zegt. Ik begrijp inmiddels ook, dat het de virtuele wereld van mijn denken is van waaruit ik voornamelijk leef. Ik heb ook in flitsen ervaren, dat er een waak-waak bewustzijn is, maar toch...' hij zuchtte onmachtig.

'Toch?' herhaalde Meester Negen.

‘Het is ingewikkeld om verder te gaan dan dit. En als ik al verder zou komen, zou ik toch op een bepaalde manier exact op hetzelfde punt staan als waar ik me nu bevind. Het schiet niet op! Het lijkt allemaal zo triviaal en toch heb ik het gevoel, dat ik vast loop, wat ik ook doe!’

Hij keek even somber voor zich uit voor hij verder ging. ‘Zelfs als ik er in zou slagen een heldere vraag te formuleren, komt er toch niet meer dan een antwoord. Dat kan natuurlijk niet anders, maar wat heb ik aan al die antwoorden? Ik heb er al zoveel! Mijn ervaring is, dat uw antwoorden uiteindelijk altijd wel ergens passen, maar toch, het feit blijft, dat ik er een antwoord bij heb, terwijl ik, vreemd als het misschien klinkt, op een of andere wijze geen stap verder ben gekomen. Ik bedoel, natuurlijk heb ik dan weer iets om te overdenken, om in het aanwezige conglomeraat van denkbeelden in te passen, maar’ Hij schokschouderde hulpeloos.

‘Datgene, wat een vraaggevoel heeft bewerkstelligd, is stil, althans voor het moment,’ probeerde Meester Negen hem te helpen.

‘Het vraaggevoel is natuurlijk weg!’ De Zoeker kon dat niet ontkennen, maar daar ging het hem niet echt om. ‘Dat is altijd slechts tijdelijk, voor even. Mijn geest, en ik vermoed die van iedereen, maar daar heb ik geen zicht op, kent gewoon geen rust wat dit betreft. Mijn ervaring is, dat er altijd ergens in de diepten van mijn denken wel een volgende vraag, een volgend verwonderpunt opborrelt. Met andere woorden, de volgende vraag ligt altijd op de loer. En daarmee wordt het proces van het zoeken naar antwoorden gecontinueerd. Zo gaat het door en door en door. Het is soms even stil, maar vervolgens is er altijd weer een vraag.’

Meester Negen knikte.

‘Zo werkt het spel.’

‘Wat er zo gebeurt,’ sprak de Zoeker mat, ‘is, dat ik uiteindelijk niet veel meer ben dan een verzameling antwoorden. Een uiterst beperkte verzameling ook nog, want alle vragen, die ik niet gesteld heb, waarvan ik geen weet heb, blijven in mij onbeantwoord. Pas als ik min of meer bewust een vraag stel, komt er een antwoord.’

Meester Negen knikte.

‘Wat is er mis met deze situatie,’ vroeg hij, ‘ik bedoel, wat is je probleem er mee?’

‘Het proces zelf is mijn probleem!’ zei de Zoeker. ‘Ik weet dat het zo gaat, dat dat onvermijdelijk is, maar voor mij is het onbevredigend, omdat ik steeds meer het gevoel heb, dat het vraag en antwoord gebeuren een soort doodlopende weg is, die slechts leidt tot het vergaren van een immense hoeveelheid encyclopedische kennis. Zelfs al is die spiritueel getint!’

Meester Negen glimlachte.

‘Ik vermoed, dat je gelijk hebt. De verzameling zal blijven groeien in omvang. Wellicht dat je omgeving je om die reden als wijs of gestudeerd zal gaan beschouwen en als dat je doel is, is het verwerven van kennis natuurlijk een uitstekend middel en het stellen van vragen is dan uiterst nuttig, maar als het, zoals je stelt, slechts een proces is, dat je gebeurt, is het voorstelbaar, dat je het uiteindelijk als hinderlijk ervaart.

Overigens,’ Meester Negen hief zijn vinger bezwerend op, ‘het door jou gebruikte bijvoeglijk naamwoord ‘spiritueel’ staat volkomen los van de essentie van het

probleem, waarmee je worstelt. Dat woord is niet meer dan een kwalificatie, die wordt gegeven aan een verzameling gelijksoortige denkbeelden, die als positief wordt **gelabeld** en daarom in sommige kringen een bijzondere waardering krijgt, maar dat is alles! Er is inhoudelijk natuurlijk een stevig verschil tussen een verzameling spirituele denkbeelden en een verzameling wiskundige denkbeelden, maar beiden zijn nooit meer dan conglomeraten van denkbeelden.

“Ikken” hebben de neiging om altijd op dezelfde wijze om te gaan met denkbeelden. Zij identificeren zich met de inhoud ervan! En dan is het spel begonnen. Als er identificatie heeft plaatsgevonden worden de denkbeelden als waardevol beschouwd. Dan zijn ze deel geworden van het “ik” en is de mens er net zo aan gehecht als bijvoorbeeld aan zijn vingers. De mens beschouwt zijn “ik” als een substantieel deel van zichzelf en vindt dat “ik” dus waardevol en daarmee de samenstellende delen van zijn “ik”, de denkbeelden.’

De Zoeker schudde het hoofd.

‘U hebt dat al zo vaak gesteld, maar het proces van identificatie staat los van mijn onbehagen met betrekking tot de meerwaarde van antwoorden. Tenminste,’ voegde hij er aan toe, ‘dat denk ik.’

‘Je schetst met een beperkt aantal opmerkingen een complex probleem,’ zei Meester Negen, ‘en de belangrijkste vraag heb je als eerste gesteld. Je vraagt je af, wat je aan antwoorden hebt. Niet om het een of het ander, maar het is wat mij betreft geen toeval, dat je het werkwoord ‘hebben’ gebruikt. De mens, die iets ‘heeft’ beschikt over bezit. Bezit is iets waarover hij het beschikkingsrecht heeft, waarmee hij naar eigen goeddunken kan handelen, iets kan ‘doen’. Wat hij kan gebruiken tijdens zijn reis in de tijdruimtematerie werelden. Wat betreft materieel bezit is dit direct duidelijk. Maar hetzelfde geldt indirect ook voor het geestelijke bezit, de denkbeelden. Het woord ‘indirect’ is hier van groot belang. Geestelijk bezit ‘werkt’ alleen als het in de tijdruimtematerie werelden aan macht is gekoppeld. Met andere woorden, de bezitter van het denkbeeld weet met behulp van dat denkbeeld bepaalde zaken te bewerkstelligen in de tijdruimtematerie wereld. We hebben het daar verschillende maken over gehad, nietwaar?’

‘U spreekt over het vermogen om de tijdruimtemateriewereld te ordenen,’ bevestigde de Zoeker, maar tegelijkertijd plaatste hij een kanttekening. ‘Ik zie echter geen verband met mijn gevoel van onbehagen over de gang van zaken.’

‘Wellicht komt dat nog. Laten we voorlopig constateren, dat de mens zijn kompas heeft gericht op ‘hebben’, omdat hij via dat werkwoord in zijn tijdruimtematerie wereld in staat is om te ‘doen’, wat dan ook.’

De Zoeker zweeg en overdacht wat er gesteld was. Het leek een terechte opmerking en als hij de stappen in de redenering van Meester Negen volgde, was het waarschijnlijk nog juist ook, maar was het betoog van de ander überhaupt wel relevant voor de essentie van zijn probleem? Hier had hij weer een antwoord, en nu? Hoe verder? Wat kon hij daar mee? Tot zijn ongenoegen merkte hij, dat hij zelfs in zijn eigen hoofd op ‘doen’ uitkwam, precies zoals Meester Negen in diens betoog. Hij bleef peinzend voor zich uit kijken.

‘Je vroeg je af,’ verbrak Meester Negen de stilte, ‘wat je aan antwoorden hebt? Die vraag moet, wat mij betreft, worden voorafgegaan door een eerdere vraag namelijk: Heb je, als je een vraag stelt een bepaald doel voor ogen?’

‘Er is een verwonderpunt,’ reageerde de Zoeker.

‘Natuurlijk, anders zou er geen vraag ontstaan, maar er zijn immens veel verwonderpunten in het bestaan.’

‘Daarom zijn er ook zoveel vragen,’ zei de Zoeker, maar Meester Negen schudde het hoofd.

‘Als dat je uitgangspunt is, kan er geen probleem zijn. In het verwonderpunt rijst een vraag op. Als er een antwoord is gegeven, is daarmee het vraaggevoel verdwenen en is er ruimte voor het volgende verwonderpunt.’

De Zoeker schudde het hoofd.

‘Zoals u het stelt, kan elk antwoord dan goed zijn, maar mijn gevoel vertelt me de laatste tijden, dat het niet zo is en dat is juist het probleem.’

‘De vraag of een antwoord goed is, hangt af van het doel, dat de vragensteller heeft. Zelfs in een quiz, waar de vragen volstrekt arbitrair en voor de situatie an sich doorgaans volkomen irrelevant zijn, is er een doel. De deelnemer moet het juiste antwoord geven. Zijn doel is de prijs bemachtigen. Zo geldt het ook voor jou. Als je een doel hebt, dan is er een richting. Dan kun je vragen stellen en de waarde van het antwoord bepalen. Een antwoord is waardevol, als het je helpt in de richting van je doel. Je kunt er dan activiteiten mee ondernemen, die je in de richting van je doel brengen. Een antwoord is waardeloos, zelfs al is het juist, als het je van je doel afhoudt.’

De Zoeker overdacht dit en knikte uiteindelijk, maar toch met enige tegenzin, omdat zijn eerdere gevoel van onbehagen nog steeds aanwezig was.

‘Wat u zegt is terecht. Dat wil zeggen, ik kan er weinig tegenin brengen, maar ik vind het teveel toegespitst op het concrete, op het materiele en voor mijn gevoel ligt daar niet mijn probleem. Hoe moet ik hetgeen u zojuist vertelde plaatsen in verband met bijvoorbeeld spirituele verwondering?’

‘Voor mij is er geen verschil,’ zei Meester Negen.

‘Hoe kan ik antwoorden toetsen aan een spiritueel doel? Ik bedoel, welk spiritueel doel is überhaupt een na te streven doel?’

Meester Negen keek de Zoeker enige tijd nadenkend aan.

‘We komen bij de kern,’ sprak hij ten slotte cryptisch en hij vervolgde: ‘de vraag is nu geworden tot ‘welk spiritueel doel’ wil je hanteren, akkoord?’

De Zoeker schudde langzaam in ontkennen zijn hoofd.

‘Dat was niet mijn vraag! Dat is mijn vraag geworden, nadat u een aantal opmerkingen over doel en richting heeft gemaakt. Mijn beginvraag had te maken met de waarde van het proces, waarbij er vragen en antwoorden zijn.’

‘Goed,’ bevestigde Meester Negen, terwijl hij nauwelijks merkbaar glimlachte, ‘Je hebt gelijk, zo ben je begonnen. Laten we een andere weg volgen. Waar komt volgens jou het ‘vraaggevoel’ vandaan?’

‘Dat ontstaat, als ik iets zie, hoor, ervaar of er anderszins mee geconfronteerd wordt, wat ik niet begrijp.’

‘En dan stel je een vraag?’

‘Dan rijst de vraag naar wat zich manifesteert.’

‘Iemand of iets verstrekt een antwoord?’

‘Meestal wel!’

‘Dan is het vraaggevoel weg.’

‘Als het antwoord juist is wel.’

‘Hoe weet je dat het antwoord juist is?’

De Zoeker dacht hier enkele momenten over na.

‘Dat kan van verschillende factoren afhangen. Van de deskundigheid van degene, die het antwoord geeft, van de logica die gehanteerd wordt, of het aansluit bij gelijksoortige antwoorden en meer van dergelijke factoren.’

‘Zou je willen stellen, dat die factoren een bewuste rol spelen?’

‘Het lijkt me niet, eerlijk gezegd.’

‘Maar ze spelen wel een rol?’

‘Zeker! Waarschijnlijk zijn er ook nog andere factoren. Bijvoorbeeld, of de ander aardig is of kortaf, of anderen hem steunen in zijn antwoord en meer van dat soort aspecten.’

‘Voldoe ik aan die criteria?’

De Zoeker keek op, verrast door de directheid van de vraag. Hij wilde bevestigend reageren, maar niet onvoorwaardelijk. Want daarmee zou hij zichzelf in de rol van de gelovige plaatsen. Hij wenste dat zelf niet en wist, dat Meester Negen het ook niet zou willen.

‘Meestal wel,’ ontweek hij daarom een rechtstreeks antwoord.

De ander knikte.

‘Ik vraag dit niet uit belangstelling,’ legde hij uit. ‘Ik vraag het om te verduidelijken, dat elke vraag voortvloeit uit een onderliggend doel. Een doel, dat vaak zo ver bedolven is onder talloze denkbeelden, dat niemand het eigenlijk nog als doel beziet en daarom beschouwt als een mening of opvatting. Maar impliciet heb je het antwoord al eerder gegeven. Als iemand bij zichzelf een vraaggevoel ervaart is er iets gebeurd, heeft er iets plaatsgevonden, dat een gevoel van verwondering opwekt en waarvoor betrokkene op dat moment nog geen passend denkbeeld tot zijn beschikking heeft. Degene, die getroffen wordt door het vraaggevoel, staat echter niet met lege handen. Er is een scala aan denkbeelden aanwezig en met behulp daarvan wordt gericht naar een passend antwoord gezocht. Zo zijn er, je noemde ze net al, denkbeelden opgeslagen, die een indicatie geven over de mate, waarin een antwoordgever –de Vormer der Gedachten– kan worden vertrouwd. Wordt die Vormer als integer beschouwd, heeft hij een schare van supporters, hanteert hij de juiste logica, is hij aardig en wat je allemaal nog meer kan bedenken. Als aan al die voorwaarden min of meer is voldaan, is de Vormer degene, die de antwoorden mag geven. Dan is hij het, die het vraaggevoel mag laten verdwijnen. Kan je je vinden in deze gedachtegang?’

‘Er lijkt niet echt veel tegenin te brengen,’ mompelde de Zoeker.

‘Je hebt hier de kern van het vraag-antwoord proces te pakken. Het is het “ik”, dat de vraag stelt en op zoek gaat naar de geschikte Vormer der Gedachten, die vervolgens een antwoord formuleert.’

‘Meestal gaat het zo,’ bevestigde de Zoeker.

‘Interessant is, dat er in het hele proces een groot aantal impliciete oordelen zitten. Dergelijke oordelen zijn denkbeeldenconglomeraten en zij behoren daarmee tot dat “ik” zelf.’

‘Dus?’

*‘Daarmee is het van begin tot het eind het “ik”, dat het vraag en antwoordspel beheerst en stuurt. Het kiest, selecteert en beoordeelt en aan het eind van het proces accepteert het een antwoord, dat ‘past’ binnen het geheel, **dat er al was!** Met andere woorden, er is vrijwel nooit sprake van een nieuw antwoord, omdat nieuwe antwoorden door het “ik” tijdens het proces van informatievergaring continu worden getest op hun ik-onvriendelijkheid. Ik heb het je herhaalde keren gezegd: een mens laat iets nieuws pas toe op het moment, dat het oud is geworden. Je vraagt dus nooit ‘open’ naar iets, je vraagt gefilterd en slechts het antwoord, dat het meest bij het “ik” past, laat je toe. Met als gevolg dat je natuurlijk nooit veel verder komt en dat er grote onvrede móet ontstaat -tenminste bij degenen, die zich hierin verdiepen- over deze gang van zaken.’*

De Zoeker zweeg verbluft. Deze benadering had hij niet verwacht.

‘Ik moet dus eigenlijk maar geen vragen meer stellen,’ mompelde hij.

‘Als je wilt weten, hoe je een computer moet gebruiken, is vragen bijzonder zinvol. Als je vraagt naar wegen om in contact te komen met het Universele Bewustzijn, ligt het anders.’

‘Ik heb,’ reageerde de Zoeker, terwijl hij de woorden overdacht, ‘denk ik, geen probleem met de vragen naar het gebruik van computers, gereedschap, auto’s of het aanleggen van wegen. Het zijn juist die andere vragen, waar ik op doelde in het begin.’

‘Het proces is niet verschillend.’

‘Voor u misschien niet, maar voor mij vooralsnog wel!’ De Zoeker bleef enigszins obstinaat bij zijn standpunt.

‘Misschien komt het, omdat je alle doelen, die jouw “ik” in relatie met vragen over het bereiken van het Universele Bewustzijn heeft ingebouwd, inmiddels vergeten bent. Of gewoon niet meer herkend.’

De Zoeker overdacht dit kort. Dit was natuurlijk denkbaar, hoewel hij niet precies wist, waar de ander op doelde.

‘Het is niet uitgesloten,’ mompelde hij neutraal, ‘misschien zou u kunnen helpen ze op te sporen?’

Meester Negen glimlachte.

‘Meestal,’ begon hij dan, ‘hebben degenen, die het pad begaan wat zij als spiritueel betitelen, een min of meer vaag omschreven beeld van wat dat pad zou kunnen of moeten inhouden. Dat is niet verwonderlijk natuurlijk, sterker nog, het is welhaast onoverkomelijk! Wat dit betreft zijn er in het verleden van generatie op generatie talloze overleveringen geweest. Er bestaan tegenwoordig dan ook vele honderden

boeken, die door hun aanhangers de kwalificatie 'heilig' hebben gekregen. En die boeken zijn gevuld met raadgevingen, geboden, verboden, richtingen, adviezen, voorschriften en degelijke, die, indien gevolgd, leiden tot wat beschreven wordt als spirituele ervaringen. Zij het al niet in dit leven, dan wel in het leven na dit leven. Het denken over en werken met datgene, wat als spirituele denkbeelden wordt beschreven is van oudsher en niemand ontkomt aan oordelen over deze beeldvorming. In veel gevallen worden ze geaccepteerd en overgenomen, in een aantal gevallen worden ze afgewezen. Let echter wel,' Meester Negen keek de Zoeker nadrukkelijk aan, 'in beide gevallen heeft een "ik" er kennis van genomen en zijn dergelijke denkbeelden opgeslagen in het immense conglomeraat van denkbeelden, dat het "ik" zelf is. Het accepteren of afwijzen van de denkbeelden is een reactie, die mogelijk is, omdat in het "ik" denkbeelden bestaan. Begrijp je waar ik op doel?'

De Zoeker overdacht het.

'Wilt u zeggen, dat accepteren of afwijzen niet relevant is?' vroeg hij.

'Het zijn reacties op denkbeelden, die het "ik" zich eerst eigen heeft moeten maken, dát is wat ik zeg. Ze bestáán in de mens en zijn daarmee deel geworden van zijn "ik". Dat is de essentie van waar ik naar toe wil. Zo sluipen denkbeelden het "ik" binnen en bouwen daarmee de virtuele wereld op.'

De Zoeker knikte langzaam.

'Zo ontstaat de beeldvorming, waarover u het had,' sprak hij voor zich uit.

'Juist! En het gevolg van de beeldvorming is dat er in het denken richtingen ontstaan. De richting van hen, die de beeldvorming als nastrevenswaardig ideaal beschouwen is **in** de richting van die beeldvorming. Voor de anderen, die de beeldvorming afwijzen, is het een richting, die zich **er van af** beweegt.'

'Moet ik uit uw woorden begrijpen, dat elke beeldvorming verwordt tot een doel,' vroeg de Zoeker.

'Het is het doel! Het is een puur onbewust intern ijkpunt. Uit datgene, wat ik eerder beschreef, mag je opmaken, dat in ieder mens zeer veel doelen bestaan. Bijgevolg mag je ook concluderen, dat er in elk mens daarmee tijdens zijn moment 'nu' zeer veel richtingen zijn. Het overgrote deel van de doelen is uiterst passief. Met andere woorden, ze bestaan wel, maar onopgemerkt. Altijd echter als er een hier en nu situatie is, waarbij ze lijken te 'passen', maakt het "ik" ze actief.'

De Zoeker keek verrast op. Het was hem ineens kristalhelder.

'Daarom helpen antwoorden niet,' mompelde hij stellig, omdat het hem onwrikbaar duidelijk leek en hij ging verder: 'Antwoorden benadrukken in het moment zelf een of andere specifieke richting oogverblindend sterk, maar die belichting is dus nooit meer dan ééndimensionaal. Het is gerelateerd aan één van de talloze doelen en werkt duidelijk in de richting van dat doel. Om die reden is het dus "ik"-versterkend en wordt daarom met graagte door het "ik" aanvaard! In dat 'nu', als het denken is gevuld met die specifieke dimensie, lijkt het antwoord compleet en volledig, maar wat later roeren zich de andere dimensies in het onbewuste. Dan blijkt plotseling het antwoord haaks te staan of tegenovergesteld te zijn aan al die andere richtingen, die ook in het "ik" zijn opgeslagen en het gevolg is verwondering of misschien zelfs wel verbijstering!'

‘Zo gaat het proces!’ reageerde Meester Negen.

‘Daarom vroeg ik naar je doelen in de spirituele wereld. Als je veel gehoord hebt, gediscussieerd of gelezen, vindt er in je denken een continu proces plaats van toetsen, checken, accorderen en verwerpen. Daar is op zich natuurlijk niets mis mee, maar het verschilt als proces –niet qua inhoud dus- niets met het werk van bijvoorbeeld een manager, timmerman of coach van een sportteam.

De Zoeker grijsde breed.

‘Een ontnuchterend gegeven in de spirituele wereld,’ merkte hij op.

*‘Het is ontnuchterend, omdat daar naar de **inhoud** van denkbeelden wordt gekeken, niet naar het **procés** van denken.’*

De Zoeker knikte. De ander had gelijk. Hij realiseerde zich plotseling dat hij zich inderdaad altijd onmiddellijk identificeerde met de inhoud van het toevallige denkbeeld, dat zijn denkproces in het ‘nu’ bezette en niet met de bewegingen van dat denkbeeld tijdens het denkproces. Die bewegingen verliepen bij elk denkbeeld volgens dezelfde karakteristieke patronen. Allerlei eerdere opmerkingen en kanttekeningen die Meester Negen ooit over het denkproces had gemaakt, schoten hem te binnen. Plotseling leek alles op zijn plaats te vallen.

‘Ik ben nooit echt spiritueel bezig geweest,’ merkte hij op en een gevoel van blijdschap nam bezit van zijn gemoed, want onverwacht zag hij zijn innerlijk doorstraald met een onwrikbaar inzicht.

‘Je bent bezig geweest!’ zei Meester Negen. ‘Je hebt geworsteld met de materie. Je bent op tal van punten vastgelopen en dat leidt uiteindelijk bij iedere zoeker, mits hij blijft zoeken, tot datgene, wat ik beschrijf als de verwarring van het keerpunt, ik kom daar zo op terug. Maar terug naar jouw situatie. Je weet inmiddels, waar je níet moet zoeken. Negeer vanaf nu ook het begrip ‘spiritueel’. Dat begrip is verworpen tot een doel en daarmee is het een obstakel geworden in jouw denken. Je hebt dat doel bewust of onbewust nog eens behangen met ontelbare must’s en dont’s. Overgeleverde regels, die wellicht ooit zinvol kunnen zijn of zijn geweest, maar waarvan het belangrijkste effect bij jou is geweest, dat ze je aan jouw denken hebben vast gepind. Zij versterken daardoor continu je “ik” en bewerkstelligen in de praktijk het tegenovergestelde van wat ze in theorie beogen.’

*‘Weet u,’ zei de Zoeker, terwijl er nog steeds blijdschap in hem was, ‘het probleem, waarmee ik vanmorgen opstond, is eigenlijk eenvoudig te beschrijven. Eigenlijk ontsprong in mij altijd een soort vraag, nadat ik een antwoord had gekregen. In mijzelf was er een soort dialoog, die als volgt ging: ‘Dit antwoord is onmiskenbaar waar, ik kan er niets tegenin te brengen. Het is volledig, het klopt en is logisch, maar toch..... Het is voor mijn gevoel niet af! **Er is meer, maar waar, waarom en hoezo?**’ Meester Negen glimlachte nu op zijn beurt.*

‘Ik begrijp, waarop je doelt,’ reageerde hij, ‘en het is op een bepaalde manier een treffende verwoording van het verschil tussen ‘hebben’ en ‘zijn’. Een antwoord vloeit voort uit het ééndimensionale denken en wordt tot iets wat je ‘hebt’! Maar alle ‘hebben’ is beperkt en incompleet. ‘Zijn’ is dat nooit! Het eendimensionale denken over ‘zijn’, zelfs met de meest uitgebreide of harmoniserende denkbeeldenreeksen, is toch altijd schraal, want het gebeurt vanuit het ééndimensionale denken, daar waar

het aantal dimensies van 'zijn' oneindig is. Dát verschil ervaart de mens. Dat voel jij! Je kent enerzijds de bevredigende ervaring, dat jouw denken even stil is, maar tegelijkertijd weet je, wat de gewaarwording 'zijn' in houdt. Je weet, zonder dat iemand je dat hoeft uit te leggen, dat het verschil tussen beiden immens is. Wie verbonden is met het 'zijn' zoekt niet naar antwoorden, omdat hij niet stil staat bij verwondering. Hij weet, dat verdieping in verwondering hem in zijn denken zet en dat de uitkomst daarvan altijd beperkend is. Denken doet hij op basis van bewuste identificatie! Overigens geschiedt het zoeken naar antwoorden wetmatig! Het proces heeft in de mens zijn eigen momentum. Het bewerkstelligt de verwarring van het keerpunt. Het is daardoor zowel het grootste obstakel, maar anderzijds de toegangspoort tot de Terugweg!'

De Zoeker zweeg enigszins verrast en wachtte daarom op nadere uitleg.

'Er zijn vier grote wetmatigheden, die de mens aanzetten tot denken, tot het vinden van antwoorden en die hem bijgevolg aan de Omwegen kluisteren. Tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg stonden we uitgebreid stil bij de eerste ervan, die ik daar kwalificeerde als: De weg omhoog! Die 'weg' verwijst naar de alom in onze Scheppingsstraal aanwezige drang om te komen tot steeds dieper begrip, steeds groter inzicht. Dit, opdat de Scheppingsstraal uiteindelijk bevrijd wordt van elke vorm van identificatie. Het betekent dus, dat er op basis van die drang door de entiteit mens en alle Entiteiten bóven de mens continu gezocht wordt naar verdergaand begrip, naar dieper inzicht. Totdat in de Scheppingsstraal uiteindelijk het punt bereikt wordt, waarop Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit vrij van alle identificatie, want identificatie impliceert onwetendheid, zijn staat van begrip heeft bereikt. Dan is er het totale, het volledige inzicht in/van/over onze Scheppingsstraal en heeft Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit aan zijn opdracht voldaan. Je kunt hieruit begrijpen, dat de mens geen keuze heeft! Hij zál, teneinde zijn inzicht te vergroten, permanent moeten zoeken naar vergroting van zijn begrip, akkoord?'

De Zoeker grijnsde licht.

'Uw conclusie volgt uit uw daaraan voorafgaande these,' zei hij neutraal.

Meester Negen dacht even na over deze reactie, maar ging dan verder.

'Vervolgens is er de tweede wetmatigheid, die de mens, impliciet ditmaal, dwingt tot vergroten van zijn kennis. Ik spreek over de hoofdwet. Teneinde überhaupt te kunnen overleven is het nodig, dat de mens zijn tijdruimtematerie omgeving begrijpt, lijkt je niet?'

De Zoeker knikte: Het was triviaal.

*'De twee laatste wetmatigheden volgen rechtstreeks uit de hoofdwet. Het zijn de maximalisatiewetten, de wetten, die voortdurend aanzetten tot het verwerven van bezit en macht. Op het eind van de Grote Omweg stonden we uitvoerig stil bij de formule, waarin het verband tussen de verschillende factoren wordt weer gegeven: **Macht = Kracht** (=wil * vermogen) * **Inzicht** * **Gerichte aandacht**. Deze omschrijving*

geeft onder andere aan, dat macht toeneemt, als het bezit, in de formule gekenschetst als het vermogen, toeneemt. In de onderhavige situatie hebben we het over het vermogen tot 'weten'. De immer aanwezige drang om de macht te maximaliseren oefent daarmee direct druk uit op het "ik" om dit bezit, het vermogen tot 'weten' te maximaliseren. Daarom zet het "ik" zich in om begrip, kennis en inzicht te verwerven. Met andere woorden, om antwoorden te verzamelen. Ik kom daar straks nog op terug.' De Zoeker dacht na over wat er was gezegd en knikte dan langzaam. 'Houd dit in gedachten,' zei Meester Negen en hij zweeg een moment peinzend.

'De Terugweg biedt niet veel nieuws natuurlijk,' sprak hij dan. De Zoeker, die deze zin niet verwacht had, was meteen bij de les. 'Niet?' hij herhaalde het met enige verbazing.

'Dat zou niet mogelijk zijn. De Terugweg begint altijd op een punt, dat zich hetzij op de Kleine, hetzij op de Grote Omweg bevindt. Iets anders is niet mogelijk, zoals ik je duidelijk hoop te maken. De Terugweg wordt begaan vanuit of met behulp van een van de vele punten, die we op de Omwegen hebben doorgenomen. Natuurlijk worden onze gesprekken op de Terugweg geen herhaling, dat zou ons niet verder brengen, maar iedere keer als we vertrekken, doen we dat vanuit het oude! Vanuit het bekende begaan we de onbekende Terugweg. Er zullen dus veel aspecten aan de orde komen, die we eerder op de Omwegen door hebben genomen, met name die, die de mens er met man en macht van weerhouden om de Terugweg te begaan.

De beide Omwegen beheersen het leven van ieder zij het, zoals we herhaaldelijk vaststelden, onopgemerkt en niet problematisch. Integendeel, de mens kan heel zijn leven vertoeven op deze Wegen, gefascineerd door de ongekende mogelijkheden, die ze hem bieden. De grootsheid van het menselijke leven in al zijn facetten en schakeringen ontrolt zich aan zijn geestesoog, terwijl hij de Omwegen begaat. De meest aantrekkelijke verlokkingen liggen binnen zijn bereik. Voorwaarde is slechts, dat hij mee blijft bewegen in de stuwende richting van de hoofdwet en alle daarvan af te leiden wetmatigheden. De krachten, die de "ikken" aan de Omwegen kluisteren, worden door hen meestal niet als belemmerend of drukkend beschouwd! Toch en meer dan incidenteel ervaren "ikken" onbehaaglijke gevoelens, als de betrekkelijkheid van alles wat zij op de Omwegen aantreffen tot hun kern door dringt. Dergelijke momenten zijn in potentie een keerpunt. **Zij zijn de enige punten van waaruit het "ik" de Terugweg kan begaan.** Helaas wordt de mens altijd maar kort door zo'n keerpunt gefraspeerd. Daarmee ligt het inzicht, wat er mee gepaard kan gaan, vaak al weer achter hem, voordat hij zich er überhaupt van gewaar is. Het gevolg laat zich raden: Het moment wordt niet als keerpunt begrepen, dus niet gebruikt en is daarmee verloren!'

De Zoeker beaamde het stilzwijgend.

'Het leven op de Omwegen kenmerkt zich door permanente veranderingen. Zij zijn het gevolg van de 'ordeningsimpulsen', die alom in de Scheppingsstraal door de verschillende Entiteiten worden gebruikt om hun scheppingen in stand te houden. Deze impulsen werken op alle niveaus, onder, boven, naast, in en buiten elkaar en ze beïnvloeden elkaar op een wijze, die door de mens niet gekend of beheerst wordt. De mens wordt slechts geconfronteerd met de effecten, die zij bewerkstelligen en hij ervaart

daardoor, dat de tijdruimtematerie omgeving, waarbinnen hij bestaat, nimmer stabiel is. Dit maakt zijn leven onzeker, onvoorspelbaar en veel van de verworven antwoorden zijn ontoereikend. Het kompas van de mens vloeit direct voor uit de hoofdwet en is dus gericht op zekerheid. Voortdurend probeert hij om de verworven zekerheid van zijn huidige 'nu' op te rekken naar het komende 'nu', teneinde ook daar zekerheid te hebben. Activiteiten, die hieruit voortvloeien, trekken de mens juist uit zijn 'nu' en plaatsen het centrum van zijn aandacht in het denkproces. De grote identificatie met het denkbeeld 'zekerheid' impliceert, dat het verwerven van zekerheid een hoge prioriteit in het denken heeft verworven.'

'Tot zelfs na de fysieke dood aan toe,' zei de Zoeker cynisch en hij verduidelijkte: 'Als "ikken" vrijwillig hevige beproevingen ondergaan of ontberingen doorstaan, in de overtuiging dat ze door die handelingen na hun sterven een gelukzalige plaats verwerven.'

'Overleveringen uit vroegere culturen getuigen van zelfgekozen afzondering en lijden,' reageerde Meester Negen neutraal, 'en door hedendaagse 'logische' argumenten wordt dit als achterhaald afgeschilderd. Tegenwoordig worden daarom andere, veel minder ingrijpende methoden ingezet om tot die gelukzalige plaats te komen. Met een gerust gevoel kan het hedendaagse "ik" dus allerlei ontberingen negeren en zo dankzij deze onderbouwde 'argumenten' de hoofdwet blijven volgen. Sterker nog, als een "ik" zichzelf in een hard en disciplinair regiem zet, kun je waarnemen, dat andere "ikken" de spirituele waarde daarvan openlijk betwijfelen of zelfs bespotten. Op zich natuurlijk een zeer merkwaardige reactie.'

'Hoezo, merkwaardig?' vroeg de Zoeker. Veel voorzichtiger en hij trachtte ditmaal niet cynisch te klinken. 'Welke inzichten kunnen er voortvloeien uit ontbering?'

'Alsof degene, die zichzelf beproeft, dat voor zijn plezier doet! Alsof boete en versterkingen voor sommigen mensen net zo gemakkelijk zou zijn als lopen voor anderen en daarom niets zou inhouden! Alsof kluizenaars en pelgrims over het vermogen zouden beschikken, waardoor ze pijn, ongenoegen en ellende kunnen ombuigen in aangename gevoelens. Alsof de allesoverheersende werking van de hoofdwet hun deur voorbij zou zijn gegaan. Dit soort bizarre denkbeelden zijn natuurlijk apert onjuist! Geen enkel mens is in staat om in zichzelf de richting van de hoofdwet om te buigen.'

Meester Negen had de laatste zinnen met nadruk gesproken en het duurde enkele momenten voor de Zoeker een passende reactie had.

'Het komt me voor, dat u suggereert, dat dergelijke activiteiten dus wél nuttig zijn?'

'Als het bewuste acties zijn, dus acties, die niet voortvloeien uit suggestie of erger nog uit dwang van enigerlei Vormer der Gedachten, kunnen ze zeker zinvol zijn. Wie vanuit het waak-waak bewustzijn tegen de hoofdwet ingaat, beproeft zichzelf en doet dat vanuit een innerlijke drijfveer om het krachtenveld, waarin hij vertoeft, te leren kennen. Begrijp je het verschil in benadering?'

De Zoeker reageerde nauwelijks merkbaar, daarom ging Meester Negen verder. 'Hij zoekt de diepste essentie der dingen en heeft begrepen, dat die nooit gevonden wordt, als hij met de Vormers der Gedachten of met de Geest der Massa's mee blijft bewegen. Die Geest immers is de representant van de hoofdwet! Alles waar die Geest voor staat ligt daarmee in het verlengde van de hoofdwet. Het is de verwoording van talloze geope-

rationaliseerde aangename ervaringen. Het is de collectieve slotsom, het sluitstuk van het immer voortgaande proces van het zoeken naar ‘passende’, naar zekerheid gevende antwoorden binnen samenlevingen!

Elk “ik”, dat de ‘antwoorden’ van de Geest der Massa’s via de Vormers der Gedachten aangereikt heeft gekregen, heeft zich diens collectieve denkbeelden eigen gemaakt en verheugt zich in de zekerheid, die zij geven. Het is dát gevoel, waarmee de Geest de Massa’s “ikken” op de Kleine en de Grote Omweg weet te houden. Wie van deze Omwegen af wenst te wijken, zal deze kracht ervan moeten leren kennen! Een zeer werkbare handelswijze in deze is het ondernemen van activiteiten, die haaks staan op de richting, die de Geest der Massa’s duidt. Het vrijwillig aangaan van ontberingen is vanuit die optiek, maar alleen vanuit die optiek een juiste en begrijpelijke actie.’

De Zoeker herinnerde zich zijn cynisme en zweeg enigszins ongemakkelijk.

‘Het mechanisme,’ ging Meester Negen verder, ‘waarmee het “ik” zich oriënteert in zijn tijdruimtematerie dimensies ontvangt continu impulsen; Ik nam dat al op de Kleine Omweg met je door. Het denkproces van de mens wordt daardoor onophoudelijk geactiveerd en de gerichte aandacht van zijn “ik” verdwijnt daardoor dus permanent in de inhoud van de geactiveerde denkbeelden. Het “ik” is op een bepaalde manier eigenlijk in een continue staat van verwondering over dat, wat het meemaakt, wat het ervaart in de tijdruimtematerie dimensies. Vanuit die verwondering ontstaat de drang om komen tot begrip en daarmee wordt het proces geactiveerd, dat beschreven kan worden als ‘het zoeken naar antwoorden op vragen.

Het opkomen van vragen en het bedenken van passende antwoorden geschiedt op een niveau dat ik als **niet-bewust** kenschets. Enkele figuren kunnen verduidelijken, waar ik op doel.’

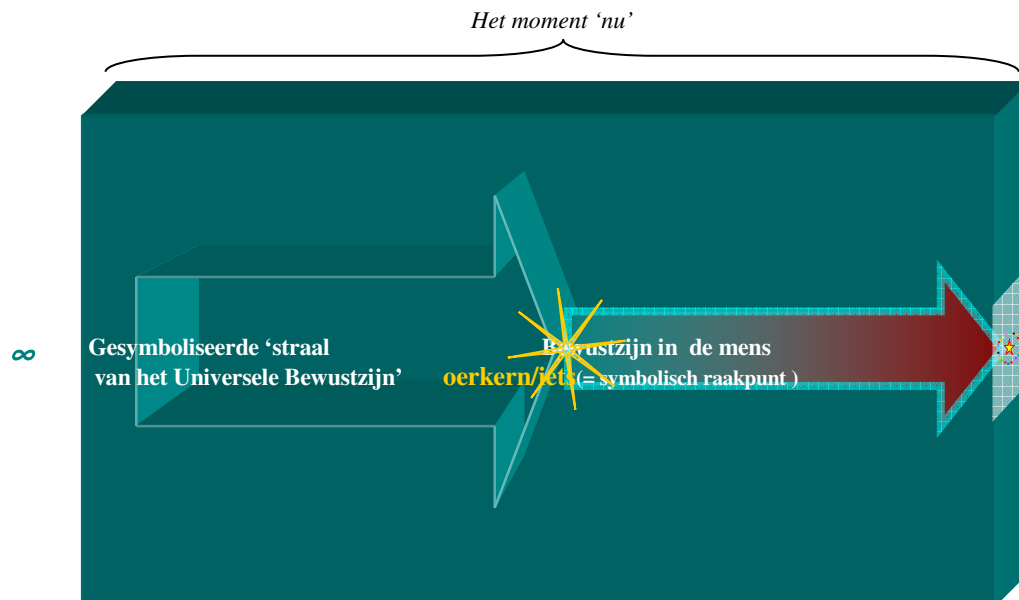

fig.1: Wat er plaatsvindt in het moment ‘nu’.

‘Deze tekening is een weergave van het moment ‘nu’. Dat klinkt enigszins absurd, want in ander verband stelden we vast dat dat moment géén afmetingen heeft. Om te kunnen verduidelijken wat er in het moment ‘nu’ plaatsvindt, is het nodig dat moment als het ware ‘op te rekken’ en zo ontstaat dan de figuur, die hier ligt. Je dient je echter te realiseren, dat alles, wat in de figuur getekend is, gelijktijdig plaatsvindt, akkoord?’

De Zoeker keek naar de figuur en dacht na over het statement van de ander.

‘Laat ik het proberen,’ mompelde hij, ook omdat hem niet precies duidelijk was, waar Meester Negen naar toe wilde redeneren.

‘Je ziet, en daar heb ik het uitgebreid met je over gehad op de Kleine Omweg, dat het “ik” het eindpunt is van het transformatieproces binnen onze Scheppingsstraal, waarbij uiteindelijk het Universele Bewustzijn is omgezet in de gerichte aandacht van het “ik”. Die transformatie herken je aan het kleurverloop, van blauwgroen naar paarsbruin rechts. Ik vestig ook je aandacht op het lichtblauwe vlak uiterst rechts. Dat symboliseert wat mij betreft het vlak, waarbinnen zich het bestaan van het “ik” afspeelt. Ik heb in dat vlak een veelkleurige ellips getekend. Deze geeft de explosie van dimensies weer, waar wij de laatste bijeenkomst uitvoerig bij stilstonden, ik neem aan dat je je dat nog herinnert?’

De Zoeker knikte: Hij had het nog helder in de geest.

‘Je ziet dat de ‘bewegingsrichting’ van het bewustzijn, om het maar eens als zodanig te noemen, voorwaarts is, in de figuur van links naar rechts. Uiterst rechts bevindt zich dus het “ik”. Om die plaatsbepaling, om die situering, daar gaat het mij om! Want, omdat het “ik”, het conglomeraat van denkbelden, zich uiterst rechts bevindt, betekent dat, dat er op die plek géén kennis kan zijn van wat er links in de figuur is.’

De Zoeker keek vragend op en Meester Negen ging daarom verder: ‘Kennis zit rechts! Het “ik” kan dus nooit begrip, inzicht of kennis hebben van zijn bestaansgrond, het Universele Bewustzijn, omdat het “ik” het resultaat is van het transformatieproces, dat door het Universele Bewustzijn in ingezet. Alleen als de Terugweg gegaan wordt, als de identificerende werking van kennis wordt weerstaan, kan het Universele Bewustzijn worden ervaren.

*Destijds zei ik je, dat de gang van de bol van bewustzijn in menselijke lichamen vergeleken kan worden met het leren besturen van een immens verkeersvliegtuig. De bol van bewustzijn treft zichzelf aan in het lichaam en wordt geacht daar benodigde ervaringen mee op te doen. Maar voordat dit überhaupt mogelijk is, moeten allerlei functies en kenmerken van lichamen eerst worden ontdekt en daarna uitgetoet. Ook het denken moet worden ontdekt en uitgetoet en wat zie je? Je ziet, dat de bol van bewustzijn zichzelf gaat ervaren en beschrijven **met behulp van de menselijke functies!** Met behulp dus van denkbelden, die direct zijn afgeleid van het bestaan in een menselijk lichaam. Iets anders is overigens niet mogelijk natuurlijk...’*

‘Waarom niet,’ onderbrak de Zoeker, voor wie dat statement te snel was.

Meester Negen dacht een ogenblik na.

‘Een vleermuis, als voorbeeld, heeft geen ogen en ‘kijkt’ dus niet. De wereld, waarin dat dier bestaat, ‘kent’ geen beelden, zoals wij mensen die kennen. Vissen leven in water. De aard van dat bestaan verschilt radicaal van het bestaan in lucht. In het volstrekt theoretische geval, dat vissen en vleermuizen hun wereld zouden kunnen beschrijven,

zullen die beschrijvingen radicaal anders zijn dan onze beschrijvingen. Waarmee ik wil zeggen, dat datgene, wat de mens denkt en beschrijft, volledig gedomineerd wordt door het gegeven, dat zijn bewustzijn zich in een menselijke vorm bevindt. Om nu de ware aard van zijn diepste kern te kunnen **ervaren**, moet hij zich ontworstelen aan de overweldigende kracht van zijn denken. Hij moet de-identificeren!
Al sprekend legde Meester Negen een volge tekening neer.

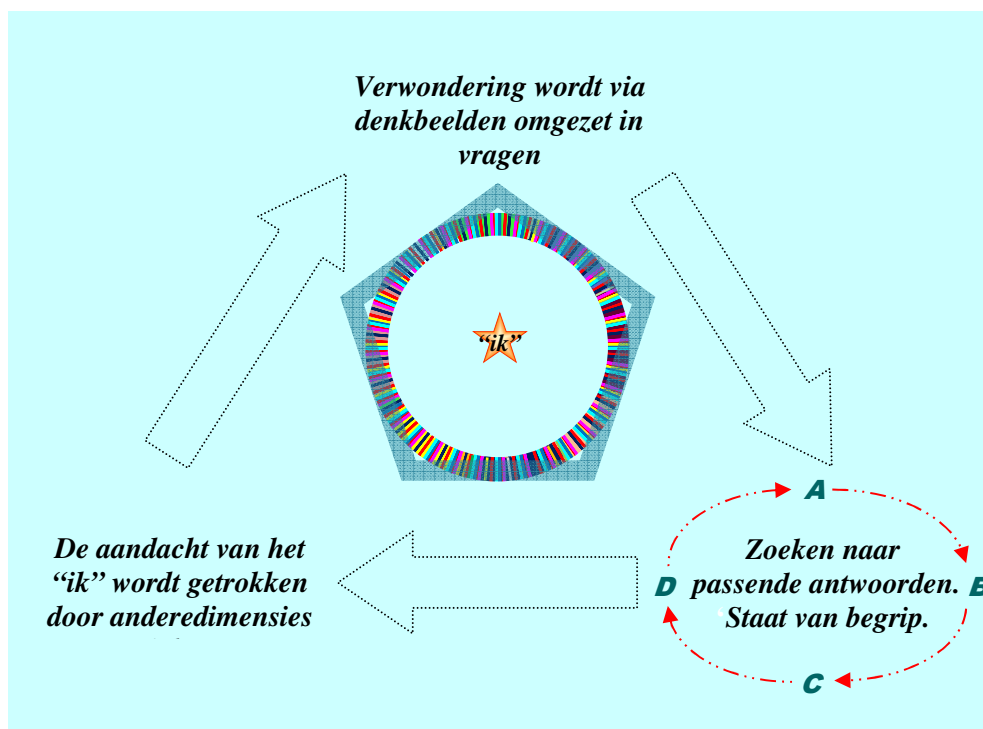

fig.2: Het proces van zoeken naar antwoorden in het 'nu'

'Ik heb het denkproces van het "ik" in zijn moment 'nu', dus middenin het lichtblauwe vlak uit de vorige figuur weergegeven met behulp van een sterk vergrote figuur.'

Middenin bij de ster bevindt zich het raakpunt van het bewustzijn van de mens en het vlak van het 'nu'. Die ster verwordt onmiddellijk tot "ik" op het moment dat één van de dimensies -één van de kleuren- de aandacht van de mens trekt. Dat proces nam ik de vorige keer uitgebreid met je door.

Om de cirkel van dominante dimensie heb ik de jou bekende vijfhoek getekend. Daarmee impliceer ik, dat de dominante dimensies zich in die vijfhoek bevinden. Dat kan overigens niet anders, ik kom daar straks op terug, maar eerst wijs ik je nog naar de regelkring van activiteiten, die ik heb getekend. Zij beschrijven de verschillende activiteiten die zich continu in het denken afspelen.

De regelkring begint boven met verwondering of verbazing, verbijstering, verwarring of welk synoniem begrip je ook wilt gebruiken om aan te geven, dat er in de mens een soort 'vraag-gevoel' ontstaat. Vervolgens is er het zoeken naar een passend denkbeeld. Ik heb dat rechts onderaan weergegeven. Overigens geschiedt dat proces van zoeken naar

passende antwoorden ook weer met behulp van een regelkring, in de figuur weergegeven met de letters **A**, **B**, **C**, en **D** weergegeven en daar ga ik later op in.

Maar als het passende antwoord is gevonden, is er in de mens momentaan een staat van begrip. Vanuit die staat kan het “ik” vervolgens de aandacht zélf richten op een volgende dimensie of, en dat is meestal het geval, vanuit die staat wordt de aandacht getrokken door een volgende dominante dimensie. Dit geeft weer, dat zowel het ontstaan van het vraag-gevoel, als het zoeken naar antwoorden een continu proces is. En als een mens geen antwoord vindt in zijn eigen conglomeraat van denkbeelden, zal hij een antwoord proberen te krijgen bij een Vormer der Gedachten. Als de antwoorden zich daar niet bevinden of in de ene samenleving afwezig zijn, dan wordt gezocht in een andere samenleving. Met de hedendaagse communicatiemiddelen gaat dit allemaal heel gemakkelijk. Op een bepaalde manier vergemakkelijkt dit voor de mens het bereiken van het keerpunt, van het begin van de Terugweg. Ik kom ook daar nog op terug.’

‘Het proces gaat, zoals u het beschrijft,’ zei de Zoeker, ‘maar u spreekt over antwoorden in de breedte. Ik bedoel zonder enige verdere kwalificatie. Ik neem aan, dat mensen het toch van belang vinden om te weten of hun verkregen antwoorden in ieder geval tot op zekere hoogte de juiste zijn of niet!’

‘Of antwoorden juist zijn of niet lijkt van belang! Maar ik wil hier toch en met nadruk enkele kanttekeningen bij plaatsen. Op de Grote Omweg verdiepten we ons in de aard van denkbeelden en we zagen, dat het “ik” de inhoud van denkbeelden na gebruik van bepaalde criteria beoordeelt als ‘waar’ of als ‘niet waar’.’

De Zoeker knikte, hij had dat gesprek nog helder in zijn geest.

‘Vaak stonden we ook stil bij het feit dat in het proces van naamgeving, van het geven van namen aan materiële en immateriële zaken lang niet altijd de maximale exactheid of volledigheid wordt nagestreefd. Dat leidt vervolgens regelmatig tot uitvoerige discussies die desondanks niet leiden tot verdieping van inzicht, omdat de gebruikte begrippen niet adequaat zijn. Teneinde dat in ons gesprek te voorkomen, memoreer ik het volgende: Alle antwoorden zijn denkbeelden, maar niet alle denkbeelden zijn antwoorden!’

Meester Negen zweeg geruime tijd en gaf daarmee de ander kans om de inhoud van zijn statement te beproeven.

‘Het is goed, dat u het zo scherp neerzet, want in eerste instantie zou ik zelf ook over het subtiële verschil heen zijn gestapt,’ mompelde de Zoeker. ‘Ik denk echter te begrijpen waar u op doelt.’

‘Goed, ik kom er nog op terug, maar ook het volgende zal je dan duidelijk zijn. Daar, waar de **inhoud van een denkbeeld** wordt getoetst, gebruik ik de dualiteit ‘waar’ en ‘niet waar’. Daar, waar er **gesproken wordt over de inhoud van een antwoord**, prefereer ik het gebruik van de dualiteit ‘juist’ en ‘niet juist’. Ik doe dat vanuit een tweetal overwegingen. De eerste is het eenvoudigst: Het verschil in de gehanteerde dualiteit maakt in ons gesprek helder of we het hebben over ‘antwoorden’ of over het veel bredere begrip ‘denkbeelden’. De tweede reden is echter veel fundamenteeler en heeft te maken met de invulling van het begrip ‘juist’. Er bestaat namelijk een immens verschil in hetgeen er ‘juist’ gevonden wordt door menstype 1, menstype 2 of menstype 3!’

De Zoeker keek verbaasd op en het duurde even voor hij reageerde.

‘U eerste overweging is me helder, maar bij de tweede heb ik geen herkenning. Ik bedoel, ik merk zelf natuurlijk ook wel, dat mensen niet overeenstemmen wat betreft hun opvattingen met betrekking tot wat ‘juist’ en ‘niet juist’ is, maar ik zou dat nooit gekoppeld hebben aan de verschillende menstypen.’

Hij dacht nog een moment na, maar ging dan verder: ‘Bovendien lijkt het mij, dat als antwoorden maximaal worden geobjectiveerd bijvoorbeeld door gebruikmaking van de methodiek van de wetenschappelijke bewijsvoering dit soort subjectieve invullingen allemaal wegvallen! Als dat het geval is, lijkt mij geen rol meer weggelegd voor verschillen, die herleid kunnen worden tot bijbehorende menstypenummers.’

Meester Negen glimlachte.

‘Goed, dat je dit zo inbrengt. Ik stel dan ook voor, dat ik begin met de verschillen tussen de menstypenummers. Als dat duidelijk is, hebben we meteen materiaal om nader in te gaan op mogelijkheden om tot objectivering te komen. Kun je je daarin vinden?’

Hoewel de Zoeker zich realiseerde, dat er geen echte vraag was gesteld, knikte hij desondanks en Meester Negen ging verder.

‘Ik stel voor, dat we nog even terugdenken aan het begin van ons gesprek vandaag. Vragen, zo zagen we, worden niet zomaar gesteld. Zij vloeien voort uit een achterliggend doel. Een doel, dat wellicht lang niet altijd prominent in het bewustzijn aanwezig is, maar dat gegeven is niet van belang. Het is er en in dat verband is het noodzakelijk om je de verschillen tussen de menstypenummers te herinneren. De insteek van menstypenummer 1 luidt: Het is goed voor mij! De insteek van menstype 2 is: Het voelt goed, terwijl die van menstype 3 is: Het volgt de lijnen van het rationeel denken. Ik neem aan dat je je dit nog herinnert?’

‘Uiteraard! U hebt dat verschillende malen gememoreerd!’

“Mooi, want daarmee heb je meteen de verschillende basiscriteria, die door de onderscheiden menstypen worden gehanteerd. Op basis daarvan komen zij tot de beslissing of een verstrekt antwoord al dan niet juist is.”

‘U maakt er zo een strikt individuele beslissing van,’ meende de Zoeker.

‘Dat is het ook altijd! Laten we het per menstype nader uit werken.

Menstype 1 vindt een antwoord juist, omdat het voor hém werkt. Met andere woorden, als hij het antwoord gebruikt is dat goed voor hem. Er is geen enkele reden te bedenken, waarom hij dat antwoord niet als ‘juist’ zou accepteren. Sterker nog, het niet accepteren van het antwoord als juist zou ingaan tegen de weg van de minste weerstand en menstype 1 doet dat, anders dan gedwongen, nooit.

Menstype 2 vindt een verstrekt antwoord juist, omdat het goed aanvoelt. Met andere woorden, zo’n antwoord versterkt in hem de richting van de hoofdwet, het zoeken naar het aangename en past daarmee volledig bij de instelling van menstype 2. Voor dat type geldt net zo als dat voor type 1 geldt, het niet accepteren van zo’n antwoord gaat in tegen de weg van de minste weerstand en dat geschiedt nooit vanzelf!

Menstype 3 tenslotte vindt een antwoord juist, omdat het werkt in de richting van allerlei conceptuele modellen, die hij hanteert met regels als logica, consistentie en dergelijke. Voor hem geldt ook, dat het niet accepteren van het antwoord indruist tegen die door hem gehanteerde denkmethodieken en daarmee gaat het in tegen de weg van de minste

weerstand. Ook dat gebeurt dus niet! Wat leert ons deze korte beschouwing?’

De Zoeker wist niet in welke richting hij gedacht werd te antwoorden en zweeg dus.

‘Je ziet nu, dat alle menstypen in de basis eigenlijk hetzelfde uitgangspunt hebben, namelijk: **Past het antwoord bij mij?** Anders gesteld, werkt het antwoord in de richting, waarin ik wens, dat denkbelden werken? Is het antwoord op die vraag bevestigend, dan wordt het antwoord als ‘goed’ of ‘bruikbaar’ gekwalificeerd en vervolgens als ‘juist’ gelabeld. Het voldoet immers!’

De Zoeker dacht hierover na.

‘Uw redenering op zich kan ik onderschrijven,’ zei hij dan, ‘maar het betekent volgens mij ook, dat goed denkbaar is, dat op basis van deze redenering de menstypen 1, 2 en 3 op eenzelfde vraag een ander antwoord geven dat ze als ‘juist’ kwalificeren. Dan is niet meer duidelijk, wat echt ‘juist’ is.’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘We verdiepen ons in de twee grote wetten, die de mens aanzetten tot denken, de wet ‘hogerop’ en de machtsmaximalisatiewet en het is interessant, verrassend voor jou misschien, om vast te moeten stellen dat bij de machtsmaximalisatiewet het essentiële criterium, dat door de verschillende menstypenummers impliciet en expliciet gebruikt wordt luidt: **werkt het in mijn richting!** Methodologische discussies, zo er überhaupt al inhoudelijke kennis van methodologie zou zijn, spelen hierbij een volstrekt ondergeschikte rol. **Als het antwoord werkt, dan helpt het bij de machtsmaximalisatie!** En om die reden worden verstrekte antwoorden, los van hoe andere menstypenummers er over denken of praten, als juist gekwalificeerd!’

De Zoeker zweeg broedend.

‘Ik begrijp uw redenering, maar het eindresultaat vind ik niet erg bemoedigend,’ mompelde hij dan. ‘In feite stelt u eigenlijk zoiets als dat een Babylonische spraakverwarring onvermijdelijk is.’

‘Wij spreken,’ zei Meester Negen, die niet op de verzuchting in ging, ‘over het begrip ‘juist’ en waarom verschillende menstypenummers voor zichzelf tot de conclusie ‘juist’ komen. De machtsmaximalisatiewet is hier zeer dominant, omdat elk menstypennummer onbewust, dus min of meer automatisch, aangetrokken wordt tot dié denkbelden, die zijn macht maximaliseren. Misschien is het goed om als voorbeeld de verschillen tussen menstype 1 en 3 in deze uit te werken. Deze verschillen zijn het grootst en daarom het meest illustratief. Die verschillen bestaan overigens ook, maar op kleinere schaal dus, tussen menstype 1 en 2, en 2 en 3.

Menstype 1 is sterk gefocust op het ‘hier en nu’, omdat daar het centrum van zijn macht is. Zo’n mens is bijvoorbeeld fysiek het sterkst, het slimst, het gehaaidst, het handigst, kortom hij overtroeft in het moment ‘nu’ zijn medemensen, omdat hij hen in dat moment dankzij persoonlijke eigenschappen overklast. Zijn machtsmaximalisatiemoment is dus altijd het moment ‘nu’, akkoord?’

De Zoeker dacht enkele momenten na en knikte dan.

‘De macht van menstype 3 is, om het zo maar eens te omschrijven, veel ‘breder’ gespreid. Die macht strekt zich, dankzij de talloze afspraken, regels, geboden en dergelijke, die er in een samenleving zijn gemaakt, vanuit het ‘hier en nu’ uit tot ver in het ‘dan en daar’ en wat betekent dit?’

Menstype 1 is altijd sterk gefocust op het 'hier en nu'. Dáár bevindt zich zijn maximalisatiepunt. Zijn intrinsieke drijfveer, gedreven door de machtsmaximalisatielwet, is die macht dáár te versterken. Hij heeft om die reden dan ook weinig tot geen boodschap aan antwoorden, die gaan over het 'dan en daar. Als eerste, omdat het tegen zijn aard in gaat, maar als tweede en veel belangrijker reden, omdat dergelijke antwoorden zijn macht in het moment 'nu' verzwakken! Alles, wat hem uit het 'hier en nu' haalt, verzwakt hem, want hij heeft alleen in het 'hier en nu' een machtsverwicht. Menstype 1 heeft er dus geen enkel belang bij om mee te gaan in redeneringen van menstype 3. Doet hij dat, dan verzwakt dat zijn macht!

Omgekeerd, menstype 3 heeft er alle belang bij, dat zijn antwoorden wél worden onderschreven, want niet alleen verzwakt hij op die wijze de macht van menstype 1, hij versterkt ook nog eens zijn eigen macht! Begrijp je, waar ik naar verwijs?

'De redenering op zich is helder,' zei de Zoeker peinzend en dat was voor Meester Negen voldoende om verder te gaan.

'Keren we terug naar de essentie, naar de werking van de machtsmaximalisatielwet in het moment 'nu'. De werking van die wet bewerkstelligt, dat een bepaald antwoord als juist wordt gekwalificeerd. Hoe meer mensen een antwoord als 'juist' onderschrijven, des te breder wordt dat antwoord gedragen. Des te groter, om het zo maar eens te stellen, wordt de 'macht' van zo'n antwoord. Het wordt in gesprekken tot een soort onwrikbaar 'argument', een breed gedragen 'ordeningsprincipe' op basis waarvan, ik breng je in herinnering, wat wij op het eind van de Grote Omweg bespraken, de samenleving ingericht gaat worden. "Ikken" hebben er dus belang bij om 'gelijkgestemden' te vinden in een samenleving, want hoe meer gelijkgestemden, des te groter is de macht. Dit mechanisme ligt aan de basis van de vorming van machtsstructuren in samenlevingsverbanden. Het verklaart ook waarom machtsstructuren verharderen. Hún antwoord is hét antwoord!'

'Dat maakt mij duidelijk waarom sommige antwoorden uiteindelijk verworpen tot dogma's,' mompelde de Zoeker. 'Dergelijke antwoorden zijn in een samenleving door de machtsstructuur tot enig juist gedecreteerd.' Hij voegde er na enig denken somber aan toe: 'Maar feitelijk is die kwalificatie alleen verkregen dankzij de werking van de machtsmaximalisatielwet. Dus niet of nauwelijks op basis van enigerlei morele of ethische toetsing.'

'Dat laatste is hoogst onwaarschijnlijk,' reageerde Meester Negen,' want het is vrijwel onvermijdelijk, dat een dergelijke toetsing er toe leidt, dat de macht van het antwoord gerelativeerd wordt. Elke vorm van relativering staat altijd haaks op het machtsmaximalisatiestreven en de machtsstructuur zal zich daar met hand en tand tegen verzetten.'

'Daarmee verandert er dus nooit iets!'

Meester Negen schudde zijn hoofd.

'Er verandert veel, maar veranderingen in de waak-slaap gaan altijd gepaard met geweld, omdat ze ingaan tegen de weg van de minste weerstand en daarom altijd moeten worden geforceerd. Wij verdiepen ons in de Terugweg en staan bij het allereerste begin. We zagen, dat elk moment 'nu' in theorie kan werken als een keerpunt. Wat houdt dat in? Als de mens in een keerpunt doorgaat, zoals hij gewend was

te doen, als hij met andere woorden de hoofdwet en de afgeleide wetten blijft volgen, dan verandert er niets fundamenteels. Dat wil zeggen, dan blijft de mens in de waak-slaapstaat en gebeuren de dingen om hem heen volgens identificatiepatronen, zoals die dat al duizenden jaren plaats vinden. Wat hem gebeurt in de waak-slaap wordt enkel gedetermineerd door die specifieke identificaties, waar zijn aandacht in ten onder gaat. Het keerpunt echter is het moment van beseft! Van momentane gewaarwording, dát er sprake is van de waak-slaap bewustzijnstoestand én dat er de mogelijkheid bestaat van een andere bewustzijnsituatie, de waak-waak staat, waarbinnen de mens kan kiezen voor bewuste identificatie. Wij spreken over de Terugweg. Wat ik probeer duidelijk te maken is de enorme zuigkracht, die de twee wetmatigheden -de wet 'hogerop' en de machtsmaximalisatiewet- hebben in het moment 'nu'. Zij zijn daar, immer actief en duwen het "ik" steeds in diens denken. Zij verhinderen de mens om zijn 'nu' te kunnen zien als keerpunt. Zij blokkeren daarmee het begaan van de Terugweg en de mens, die zich niet in hun werking verdiept, zal telkens en telkens van de Terugweg worden afgehouden. Datgene, wat van de mens op de Terugweg gevraagd wordt, is een steeds toenemende mate van alertheid.

Die is bijvoorbeeld ook nodig om door het illusoire scherm, dat de dominante dimensies optrekken, heen te kijken. Alleen degene, die op dat aspect alert is, en uiteraard niet als mentaal concept, maar in het moment 'nu', die kan zich ervan gewaar worden, dat er in dat 'nu' ook talloze andere dimensies bestaan, die de Geest der Massa's aan zijn oog wil onttrekken, omdat zij niet passen in de vijfhoek van waarheid van de Geest der Massa's. Pas bij het ervaren van die andere dimensies begint de mens het bestaan te beseffen van het meerdimensionale denken. Nooit eerder! Het vermogen tot meerdimensionaal denken blijft hem ontgaan, zolang hij zich laat verleiden tot het volgen van de dwaalwegen van het eendimensionale denken. Maar ik stel voor dat we even pauzeren.'

'Ben ik nu veel verder?'

Met die vraag opende de Zoeker later het gesprek en hij voegde er aan toe: 'Wat u vertelde is me, denk ik, wel helder. Maar toch blijven er vragen. Ik bedoel, u stelt, dat totaal verschillende redeneringen door de specifieke menstypen zelf als juist kunnen worden gezien, maar met behulp van een toetsing via de methodiek van het wetenschappelijk denken moet toch een eensluidend oordeel mogelijk zijn, lijkt mij.'

'Ik beschouw de wetenschappelijke bewijsvoering als de nieuwe, de meer hedendaagse mindset. De geschiedenis leert, dat telkens als een nieuwe mindset voldoende draagvlak heeft verworven, samenlevingen een stap voorwaarts gaan. Samenlevingen nemen een grote stap op de spiraal van positieve zekerheid, waar we op de Grote Omweg over spraken. Alles wat bruikbaar is van de oude mindset wordt meegenomen en in de vernieuwende werking van de nieuwe mindset geïncorporeerd. Er ontstaat een sterke verbreding van het menselijk inzicht en dit verbrede inzicht leidt tot sterke vergroting

van de synergie.'

'Het wetenschappelijke denken,' sloot de Zoeker aan, 'heeft ook de handelswijze van goedbedoelende amateurs, welwillende leken, maar ook charlatans, prutsers en knoeiers aan de kaak gesteld. Dát, samen met de grote materiële voortgang, die is bewerkstelligd, heeft het wetenschappelijk bewijs om die reden tot dé hedendaagse standaard gemaakt.'

Meester Negen glimlachte, maar schudde tegelijkertijd zijn hoofd. Een ongewone combinatie, die de Zoeker dan ook opmerkte.

'U deelt mijn mening niet?'

'Ik merk aan je reactie,' antwoordde Meester Negen, 'dat jij in ieder geval een uitgesproken voorstander bent van deze wijze van denken. Die houding brengt overigens nogal eens met zich mee, dat iemand zich terugtrekt en van het wetenschappelijk denken een bastion maakt. Met andere woorden, zo'n mens sluit zich op in zijn vijfhoek van waarheid en identificeert zich vervolgens met de inhoud van de denkbeelden, die zich daar bevinden en velst vervolgens een stevig oordeel over alles wat afwijkt van de denkbeelden, die buiten die veilige vijfhoek worden aangehangen. Zie je het merkwaardige van de situatie? Een dergelijk mens wijst het ándere af, omdat hij zèlf ergens voor gekozen heeft. Op basis van het standpunt, dat hij zelf heeft ingenomen, wordt het andere gekwalificeerd als onjuist. Alleen vanuit het machtsmaximalisatie denken is dit te begrijpen en ik vroeg me af of je deze wijze van handelen bij jezelf waarnam, toen je je zojuist zo stellig uitte.'

Het gezicht van de Zoeker vertrok merkbaar. In een eerste opwelling wilde hij zich verdedigen, want hij voelde zich onaangenaam getroffen door de constatering van de ander. Hij hield zich echter uiteraard in. Pas daarna probeerde hij inhoudelijk te begrijpen, waar de ander naar verwees. Natuurlijk was hij voorstander van het wetenschappelijk denken! Welk weldenkend mens was dat niet!

Het duurde vervolgens geruime tijd voor hij begreep, dat hij zich dankzij die stellige overtuiging inderdaad opsloot in een vijfhoek. Vanuit die vijfhoek, gesteund door het uniforme denken van gelijk denkenden daar, liet hij zich gaan en had alles, wat zich buiten zijn vijfhoek bevond, wat feitelijk ik-onvriendelijk was, veroordeeld.

Het bleef enige tijd stil.

'Er is,' hervatte Meester Negen dan het gesprek, 'natuurlijk onmiskenbaar veel veranderd dankzij deze wetenschappelijke methodiek van denken. Maar toch, het is slechts één manier van generen van antwoorden. En zij heeft, zoals elke nieuwe mindset, de pretentie, dat haar antwoorden die van andere mindsets overtreffen. In essentie werkt het, wat dat betreft, dus niet anders dan bijvoorbeeld bij religies.'

'Ik zou het wetenschappelijk denken nooit als religie willen kwalificeren,' wierp de Zoeker voorzichtig tegen. 'Er ontbreekt, voor zover ik het zie, in ieder geval een gekwalificeerd godsbeeld.'

Meester Negen schudde zijn hoofd.

'Ik zeg niet, dat het een religie is, ik zeg, dat de machtsstructuur, die het wetenschappelijk denken in de hedendaagse samenlevingen als mindset heeft omarmd, op dezelfde wijze werkt zoals de machtsstructuur van religies dat gedurende de vele

afgelopen eeuwen gedaan heeft. Of, zoals je kunt waarnemen bij politieke bewegingen of dichterbij huis en subtieler, zoals de Geest der Massa's dat doet met de mindset, die alles omvat wat zij als normaal heeft gedecreteerd.'

De blik van de Zoeker deed vermoeden, dat hij de portee van het statement niet geheel bevatte en Meester Negen ging er daarom dieper op in. Hij legde een volgende tekening neer.

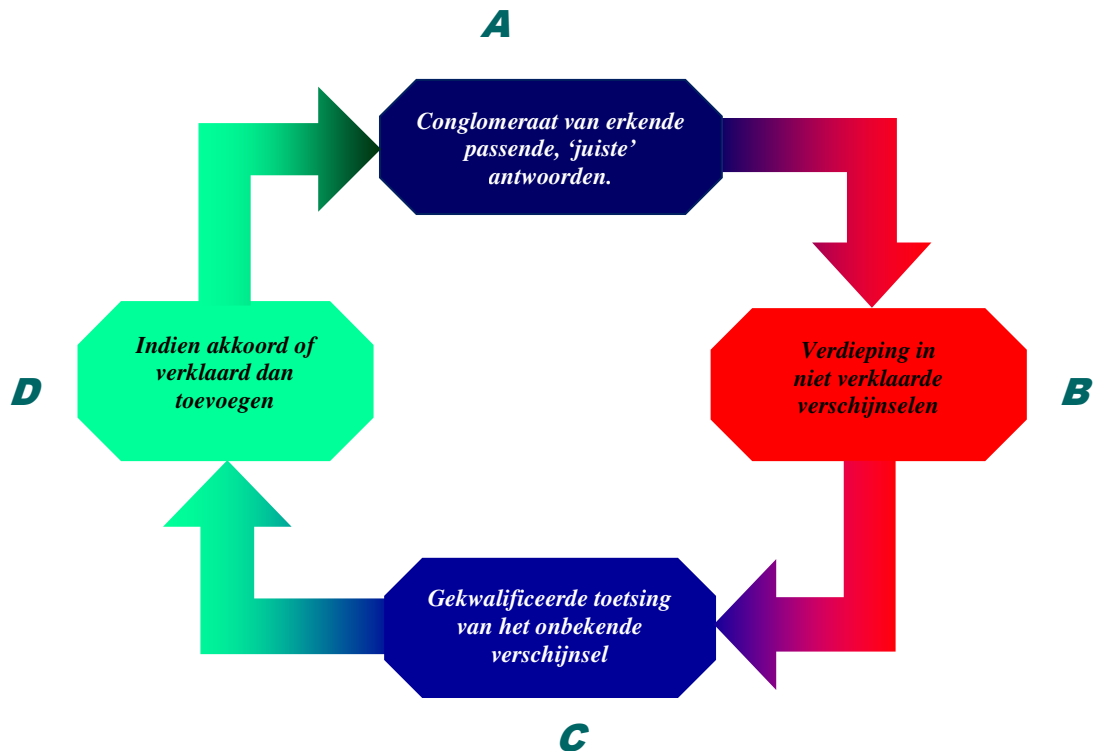

fig.3. De machtsstructuur bepaalt het 'juiste' antwoord

'Je ziet hier de regelkring **A, B, C** en **D**, die in de vorige figuur rechtsonder al getekend was. Die regelkring geeft aan hoe de machtsstructuren het proces sturen, waarmee de deelnemers van een dergelijke samenleving geacht worden te komen tot passende, tot 'juiste' antwoorden. Het proces begint bij de letter A. Dat punt weerspiegelt het punt, waar/in/door de machtsstructuur bepaald wordt welke denkbeelden uit het overweldigende totaal, dat er überhaupt beschikbaar is, passend en juist is.'

'Hoe komt zij aan die overtuiging?'

Meester Negen reageerde niet onmiddellijk, maar keek enkele momenten peinzend voor zich uit.

'Als ik inga op die vraag, begeven we ons op een zijspoor. Van de andere kant begrijp ik heel goed, waarom jij met die vraag komt.'

De Zoeker reageerde niet op deze woorden en wachtte af op wat er komen zou.

'Het is ook onvermijdelijk om er ooit dieper op in te gaan en dan nu maar! Er bestaan immense aantallen denkbeelden: We stonden daar uitvoerig bij stil, toen we ons op de

Grote Omweg verdiepten in wat waarheid zou kunnen zijn. Binnen een samenlevingsverband bestaan er een groot aantal, waarvan de machtsstructuur van dat samenlevingsverband vindt, dat die denkbeelden goed zijn voor de machtsstructuur zelf én voor het bewerkstelligen van een dermate hoeveelheid synergie, dat de machtsstructuur dankzij die hoeveelheid synergie het vertrouwen van de samenleving weet te behouden.

Anders gesteld: Die denkbeelden vormen het geheel van antwoorden op de existentiële vragen, zoals die in het samenlevingsverband gesteld worden. Zij zijn als het ware de bindende kracht, want dankzij die set van antwoorden blijft het samenlevingsverband als zodanig bestaan. En, omdat de samenleving zal blijven bestaan, wordt de machtsstructuur in stand gehouden.'

De Zoeker moest even over deze formulering nadenken.

'Wat u zegt heeft veel weg van een cirkelredenering,' merkte hij uiteindelijk op.

'Dat is het op een bepaalde manier natuurlijk ook! De samenleving en haar machtsstructuur zijn wederzijds volstrekt van elkaar afhankelijk. **Maar in de machtsstructuur wordt de richting van de onderliggende samenleving bepaald.** Teneinde te voorkomen dat "ikken" ontsporen, worden in hen zoveel mogelijk geaccordeerde denkbeelden aangebracht, afhankelijk van de oriëntatierichting van de specifieke machtsstructuur.'

'Waaraan denkt u bij dat laatste?'

'Duidelijk hierbij is bijvoorbeeld de werking van religieuze machtsstructuren. Zij brengen de denkbeelden aan, waarmee zij hun religie vorm hebben gegeven. Maar er zijn natuurlijk ook filosofische machtsstructuren, die meer filosofisch georiënteerde denkbeelden implanteren, naast economische, wetenschappelijke of politiek georiënteerde machtsstructuren. Zij allen trachten maximaal hún denkbeelden over te dragen. Op deze wijze legt de machtsstructuur als het ware een soort databank aan in het "ik" met als onderliggende bedoeling, dat, als "ikken" komen tot enigerlei vraagstelling, zij de 'juiste' antwoorden zullen vinden in het conglomeraat van gericht aangebrachte denkbeelden. Op die wijze continueert de machtsstructuur haar macht. Zij 'versterkt' de denkbeelden door gebruikmaking van symbolen, liederen, vlaggen en dergelijke. Daarmee, daardoor wordt de identificatie met het denkbeeld groter.'

De Zoeker knikte. Hij herkende wat daarover in een vorige bijeenkomst was gezegd.

'Je ziet,' zei Meester Negen, 'en dat besprak ik ook met je, dat op deze wijze in het 'nu' een grote variëteit aan dimensies **dominant gemaakt wórdt**. Met als gevolg voor het "ik", dat daardoor zijn denken permanent gericht en geactiveerd wordt. De mening waarin "ikken" vervolgens komen verkeren, dat zij meerdimensionaal ervaren, is echter illusoir en puur conceptueel. Deze illusie ontstaat kunstmatig, omdat hun gerichte aandacht hink stap sprongen maakt tussen de verschillende dimensies.'

'Hink stap sprongen?'

'Het "ik" gaat van dimensie naar dimensie, maar creëert de illusie van continuïteit in de denkrichting, omdat het gebruik maakt van woorden, zoals bijvoorbeeld, echter, enerzijds, anderzijds, ook, hoewel, maar, evenwel, toch en meer. We stonden daar op de Kleine Omweg uitvoerig bij stil.'

De Zoeker zweeg en overdacht wat hij gehoord had.

‘Daarom plaatste u de dominante dimensies dus in die tekening in de vijfhoek,’ mompelde hij. ‘Dat is de achterliggende reden. Maar wat geschiedt er met de talloze niet benoemde dimensies?’

Als reactie pakte Meester Negen een nieuwe figuur.

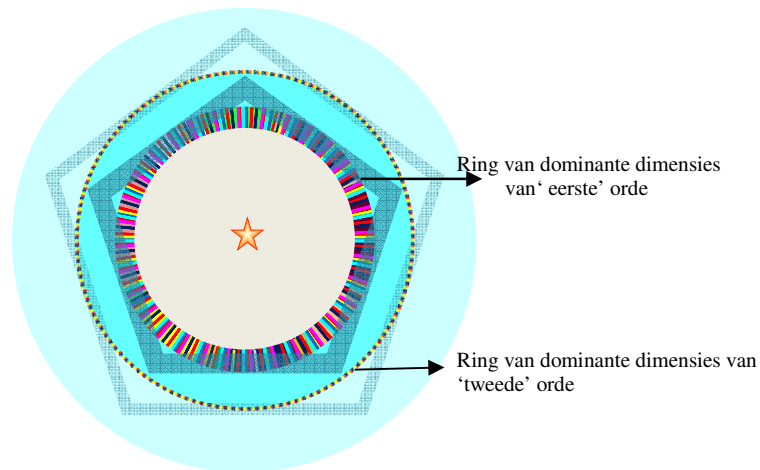

Fig.4: De gevangenis van de juiste antwoorden.

‘Deze figuur is een variant op een figuur, die ik op de Grote Omweg toonde. Ik ga eerst in op hetgeen zich in de binnenste vijfhoek en de ring van dominante dimensies van de eerste orde afspeelt. De grotere, lichter gekleurde vijfhoek komt later aan de orde.

*Het centrum van deze figuur illustreert, dat het “ik”, dankzij de vier wetmatigheden, die ik je noemde, terecht is gekomen in een gevangenis van juiste antwoorden. **Zonder dat het dit als gevangenis ervaart!** Integendeel, het “ik” ervaart het verkrijgen van antwoorden als bevrijdend en dat is het natuurlijk op zekere hoogte ook. De ‘juiste’ antwoorden bevrijden “ikken” van onwetendheid met alles wat daarmee gepaard gaat. Het verwerven van kennis betekent meer macht, dus kennis wordt gezocht! Bovendien brengt het synergie en de immense voordelen, die dat met zich meebrengt. Dus blijft het “ik” in de vijfhoek van ‘juiste’ antwoorden, ook al omdat het is afgeleerd om te zoeken naar andere dimensies buiten de vijfhoek! En dan is er nóg een aspect!’*

Meester Negen keek de Zoeker aan.

‘Het zet niet alleen “ikken” op deze wijze gericht vast, maar dergelijke geprogrammeerde antwoordrichtingen, want zo beschouw ik de handelwijze van machtsstructuren, hebben slechts één doel, hoewel dat zelden expliciet wordt gememoreerd. Zij brengen het “ik” namelijk bij dat samenwerking juist is! Dat het goed is, dat het voorspoed brengt, kortom dat het hóórt! Je ziet dit terug een spreekwoord als: ‘Eendracht maakt macht!’, de muntopdruk ‘E pluribus Unum!’ en dergelijke. Elke machtsstructuur benadrukt, beklemtoont, dringt aan op samenwerking en het resultaat daarvan is, dat “ikken” op die wijze onvermijdelijk tot de gedachte komen, dat doelen het best gerealiseerd kunnen worden in groepsverband, nietwaar?’

Meester Negen keek de Zoeker vragend aan. Die keek verbaasd op, omdat hij zelf dit aspect nooit de nadruk zou hebben gegeven, die het nu van Meester Negen kreeg, maar hij knikte onwillekeurig.

‘De synergiewet maakt duidelijk, dat alleen samenwerking synergie bewerkstelligt,’ mompelde hij ten slotte.

‘Dat is zo natuurlijk! Maar tegelijkertijd is daarmee in het denken van de mens een immense blokkade gecreëerd, die hem geweldig hindert als hij de Terugweg wil begaan. De Terugweg is namelijk een Weg, die elk mens volstrekt alleen moet begaan! Elke samenwerking immers vloeit voort uit identificatie met een doel, al wordt dat als nog zo spiritueel gekwalificeerd, nietwaar?’

De Zoeker, die zich de opmerkingen van de ander over het begrip spiritueel van eerder die dag nog goed herinnerde, knikte.

‘Zo’n doel maakt dat de samenwerkende “ikken” zich identificeren en elke vorm van identificatie gaat in de richting van de hoofdwet en verhindert de mens het begaan van de Terugweg!’

Het statement van Meester Negen was als vanouds bijna zowel absoluut als resoluut. Maar ditmaal lag het niet in het verlengde van wat de ervaringen van de Zoeker zelf waren. Vaak had die voor zijn gevoel juist vorderingen kunnen maken, omdat hij aangesloten was geweest bij een groep! Het richten van de aandacht, het gezamenlijk uitdiepen van nieuwe en onbekende aspecten van het bestaan had zijn inzichten onmiskenbaar sterk verruimd. Daarnaast sloot het statement van de ander wel naadloos aan bij alles wat in eerdere gesprekken aan de orde was geweest. Hij had er dan ook inhoudelijk geen weerwoord op.

‘Hoe wordt synergie dan nog bewerkstelligd?’ vroeg hij daarom maar en hij voegde er aan toe: ‘Als iedereen zich als een kluisenaar terug trekt in zichzelf en de Terugweg gaat, verdwijnen synergie en solidariteit!’

Meester Negen schudde het hoofd.

‘Er is een groot verschil tussen wat ik zeg en jouw interpretatie daar van. Ik zeg niet, dat de mens zich grootschalig moet afzonderen! Integendeel. Ik zeg je, dat je de Terugweg alléén moet gaan. Uiteraard kan het voor een “ik” waardevol zijn om zich enige tijd af te zonderen. Om dan aan den lijve, dus niet als boeiend theoretisch concept, te proeven wat er geschiedt. Om zich ervan gewaar te worden welke krachten, drijfveren er bestaan zonder te kunnen ontsnappen in welke afleiding dan ook.

Daarna zal een dergelijk mens ervaren, hoe sterk de identificerende krachten zijn, die de samenleving uitoefent. Vanuit dát oogpunt, we hadden het daar zojuist ook al over, is het zinvol om gedurende bepaalde tijd in retraite te gaan of in een klooster te vertoeven. Als gewaarwording van het alleen-zijn is gekend, kán dit worden megedragen, ook te midden van de grootst mogelijke hectiek. Zo’n mens blijft dan gecenterd in zichzelf zonder te worden meegezogen in de maalstroom van identificaties rondom. De mens, die zo in het leven staat, participeert volop in de samenleving, maar begint toch de Terugweg, omdat hij niet verdwijnt in de identificaties rondom hem. Dát is waar ik op doel!’

Het bleef enige tijd stil.

‘Keren we,’ hervatte Meester Negen het gesprek, ‘terug naar ons hoofdspoor, naar het punt waarop ik stelde, dat het de machtsstructuur in een samenleving is, die bepaalt, wat de juiste antwoorden in de samenleving zijn en bezien we het effect hiervan. “Ikken”, die binnen de machtsstructuur functioneren, zijn om die reden verder opgeschoven in de richting van de machtsmaximalisatie dan de “ikken” die níet tot de machtsstructuur behoren. De waak-slaap situatie brengt onvermijdelijk met zich mee, dat de eerstgenoemde “ikken” hun positie willen behouden. Dat nu weten zij, zoals we net zagen dus, onder meer te realiseren, doordat zij de inhoud van het conglomeraat van antwoorden vaststellen!’

Zo ontstaan in de samenleving de geaccordeerde sets van antwoorden. En die sets worden vervolgens door de talloze Vormers der Gedachten door middel van opleiding, scholing, training, coaching, instructies en dergelijke de tot het samenlevingsverband behorende “ikken” bijgebracht. Alle “ikken” krijgen daarmee van kindsbeen af grote aantallen vooraf geselecteerde denkbeelden aangereikt. Zo wordt hun “ik”, we zagen dat op de Kleine Omweg, geconstrueerd.’

‘U spreekt over meerdere sets van antwoorden?’

‘Die zijn er ook. Haal de figuur voor je geest, die je als ‘Oog van Horus’ kenschetste en je begrijpt, wat ik bedoel. In onze hedendaagse wereld bestaat een veelvoud van samenlevingsvormen, elk met een eigen machtsstructuur, die zijn eigen set van antwoorden heeft. De verschillende religies bijvoorbeeld. Daar bestaat de set van antwoorden uit de inhoud van de door elke specifieke religie als ‘heilig’ gekwalificeerde boek. Elk religie heeft zijn eigen machtsstructuur en kent zijn eigen Schriftgeleerden. Dat zijn, vrijwel uitsluitend mannen, die de ontwikkelingen in de samenleving inkaderen in hún visie op de overlevering! Die visie is altijd zodanig, dat de religieuze machtsstructuur overeind blijft. Politieke partijen hebben hun eigen doctrine en een partijleiding die de zuiverheid van interpretatie bewaakt. Voor het wetenschappelijke denken is dat, hetgeen er op basis van wetenschappelijke systematiek is uitgewerkt en op de universiteiten wordt dat getoetst. In de rechtspraak wordt de inhoud van wetboeken gehanteerd en de interpretatie daarvan behoort uiteindelijk aan een hoge raad. Grote bedrijven hebben hun bedrijfsmissies, die door de raad van bestuur worden vastgesteld en zo zijn er legio voorbeelden, waarmee machtsstructuren sets van antwoorden in de samenleving zetten.’

‘Met de voorbeelden die u noemt,’ sprak de Zoeker peinzend, ‘wordt datgene, wat er ‘passend of juist’ zou moeten zijn, nogal subjectief. Of laat ik het anders zeggen, objectiviteit lijkt niet primair te worden nagestreefd.’

‘Ik heb vandaag bewust het begrip ‘juist’ gehanteerd en nadrukkelijk afstand gehouden tot begrip ‘waar’, vanuit de overwegingen die ik op de Grote Omweg met je door nam. Maar ik heb ook afstand gehouden tot het begrip objectief. Beide begrippen worden vooral gebruikt door menstype nummer 3. De andere menstypen houden zich er veel minder mee op, maar belangrijker is het gegeven, dat de machtsmaximalisatiewet zelf zich niet bekommert om dat begrip! Behalve als dit onverwacht in het spel om de macht een dominante dimensie wordt en dat laatste geschiedt zelden. Het zal je inmiddels duidelijk zijn waarom.’

‘Eerlijk gezegd niet,’ zei de Zoeker.

‘Het denkbeeld ‘objectiviteit’ is een denkbeeld, dat leunt tegen het meerdimensionale denken. In het spel om de macht te maximaliseren is het daarom nauwelijks bruikbaar. Het ééndimensionale denken is juist zo krachtig, omdat dat zich altijd slechts in één dimensie per tijdseenheid verdiept. Met voorbijgaan aan alle andere dimensies wordt de totale aandacht gericht op die ene dimensie! “Ikken” houden met die wijze van denken geen afstand. Ze gaan helemaal op in, identificeren zich volledig met die ene dimensie. Het zoeken naar objectiviteit impliceert een vorm van de-identificatie. Dat houdt in, dat de volledige identificatie met de éne dimensie in het moment ‘nu’ los moet worden gelaten. Het directe gevolg is, dat de ‘macht’, de kracht van de onderhavige dimensie afzwakt, nietwaar?’

‘Is dat zo, omdat er meerdere dimensies onder de aandacht komen?’

‘Dat is natuurlijk een belangrijk gegeven en speelt een rol, maar waar ik in essentie naar verwijs is, dat het streven naar objectiviteit eigenlijk een vorm van bewuste de-identificatie is, of dat nu als zodanig beschreven wordt of niet. Objectiviteit impliceert, dat getracht wordt een denkbeeld te bevrijden van de ééndimensionale identificaties van “ikken” en daarmee nadert het het meerdimensionale denken. Zoals we eerder reeds vast stelden heeft die manier van denken in de waak-slaap situatie weinig tot geen kracht, iets je ook terug ziet in de houding van menstype nummer 4. Dat type immers is in staat tot het meerdimensionale denken, maar hoedt zich er voor om in het krachtveld van de machtsmaximalisatielawet terecht te komen.’

‘Omdat...?’

‘Op de eerste plaats, omdat ze macht vanwege de identificerende werking, die er onverbiddelijk mee gepaard gaat, zelf niet meer wensen. Zij hoeven in de wereld slechts om zich heen te kijken om te zien, hoe heftig de identificatie van macht is en zij kennen de indringende en subtiel werkende kracht van de machtsmaximalisatielawet uit eigen ervaring. Zij hoeden zich er dus anders gezegd voor, om hun bewustzijn daardoor omlaag te laten halen en weer verzeild te raken in de verwarrende, ééndimensionale werelden van het “ik”!

Daarbij speelt echter nog een factor. Juist, omdat de mensen van het menstype 4 zich nagenoeg niet identificeren, zijn hun antwoorden, adviezen, raadgevingen en dergelijke voor de menstypen 1, 2 en 3 in machtsstructuren nauwelijks bruikbaar. Dergelijke adviezen zijn namelijk te veelomvattend en te genuanceerd voor het eendimensionale denken. Zij werken om die reden vaak de machtsmaximalisatie tegen. Ze zijn wellicht meer objectief, maar daarom niet bruikbaar.’

De Zoeker zweeg ditmaal gedurende lange tijd, terwijl hij de woorden overdacht. Meester Negen zag, dat hij ergens op broedde, maar deed geen poging het proces te versnellen. Er viel een indringende stilte.

‘Los van uw beschouwingen over synergie, tenminste als ik uw woorden goed begrijp, is het zoeken naar antwoorden minder zinvol, als ik zelf altijd heb gedacht.’ De Zoeker

zei het met enige aarzeling en hij vervolgde: *‘Maar het alternatief trekt me niet zo. Sterker nog, als ik eerlijk ben, moet ik zeggen, dat dat alternatief mij enigszins beangstigt. Ik moet dan blijkbaar alle verworven zekerheden opgeven, zonder dat ik er enig idee van heb, wat ik er voor terugkrijg.’*

‘Je had het niet treffender kunnen formuleren,’ reageerde Meester Negen en zijn stem klonk, anders dan anders, ernstig.

‘Je raakt met je woorden de diepste kern van de situatie. Antwoorden hebben de mens en de mensheid onmiskenbaar enorm geholpen in zijn mogelijkheden om te overleven en op te klimmen op de positieve zekerheidsspiraal. Het ontstaan van antwoorden is daarom dan ook in alle tijden gewild en berust nooit op toeval!

Desondanks ervaar jij, dat je in de situatie terecht bent gekomen, dat al die antwoorden jou op een of andere manier in jouw ontwikkeling blokkeren. Zij brengen je niet meer verder: Dat is wat je stelde aan het begin van ons gesprek, nietwaar?’

Meester Negen wees naar de nog steeds voorliggende figuur met de vijfhoeken.

‘De binnenste vijfhoek hier zou je kunnen bezien, om het zo maar eens te stellen, als de vijfhoek van de traditionele machtsstructuren, de machtsstructuren, zoals die vele eeuwen lang hebben gewerkt. Die machtsstructuren hadden grote invloed op de antwoorden van het samenlevingsverband, waarbinnen zij de macht hadden. Enerzijds kwalitatief. Zij stelden vast wát de dominante dimensies waren. Ik noem ze de dominante dimensies van ‘eerste’ orde, zoals je ziet in de figuur. Vervolgens dicteerde zij wélke antwoorden door de Vormers der Gedachten mochten en moesten verstrekken. Anderzijds stuurden zij ook kwantitatief. Ze bepaalden de hoeveelheid denkbeelden, die aan geselecteerde groepen kon worden verstrekt.’

‘Misschien heeft u een voorbeeld?’

‘Het meest voor de hand liggende is natuurlijk het ‘geheim’. Het antwoord, dat exclusief aan streng uitgeselecteerde “ikken” werd verstrekt. Maar diametraal daar tegenover staan de samenlevingen, waarin uit mannen bestaande machtsstructuren er op toezagen, dat vrouwen scholing werd onthouden. Wat dat betreft en ik memoreerde dat zojuist al, is het goed, dat de hedendaagse communicatiemiddelen een ongekeerde informatie-explosie hebben bewerkstelligd. De traditionele machtsstructuren hebben hun eeuwenlange monopolie op de antwoordverstrekking steeds meer uit handen moeten geven. En daarmee is de absolute macht van de binnenste vijfhoek afgenomen. Steeds meer voelen “ikken” zich vrij en in staat om buiten die vijfhoek te kijken.

Neem daarnaast de spiritualiteit. Dit is een gebied, waarop religies tot laat in de twintigste eeuw het exclusieve alleenrecht uit oefenden. Maar door scholing en anderszins sterke conceptuele verbreding van “ikken” in vrijwel alle samenlevingen zie je, dat het aantal “ikken”, dat door de verstrekte antwoorden van de binnenste vijfhoek tot de staat van begrip gebracht worden afneemt. Anders dan voorheen hebben zij steeds meer de mogelijkheid om zich over de grenzen van die vijfhoek te oriënteren op andere antwoorden en steeds meer mensen maken gebruik van die vrijheid en weten zich daarmee te ontworstelen aan de hun opgelegde eenzijdige conglomeraten van antwoorden.’

De Zoeker knikte, herkenkend!

‘Deze “ikken” komen terecht bij wat ik in de figuur aangegeven heb als ‘dominante

dimensies van 'tweede' orde. Hun blik verruimt zich en de bevrijding van de eerste vijfhoek wordt letterlijk als bevrijding ervaren. Maar de denkbeelden uit die tweede ring, die ontleend worden aan de dominante dimensies van de 'tweede' orde werken uiteraard volgens exact dezelfde wetmatigheden als de denkbeelden in de binnenste vijfhoek. De nieuwe antwoorden, die het "ik" daar aantreft, zijn alleen qua inhoud anders. In elke grotere vijfhoek gelden dezelfde wetmatigheden, die voor het ontstaan van de eerdere kleine vijfhoek hebben gegolden. Pas als de mens zich gewaar is van de continue verwarring in het koninkrijk der antwoorden, waar richtingen elkaar altijd onderbouwd bestrijden, ontkennen, negeren, minachten, verketteren, bespotten, onderdrukken, uitproberen te roeien of wat dan ook, begint de mens te beseffen, wat zijn situatie is. Antwoorden zijn de naamgeving van iets, dat nooit meer dan een minimale fractie is van iets dat onvoorstelbaar groot is. Dát wordt jou steeds duidelijker en geleidelijk aan is er een besef in je gegroeid, dat het verder zoeken naar meer, naar grotere of betere antwoorden je niet verder brengt dan het punt, waar je je nu bevindt. Je bent gevangen in het vlak van het "ik", zoals de volgende tekening weergeeft!'

Meester Negen legde een figuur neer. De Zoeker zag dat het een uitvergroting was van een deel van de eerste tekening, die hij deze dag had gezien.

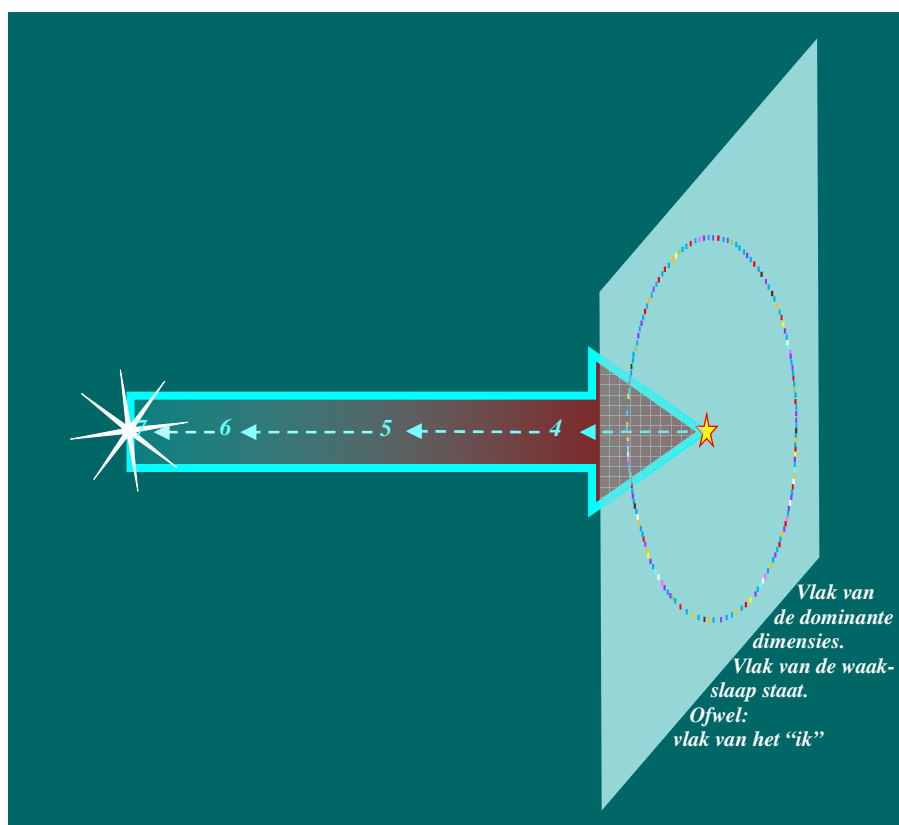

fig.5 De mogelijke 'staten' van identificatie in het moment 'nu'.

‘De figuur toont de verschillende staten van identificatie en de-identificatie, die er voor een mens mogelijk zijn in diens moment ‘nu’. Rechts bevindt zich, we zagen dat al, het vlak van het “ik”. Dat is het vlak, waar de dominante dimensies actief zijn en de mens tot identificatie brengen. Daarom wordt het ook wel beschreven als het vlak van de waak-slaap bewustzijnssituatie. In dat vlak ervaar je dat jouw ééndimensionale denken een hink-stap-sprong maakt, maakt en nogmaals maakt tussen de talloze dimensies, waarop jouw aandacht zich richt, dan wel waar die aandacht door wordt aangetrokken. Bovendien realiseer je tot jouw ongenoegen steeds meer, dat de antwoorden, die je verwerft, vaak nog al eens arbitrair zijn en veel meer bepaald worden door de krachtrichtingen, die in het moment ‘nu’ dominant zijn, dan door het door jou zo gewaardeerde begrip objectief.’

De Zoeker grijpsde ietwat ongemakkelijk, maar Meester Negen ging verder: ‘Je ziet daarnaast om je heen ook de grote verschillen in handelen en denken van de te onderscheiden menstypen.’

‘U hebt dat meerdere malen te berde gebracht, maar ik weet niet of ik me dáár zo expliciet van gewaar ben, als u nu doet voorkomen,’ mompelde de Zoeker voorzichtig.

‘Misschien niet expliciet, maar impliciet zeker! In een aantal bijeenkomsten kwam jij terug op de grote onrechtvaardigheden in de wereld. Onrechtvaardigheid zal er blijven, zolang er verschillende menstypen gelijktijdig deel uit maken van een samenleving.’

‘Altijd dus,’ zei de Zoeker, maar Meester Negen schudde het hoofd.

‘Dat antwoord, hoewel op zich juist, verklaart niets natuurlijk! Probeer je te herinneren, waar het centrum van aandacht zich bij de te onderscheiden menstypen bevindt. Dan begrijp je, dat er een onoverkomelijk verschil in opvatting is tussen wat menstype 1 als rechtvaardig beschouwd –dat type rechtvaardigt acties voor zichzelf, omdat ze goed voor hem zijn-, wat menstype 2 rechtvaardig vindt –als de actie in de door het ervaren wereld goed voelt- en wat menstype 3 rechtvaardig vindt –er is aan de regels voldaan. Deze drie opvattingen met betrekking tot rechtvaardigheid kúnnen niet convergeren en jij begint te vermoeden dat hier nooit eensluidende opvattingen over gevonden kunnen worden, welke dwang, welk appèl, welke geboden, wetten, procedures of ethische redeneringen daartoe ook ingezet zullen worden.

*Kortom,’ Meester Negen keek de Zoeker een moment aan, ‘het besef begint steeds meer tot je door te dringen, dat er **nergens antwoorden bestaan**, die je blijvend in de staat van begrip kunnen brengen. Dat is het paradoxale van het uitbreiden van je conglomeraat van antwoorden. Het vermogen tot denken en begrijpen groeit en groeit en groeit! Maar, ... het resulteert er uiteindelijk in, dat de mens, uiteraard onder de voorwaarde, dat hij zich realiseert hoe en waarmee hij bezig is, de verwarring van het keerpunt tot in zijn kleinste poriën ervaart! En voorwaar, dat is beslist ongenoeglijk en het is absoluut het tegenovergestelde van waar hij als getrouwe volgeling van gezaghebbende richtingen recht op meent te hebben.’*

Meester Negen keek de Zoeker met een vriendelijk blik in zijn ogen aan en vervolgde dan: ‘Het spoort trouwens ook niet met de beeldvorming, waarvan in een aantal spirituele richtingen sprake is, maar met in het voorhoofd hetgeen ik daarover eerder vandaag zei, begrijp je, dat het niet veel toevoegt om daar weer dieper op in te gaan.

Het doet mij overigens bijzonder deugd, dat jij dit punt hebt bereikt! Je hebt het enige punt bereikt van waaruit de mens de Terugweg kan beginnen.'

Er viel na die woorden een onverwachte stilte. De Zoeker was aangenaam verrast door de wending, die het gesprek genomen had. Het was voor het eerst in een bijeenkomst, dat Meester Negen hem een expliciete indicatie gaf over de stand van ontwikkeling van het proces, waarin hij zich bevond en hoewel die indicatie hoopgevend was, stond de beschrijving van zijn situatie nogal haaks op alles, wat hij daarover eerder had gehoord of menen te kunnen begrijpen. Hij staarde enige tijd naar de schets voor hem.

'Op conceptueel niveau begrijp ik, dat de mens uit het vlak van het "ik" vertrekt en zich via de stadia menstype 4, 5, en 6 uiteindelijk tot type 7 ontwikkelt en u zult het me ongetwijfeld vaak hebben gezegd, maar het dringt in zijn essentie blijkbaar toch niet echt door. Hoé doet de mens dat, hoe wordt dat bewerkstelligd?'

Meester Negen glimlachte.

'Je vraag valt uiteen in twee deelaspecten. Het eerste komt vandaag aan de orde, op het tweede zal ik de volgende keer nader in gaan. We hebben over dat eerste deelaspect al verschillende keren gesproken. Het is dan ook niet complex. Maar het vergt aandacht en doorzettingsvermogen en in tegenstelling tot de overige acties van het "ik" doet het de hoeveelheid 'hebben' niet toenemen. Sterker nog, elke actie, waarmee je de staat van menstype 4 of hoger denkt te kunnen 'hebben', bewerkstelligt het tegenovergestelde en kluistert je vast in het vlak van de dominante dimensies.

De eerste stap is alert te zijn. In de prille oorsprong van het denkproces, in elk moment 'nu' bevindt zich, zoals we vaak vaststelden, het punt van gewaarzijn. In de cirkel is dat het punt middenin. Destijds, aan het eind van de Grote Omweg, schetste ik je het proces, waarbij die aandacht dóór de dominante dimensies verwordt tot het "ik", ik neem aan dat je dat nog herinnert?'

De Zoeker knikte.

'Wie alert is, wie zich gewaar is van dát proces kan zich er toe zetten om er gewaar van te blijven. Om dus, met andere woorden in het midden gecenterd te blijven en zich niet te laten bekoren door de verleidingen van de dominante dimensies. Nog anders gesteld: door zich niet te identificeren. Dat vergt bewuste inspanning én een sterke wil om dit door te zetten. Niet even, maar gedurende lange tijd. Zeker in het begin ervaart de mens, dat hij zich keer op keer op keer wél laat verlokken. Dat is onvermijdelijk. Die houding is in de mens zo ingebakken, dat het is geworden als ademhalen. Het gebeurt continu en onopgemerkt.

Er is echter voor wie de Terugweg echt wil begaan een krachtig hulpmiddel. Een dergelijk mens kan mediteren! Het uiteindelijke effect van mediteren is, we stonden daar tijdens verschillende bijeenkomsten bij stil, dat de zuigkracht van de dominante dimensies minder wordt en het vermogen tot de-identificatie neemt daardoor toe!'

Meester Negen keek de Zoeker vragend aan en die knikte. Het was duidelijk.

'Vervolgens manifesteert zich heel geleidelijk aan een tweede effect. Want als het vermogen tot de-identificatie voldoende groot is geworden, ervaart de mens, eerst fragmentarisch en misschien onopgemerkt, omdat het hem zo onwaarschijnlijk overkomt, maar later meer frequent, dat de wijze, waarop hij in het leven staat, anders wordt. Omdát hij zijn aandacht niet meer laat vangen en verdwijnen in één dimensie,

zal het hem gebeuren, dat hij zich op een manier die hem in het begin zal verbijsteren, zich er van gewaar wordt, dat hij meerdere dimensies gelijktijdig bewust ervaart. In het begin is dit een uiterst verrassende gewaarwording, die de mens mateloos fascineert, omdat zijn bewustzijn in het 'nu' onbeschrijfbaar, maar onmiskenbaar fundamenteel ruimer is geworden. Soms is zo'n mens zich gewaar van diepe inzichten of gewaarwordingen, die eerder door de dominante werking van het eendimensionale denken, aan zijn geestesoog werden onttrokken. Uiteindelijk, maar dat is een volgende fase, bemerkt hij, dat hij deze ervaringen meerdimensionaal weet te omvatten.'

'Moet ik denken aan visioenen, openbaringen en dergelijke?'

Meester Negen glimlachte breed.

'Je neemt meteen een van de uitersten, maar inderdaad, het hebben van een visioen behoort daar toe! Een visioen is echter een zeer meerdimensionaal denkbeeld, waarin meestal ontwikkelingen worden geschetst, die het volgen van de weg van de minste weerstand in een samenleving met zich mee brengt. Vanwege hun overweldigende effect is het degene, aan wie het visioen geopenbaard wordt, vrijwel niet mogelijk om er over te zwijgen! Maar hij spreekt altijd tegen anderen, die zijn ervaring niet hebben gehad, die slechts ééndimensionaal kunnen denken en niet zitten te wachten op een boodschap die ingaat tegen de richting van de hoofdwet. Het is, en de historie demonstreert dat alom, zeer complex is om de inhoud van visioenen duidelijk te maken en op een acceptabele wijze over te dragen.

Maar los van visioenen, die uitzonderlijk zijn, de situatie van het meerdimensionale bestaan is voor ieder mens, die dat begint te ervaren, zeer ingrijpend, want hij begeeft zich voor het eerst in zijn bestaan op een pad, dat hem weg voert van de krachtigste identificatie in zijn bestaan namelijk, zijn "ik" en het losraken van de trouwste metgezel, die de mens heeft, levert naast een gevoel van bevrijding ook grote onzekerheid en verwarring. Het proces begint, maar geschiedt geleidelijk! Het centrum van het bewustzijn van de mens bevindt zich nog zeer dicht bij het vlak van de dominante dimensies.

Hoewel zo'n mens dus enerzijds de situatie begint te ervaren, die bij de staat menstype 4 behoort, zakt hij zeer regelmatig terug in het vlak van de dominante dimensies en hervindt zich tot zijn teleurstelling zeer frequent terug in het veld van de dominante dimensies, in de waak-slaap. Daarom, ik zei je dat net, blijft het noodzakelijk om in elk moment alert te zijn. Wie dat na laat, welk typenummer de mens ook moge hebben, verlaat de Terugweg en zakt weg in een vorm van identificatie. En, wellicht in tegenstelling tot wat je veronderstelt, het is nauwelijks van belang of iemand wegzakt in een ééndimensionaal, meerdimensionaal of multidimensionaal denkbeeld! Het aantal dimensies is niet relevant, het gaat om het proces van identificatie en de-identificatie, akkoord?'

De Zoeker ging hier niet onmiddellijk in mee.

'Dat facet zie ik in spirituele literatuur niet vaak expliciet vermeld,' reageerde hij en hij voegde er aan toe: 'Uit wat ik zelf meen te hebben kunnen begrijpen is het zo, dat de mens eenmaal bevrijd van zijn "ik" in ieder geval nooit meer terugvalt tot dat "ik".'

Meester Negen knikte.

'Zo wordt het wel gebracht, maar deze redenering volgt de weg van de minste

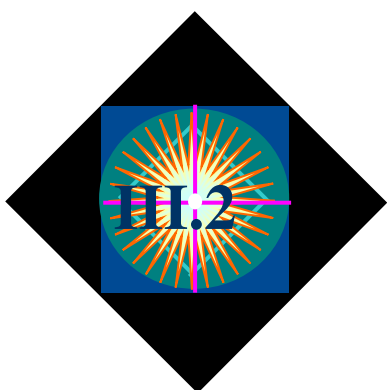
weerstand en wij zagen eerder, dat het pad van de-identificatie, wáár dan ook, nimmer die weg volgt. De weg van de minste weerstand is overal in onze Scheppingsstraal de weg van identificatie! Maar laten we verder gaan.

Volgens dezelfde wetmatigheden waarmee menstype 3 moet de-identificeren om type 4 te worden, de-identificeert menstype 4 zich geleidelijk van zijn fascinatie voor de meerdimensionale denkbeelden en wordt menstype 5, een fase, waarin nog meer dimensies tegelijkertijd kunnen worden ervaren en begrepen. De fase van type 4 naar type 5 duurt aanmerkelijk korter dan de overgangen van menstypenummers daarvoor en dat komt, omdat de mens nu intens verlangen heeft om de Terugweg te blijven gaan. Bovendien doorziet hij steeds duidelijker de illusoire werking van antwoorden, denkbeelden en wenst daarom weg te blijven van de identificaties uit het vlak van het “ik”. Als hij daar instapt, is dat op basis van een bewuste keuze!’

‘Identificeer bewust!’ mompelde de Zoeker en begreep eigenlijk nu pas, wat er mee beoogd werd.

‘Ik stel voor,’ besloot Meester Negen het gesprek, ‘dat we ons de volgende keer verder verdiepen in de processen in en om keerpunten en het belangrijkste onder hen, het punt van ontwaken.’

De Zoeker knikte, hoewel hij inmiddels wel wist, dat die reactie er niet toe deed. Maar voor het eerst in al die jaren, dat hij hier kwam, had de ander een indicatie gegeven over zijn situatie. Natuurlijk, Meester Negen had benadrukt, dat hij te allen tijde de Terugweg alleen zou moeten gaan, maar hij ervoer de inhoud van het gesprek zowel bevrijdend, als bemoedigend. Hij had inzicht in zijn eigen situatie en wist nu dat die mogelijkheden bood.

De weg van het de-identificeren,

*De Terugweg is een instelling.
Deze moet elk moment actief zijn.*

‘De verwarring van het keerpunt,’ begon Meester Negen die dag het gesprek, ‘hangt samen met het eendimensionale denken, en de bijbehorende identificatie wordt sterk aangejaagd, doordat de mens is geleerd te denken in dualiteiten. De belangrijkste van alle dualiteiten is die, waarbij het “ik” het onderscheid maakt, ziet, voelt, ervaart, geef het een naam, tussen het mijn en het niet-mijn. De onvoorstelbare impact van deze dualiteit kan slechts worden onderschat. Elke andere valt hierbij in het niet! Alles, wat mijn is, voelt vertrouwd en beschouwt het “ik” als eigen. Het begrip mijn weerspiegelt daarmee de maximale identificatiestaat, die er in een mens mogelijk is. Bijgevolg is de identificatie met alles, wat niet-mijn is, altijd minder.

In het geheel van dat niet-mijn bestaat overigens een soortgelijke, krachtige dualiteit, die nauw samenhangt met de zojuist genoemde. Dat is de direct daarvan afgeleide dualiteit, die de wereld opdeelt in ons en niet-ons, ook wel beschreven als: wij en de anderen. Vanuit deze dualiteiten werken de maximalisatiewetten en zij leggen daarmee de basis voor verwarring, frictie en conflict.’

‘U brengt dit wel heel absoluut,’ meende de Zoeker op te moeten merken.

‘Er zijn in elk ‘nu’ een aantal krachtrichtingen, die inwerken op de mens. Tijdens de gesprekken op de Omwegen ging ik op een aantal daarvan in. Waar ik in het bijzonder aan denk is de weg van de minste weerstand. De weg van de minste weerstand is een van de grote wetten in onze Scheppingsstraal en geldt alom. Toegespitst op onze wereld en de mens beschrijft deze wet, dat “ikken”, indien ze een doel willen bereiken, zij dat doel met minimale inspanningen willen realiseren.

Wij zagen op de Grote Omweg, dat “ikken” over vermogens beschikken om hun eigen hier en nu situatie te ordenen, om die dus zo in te richten, dat voor hen het komend ‘nu’ minimaal zo aangenaam zal zijn als het huidige ‘nu’. In elk ‘nu’ zijn er inmiddels zeer veel aspecten, waarop de aandacht van “ikken” zich kan richten. Daarmee formuleren zij hun doelen en “ikken” hebben tegenwoordig veel doelen!’

‘Omdat het ‘nu’ een explosie van dominante dimensies is?’

‘Dat is een belangrijk aspect, want de dominante dimensies zijn voor “ikken” de toegang tot denkbeelden. Hun geestesoog wordt gevuld met denkbeelden en van daaruit ontstaan de doelen met betrekking tot de ordening van het toekomstige moment ‘nu’. Op de Kleine Omweg toonde ik je ooit deze figuur. Die illustreert dit.’

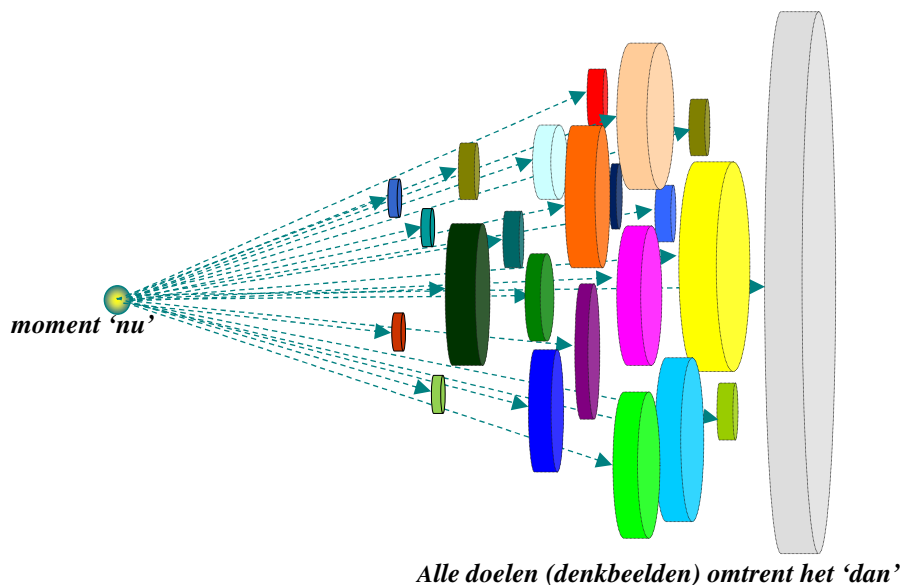

fig.6: Doelen trekken het "ik" uit het 'nu' en in het denken.

De Zoeker tuurde er naar en herinnerde zich geleidelijk het bijbehorende verhaal. 'Dit beeld geldt voor elk "ik" en daarmee keer ik terug naar de dualiteit "mijn" en "niet-mijn". Elk "ik" wil zijn éigen doel realiseren! Dat is in de waak-slaap een onverbiddelijk gegeven! Het inrichten van het komende 'nu' vraagt inspanning. Wie over voldoende vermogens beschikt zal de eigen doelen realiseren, wie die daar over niet beschikt is afhankelijk van anderen. Naarmate een doel groter is, is meer inspanning nodig en móét er worden samengewerkt! Alleen als het bewustzijn van meerderen wordt gekoppeld ontstaat er synergie. Maar mensen zijn alleen bereid hun bewustzijn te koppelen als zij vertrouwen dat het bereikte resultaat ieder ten goede komt. Hier heb je alle ingrediënten voor het permanente spanningsveld in het 'nu'.'

'Wellicht, maar uw statement gaat me iets te snel.'

'Alle "ikken" hebben hun éigen doelen en dáár gaan ze voor. Om die te realiseren moeten ze hun macht gebruiken en zullen ze hun vermogens moeten inzetten, maar ze trachten die inzet te minimaliseren, omdat de weg van de minste weerstand dat met zich meebrengt. Dat geldt voor het afzonderlijke "ik", maar het geldt evenzo voor de gezamenlijke doelen. In elk 'nu' werken de dualiteiten, de maximalisatiewetten, de weg van de minste weerstand en de synergiwet. Al deze invloeden bewerkstelligen, dat het 'nu' is ontaard in een verwarrend punt. In het 'nu' worden door vele belanghebbenden talloze onderling conflicterende doelen nagestreefd. Zodoende zijn duizenden regels, geboden, instructies, wetten en dergelijke uitgedacht, waarmee wordt bewerkstelligd dat de effecten van die strijd gekanaliseerd en getemperd worden.'

'Regels zijn echt nodig!' mompelde de Zoeker na enkele momenten.

'Uiteraard! Want alom is er sprake van competitie en concurrentie en het streven om er als beste uit te komen. Dat houdt in, dat er enkele winnaars zijn én veel verliezers. De winnaars bevinden zich aan de 'goede' kant van de strijd, maar de verliezers niet.

Die willen echter opschuiven in de 'goede' richting en zetten daarmee het wankelende machtsevenwicht in het 'nu' permanent onder druk. Neem de dualiteit koper-verkoper. Overal waar iets gekocht wordt, arbeid, goederen, diensten of wat dan ook, daar wil de koper een zo laag mogelijke en de verkoper een zo hoog mogelijke prijs. Ook daar zijn tientallen boeken geschreven met regelgeving om deze machtsstrijd in ordentelijke banen te leiden. Of, dichterbij de praktijk van alle dag, neem een discussie. Daar wil elk "ik" zich manifesteren en eigen redenering onderschreven zien.

En wat op de schaal van individuele "ikken" geldt, geldt ook op de schaal van samenwerkingsverbanden. Alleen als doelen identiek zijn, is er wat dat betreft geen strijd om macht of bezit. Hoe vaak denk je, dat dat in de waak-slaap voor komt? Daarnaast bestaan er de verschillende menstypenummers. De wegen die menstype 1 bewandelt om zijn doelen te realiseren verschillen van die van menstype 2 en beiden verschillen van die van menstype 3. Teneinde die verschillen in maatschappelijke banen te leiden is wederom een scala aan regels uitgedacht.'

'Komt er überhaupt een moment waarop alle mensen tot hetzelfde typenummer behoren? Als ze zich allemaal min of meer een gelijke fase van ontwikkeling bevinden, zou een grote bron van verwarring verdwijnen.'

'En dan? Ik zei je de vorige keer juist, dat de verwarring van het keerpunt een uitgelezen kans is voor het "ik" om zich zijn eigen positie te realiseren en te begrijpen, dat er nooit een volledige staat van begrip gevonden kan worden in de wereld van het eendimensionale denken. Dat is één reden, waarom de situatie, waarvan jij veronderstelt dat het een ideale situatie is, zich niet zal voordoen. Daarnaast is er nog een andere reden en die heeft te maken met, waar we het eerder zijdelings over hadden, het verschil in 'ouderdom' van zielen. Dat verschil is er en het is noodzakelijk, omdat het voor alle zielen een kans tot ontwikkeling geeft. Wellicht is het goed om nog eens een blik te werpen op de bol van bewustzijn.'

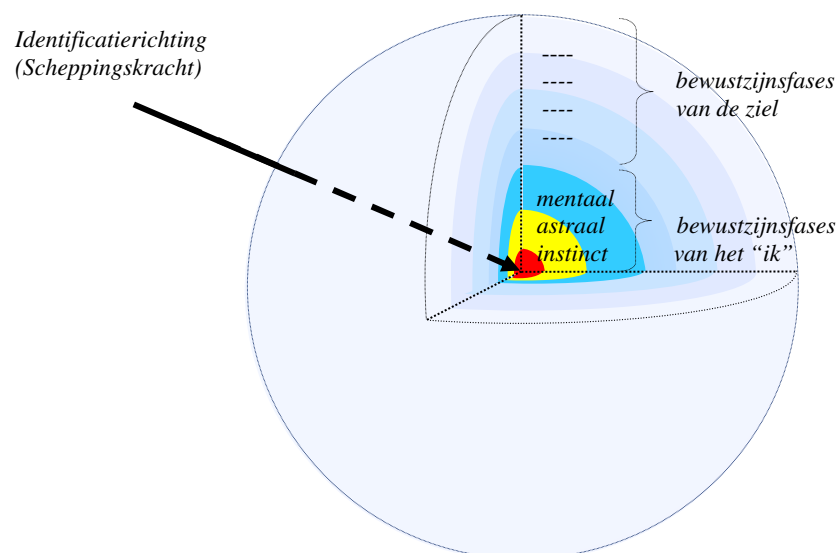

fig.7: Bol van bewustzijn en de verschillende fases van het denkproces.

Het proces van de-identificatie, de figuur laat dat zien, moet beginnen bij het begin, in het midden van de bol, dus bij de instinctfase. Je hebt er wellicht op dit moment geen weet meer van, maar die allereerste fase is een langdurige en moeilijke fase.'

'Waarom?'

'Juist omdat er in die fase zo weinig begrip en inzicht is. Het denkproces werkt uiteraard, maar het is instinctmatig gericht en werkt daarom vrijwel uitsluitend met denkbeelden, die gekoppeld zijn aan of voortvloeien uit die fase met zijn voornamelijk op overleving gerichte aspecten. Het besef van de-identificatie speelt in die fase gedurende lange tijd dan ook nauwelijks een rol. Met als onvermijdelijk gevolg dat de identificatie gericht blijft op het instinctmatige! Het zal je overigens in dit verband natuurlijk nauwelijks verbazen te vernemen, dat de beste leerschool in deze fase het mannelijke lichaam is.'

'U zegt dat wel zo terloops, maar eerlijk gezegd verbaast het me wel! Waarom zou het mij duidelijk moeten zijn, dat mannelijke lichamen de beste leerschool zijn in deze?'

'Omdat in mannelijke lichamen instincten het krachtigst werken. Bezitsdrang en macht, twee uiterst krachtig werkende identifiërs uit het instinctmatige gebied met daaraan direct gekoppeld facetten als competitie en agressie, zie je het meest nadrukkelijk aanwezig bij menstype nummer 1.'

'Ik zou ook denken aan de seksuele aandrift,' meende de Zoeker.

'En dat is terecht. Dat is ook een immense identifiër, die zich heftig manifesteert in mannelijke lichamen. De bol, die incarneert in een mannelijk lichaam, heeft in dat lichaam dus de optimale mogelijkheden om de aard, intensiteit, richting en krachten van de instincten te ervaren, te beproeven en uiteindelijk te doorgronden, zodat de-identificatie mogelijk wordt. Want alleen als er in het identificatieproces voldoende ervaringen zijn geweest, is het de bol van bewustzijn mogelijk om zich er geleidelijk aan van los te maken. Dan kan zij 'opschuiven' naar de volgende fase, naar menstype 2. Daarmee heeft het proces van de-identificatie de eerste stap gezet.'

'Dat proces van de-identificatie lukt dus niet als vrouw?'

*'Hoor je zelf, hoe je het formuleert? Zie je, dat je denkt en spreekt in termen 'man' en 'vrouw' daar, waar ik het nadrukkelijk heb over **vrouwelijke en mannelijke lichamen!** Het verschil lijkt je misschien futiel, maar bezien vanuit het perspectief van de bol van bewustzijn is het fundamenteel! **De aard, werking, bouw en oriëntatie van het mannelijke en vrouwelijke lichaam is sterk verschillend.** Als de bol in een mannenlichaam huist, zijn de identificerende krachten verschillend ten opzichte van de krachten die zij ervaart in een vrouwenlichaam. **Mannelijke lichamen zijn bij uitstek geschikt als leerschool voor instinctmatige de-identificatie. Vrouwelijke lichamen daarentegen zijn meer geschikt voor de astrale de-identificatieprocessen.** De aard van een vrouwelijk lichaam is meer verzorgend. Zo'n lichaam beschikt daarnaast over veel meer vermogens om dingen in of aan te voelen, een vermogen, dat in mannelijke lichamen in veel geringere mate aanwezig is, omdat het in de instinctfase minder behulpzaam is bij het overleven.'*

'En hoe zit dat met de mentale de-identificatieprocessen?'

‘Wat betreft de mentale de-identificatieprocessen is er geen verschil tussen mannelijke en vrouwelijke lichamen. Beide beschikken over gelijksoortige vermogens, die overigens pas kunnen worden verkend, als de eerste twee fases zijn doorleefd!’

Keren we terug naar je vraag met betrekking tot de ‘jonge’ en de ‘oude’ zielen, hun relatie met de verschillende fases van de-identificatie in de bol van bewustzijn en hoe zich dat verhoudt met de verschillende menstypenummers. In een van onze bijeenkomsten zei ik je, dat de ziel aan het begin van het proces van incarnatie op sommige plaatsen wel als ‘jong’ wordt beschreven. Het zal je duidelijk zijn, dat in die terminologie de ziel dus als ouder moet worden gekwalificeerd, naarmate de bol vaker in incarnatie is geweest. Ikzelf gebruik voor de lagere fases het begrip ziel niet! Ik spreek daar over het “ik”. In de beginfases begint de bol van bewustzijn aan het grote proces van het werken aan het vermogen tot de-identificatie. In de eerste drie fases is er sprake van sterke identificatie en eendimensionaal denken. De mens leeft vanuit zijn “ik”. De ziel wordt door dat “ik” volledig overvleugeld. Pas in de vierde fase is er een staat van de-identificatie gerealiseerd, waarbij een andere wijze van bestaan, de waak-waak staat, mogelijk is. Het is die stáát, die ik koppel aan het begrip ziel.’

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan en deze knikte.

‘De toevoegingen ‘oud’ en ‘jong’, hoewel ik begrijp, waarom zij worden gebruikt, voegen weinig toe wat betreft het begrip van het proces van de-identificatie. Ik heb, omdat jouw vraag vaker aan de orde is geweest, een overzicht gemaakt, waarin de verschillende begrippen met elkaar in verband zijn gebracht.’

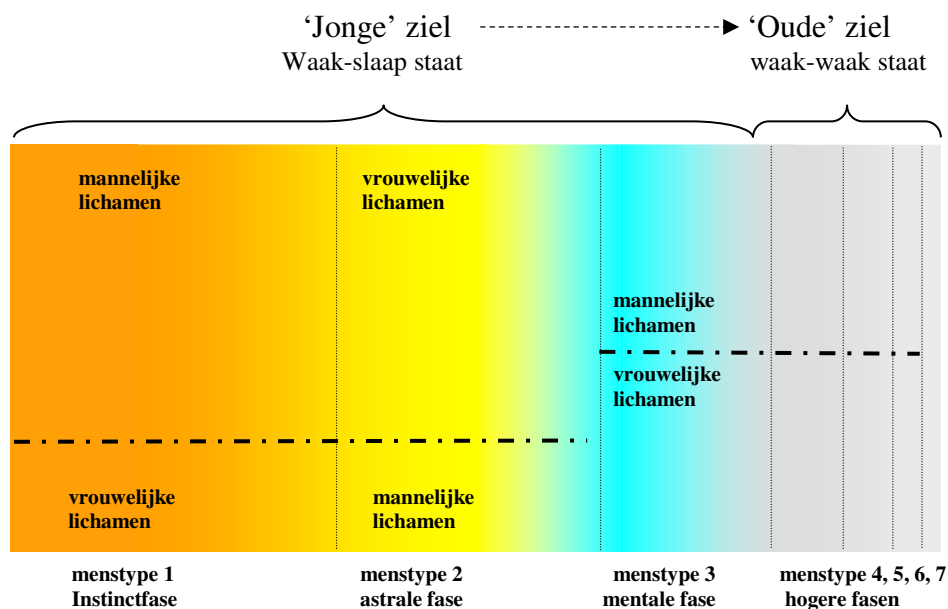

fig.8: Het proces van incarneren van de bol van bewustzijn

‘U hebt hier wederom geïllustreerd, dat, naarmate het menstype nummer hoger is, de

duur van de verschillende fases korter wordt?’

*‘Daar stonden we de vorige keer al bij stil. Houdt in gedachten, dat je het proces van reïncarnatie kunt zien, als het proces, waarbij een leek een reusachting vliegtuig moet besturen. Het vergt langdurige opleiding om het instrumentenpaneel te begrijpen. Zo duurt het ook vele levens, voordat de werking van de instincten en emoties duidelijk zijn. Hetzelfde, maar in veel mindere mate, geldt voor de mentale fase, omdat dan **het vermogen tot begrip** er is. Naarmate dat vermogen verder ontwikkeld wordt, ontstaat er/is er meer inzicht in de richting die begaan moet worden. Op het moment, dat de mentale vermogens voldoende zijn uitgekristalliseerd is, het de mens mogelijk zich daadwerkelijk bewust in te zetten teneinde het proces van de-identificatie gericht, dus niet als speelbal van omstandigheden en gebeurtenissen, te begaan.’*

‘Mijn identificatie met de termen ‘man’ en vrouw’ is blijkbaar, zonder dat ik me er van gewaar ben, groot,’ zei de Zoeker bijna verontschuldigend. ‘Ik zou, gebruik makend van dit figuurtje, een aantal vooroordelen van mannen ten opzichte van vrouwen flink kunnen onderbouwen.’

‘Wat je wellicht onderschat is, dat de meeste vrouwen verder ontwikkeld zijn dan mannen. Zij hebben de instinctmatige identificatie goeddeels achter zich gelaten en zijn daarom minder agressief en competitief. Zie om je heen, wat agressie en competitie bewerkstelligen. En zie, hoe de schrikbarende gevolgen daarvan telkens door vrouwen zo worden gereduceerd, dat het draagbaar blijft.’

‘Waarom verzetten zij zich niet krachtiger tegen agressie, tegen uitbuiting of bezitsdrang?’

*‘Dat tekent nu juist hun ontwikkeling en besef van de situatie. Intuïtief voelen zij aan, waar de oorzaak van veel ellende zijn oorsprong vindt. Daarnaast weten ze, dat het activeren van tegenkrachten een machtsstrijd impliceert en dat ze **daarmee/daardoor** zich zouden verlagen tot het gedrag van menstype 1. Daarom laten ze het na!*

*Probeer te beseffen, dat het gaat om de verschillende fases van verdichting. Realiseer je, dat iedere bol van bewustzijn tijdens het leerproces gebruik maakt van de meest geschikte middelen voor dat leerproces. Als dat besef sterk genoeg aanwezig is, zijn de verschillen in eigenschappen van de **middelen** op geen enkele wijze nog van belang.’*

De Zoeker keek naar de figuur en onverwacht schoot hem een vraag te binnen.

‘U hebt een aantal malen gesteld, dat de bol van bewustzijn opgaat in een grotere entiteit, maar hoe zit het met het begin ervan? Hoe ontstaat een jonge ziel eigenlijk? Waar komen ‘onze’ bollen, als ik ze zo mag noemen, vandaan?’

‘Het proces voor het ontstaan van onze bol van bewustzijn is volkomen identiek aan het proces van de grote bollen, waarin onze bollen opgaan. Zoals onze eigen bol, na het doorlopen van het volledige proces van de-identificatie opgaat in een hogere bol, zo gaan ‘lagere’ bollen samen en vormen na hun proces van de-identificatie onze bollen.’

‘Wat zijn zij, voordat ze mens worden?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘Je vraag is niet goed geformuleerd, want wij zijn geen mens, wij hebben een

menselijk lichaam! Zoals het met ons is, zo is het ook met de 'lagere' bollen. Ook zij hebben bestaan in lichamen en hebben daarmee hun processen van de-identificatie doorlopen. Ik noem het de-identificatieprocessen om aan te sluiten bij de terminologie, die we tot nu toe hanteren, maar zij zijn van een heel andere orde dan de onze. In de lichamen van de 'lagere' bollen bestaat het vermogen tot denken namelijk niet. Alleen in menselijke lichamen kan het de-identificatieproces van het denken worden beoefend.'

'Moet ik bij hun lichamen denken aan lichamen van dieren?'

Meester Negen schudde het hoofd.

'Deze vraag is nauwelijks te beantwoorden. Ga bij jezelf na hoe de beleving in jou is! Je kent je eigen gevoel van individualiteit, neem ik aan?'

'Uiteraard!'

*'Dat gevoel doet je ervaren dat je één bent. Er bestaat, om het eens krom te formuleren, niets anders dan **éénvoudigheid** in jou. Met andere woorden, er is geen **méérvoudigheid**! Dat komt, omdat alle oorspronkelijke samenstellende delen van jouw bol hun identificatie met hun eigen aard, welke deze ook geweest moge zijn, volkomen hebben op weten te gegeven. Allen gezamenlijk zijn zij opnieuw één geworden en daarmee is alle herinnering aan een vorig bestaan verdwenen! Elke beantwoording van je vraag zou dus speculatief zijn. En dit geldt in de gehele Scheppingsstraal. Elk niveau van een bol van bewustzijn kent alleen zijn eigen processen. Meer is trouwens ook niet nodig!'*

Hoewel de Zoeker geen bevredigend antwoord had gekregen begreep, hij de intentie van het antwoord. Er viel een stilte, die geruime tijd duurde.

*'Wie een weg begaat,' sprak Meester Negen dan, 'kan slechts beginnen bij het begin. Deze oeroude waarheid geldt ook voor de Terugweg, al is dat geen weg in de gewone zin van het woord. De Terugweg is een filosofische weg, een mystiek pad. Het beginpunt ervan **kan** zich overal bevinden en iedereen kan, als hij of zij er attent op gemaakt is, dat begin in principe waarnemen. Ik zeg in principe, want het ontgaat zeer velen! In het allereerste begin is het vaak het punt, waarop de verwarring van het 'nu' bewust ervaren is. Het beginpunt voldoet daarnaast aan twee strikte voorwaarden, die je wellicht banaal zult vinden vanwege hun trivialiteit. Maar wie de Terugweg wil begaan, kan dat alleen in het moment 'nu'. De frasering 'het moment nu', is uiterst expliciet! Er wordt dus nimmer verwezen naar één of ander toekomstig tijdstip, dat pas, als dat bereikt is, het startpunt zou kunnen worden voor de Terugweg. Zo werkt het niet! Het begin van jouw Terugweg bevindt zich altijd in het moment 'nu' en alleen dáár! Dat unieke moment is namelijk het enige moment, waarop je je gewaar kan zijn van je eigen bestaan!'*

Meester Negen zweeg even. Niet, omdat hetgeen hij gesteld had ingewikkeld zou zijn, maar omdat hij de woorden goed door wilde laten dringen!

*‘De tweede fundamentele voorwaarde verbonden aan het beginpunt is even triviaal in zijn verwoording. Het beginpunt bevindt zich altijd ‘hier’! Altijd exact op de plaats, waar de mens zich bevindt, welke deze ook moge zijn! De Terugweg begint nooit ofte nimmer ‘dan en daar’, maar ‘hier en nu’ en je begrijpt waarom de frase ‘hier en nu’ zo sterk wordt benadrukt! Dit illustreert dat de mens elk moment van zijn bestaan de Terugweg kan beginnen. De Terugweg is daarmee teruggebracht tot wat het beoogt te zijn, niet zozeer een ‘weg’, maar een intentie om tot het ‘zijn’ te komen. En omdat het ‘zijn’ alleen kan worden ervaren in het ‘nu’ **moét** de Terugweg in dat moment beginnen.’*

De Zoeker overdacht de woorden enige momenten en knikte dan.

‘Zoals u het verwoordt,’ zei hij, ‘is de Terugweg nauwelijks iets mystieks. Anders dan ik veelvuldig beschreven zie is uw benadering van de Terugweg niet iets dat enkel gerealiseerd zou kunnen worden door ‘ingewijden’, ‘ver gevorderden’, ‘aanhangers van religieuze systemen’, ‘gedreven volgelingen’, ‘leerlingen van de ware meester’ of wie dan ook. U woorden zullen in spirituele kringen weinig weerklank vinden!’

*‘Ik zei de vorige keer dat de aanduiding spiritueel vaak als positief getinte kwalificatie wordt gebruikt. Voor mij gaat begrip echter niet onmiddellijk gepaard met een diep inzicht. De Terugweg kent geen enkele ‘uitverkorene’ of ‘geroepene’, heeft die nimmer gekend en zal die ook nooit kennen. De Terugweg is de weg tot de-identificatie en biedt **ieder** de mogelijkheid. Tegelijkertijd bestaat hij alleen voor wie er oog voor heeft en die zich inzet om te de-identificeren. Hij kan nimmer routineus of op de automatische piloot worden begaan! Wie hem wil begaan zal zich elk moment terdege bewust moeten zijn van het bestaan in het eigen ‘hier en nu’.’*

‘Wat u zegt is niet verrassend en wat u als voorwaarde noemt zie ik, ondanks uw bemerkingen daarbij, toch ook vaak in spirituele literatuur beschreven.’

*‘Uiteraard! Wat ik zeg is niet exclusief. Exclusiviteit is trouwens een heftige identifier en die bestaan niet op de Terugweg. Wij hebben tijdens onze gesprekken vast kunnen stellen dat de vele krachten die het “ik” aanjagen heftig en subtiel zijn en er om die reden in slagen de mens uit zijn hier en nu te verdrijven, ondanks de talloze vermaningen hieromtrent, waarvan tegenwoordig ieder kennis kan nemen. Maar het conceptueel onderschrijven daarvan alleen werkt niet! Wil iemand zijn eigen hier en nu kennen dan móet hij het veld van krachten dat op hem inwerkt bestuderen. Alleen dan ziet hij zijn positie zoals deze is. Dan beseft hij dat zijn denken als het ware als een bal in een flipperkast stuitert: altijd in beweging, volstrekt gestuurd door krachten uit de omgeving. Alleen door grondige bestudering van de verwarring van het keerpunt kan de mens het beginpunt van zijn Terugweg zien. Op dat moment ziet hij de juiste richting. **Alleen op dat moment!**’ Meester Negen zweeg om het belang van zijn statement meer tot zijn recht te laten komen.*

‘De belangrijkste krachtsrichting waaraan de mens in zijn ‘hier en nu’ onderhevig is, wordt bewerkstelligd door de hoofdwet. In elk ‘nu’ ervaart de mens de inwerking van de hoofdwet die hem uit het onaangename naar het aangename wil brengen. Ieders denken wordt daar door beïnvloed. Elk moment weet de mens dat er een onbekende toekomst op hem afkomt. Zijn “ik” tracht van kindsbeen af om die toekomstige momenten vorm te geven en bedenkt en initieert in zijn ‘nu’ acties om die uitgedachte

vorm te bewerkstelligen.

Wij stelden hierbij twee zaken vast: Op de eerste plaats dat acties altijd gericht zijn op een 'dan', wat in de toekomst ligt en vervolgens, dat er naar gestreefd wordt om dat toekomstige 'dan' minimaal zo aangenaam te laten zijn als het huidige moment. Het effect is navenant. Het huidige 'nu' wordt daarmee bepaald door het 'dan en daar'.

De Zoeker accordeerde het gestelde stilzwijgend.

'Terugkomend op wat ik zojuist zei, het "ik", dat zo handelt, bevindt zich dus niet op het beginpunt van zijn Terugweg. Overigens staat het "ik" in het volgen van de hoofdwet bepaald niet alleen! Gevraagd en ongevraagd wordt het gestut, gesteund en geschraagd. Het "ik" wordt overladen met adviezen, sturende meningen, theorieën en opvattingen van anderen, die daarmee 'helpen' zijn toekomstige 'nu' vorm te geven. Elk 'nu' is bevolkt door Vormers der Gedachten, de onbenoemde deskundigen van het 'dan en daar'. Ze wijzen de weg naar de toekomst, maar de weg die zij wijzen is nooit de Terugweg! Zij proberen de toekomst voor de individuele mens in te richten. Vervolgens geven ze aan hoeveel inspanning er moet worden verricht om datgene, wat in het 'dan' gewenst is, te bereiken. Maar het bereiken van dat 'dan' zal gepaard gaan, zo schetsen deze Vormers, met genietingen.'

'Anders verkrijgen hun woorden geen weerklank,' meende de Zoeker. Maar Meester Negen ging verder met zijn eigen verhaal.

'Het meest voor de hand liggend is de directe, materiële beloning. Maar daarnaast is er natuurlijk ook het aangename, immateriële perspectief van zekerheid, status, waardering of wat dan ook. Het geschetste perspectief zal in ieder geval -mits gerealiseerd en daarom wordt de mens opgeroepen zich in te zetten- altijd een aangename sensatie of gevoel van tevredenheid bewerkstelligen.'

'En dan ...?' reageerde de Zoeker enigszins hulpeloos. Wat er gezegd was, was bijna banaal in zijn trivialiteit en hij begreep niet, waar het naar toe moest leiden.

'Ik begrijp je opmerking, maar ik zei je, dat het begin van de Terugweg scherpte en voortdurende alertheid vraagt. Degene, die de hem wil begaan zal moeten beginnen te beseffen, dat heel veel acties, woorden of denkbeelden van de Vormers der Gedachten hem op een subtiele wijze uit zijn 'hier en nu' halen en op geen enkele wijze wordt hij met dit proces van beseffen geholpen!

Alle Vormers der Gedachten handelen vanuit hun eigen overtuiging en vijfhoeken. Hun eigen "ik" onderschrijft uiteraard datgene wat ze uitdragen. Als er al problemen zijn met Vormers der Gedachten, vloeien zij voort uit de inhoud van wat ze vertegenwoordigen. Het botsen van meningen, het elkaar verketteren, openlijk afvallen, discussiëren of bedrijven van wetenschappelijke polemieken gaat altijd over de inhoud en nooit over het gegeven of iemand überhaupt het recht heeft om hoe dan ook de gedachten van een ander te mogen vormen. Wie kan vormen verwerft macht! De 'gevormden' onderschrijven immers, wat hen is bijgebracht! Iets anders is niet mogelijk. Hun bewustzijn stolt in het nieuwe denkbeeld en op die manier komen zij terecht in de rol van leerling, volgeling, student of zelfs ondergeschikte. Daardoor groeit het "ik" van de betrokken Vormer, en dat is een nimmer te versmaden gewaarwording voor dat "ik"!

Het vormen van gedachten is binnen menselijke samenlevingen even natuurlijk als ademen. In ieders denken wordt zo die handelswijze gegraveerd, waarmee de weg der minste weerstand kan worden begaan. En die weg staat haaks op het begaan van de Terugweg! Begrijp je de ernst van je situatie?’

‘Er bestaan wel diepzinnige, sociale, religieuze en filosofische denkrichtingen, die getuigen van onbaatzuchtigheid en altruïsme,’ wierp de Zoeker tegen.

‘Natuurlijk en zij geven weer, dat er mogelijkheden zijn, maar dergelijke denkrichtingen gaan bijna altijd voorbij aan de immense kracht, die de hoofdwet en daarmee de weg der minste weerstand, op iedereen uitoefent! Zij gaan zo voorbij aan de werking van de tijdruimtematerie wetmatigheden! En dan nog, veelal zijn dergelijke filosofieën afkomstig van menstype 4 of misschien zelfs nog hoger. Inhoudelijk hoog ethisch, maar altijd slechts ten dele bruikbaar voor de lagergenummerde menstypen, omdat dit soort multidimensionale denkbeelden, hoe ethisch juist dan ook, altijd misvormd worden tijdens het proces van het omzetten naar het eendimensionale denkbeelden. Veel van de uitwassen, die voortvloeien uit het bewandelen van de weg der minste weerstand, worden vanuit morele of ecologische invalshoeken negatief gekwalificeerd. Maar juist omdat ook die kwalificaties eendimensionaal zijn, is hun effect gering.’

De Zoeker schudde weerbarstig het hoofd.

‘Ongetwijfeld hebt u gelijk en werkt het zo niet! Maar is er een alternatief?’

*‘In de waak-slaap bestaat hier geen alternatief voor en dáár heb ik het over! Het feit, dat daar de weg van de minste weerstand alom begaan wordt, wordt nauwelijks als de oorzaak van het probleem beschreven! Sterker nog het handelen volgens de principes van de weg der minste weerstand wordt aangemoedigd! Het krijgt daar positieve kwalificaties als handig, efficiënt, slim, goed bedacht, vernuftig, winstgevend, eervol, effectief, intelligent, vereenvoudigend, uitdagend, verantwoord, zuinig of welke ander stimulerend label men ook gebruikt. Het denken van het individuele “ik” wordt dankzij deze positief gekleurde labels sterk gericht. Tegen de sterke kracht van zo’n praktische conditionering vallen ethische en spirituele benaderingen onvermijdelijk in het niet. Het vormingsproces, dat elk mens doorloopt, is er op gericht om hem uitgaande van zijn huidige moment ‘nu’ zijn toekomstige moment ‘nu’ te laten bereiken **via de weg der minste weerstand!** Alle manieren van vorming, training, opleiding of scholing zijn er op gericht om de mens die weg zo goed mogelijk te laten begaan.’*

Meester Negen gaf de Zoeker een ogenblik tijd, maar ging er dan verder op door.

‘De eerste ervaringen in het leven van de mens spelen een dominante rol in het latere leven. In de prille jeugd ervaart een kind feitelijk te weinig problemen. Er bestaat dan vrijwel geen afstand tussen het moment, waarop een ‘genotservaring’ wordt bedacht en de realisering van die ervaring. Een peuter ‘bedenkt’ bijvoorbeeld het genot van het weggooien van een stuk speelgoed gooit vrijwel direct daarna dat stuk speelgoed weg. Er is nauwelijks een kloof in de tijd! De eventuele consequenties, die aan het gedrag verbonden zijn, worden overgenomen door zorgende ouderen. De jeugd jaren worden daarmee onbezorgd gemaakt en de geneugten van de weg der minste weerstand worden ervaren. De basis voor een levenslang gewoontepatroon is

daarmee gelegd. Naarmate iemand ouder wordt, groeit de afstand tussen het bedenken van iets aangenaams en de realisatie daarvan. De mens zet dan al zijn vernuft of dat van anderen in om de afstand te verkleinen. Hij gaat daarmee actief op zoek naar de weg der minste weerstand. Naarmate iemand meer ervaringen opdoet, wordt zijn inschatting van wat mogelijk is realistischer.'

'Omdat zijn eigen ervaringen hem laten zien, dat de weg van de minste weerstand ondanks diens misleidende naam toch vaak grote hindernissen bevat,' mompelde de Zoeker met een grijns.

'Toveren, de magische activiteit, waarmee de afstand tot nul wordt gereduceerd, speelt in sprookjes of vertellingen en wordt de jonge mens in diens jeugd als realistisch voorgeschoteld. Bij het ouder worden wordt het irreële ervan beseft. Maar, zelfs al is het irreëel, daarmee is het niet uit het denken verdwenen en blijft het aanwezig in dromerijen en fantasieën. Telkens als het "ik" zijn weg geblokkeerd weet door een hindernis, bedenkt het hoeveel makkelijker het zou zijn, als die hindernis er niet zou zijn. Naarmate het "ik" zich sterker met dat denkbeeld identificeert, wordt zijn onvrede met de aangetroffen situatie groter en kan het voor zichzelf concluderen, dat het toch wel een onevenredig deel van de tegenslagen te verwerken krijgt. Eenmaal gevangen in deze nieuwe identificatie is geen makkelijke uitweg mogelijk. Ontsnappen lukt enkel, als het er in slaagt de ketenen van het denken te verbreken.

De mens, zijn denken is continu bezig met verschillen en veranderingen tussen de verschillende momenten 'nu'. Het beseft, dat die verschillen er zijn en dat veel er van op individueel niveau nauwelijks te beïnvloeden zijn, veroorzaakt onzekerheid en dat dwingt de mens tot verder denken. Het handelingspatroon, zowel van de individuele mens, als van de gehele mensheid wordt gedetermineerd door de twee polen van de hoofdwet: het aangename en het onaangename. Het veld, waarbinnen de hoofdwet werkt, beslaat alle aspecten van het leven en is voor vrijwel iedereen het speelveld, waarbinnen zich zijn leven afspeelt.'

Meester Negen keek de Zoeker even aan.

'Overigens is het een immens speelveld. De mogelijkheden om te kiezen voor iets aangenaams zijn in de loop der eeuwen geëxplodeerd en daarom ervaren "ikken" de werking van de hoofdwet niet als beperkend. Het veel gezochte ideaal om zélf sturing te geven aan het eigen leven, in feite de climax van de hoofdwet, wordt verwoord als 'vrije wil'! De hoofdwet heeft de menselijke samenlevingen en het individuele denken een allesbepalende vorm gegeven. **Het begaan van de weg van de minste weerstand, op welk gebied dan ook, wordt daarom afgedwongen!** Het specifieke gebied, waarop die weg wordt begaan, is op zich dan ook vrijwel niet relevant.'

De Zoeker tuurde enkele momenten voor zich uit.

'Hoewel ik uw benadering begrijp,' zei hij dan, 'maakt u het begaan van de Terugweg er niet gemakkelijker op. U geeft geen enkel handvat!'

'Integendeel!' reageerde Meester Negen met een glimlach. 'Het tegendeel is het geval! Mijn benadering verhindert, dat de mens verloren raakt in specifieke details. Ooit,' ging verder nadat hij enkele ogenblikken peinzend gezwegen had, 'vroeg iemand mij om een lijst met daarop zoveel mogelijk voorbeelden van gewaarwordingsmomenten. Dit zou hem helpen ze te herkennen op het moment, dat

ze zich aandienden in het 'nu'.'

'Lijkt mij een bijzonder zinnige gedachte,' meende de Zoeker.

'Dat lijkt op het eerste gezicht zeker zo te zijn,' reageerde Meester Negen, 'maar waarom zou mijn lijstje beter zijn dan de honderden lijsten, die al bestaan?'

'Honderden lijsten?' vroeg de Zoeker verbaasd, 'als die al bestaan, dan doen ze dat absoluut buiten mijn gezichtsveld.'

'Waarschijnlijk is dat, omdat je ze anders kwalificeert. Want, als je de essentie van veel spirituele geschriften goed zou hebben begrepen, dan zou je beseffen, dat de woorden van de oorspronkelijke Grote Leraren in feite niets anders zijn dan duidingen van gewaarwordingsmomenten. Zij maanden hun gehoor telkens aan tot alertheid in het 'nu'.'

De Zoeker keek de ander ongelovig aan.

'Als wat u zegt waar is, is het mij blijkbaar tot nu toe echt ontgaan, hoe spirituele vermaningen, religieuze geboden of verboden de duidingen van momenten van gewaarwording zouden kunnen zijn.'

'En daarmee,' reageerde Meester Negen, 'geef je feitelijk meteen de reden waarom ik destijds dat gevraagde lijstje niet heb gemaakt. Alle geboden, verboden, aanmaningen en noem maar op waren in de prille oorsprong bedoeld om de mensen te helpen hun aandacht in hun 'nu' te brengen.'

Omdat de Zoeker geen zichtbare herkenning bij de woorden toonde, ging Meester Negen er op door: 'Laten we een voorbeeld uitwerken. Neem het gebod 'gij zult niet stelen'. Hoewel het staat als een huis in het referentiekader van de Geest der Massa's is het in de prille oorsprong nooit als zodanig geformuleerd. Het luidde destijds namelijk: **Wees je gewaar van de aantrekkingskracht van elk bezit!** Meer niet! Maar, zoals we eerder vaststelden, omdat gewaarzijn maatschappelijk niets oplevert en natuurlijk veel te abstract was voor de menstypen 1,2 en 3 is het uiteindelijk geworden tot het verzelfstandigde verbod, zoals wij dat nu kennen. Niemand ziet daarin nog een relatie met de Terugweg, voor zover er überhaupt natuurlijk begrip is van het bestaan van die Terugweg. En dit is slechts één voorbeeld. Zo is het met alle adviezen en aanmaningen gegaan, die in de loop der eeuwen zijn aangereikt. Ze zijn allen verzelfstandigd. Verworden tot mentale concepten, waarmee de Vormers der gedachten de mind setten van hun toehoorders. In essentie is deze gang van zaken een regelrechte gotspe. De geboden, aanmaningen en verboden zijn delen van het "ik" geworden, terwijl zij in oorsprong de mensheid juist zijn aangereikt om de macht van hun "ikken" te verminderen. Je begrijpt nu dat een extra lijst mijnerzijds dit proces slechts zou versterken.'

'Uw schets is wel heel somber,' meende de Zoeker.

Meester Negen dacht een moment na voor reageerde.

'Misschien wel, misschien niet, laten we het trachten uit te zoeken. Laten we als voorbeeld eens kijken naar het 'oordelen', lijkt je dat wat?'

'Akkoord,' zei de Zoeker, in het besef dat zijn antwoord er nauwelijks toe deed.

'Ben jij je er van gewaar, als je oordeelt?'

De Zoeker trok enigszins ongemakkelijk met zijn schouders.

'Misschien niet voortdurend, maar regelmatig toch wel,' ontweek hij diplomatiek.

‘Wanneer wel bijvoorbeeld?’

‘Och, als ik mezelf kritiek hoor geven. Of het gedrag van iemand veroordeel. Of naar een mooie film kijkt en dergelijke.’

‘Dat is het?’

‘Soms bemerk ik, dat ik in een vooroordeel blijf hangen.’

‘En dan?’

‘Dan realiseer ik me, dat ik veroordelend bezig ben.’

‘Wat doet dat gegeven met je?’

‘Dat is niet altijd genoeglijk natuurlijk,’ begon de Zoeker, die steeds meer het gevoel kreeg, dat hij aan een onprettig kruisverhoor werd onderworpen, maar terwijl hij dat dacht daagde er iets en uiteindelijk begon hij breed te grijnzen.

‘Ik begrijp, waarop u doelt,’ zei hij dan, ‘ook ongenoegen is een oordeel.’

‘Dat is het, maar het gaat verder dan dat,’ zei Meester Negen. ‘Je kent ongetwijfeld een aantal werkwoorden, dat er op duidt dat er geoordeeld is. Ik noem er een paar: becommentariëren, kleineren, moppen, badineren, geringschatten, belachelijk maken, veroordelen, toetsen’

‘Of uitlachen,’ zei de Zoeker, die de essentie begon te begrijpen, ‘of adoreren of discrimineren. En uiteraard ook controleren en meten. En er zullen er ongetwijfeld nog een aantal zijn, waar ik niet direct aan denk.’

‘Er zijn er veel meer,’ bevestigde Meester Negen. ‘Vergelijken, erkennen, herkennen, interpreteren, ordenen, verdelen, maar let op, het houdt niet op bij werkwoorden. Ook elke keer als je een bijvoeglijk naamwoord gebruikt, betekent het, dat je voorafgaand aan dat gebruik geoordeeld hebt!’

De Zoeker liet snel een aantal bijvoeglijke naamwoorden de revue passeren.

‘Het lijkt erop, alsof u gelijk hebt,’ sprak hij dan om er aarzelend aan toe te voegen: ‘Maar wat is het alternatief? Als ik u hierin volg lijkt het onmogelijk om zonder te oordelen te overleven!’

*‘Dat is ook onmogelijk! Daarom is het ook onzin om te zeggen, dat je niet zou moeten oordelen **en dat is ook nergens zo gezegd!** De mens oordeelt continu. Elke waarneming tracht hij de plaatsten in zijn referentiekader, in zijn vijfhoek van waarheid. De naamgeving van het proces, dat als ‘oordelen’ wordt gekenschetst, doet er niet toe, zoals je net zelf zag. Dat proces kent zeer vele dimensies en heel veel daarvan worden met een eigen woord gekenmerkt. De mens, die zich richt op de ene naam en daaromheen een filosofie, theorie of zelfs een cultus bouwt, negeert of veronachtzaamt het bestaan van de overige namen!*

*Het gaat dus nooit om een of andere specifieke activiteit! Waar het bij de Terugweg om gaat is het herkennen van **het proces van oordelen op het moment, dat het zich afspeelt!** De specifieke verwoording of richting van het proces is nooit en te nimmer interessant! Sterker nog, het omgekeerde is het geval! Het creëert namelijk de illusie van ‘juist bezig te zijn’. Zo’n illusie berust op een oordeel!’*

De Zoeker kon een grijns niet onderdrukken.

*‘Dit is dus nog een reden, waarom ik het maken van een lijstje heb nagelaten. Ben je ervan bewust, dat je het proces van oordeelsvorming **in** gaat. Alleen op het moment, dat het besef daar is, is er het moment van keuze. Dan kan degene, die zich ervan*

*bewust is er voor kiezen om het identificerende proces **wel** in te gaan of om dat proces **niet** in te gaan. Er wordt veel gesproken en geschreven over de vrije wil. Dáár bevindt zich het enige moment van de vrije wil.'*

De Zoeker moest dit even verwerken.

'Uit wat u zojuist vertelde,' reageerde hij, 'begrijp ik, dat het een nogal mentaal gebeuren is. Zo te zien is alles beoordelen en het gebeurt vrijwel onopgemerkt. Maar, als ik me er van gewaar ben, zit ik er al middenin en het is uiteindelijk mijn "ik" dat het bemerkt. Volgens mij loop ik aan alle kanten vast ... dus ontgaat mij het moment 'nu'! Ben ik nu iets verder gekomen?'

Meester Negen glimlachte breed.

*'Mentaal gezien natuurlijk niet en dat is de reden, waarom veel mensen heel snel afhaken. Hun "ik" kan niets met mijn verhaal! Kennis van wat er gebeurt is onmisbaar, maar **daarnaast is het** voor degene, die de Terugweg wil gaan, **van essentieel belang om twee sporen te volgen**. Het eerste is het proces van gewaarworden. En natuurlijk valt dat in het begin niet mee, want niemand wordt daar in opgeleid, we zagen dat bij uitstek geïllustreerd, toen we ons verdiepten in de werking van de dominante dimensies. Gewaarzijn is een staat, die menstype 3 gericht kán nastreven. Het is een hogere, een minder verdichte staat van bewustzijn. Het lijkt echter gedurende langere tijd een puur mentaal proces, reden waarom sommigen zich er niet in verdiepen, maar je zult inmiddels zelf hebben ervaren, dat je nu meer gewaar bent dan destijds, toen je voor het eerst hier kwam en je weet, dat het pure mentale aspect afgenomen is.'*

De Zoeker reageerde niet onmiddellijk en sprak dan met enige aarzeling: 'Misschien heb ik inderdaad een stukje van dit spoor belopen, maar er is nog een formidabel stuk te gaan.'

*'Het tweede spoor,' vervolgde Meester Negen zonder op die woorden in te gaan, 'ken je ook. Dat is het spoor, waarmee de invloed van het "ik" afneemt, dat is het spoor van de meditatie. Daarmee is het proces in essentie geschetst: **Wie de weg Terug wil gaan is gewaar en mediteert!***

Ik stel overigens voor dat we nu een pauze nemen.

'In de bol van bewustzijn,' ging Meester Negen later verder, 'werkt, zoals ik je zojuist nog eens liet zien, een identificerende kracht. Het effect van die kracht is, dat de aandacht van de mens als het ware naar het midden van de bol wordt gezogen. Afhankelijk van de voorgeschiedenis van de mens is het centrum van zijn aandacht dichter of verder van dat centrum gelegen. Op het punt in de Scheppingsstraal, waar wij ons bevinden, is een groot deel van de werking van deze identificatiekracht met behulp van een aantal wetmatigheden te beschrijven. Wijzelf deden dat impliciet tijdens onze gesprekken op de Grote Omweg.'

Het was even stil.

‘Ik heb helaas niet helder voor de geest, waar u op doelt,’ zei de Zoeker dan.

‘Wij spraken uitvoerig over de hoofdwet en in het kielzog daarvan over de afgeleide wetten. Wetten, die direct gerelateerd zijn aan het fysieke overleven van de mens en daarom zo krachtig gevoeld worden door de menstypen 1, 2 en 3. Daarnaast spelen de grote natuurkundige wetten hun rol in elk moment ‘nu’. De combinatie van enerzijds de hoofdwet, anderzijds energetische wetten en ten slotte datgene, wat we de weg der minste weerstand noemden, bewerkstelligde het synergie effect. We stonden daar herhaalde malen bij stil.’

‘Dus ..ehh.. ?’

‘Dit effect speelt een indringende rol. Het dwingt de mens als ‘sociaal wezen’ tot een voorgeschreven gedrag. Hij wordt er door verplicht om binnen een geheel van afspraken te functioneren, omdat alleen zo de synergie wordt bereikt. Dat ‘geheel’ van afspraken bepaalt zowel de gedragsrichtingen als de gedragsmogelijkheden van het “ik”. Gemaakte afspraken zijn onverbidlijk en worden binnen de samenleving gezien als noodzakelijk. Wie zich er opvallend aan onttrekt wordt gecorrigeerd. Ik stond daar nadrukkelijk bij stil op de Grote Omweg. Regels en afspraken houden dus de synergie in stand, maar hebben onmiddellijk na hun eerste verwoording of formulering de neiging om te verzelfstandigen.

Als ze eenmaal verzelfstandigd zijn, verwordt een samenleving in eerste instantie tot een immense bureaucratie, waar conglomeraten van regels en voorschriften hun eigen momentum hebben gekregen en daardoor onbeperkt hun macht blijven uitoefenen. Door dit onvermijdelijke proces wordt die samenleving uiteindelijk tot een min of meer autonoom functionerende entiteit. Dat is de prijs, die voor de synergie moet worden betaald.

Vanaf het moment, dat de vruchten van de synergie kunnen worden geoogst, ontstaat de vraag naar de wijze, waarop de verdeling plaats zal vinden. Dat proces van verdeling is steeds weer het aangrijpingspunt voor de maximalisatiewetten, die door hun expanderende karakter een overheersende rol spelen, zowel in een samenleving als in elk “ik”. Deze wetten zijn dus dominant aanwezig in het ‘nu’ en het effect van hun werking zie je alom. Gelijktijdig bestaan overvloed en schaarste naast elkaar. Deze twee zijn als een Siamese tweeling. Op elke denkbare dimensie werk het expanderende karakter van de maximalisatiewetten en daardoor zijn er continu spanningen tussen mensen onderling en tussen samenlevingen. Regelmatig ontladen de spanningen zich. Mensen bestrijden of bestelen elkaar. Bedrijven concurreren elkaar kapot, staten of religies raken verward in strijd en oorlogen. Na elke strijd is er rust, omdat een nieuw evenwicht is ontstaan. Helaas is dat evenwicht onvermijdelijk labiel dus van een beperkte duur.’

‘De praktijk laat zien, dat het zo is, ‘mompelde de Zoeker met tegenzin, ‘en tot mijn teleurstelling moet ik met u meegaan, als u het begrip ‘onvermijdelijk’ gebruikt. Ook hier is er geen alternatief, schat ik in?’

‘Omdat in de waak-slaap de geschetste wetten onopgemerkt blijven functioneren en vanwege hun expanderende karakter elk evenwicht onder druk zetten, is elk evenwicht labiel! De gehele menselijke historie is daarom doordrenkt met conflicten. Iedereen wordt door de Vormers der Gedachten opgevoed met een besef van de historie. Ieder

heeft weet van de conflicten en hoewel de Geest der Massa's ze openlijk en hartsgrondig betreurt, blijven ze!

Je kunt je gevoeglijk afvragen wat de waarde van treurnis van de Geest der Massa's is. De nieuwsverzorgende structuren zijn er in gespecialiseerd om dag in dag uit de conflicten en al hun uitwassen onder de aandacht van iedereen te brengen. Ze hebben er inmiddels belang bij om dat zo uitvoerig mogelijk te doen. Steeds wisselende panorama's van ellende, die al dan niet met afschuw en verontwaardiging gevolgd worden. De uitwassen worden stevast veroordeeld, maar een relatie met de achterliggende processen, zoals ik die schetste wordt zelden gelegd.'

'Het lijkt me ook een gedachtesprong, die de Geest der Massa's nooit kan accepteren,' zei de Zoeker, 'want wie de synergie veroordeelt, veroordeelt feitelijk elke samenleving! Synergie wordt beschouwd als de grote aanjager, waarmee de mensheid tot maximale prestaties is gekomen. Als het moment suprême, waarmee de mens zijn survival of the fittest heeft bewezen. En, terugkomend op wat u zojuist zei, om het positieve ervan te demonstreren gebruikt men kwalificaties als 'de gezonde concurrentie, het eerlijke gevecht, 'wie niet sterk is moet slim zijn', de open competitie, de tuchtiging van de markt'. Overigens lijkt het mij geen toeval, dat het altijd diegenen zijn, die op enigerlei gebied tot de winnaars behoren, die hun betogen met dergelijke kwalificaties lardereren.'

'Dat is geen toeval!' bevestigde Meester Negen. 'De Vormers der Gedachten dragen fervent deze 'argumenten' uit en het gevolg is er naar, want de aldus tot legitiem verklaarde redenen worden gedragen in alle lagen van de samenleving en hebben daar een hevige aantrekkingskracht. De zwakkeren accepteren het gegeven, dat hun positie in het als natuurlijk geschetste krachtenspel de zwakste is. In hun eigen gelederen herhaalt zich alles, wat zich over hun hoofd heeft afgespeeld. Er ontstaan de sterkere zwakkeren, die de boventoon gaan voeren, naast zwakkere zwakkeren.' Meester Negen keek de Zoeker even aan, en ging dan verder: 'Juist dat proces illustreert, dat de krachten, waar mensen in hun 'nu' onderhevig aan zijn, altijd en overal gelden. Dus los van de relatieve positie, die iemand op welke dimensie dan ook inneemt, met de gevolgen, die ik je net schetste. Zolang de mens in de waak-slaap verkeert, zal dit de situatie zijn!'

Er viel een stilte, die pas na geruime tijd door Meester Negen werd verbroken.

'Wie tot zelfkennis komt, komt tot het waak-waak bewustzijn. Kennis over het zelf kan alleen worden verworven, als dat zelf ontdaan is van alle ballast en vervormingen, dus van sturende en dwingende denkbeelden. Wie zich daarvan tracht te bevrijden slaagt daar enkel in als hij de wetmatigheden kent, die tot hun ontstaan hebben geleid. De meest bepalende wetmatigheid is de hoofdwet: **'Mensen prefereren het aangename boven het onaangename'**. Dat is voor de mens de grootste identifieer. De hoofdwet laat zich voor ieder die zijn aandacht er op richt, onmiddellijk verifiëren. Een directe uitwerking ervan heeft geleid tot de machtige synergiewet, omdat op grote schaal bezien alleen via de synergie het effect van de hoofdwet het best kan worden gerealiseerd. De synergiewet stelt: **Om maximaal van de hoofdwet te kunnen profiteren gaat de mens samenwerken.**

Deze wet beschrijft de bindende kracht, die leidt tot het vormen van structuren en samenwerkingsvormen, vanaf het gezin tot de maatschappijstructuur. Deze wet kent twee gelijkwaardige componenten. Wat voor de individuele mens geldt, geldt ook voor samenlevingsverbanden. Dankzij de synergiewet zijn er gestructureerde en grootschalige samenlevingsverbanden ontstaan. Die verzelfstandigen en in deze verzelfstandigde structuren ontstaan wederom herkenbare en wetmatige gedragspatronen: de maximalisatiewetten. Wij namen die uitgebreid door. Kort samengevat: **Zowel “ikken” als structuren streven er naar hun bezittingen en macht te vergroten!** Zij richten zich op de samenstellende componenten, zoals ik destijds in formulevorm weergaf, met name op kennis. Het totale verband van de verschillende wetmatigheden en hun relatie met de hoofdwet heb ik in een figuur weergegeven. Deze figuur illustreert het web van identificerende krachten, waarbinnen elk mens bestaat.’ Al sprekende legde Meester Negen een volgende tekening neer.

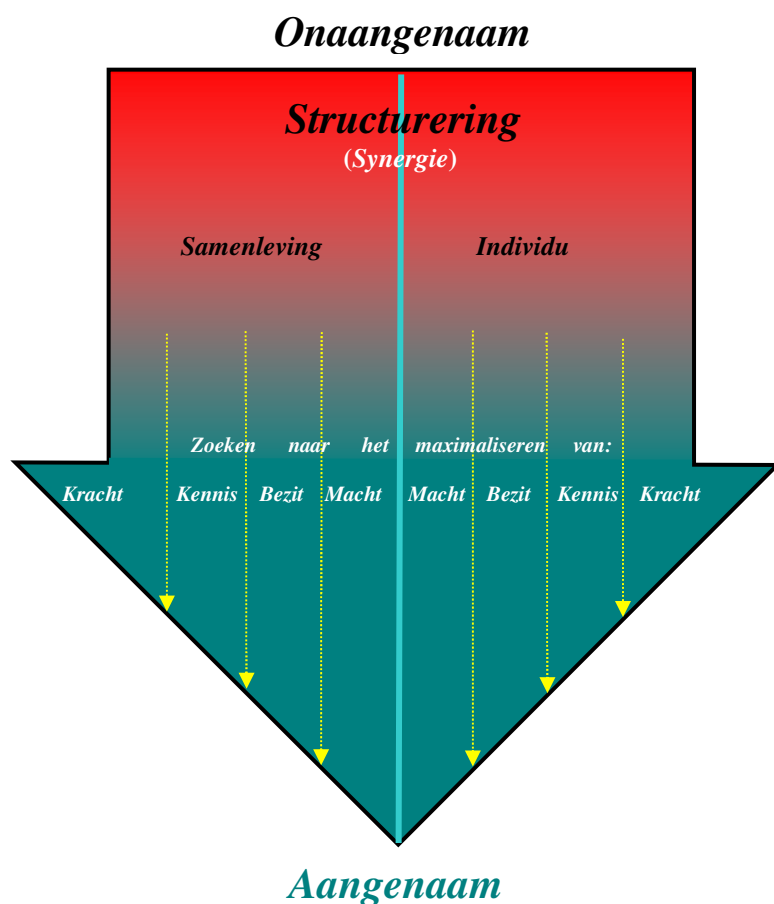

fig.9: De identificatierichting van de mens in de waak-slaap!
De Hoofdwet! (Weg van de minste weerstand)

‘Ik zei je, dat voor structuren dezelfde wetmatigheden gelden als voor “ikken”. Er is

echter een fundamenteel verschil! Voor een samenleving is de hoofdwet slechts een indirect gegeven.'

'Wat bedoelt u daarmee?'

'Een samenleving is zelf geen levende entiteit met een eigen bewustzijn. Het is een geheel van afspraken van de tot de samenleving behorende "ikken". Dit betekent, dat de kracht van de afgeleide wetten veel sterker inwerkt op "ikken", die immers de hoofdwet rechtstreeks aan den lijve ervaren dan op structuren. Als gevolg van dit effect ontstaan er binnen structuren ontbindende krachten. "Ikken" voelen zich in hun moment 'nu' niet altijd en overal geroepen om zich aan de regels en voorschriften te houden, omdat zij zich juist door die afspraken -de kern van structurering- belemmert zien in het volgen van hun eigen hoofdwet. Als "ikken" afspraken negeren, betekent dat, dat er afbreuk gedaan wordt aan het synergie-effect. Naarmate het negeren van afspraken grootschaliger voorkomt, wordt de samenleving zwakker. Daarmee verzwakken ook de krachten binnen die samenleving om dergelijk afwijkend gedrag te corrigeren. De samenleving komt daarmee in een negatieve spiraal terecht, zoals we eerder zagen. Dus ik volsta nu met het memoreren.

*Laten we terugkeren naar het begaan van de Terugweg. Dat kan alleen in het moment 'nu'. Maar juist in dat moment heerst de hoofdwet met zijn vazallen. Bijgaand figuurtje,' Meester Negen legde het neer,' geeft dat schetsmatig weer. **De mens krijgt het gehele gewicht van de hoofdwet in het moment 'nu' te verwerken.** De druk tot identificatie, die daarmee letterlijk op hem wordt uitgeoefend, is enorm.*

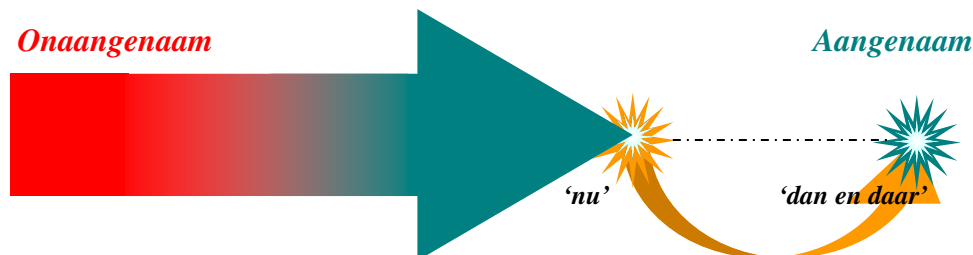

fig. 10: De inwerking van de hoofdwet in het 'nu'.

Ik heb dat getracht weer te geven met de dikke pijl. De immense identificerende krachten, waarmee het "ik" in zijn moment 'nu' geconfronteerd wordt, drukken hem vrijwel continu uit dat 'nu'. Dat heb ik weergegeven met de gebogen pijl. Onder invloed van de inwerking van de hoofdwet is de mens in zijn gedachten voortdurend bezig met het 'dan en daar' en met het zoeken van mogelijkheden om in dat 'dan en daar' het gewenste aangenamer te realiseren of het ongewenste onaangename te ontwijken.'

Meester Negen keek de Zoeker even aan.

'De kennis van de identificerende werking van de hoofdwet is niet nieuw. Van oudsher hebben Vormers der Gedachten getracht invloed op het menselijke gedrag uit te oefenen en daarmee zijn, zoals we op de Grote Omweg zagen, uiteindelijk de

tallose religieuze en filosofische systemen ontstaan. Binnen dergelijke systemen wordt middels vermaningen, geboden, verboden getracht de directe invloed van de hoofdwet te temperen. Door deze ‘must’s en dont’s’ werd een gewenste richting gegeven aan het menselijke gedrag. Dat gewenste gedrag vloei­de echter vrijwel altijd voort uit het in stand houden van de samenleving op zich. Veel meer dus dan op het bewerkstelligen van het begaan van de Terugweg. De effecten van dit morele tegenwicht zijn in de menselijke evolutie daarom dan ook altijd marginaal geweest. Dit ook, omdat te gemakkelijk voorbij werd gegaan aan de aard en de impact van verschillende soorten denkbeelden.’

Terwijl hij sprak legde Meester Negen een figuur neer, die de Zoeker op de beide Omwegen al eerder in tallose varianten had gezien.

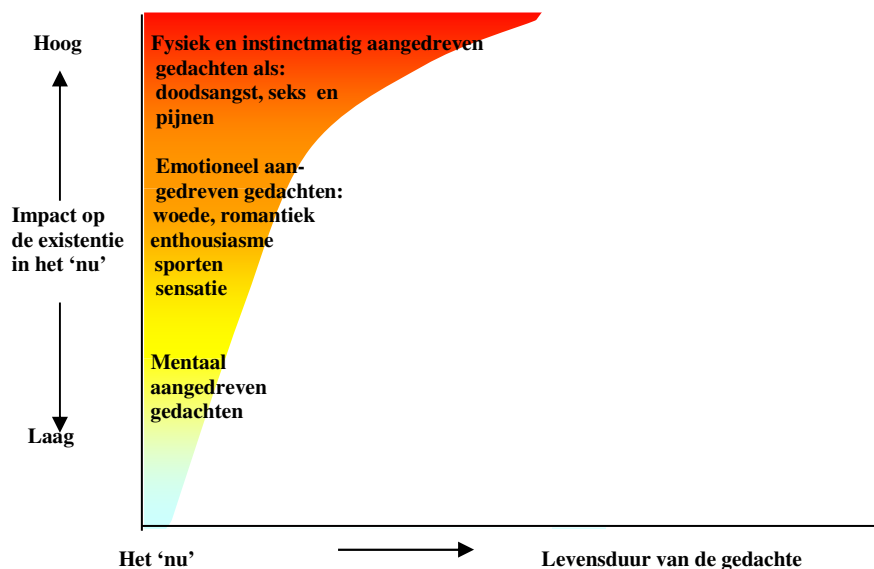

fig.11: gedachtesoort en impact op het “ik”

‘Hoe hoger in de figuur, des te groter de impact’ van een denkbeeld op het “ik”. En de aangename en onaangename denkbeelden de aanjagers van vele soorten gedrag van het ‘nu’ bevinden zich zonder uitzondering hoog in de figuur. Het onbedoelde gevolg, dat de Vormers van het denken meestal hebben weten te bewerkstelligen is, dat de invloed van de hoofdwet juist door hun voorschriften is versterkt! Het “ik” verkreeg namelijk dankzij de voorschriften een extra richting, die ‘goed’ was. Met andere woorden, als het zich hield aan de voorschriften was het ‘goed’. Dit gaf zekerheid en was dus aangenaam!

Voorschriften zijn gedachteconstructies. Zij dwingen de mens in zijn denken en daarmee uit het ‘nu’. Bovendien zijn ze afkomstig uit een ‘toen’ en hebben om die reden dan ook vaak nauwelijks een relatie met het ‘nu’. De druk op het “ik” om het ‘nu’ te verlaten teneinde een beter ‘dan en daar’ te bewerkstelligen neemt slechts toe. Bijgaande figuur illustreert dat.

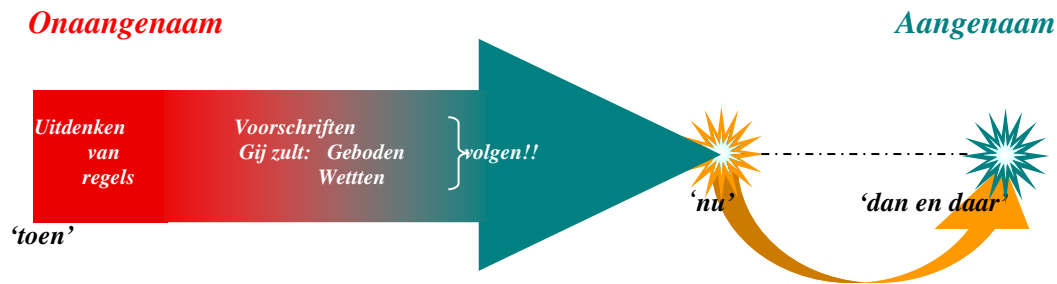

fig. 12: De extra druk op het 'nu' door talloze regels

'Een van de meest opvallende kenmerken van de hoofdwet is, dat zij zich onmiddellijk laat gelden, als de aandacht van de mens afdwaalt. Zonder aandacht is de mens direct de speelbal van het krachtenveld om hem heen. Elk denkbaar facet van het gehele scala aan menselijke gedragingen is een potentieel aangrijpingspunt voor de hoofdwet. Heeft de hoofdwet in het 'nu' eenmaal weten aan te haken, dan determineert zijn kracht het vervolggedrag. De mens identificeert zich met het aangename. Het enige, wat het "ik" dan nog rest, is het aandachtig waarnemen en zien, dat de hoofdwet hem heeft gereduceerd tot speelbal.

De hoofdwet zelf is amoreel, denkt niet na en heeft geen voorkeur. Zij heeft geen geheugen. Dat betekent dat zij het ene moment kan aangrijpen op een bepaald punt, en later aangrijpen op een volkomen ander punt, dat zelfs tegengesteld kan zijn aan het eerdere.'

'Wellicht, maar kunt u dit voor mij concreter maken?'

'Een heldere illustratie zie je bijvoorbeeld in het verschijnsel echtscheiding. Op een bepaald moment kan het gegeven dat iemand gaat trouwen gelijk gesteld worden aan het hoogst mogelijk aangename. Later kan het volstrekt tegenovergestelde, dat men van diezelfde persoon gaat scheiden, worden beschouwd als het hoogst aangename.'

De Zoeker was bijna teleurgesteld, omdat het voorbeeld zo voor de hand lag.

'Je kunt eenvoudig waarnemen, dat het denken zich in dienst heeft gesteld van de hoofdwet. Het "ik" is moeiteloos in staat om elk moment voor alle gedragingen of elke bewering een rechtvaardiging te bedenken, waarmee het zichzelf dus tevreden stelt En overigens is er in de waak-slaap hiervoor geen alternatief! Het denken volgt nagenoeg altijd de astrale reacties en die zijn er altijd eerder dan de verstandelijke. Als emoties zich roeren, is dat in het 'nu'. Als ze zich niet roeren, zijn ze passief. Ze bestaan dan enkel als concepten in het "ik" en hoewel dat "ik" er mee kan goochelen, hebben die emoties die als concept in het denken opgeslagen zijn geen enkel effect. Als gevolg hiervan begrijpt het "ik" elk gedrag, hoe absurd het ook moge zijn. Omdat emoties slechts één staat kennen -de staat in het 'nu'-ontstaan er in een mens nooit fricties tussen de verschillende emoties. Iedereen beschouwt zijn emoties te allen tijden, in elk 'nu', als juist en terecht en gebruikt zijn denken om het erbij horende gedrag te rechtvaardigen!'

De hoofdwet geeft de onverbiddelijke identificatierichting aan in het menselijke bestaan. Zij is daarmee bepalend voor het menselijke gedrag. Het begrijpen ervan is

nodig, maar natuurlijk niet voldoende om de Terugweg te kunnen begaan. In het verlengde ervan heb je het functioneren van het denkproces. Dat proces kent zijn eigen sturende wetmatigheden. Verdieping daarin, naast kennis van de hoofdwet is dus noodzakelijk om het begaan van de Terugweg mogelijk te kunnen maken. Ik stel voor, dat we dat dan ook doen.'

Omdat dit de Zoeker een zinnige activiteit leek, knikte hij onwillekeurig.

'Het denkmodel, zoals ik dat in Kleine Omweg uitwerkte, geeft inzicht in de werking van het denken. Binnen het denkproces zijn drie dimensies te onderscheiden, waarmee het ontstaan van gedrag patronen kan worden beschreven.

*De eerste daarvan beschrijft de ontwikkeling van gedachten. In dat proces is er een beginpunt, een allereerst begin, waar de gedachte als zodanig nog niet is gevormd. Er bestaat daar dan wel een energie- of bewustzijnsimpuls, maar die bevindt zich op de rand van het denkproces. Een minieme fractie later is deze in het denkproces opgenomen. Bij dit beginpunt stonden we in onze gesprekken op Kleine Omweg uitvoerig stil. Ik beschreef het daar wel als: **Het Nulpunt**. Je zou het kunnen zien als de zetel van de oerkern/ziel of als het punt, waar datgene, wat ik beschreef als oorspronkelijke aandachtstraal, nog net bestaat dus een minieme fractie voor dat deze zich splitst.*

Een fractie later heeft de splitsing van de aandacht plaatsgevonden. Dat deel van de impuls, dat het denkproces in gaat, gaat een 'open kanaal' binnen. Het moment, dat de impuls het kanaal ingaat, betekent de 'geboorte' van een gedachte. De impuls begint de wanden van het kanaal te activeren, doordat het zijn energie afgeeft. Een geactiveerd open kanaal is, zoals we zagen, een denkbeeld. Het is mogelijk het proces verder te volgen. Afhankelijk van de sterkte van de impuls en de voorgeschiedenis van het "ik" dringt de impuls verder het denkproces binnen. Het activeert mogelijk een netwerk van open kanalen, een reeks netwerken of misschien zelfs hele clusters van netwerken.

Een beperkt geheel van geactiveerde denkbeelden omschrijf ik als 'idee'. Vervolgens is het mogelijk aan dit idee een aantal andere denkbeeldenreeksen te koppelen. Het uitgebreider totaal, dat zo ontstaat, beschrijf ik met het trefwoord 'mening'. Nog steeds is het mogelijk om de ontwikkeling verder uit te bouwen. Een mening kan, als daartoe voldoende netwerken zijn geactiveerd, uitmonden in een 'theorie'. Theorieën kunnen op hun beurt weer aan elkaar worden gerelateerd. Naarmate er binnen een dergelijk conglomeraat van theorieën meer signalen verwerkt kunnen worden, wordt zo'n conglomeraat tot 'overtuiging'. Als het "ik" vervolgens voldoende vaak wordt gesterkt in zijn 'overtuiging' -en dat kan doordat steeds vaker impulsen en signalen standaard worden verwerkt- gaat de overtuiging over in iets, wat ik kwalificeer als een 'dogma'. De letterlijk uitgesloten paden in zijn denken verwerken dan alle impulsen standaard. Als er sprake is van een dogma, bestaat er in het denkproces slechts een beperkt aantal ingangen. Elke energie- of bewustzijnsimpuls, die binnenkomt, wordt dermate geforceerd, dat hij middels één van die erkende ingangen verwerkt wordt. Deze gehele ontwikkelingsgang binnen het denkproces kan eenvoudig worden geschetst.

fig. 13: Ontwikkelingslijn van het conceptuele denken

De tweede relevante dimensie in het denkproces is die der behoefteontwikkeling. Een van de kernbegrippen in het denkproces, zoals ik dat op de Kleine Omweg beschreef, was de marge. Ik ga er vanuit dat je dat nog weet?’

De Zoeker dacht enige tijd na en knikte, toen het hem te binnen schoot.

‘Elke marge impliceert een regelgrens!’ Meester Negen sprak de woorden met nadruk uit. ‘Op een onvoorstelbaar aantal manieren materieel en immaterieel is het menselijke lichaam doorkruist met regelgrenzen. Zij geven, als ze worden overschreden aan, wanneer een lokaal evenwicht dermate verstoord is, dat ingrijpen van het “ik” noodzakelijk is. Het signaal, dat in eerste instantie wordt afgegeven is een zeer lokale energie-impuls. Die impuls is het signaal om actie te gaan ondernemen. Op het moment, dat de impuls het denken binnenkomt, wordt getracht de relevantie ervan in te schatten. Voor het “ik” zelf vindt ‘herkenning’ pas plaats op het moment, dat de impuls een ‘naam’ heeft gekregen. Dan is de impuls geoperationaliseerd. De mens weet dan in dat ‘nu’, wat zijn behoefte is’.

Hier toont zich een interessant punt. Laat het “ik” de behoefte voor wat het is of tracht hij het te negeren, dan wordt de kracht ervan sterker. De lokale onevenwichtigheid grijpt verder om zich heen en andere grenzen worden geraakt. De drang om tot bevrediging te komen gaat vervolgens een centrale rol spelen in het individu. De term behoefte is uiteindelijk te zwak en het begrip ‘begeerte’ kan hiervoor worden gebruikt. Denkbaar is, dat er redenen of omstandigheden bestaan, waardoor de mens toch niet toegeeft of kan toegeven aan begeerten. De kracht, die naar bevrediging zoekt, laat zich daardoor niet beïnvloeden en wint als bevrediging uitblijft, aan sterkte. De begeerte verwordt uiteindelijk tot een obsessie. Het uit eigen keuze begeerten wensen te beteugelen vergt in toenemende mate innerlijke kracht, maar de mens is daar dan uit zichzelf voor gemotiveerd. Als een mens door omstandigheden gedwongen wordt zich in te tomen, is het anders. Denkbaar is, dat er in zo’n mens een grote innerlijke ‘druk’ wordt opgebouwd. Een druk, die te groot kan worden en als gevolg daarvan ‘explodeert’. Het gedrag van het “ik” is tijdens een dergelijke explosie nietsontziend en slechts gericht op één ding, het bewerkstelligen van bevrediging! Binnen samenlevingen wordt zowel voortdurend gezocht naar mogelijkheden om bij “ikken” hun eigen de innerlijke kracht te vergroten, als naar het scheppen van die omstandigheden, waarbinnen uitbarstingen van dit geweld geminimaliseerd worden. In de volgende figuur heb ik het ontwikkelingsproces van behoeften geschetst.

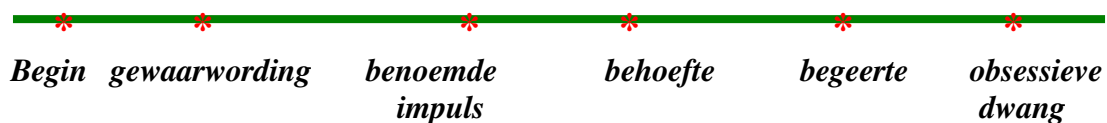

fig.14: Ontwikkelingslijn van behoeften

Dan is er de derde dimensie. Deze dimensie omschrijf ik met behulp van het begrip 'behoeftebevredigingsmentaliteit'. Deze dimensie vloeit voort uit het gegeven dat mensen samenleven in geordende structuren. Door het samenleven, kunnen steeds nieuwe behoeften worden 'ontdekt', gecreëerd en bevredigd. Dit hangt direct samen met de werking van de synergiewet, zoals we op de Grote Omweg zagen. Dankzij het leven in samenlevingen verwerft de mens mogelijkheden om eerder en meer behoeften te bevredigen. Dat nu zet de mens aan om binnen gestructureerde samenlevingen te leven.

Naarmate een samenleving in staat is om meer behoeften te bevredigen, des te meer neemt het "ik" het als vanzelfsprekend aan, dat zijn behoeften bevredigd zullen worden. Met andere woorden, het "ik" meent 'recht' te hebben op behoeftebevrediging en daarmee is de behoeftebevrediging een identifier geworden. De instelling, die het "ik" ten opzichte van behoeftebevrediging ontwikkelt, wordt mede bepaald door de positieve zekerheidsspiraal van de samenleving én door de mate, waarin het "ik" meent recht te hebben op bevrediging van zijn behoeften.

*Die mentaliteit heb ik, net zoals de eerdere dimensies, ook weer in een aantal fases onderverdeeld. In een eerste fase is het gedrag van het "ik" erop gericht om uit het brede scala aan zijn behoeften er enkele uit te kiezen en deze spaarzaam te bevredigen. Naarmate dit gemakkelijker gaat, verandert de instelling. In een volgende fase is de behoefte tot bevrediging iets sterker, maar kan toch als 'incidenteel' worden gekenmerkt. Het gemak, waarmee binnen de samenleving behoeften bevredigd kunnen worden, leidt er toe, dat ook deze fase verandert. De maximalisatiewetten zorgen ervoor dat dit incidenteel bevredigen overgaat in regelmatige bevrediging. Nergens binnen samenlevingen is er een corrigerende rem. Het "ik", dat bijvoorbeeld door gebrek aan vermogens wordt afgeremd in **het eigen** behoeftebevredigingsgedrag, ziet, dat anderen, die niet geremd worden, zich uitbundig overgeven aan het bevredigen van talloze behoeften. Binnen de consumptiemaatschappij wordt dat als 'goed' gekwalificeerd. Gebrek aan middelen verandert de maximalisatiewetten niet en het streven blijft erop gericht behoeften 'frequent' te bevredigen. In de laatste fase is het gedrag van het "ik" erop gericht om zijn behoeften direct te bevredigen. De essentie van het bevredigingsgedrag kan worden omschreven met de woorden 'altijd en direct'. In die fase is de mens letterlijk de slaaf van zijn behoeften geworden.*

Deze behoefteschaal schetst feitelijk de werking van het expanderende karakter van de maximalisatiewetten voor bezit en macht! In een figuur heb ik dat als volgt weergegeven:

fig. 15: Ontwikkelingslijn van behoeftebevrediging

Elk van de dimensies, zoals in de laatste drie figuurtjes wordt geschetst, toont een minder orthodoxe afspiegeling van gedrag van het “ik”.

‘Het is geen gebruikelijke benadering,’ mompelde de Zoeker bevestigend.

‘Verder inzicht ontstaat, als ik de verschillende dimensies paarsgewijs met elkaar kruis. Dat levert een drietal tweedimensionale plaatjes. Met name de extremen, de uitersten der dimensies, maken het effect van identificeren duidelijk.

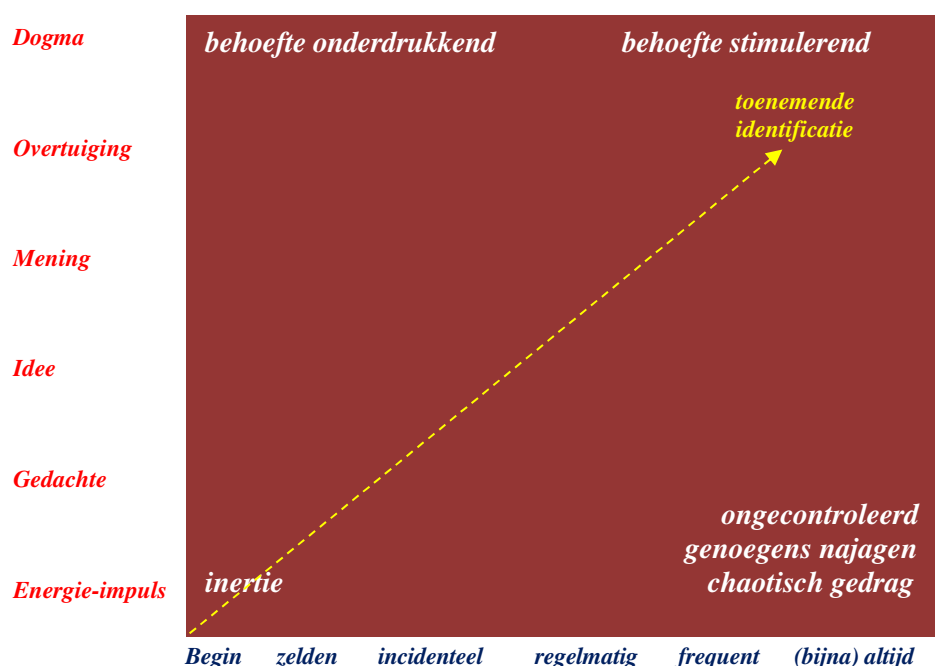

fig. 16: Relatie tussen gedachten en behoeftebevrediging

In de eerste figuur koppel ik de gedachte ontwikkelingsdimensie aan de behoeftebevredigingsmentaliteit. In het Nulpunt en in de directe omgeving er van is er weinig activiteit in het denken. Er worden dan ook amper acties ondernomen. Een heel andere situatie zie je in het andere uiterste, waar het “ik” binnenkomende impulsen met een sterke vooringenomenheid -dogmatisch dus- beziet.

Seksuele behoeften bijvoorbeeld en de manier, waarop daar volgens een aantal religies mee om zou moeten worden gegaan, plaats ik meestal linksboven. Die behoeften worden nogal eens met ‘onderbouwde’ argumentaties onderdrukt. Het andere uiterste is de situatie, dat het “ik” er vanuit gaat, dat behoeftebevrediging zijn onvervreemdbaar recht is. Elke te operationaliseren behoefte moet worden bevredigd en de tijd tussen het ontstaan van de behoefte en de bevrediging ervan dient zo

minimaal mogelijk te zijn. Dit zou je kunnen beschrijven als de ideologie van de consumptiemaatschappij.

Dan is er de situatie, dat er vrijwel onmiddellijk gehoor wordt gegeven aan alle behoefte-impulsen. Het gedrag, wat dan ontstaat, is zeer chaotisch, zeer elementair of primitief in de zin van 'nauwelijks ontwikkeld'. Meestal is het volkomen onvoorspelbaar. Het laat zich niet of amper beheersen of sturen. Als laatste, zowel in deze figuur als in de twee volgende geeft de gele pijl geeft aan, dat, naarmate een "ik" zich meer naar de rechterbovenhoek begeeft, het steeds meer geïdentificeerd is.' De Zoeker keek naar het plaatje en knikte. Het beeld was hem duidelijk.

'Wanneer de dimensie van de gedachteontwikkeling wordt gekruist met die der behoeftebevredigingsmentaliteit levert dat het beeld, zoals de volgende figuur dat weergeeft. Ook hierin zijn met name de uitersten van de beide schalen verhelderend.

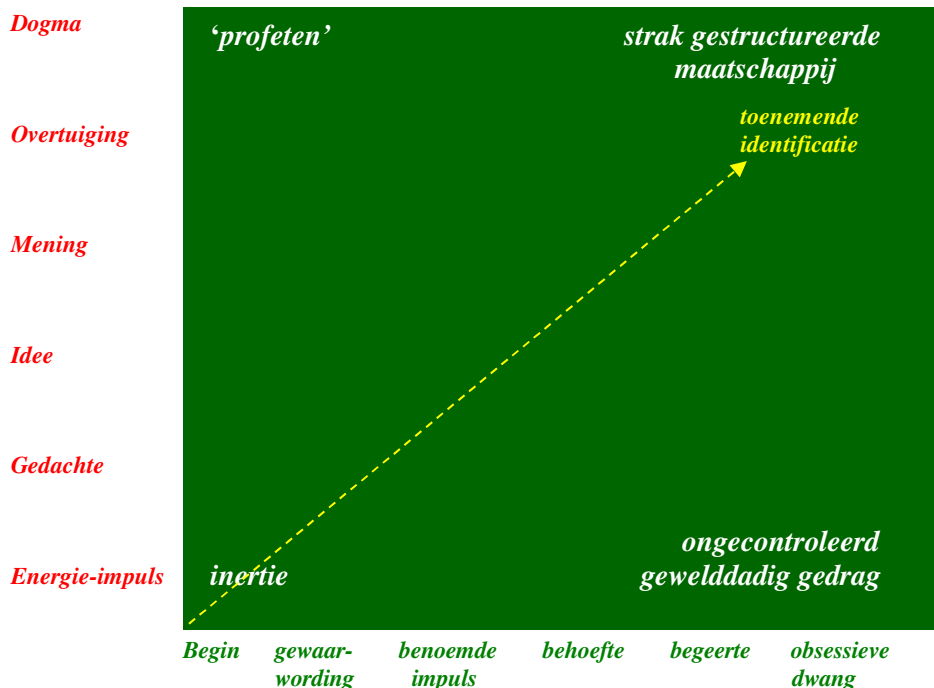

fig. 17: Relatie tussen gedachten en behoefteontwikkeling

Rondom het Nulpunt heerst, zoals ook in de vorige figuur, de inertie. Iemand is dogmatisch en hij verzaakt aan de behoefte-impulsen. Soms wordt hij, afhankelijk van hoe zijn omgeving dergelijk gedrag kwalificeert, beschouwd als asceet, profeet of heilige.'

'Oké,' zei de Zoeker soepel, maar hierop reageerde Meester Negen: 'De situatie voor een dergelijk "ik" is vaak gecompliceerder dan jouw adhesie op het eerste gezicht doet vermoeden, want vaak heeft de omgeving een soort bewondering voor dergelijk gedrag dat inhoudt, dat er tegenover het fysieke ongemak toch een soort geestelijke bevrediging staat!'

In het andere uiterste, bij de obsessieve dwang, ‘weet’ iemand voor zichzelf te verklaren, waarom het bevredigen goed en juist is. Vanuit die overtuiging tracht hij anderen daartoe ook aan te zetten. Dit soort gedrag is vaak afgeleid van een of andere hedonistische levensopvatting. Die houding is trouwens nogal exclusief en te allen tijden slechts aan een minderheid voorbehouden. Hoewel het natuurlijk een minderheid is, waar de overige “ikken” graag deel van zouden zijn.

‘Op welke minderheden doelt u?’

‘Zo’n houding kan iemand zich alleen permitteren, als hij zich wat hogerop in een machtsstructuur bevindt of beschouwd wordt als rechtmatig lid van een sterk gestructureerde maatschappij, waar het aanbod van mogelijkheden om behoeften te bevredigen overvloedig aanwezig is.’

‘Zoals in onze maatschappij.’ De Zoeker merkte het peinzend op en omdat Meester Negen er niet op reageerde was het even stil na die woorden.

‘Het laatste uiterste ten slotte tekent het maatschappelijk gezien volstrekt ongewenste gedrag van een “ik”, dat zich feitelijk ongeremd, maar met voor zichzelf een ‘goede’ verklaring, overgeeft aan alle impulsen die het ervaart. De maatschappij heeft geen invloed op een dergelijk “ik” en daarom vormt zo’n “ik” een bedreiging.’

‘Dus ..?’

‘Dan grijpt de maatschappij met behulp van een van de correctiemechanismen in.’

Meester Negen legde al sprekende weer een figuur neer.

‘Ten slotte is er de laatste figuur, die ontstaat, als ik de behoefteontwikkeling paar aan de behoeftebevredigingsmentaliteit.

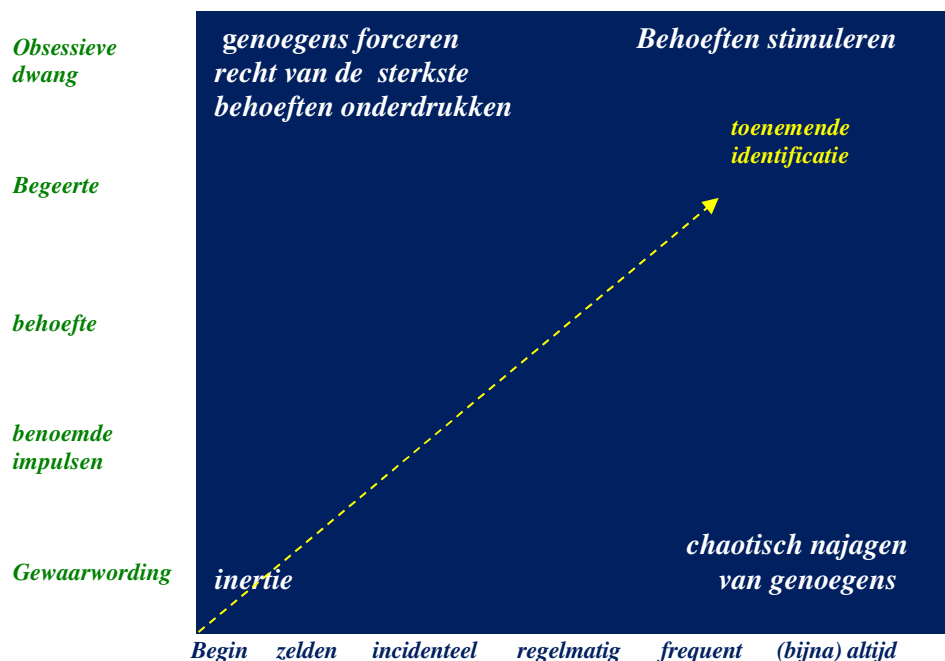

fig. 18: Relatie tussen behoeften en behoeftebevrediging

Ook hier zijn met name de uitersten weer verhelderend. Laat het “ik” zijn behoeften uitgroeien tot obsessies, dan hangt het van de bevredigingsmentaliteit af welk gedrag wordt vertoond. Is dat ‘zelden’, dan is dat gedrag heftig en explosief. Denk daarbij aan amok maken of het plegen van verkrachtingen. Als de mentaliteit er op gericht is om altijd de voor zichzelf gerechtvaardigde behoeften te bevredigen, dan handelt het “ik” met het ‘onbetwistbare recht der sterkste’, waarbij het zichzelf de sterkste acht. In het politieke veld zie je, dat grotere landen zichzelf een dergelijk gedrag aanmeten. Als het “ik” op de dimensie gedachteontwikkeling laag zit vertoont het een ongestructureerd gedrag. Op alle impulsen wordt gereageerd, maar chaotisch en klakkeloos, zonder enige lijn.

De laatste drie figuren geven een visueel beeld van een aantal herkenbare gedragsspatronen. Het beeld heb ik getracht nog completer te maken met het koppelen van de drie figuren, waardoor er één totaalfiguur ontstaat. De kubus die dan ontstaat kwalificeer ik als **de identifikatiekubus**, hoewel je hem ook zou kunnen kwalificeren als **de kubus van de Hoofdwet!**

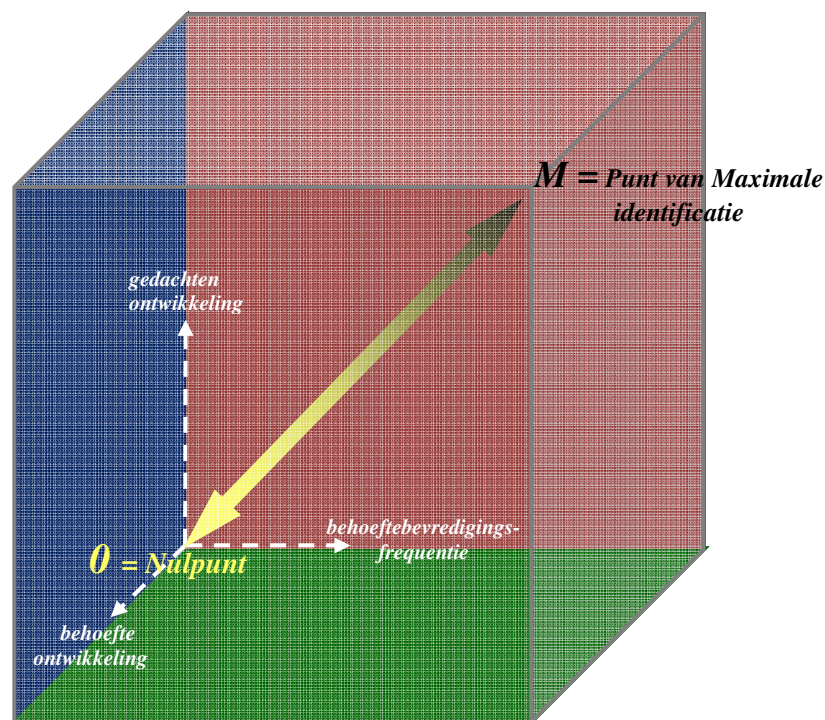

fig. 19: De ‘identifikatiekubus’ van het “ik”.

Dit is een welhaast magische kubus, hoewel het begrip magisch beslist niet dezelfde inhoudelijke waarde heeft als in sprookjes. Met behulp van deze kubus kunnen vrijwel alle aspecten van het menselijke leven worden beschreven. Er staan in deze figuur twee buitengewoon belangrijke punten diametraal tegenover elkaar.

Enerzijds, links van het Nulpunt, het punt 'O'. Anderzijds, in de rechthoek het punt dat aangegeven wordt met 'M'. Die letter staat voor 'maximalisatie'. Dat is het punt, waar alle uitersten elkaar ontmoeten. Het is feitelijk het punt, waar elk "ik", dat zich laat meedrijven op de krachten van de hoofdwet onmerkbaar terecht dreigt te komen. Degene, die zich in het maximalisatiepunt 'M' bevindt, bevindt zich in een sterk gestructureerde maatschappij. Een samenleving waar het al dan niet formeel vastgelegde recht van de sterkste het levensbeginsel is. Waar met andere woorden het bevredigen van behoeften als vanzelfsprekend wordt gezien en als zodanig wordt gestimuleerd. De moraal, de rechtspraak, de richting van de Geest der Massa's, al datgene, dat wordt gezien als 'goed', is er op gericht om het punt 'M' te bereiken. De feitelijke gedragsopties voor het "ik" in zo'n samenleving zijn gering, omdat veel van de mogelijke gedragsopties vastgelegd zijn in geboden, verboden, voorschriften, procedures, kortom regels, die bewerkstelligen dat de samenleving in stand wordt gehouden.'

'Dat punt 'M' is voor ieder "ik" niets minder dan de gevangenis van de Omwegen,' mompelde de Zoeker. 'Een luxe gevangenis natuurlijk, omdat daar wel veel van de behoeften bevredigd worden, maar het "ik" is een gevangene!'

Meester Negen knikte.

'Het "ik" heeft nauwelijks enige keuzemogelijkheid. Want op welke dimensie het ook inbindt, het gaat op dat punt altijd in tegen de hoofdwet. "Ikken" bevinden zich in het punt 'M' in het centrum van een gigantische Gordiaanse knoop van 'natuurlijke antwoorden', de immense hoeveelheden verklarende theorieën die door de Geest der Massa's over hen uitstort worden en die hen te kennen geven dat 'het zich bevinden in 'M' niet alleen noodzakelijk is, maar ook hun natuurlijke recht! Het is een verworvenheid en daarom is het goed!'

'Op termijn kan dit het "ik" niet blijven bevredigen. Dat is in ieder geval mijn ervaring,' stelde de Zoeker.

'Het idee, dat de situatie de maximale behoeftebevrediging biedt, botst inderdaad uiteindelijk onvermijdelijk met het gevoel, dat het leven 'meer' moet inhouden. Maar dit is de paradox: Elk "ik", dat zich op weg begeeft in de richting van het punt 'M', doet dit vanuit de overtuiging, dat dit 'meer' dáár gevonden kan worden. En daarmee is de paradox van de hoofdwet geschetst. Het is het punt waar alle maximalisatiewetten aan hun trekken komen, maar waar tegelijkertijd de identificatie maximaal is ... !'

Meester Negen keek de Zoeker aan.

'Het andere uiterste is het punt 'O'. Het Nulpunt, waarbij de menselijke Entiteit afstand heeft weten te nemen van de inwerking van de hoofdwet. Het is het punt, waar het 'hebben' is verdwenen, waar het 'zijn' ongerept bestaat! Elk "ik" bevindt zich altijd 'ergens' ergens tussen het Nulpunt en het Maximalisatiepunt. Voor ieder mens geldt, dat de krachten van de hoofdwet hem doen wegdrijven uit het Nulpunt en hem in de richting van het maximalisatiepunt duwen. Dit is het basisgegeven van de mens die bestaat in de tijdruimtematerie dimensies. Daar is niets mysterieus of mystieks aan. De gedragsrichting van de mens zie je echter niet vaak met behulp van deze context verklaard. Fragmenten, delen van gedrag, worden afzonderlijk bestudeerd,

uitgelegd en vervolgens gekwalificeerd als goed, slecht, juist, terecht of zondig. Zonder inzicht in het grotere verband zijn die begrippen echter arbitrair, manipulatief en in essentie zonder betekenis. Wij zagen dat eerder.'

'Begrijp ik u goed, stelt u nu feitelijk, dat iedereen, die van het punt M naar het Nulpunt gaat, de Terugweg begaat?'

'Daar **en daar alleen** bevindt zich de Terugweg, de weg van de-identificatie. Elk "ik" heeft op elk moment van zijn of haar leven de mogelijkheid om zich te realiseren, dat hij of zij zich altijd ergens tussen die twee uitersten bevindt en dat alle krachten om hem heen gericht zijn op identificatie met het 'hebben'. **Alleen op het moment, dat iemand zich daar van gewaar is, bevindt hij of zij zich op een keerpunt!**

Gewaarzijn op zo'n keerpunt kan er toe leiden, dat het "ik" de positie, waarin het verkeert, fundamenteel wil wijzigen. Elk punt tussen het Nulpunt en het punt 'M' kan je dus als een potentieel keerpunt beschouwen. Het hangt van het "ik" af, of het bereid is om -als het zich de eigen situatie realiseert- dat punt als keerpunt te gebruiken, om van daaruit dus de Terugweg te gaan.

De tekening geeft als het ware een figuratief beeld van het proces, dat de mens doormaakt: Van 'zijn' naar 'hebben' en terug! En om hem te helpen hebben de Grote Leraren de mens de drie activiteiten voor de Terugweg van het "ik" gegeven: Ik kom daar zo op terug. Daarmee begaat de mens de Terugweg.

Elk "ik" heeft op elk moment de mogelijkheid om te kiezen voor de het begaan van de Terugweg. Maar in absolute tegenstelling tot de gebruikelijke gang van zaken in de waak-slaapstaat is een éénmalige beslissing volstrekt onvoldoende! Zo werkt het niet op de Terugweg. Eenmalige beslissingen leiden tot actieplannen en die behoren tot het de wereld van het 'hebben'. Een beslissing wordt middels een actieplan geconcretiseerd en de acties worden vervolgens opgepakt, nietwaar?'

Die volgorde kwam de Zoeker logisch over.

'Wat is met zo'n beschrijving dan anders dan de gebruikelijke gang van zaken? De mens, die zo handelt, blijft doen, wat hij gewend is te doen. Zo'n mens begaat voor zichzelf misschien de Terugweg, maar feitelijk is er alleen sprake van een mentaal gebeuren!'

'Misschien begrijp ik niet helemaal waar u op doelt,' reageerde de Zoeker, 'maar het lijkt me toch, dat iemand een zeker idee moet hebben om aan vast te houden. Dat is dan een concept uiteraard en denkbeelden behoren tot het 'hebben', maar als dat concept ontbreekt, is er, denk ik, sprake van een volkomen richtingloos gebeuren. Eerlijk gezegd zie ik niet, hoe dat ergens naar toe leidt of hoe dat als Terugweg gekwalificeerd zou kunnen worden!'

Meester Negen dacht enkele momenten na en glimlachte dan.

'Je opmerking schetst treffend de paradox, waarin de mens zich bevindt. Zonder denken geen Terugweg, met denken ook niet!'

'Dus?'

'De Terugweg is enerzijds te beschouwen als een mentaal concept, dat een doel weergeeft en een richting. Maar daar gaat het natuurlijk niet om. Dat het als concept beschouwd kan worden is bijzaak! **Primair is het een instelling, die elk moment opnieuw geactiveerd wordt!** Daarom kan het nooit eenmalig zijn! Het is de beslissing

van het “ik” om in elk moment ‘nu’ alert en gewaar te zijn.’

‘Van de beslissing de Terugweg te gaan?’ vroeg de Zoeker.

Meester Negen schudde resoluut het hoofd.

‘Ik begrijp je opmerking, maar realiseer je, dat de Terugweg in zijn uitwerking nooit iets specifiek kan zijn! **Het is**, tracht het verschil aan te voelen, **geen concept maar een instelling!** Het is het voornemen om zich gewaar te zijn in het ‘nu’. Gewaar te zijn van hoe het ‘nu’ is, van wat er gebeurt in het ‘nu’, van hoe datgene, wat zich mens noemt, reageert in en op het ‘nu’ en meer. Om de mens te helpen zijn Terugweg te begaan hebben de Grote Leraren de mens drie activiteiten ter hand gesteld.

De eerste activiteit op de Terugweg heeft betrekking op het mediteren. Wij stonden daar vaak bij stil en niet voor niets. Alleen door meditatie is het de mens mogelijk om de permanente ‘zuigkracht’, de identificatiekracht van dominante dimensies af te zwakken.

Als tweede activiteit op de Terugweg benadrukken zij het gewaarzijn, ook niet nieuw voor jou. Scherp het vermogen tot gewaarzijn permanent aan en besef daardoor continu de immense zuigkracht, die dominante dimensies altijd op je uitoefenen. En als je mee beweegt met die zuigkracht, laat dat dan alleen plaatsvinden op basis van een bewust genomen beslissing!’

‘Gedoeld wordt op de bewuste identificatie!’ zei de Zoeker en Meester Negen knikte.

‘De derde activiteit op de Terugweg is wellicht abstracter in zijn formulering, maar daarom niet minder duidelijk: Realiseer je in elk ‘nu’, dat je de Terugweg wilt begaan **en doe dat dan ook**. Begrijp je wat dit inhoudt?’

‘De activiteiten,’ zei de Zoeker, ‘zoals u ze omschrijft, zijn niet ingewikkeld in hun formulering.’ Hij zag, dat Meester Negen de wenkbrauwen fronste en voegde er daarom snel aan toe, ‘dat wil zeggen op conceptueel niveau.’

‘Veel zaken, die de mens op het spirituele pad tegenkomt,’ reageerde Meester Negen, ‘zijn op conceptueel niveau eenvoudig te begrijpen. De mens neemt er kennis van. Hij overpeinst de inhoud van wat is gepresenteerd en gaat er wellicht enige tijd gedreven mee aan de gang. Maar, als dat niet gebeurt volgens de drie activiteiten, die ik net noemde, dan staat die mens toch stil op de Terugweg. En uiteindelijk verlaat hij dan feitelijk de Terugweg, omdat hij gewoon weer over gaat tot de orde van de dag. Een andere orde hoogstwaarschijnlijk, maar hij gaat verder op de wijze, zoals hij gewoon was. Zij het met meer conceptuele kennis dan daarvoor!’

‘Het beeld, wat u schetst is niet echt genoeglijk?’ mompelde de Zoeker na enig zwijgen.

‘Wij spreken over het begaan van de Terugweg. Dat is het permanent begaan van de weg van de meerdere weerstand! Mensen willen graag uitweiden, filosoferen of omstandig debatteren over wat er allemaal nodig of mogelijk is op de Terugweg. Maar bij het begaan van de Terugweg gaat het om het **doen!** Vrijblijvende beschouwingen, hoe indrukwekkend ook, zijn nauwelijks van belang. Je begaat de Terugweg op de wijze, die de Grote Leraren schetsen, of niet! Meer opties zijn er niet! En doe het, terwijl je kunt. Wacht er niet mee tot het te laat is.’

‘Te laat?’ vroeg de Zoeker met enige verwondering. ‘Wat is het criterium daarbij? Waarom of wanneer zou het te laat zijn?’

‘Als je lichaam sterft, gaat alleen jouw bol van bewustzijn verder en daarin blijft alleen het gerealiseerde vermogen tot de-identificeren behouden. De grootte van het vermogen

tot de-identificeren is rechtstreeks afhankelijk van de inspanningen, die je hieromtrent in dit leven hebt verricht, akkoord?’

De Zoeker, die zich dit statement uit eerdere bijeenkomsten herinnerde, knikte.

‘Iemand, die op zijn sterfbed ligt, om een voorbeeld te noemen, zal zich nauwelijks nog identificeren met bezit. Dat houdt zijn geest niet meer bezig en bovendien ontbreekt de energie daartoe. Onthechting en de-identificatie van bezit is dan eenvoudig. Een zeer geringe de-identificatiekracht volstaat.

Als deze inspanning alles vertegenwoordigt, waar iemand zich in zijn leven voor ingezet heeft, wordt dát dus het de-identificatievermogen, dat wordt meegenomen en opnieuw ingezet bij een volgende incarnatie. Wat stelt zo’n kracht voor, als iemand op het toppunt van zijn kunnen de mogelijkheid ziet om grote bezittingen te verwerven! Hoe kan die geringe kracht weerstand bieden aan de maximalisatiewetten?

Je kunt dit zelf verder uitwerken tot alle grote identifiërs van het menselijke bestaan. Dan zal je begrijpen, dat daar waar de krachten het grootst zijn, de mogelijkheden het beste zijn om je vermogen te ontwikkelen. Daarom zeg ik je, wacht niet, maar ga de uitdaging aan, als je er kracht voor hebt!’

De Zoeker overdacht wat gezegd was en zo volgde een stilte, die enige tijd duurde.

‘Het Nulpunt,’ ging Meester Negen dan verder, ‘betekent het einde van de dominantie van het “ik”. Het is daarmee als het ware de toegangspoort voor de meerdimensionale staat van het denken.’ Terwijl hij sprak, legde hij een nieuwe tekening neer.

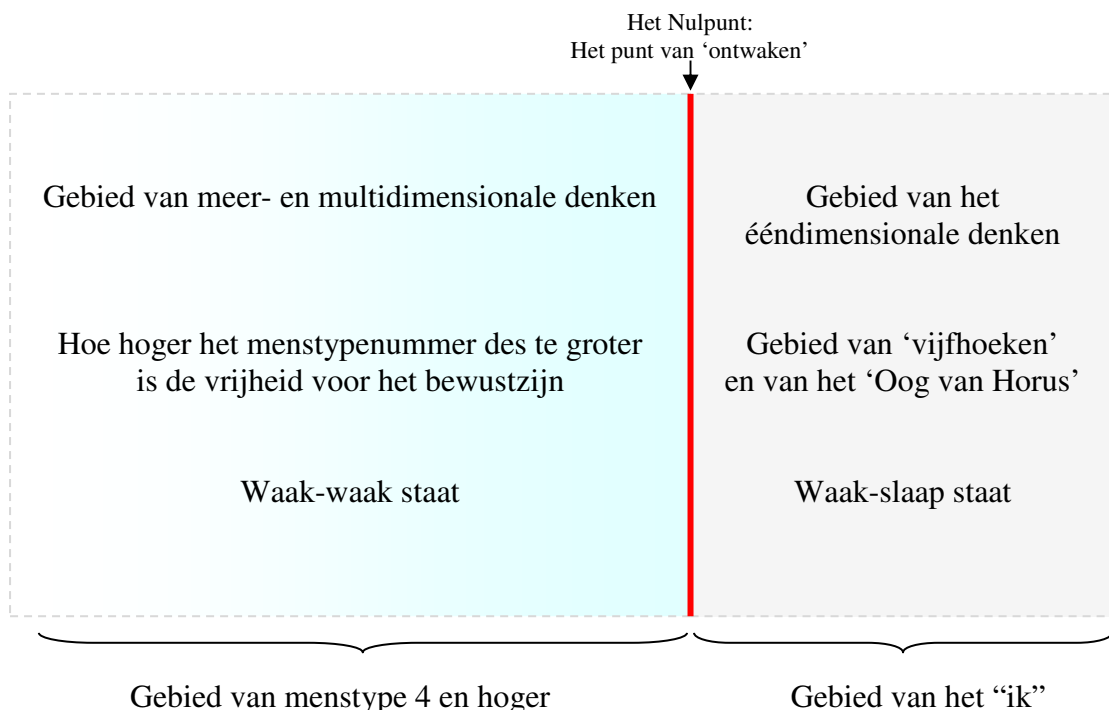

fig.20: Het punt van "ontwaken".

'Het is dus een keerpunt met een uitzonderlijke status. De mens, die dit punt heeft bereikt, kan op dat keerpunt de stap maken van de bewustzijnsstaat die hoort bij menstype nummer 3 naar de bewustzijnsstaat van menstypenummer 4. Ik heb die mogelijke overstap in de figuur weergegeven. De rode lijn heeft een cruciale rol. Het geeft het fundamentele verschil weer in de staat van bewustzijn tussen de gebieden links en rechts. Rechts bevindt zich het gebied van het "ik". Dat geeft dus de bewustzijnsstaat van de menstypen 1, 2 en 3 weer. Ik heb dat gebied met behulp van enkele statements gekenschetst. Als gevolg van de identificatie door het eendimensionale denken stolt het bewustzijn hier in de bijbehorende denkbeelden. Dus in de daar alom aanwezige vijfhoeken, alsmede in de wetten, regels en geboden, kortom in datgene, wat door jou eerder zo typerend gekwalificeerd werd als 'het oog van Horus'. De vrijheid is voor het bewustzijn in dat gebied relatief gering. Het is het gebied van de waak-slaap.

De mogelijkheden voor het bewustzijn links ervan, in het gebied van menstype 4 en hoger, zijn veel groter. Die nemen toe, naarmate de mens de-identificeert en daarmee in typenummer opklimt. Het is het gebied van de waak-waak bewustzijnssituatie.

De rode lijn of het keerpunt, wordt ook wel gekwalificeerd als het punt van ontwaken en daarmee wordt aangegeven, dat de mens als het ware ontwaakt uit de waak-slaap staat en komt tot de waak-waak staat. Die rode lijn vormt echter een moeilijk te overwinnen barrière, zoals je weet!'

De Zoeker proefde uit de intonatie van de opmerking, dat er van hem een bevestiging werd verwacht. Omdat hij echter niet zag, waar de ander op doelde, reageerde hij niet en ging Meester Negen er zelf op door.

'Die rode lijn markeert immers het einde van het gebied van het "ik". Met andere woorden, het geeft de grens van alle mogelijkheden van het "ik" weer. Met nog andere woorden: Het geeft aan, dat een "ik" die rode lijn zélf nooit kan oversteken! Begrijp je de implicaties?'

De Zoeker overdacht het enkele momenten. Wat er gezegd was, klonk niet onbekend in zijn oren, maar hij zag nog niet waar de ander exact naar toe wilde.

'Met uw toevoeging begrijp ik in ieder geval waarom u het als barrière kenschetst,' mompelde hij voorzichtig.

'Waar ik op doel, is dat het "ik" zonder hulp de barrière niet kan nemen! Menstype 3 kan de grens bereiken, maar zijn "ik" is niet bij machte om hem tot de bewustzijnsstaat menstype 4 te laten bereiken. In de bewustzijnsstaat menstype 4 bestaat geen "ik"! Daarom worden de staten 4 en hoger wel gekwalificeerd als de bewustzijnsstaten van de ziel.'

De Zoeker staaarde enige tijd naar de rode lijn, die hem plotseling dikker leek.

'Toch zijn er diverse mensen, die de barrière genomen hebben,' zei hij en voegde er enigszins behoedzaam aan toe, 'in ieder geval volgens overleveringen.'

Meester Negen glimlachte.

'Een aantal overleveringen maakt daar absoluut gewag van,' bevestigde hij, 'maar de vraag is, hoe reëel is het voor jou?'

Er viel een stilte, waarin de Zoeker ernstig naar een passend antwoord zocht.

'Voor zover ik uw verhalen tot nu toe begrepen heb,' zei hij dan, 'past het daar ook in!'

‘Dat is een conceptueel antwoord en ongetwijfeld beschouw je dat zelf als juist. Maar is het ook jouw eigen ervaring?’

Wederom was het enige tijd stil.

‘Wat ik incidenteel in een meditatie ervaar,’ begon de Zoeker dan, ‘komt misschien het dichtst bij waar ik denk dat u over spreekt. Daar is er een ongeken- de vrijheid, dus los van de altijd aanwezige druk van vijfhoeken of het oog van Horus. Maar,’ zei hij na enige aarzeling, ‘die staat is niet van mij!’

‘Bedoel je daarmee te zeggen, dat je die staat niet hebt?’

‘Die staat is daar, maar er is geen “ik” dat die staat als eigenaar ervaart! Ik heb hem niet! Sterker nog, het begrip “ik” is in die staat niet of nauwelijks aanwezig, dus ik kan hem ook niet vasthouden! En altijd als ik uit zo’n staat kom, zijn in no time de vijfhoek en het oog van Horus weer de heersers in mijn denkproces.’

Meester Negen knikte.

‘Zo gaat het proces en dat proces eindigt pas, als het volledig wordt doorzien. Het “ik” is de krachtigste identifieerder die bestaat! Wie géén identifieerder wenst, moet nalaten zich te identificeren en het is menstype 3 mogelijk om dat proces te bewerkstelligen, tót de rode lijn. Heeft hij die bereikt, dan komt er altijd hulp!’

‘Hulp? Van wie?’

‘Dat hangt van de situatie af, maar hulp wordt bijvoorbeeld gegeven door mensen met een hoger typenummer.’

De Zoeker zweeg een moment. Het antwoord leek logisch, hoewel het onmiddellijk een nieuwe vraag activeerde.

‘Maar,’ wilde hij weten, ‘hoe gebeurt dat dan? Niet bij toeval, neem ik tenminste aan?’

‘Toeval is in dit proces uitgesloten! Uit de verschillende overleveringen zou je zelf de hoofdlijn kunnen destilleren. Vrijwel altijd is daarin sprake van een Meester-leerling relatie. Het is de Meester, die de staat van de leerling kent en hem of haar op het kritieke moment een duwtje in de juiste richting geeft.’

‘Door ehh ... door wat te doen?’ hield de Zoeker aan.

Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd.

‘Ik begrijp, waarom je zo aandringt en er bestaan zeker antwoorden, maar die antwoorden zijn niet bruikbaar voor jou! De situatie van ieder mens is altijd verschillend van die van andere mensen. Op de allereerste plaats, omdat ieders “ik” verschillend is gevormd. Daarnaast is er altijd het verschil in de tijdruimtematerie omgeving. Vervolgens is er bijvoorbeeld nog het verschil geaardheid. De Meester-leerling relatie, waarnaar ik verwijst, is vaak een één op één relatie, waarbij het de Meester is, die de bewustzijnsstaat van de leerling kent. Meestal is dit –op het niveau van bewustzijn- een intensieve relatie. Dat houdt in, dat een Meester niet veel van dergelijke leerlingen tegelijk kan hebben en hij bijgevolg zeer kritisch is in het aannemen van leerlingen. Velen willen wellicht leerling worden, maar weinigen hebben voldoende voorbereidende werkzaamheden verricht om leerling te kunnen zijn en zij worden dus niet toegelaten. Deze situatie is merkwaardigerwijs soms onderwerp van onbegrip en leidt zelfs tot ergernis bij hen, die zichzelf niet als leerling geaccepteerd zien! Waar het in het dagelijkse bestaan iedereen duidelijk is, dat het volkomen zinloos is om met nauwelijks scholing een Universitaire studie te beginnen, menen velen, die

zichzelf als spiritueel geïnteresseerde beschouwen, om die reden onmiddellijk het recht te hebben om in de directe nabijheid van een Meester te vertoeven, teneinde los van hun staat van ontwikkeling, door hem persoonlijk gecoacht te worden. Maar zo werkt tot teleurstelling van velen niet!

Afhankelijk van de bewustzijnsstaat van de leerling geeft de Meester hem of haar een advies of zet aan tot een specifieke actie. Zo'n advies of actie werkt alléén voor die betrokken leerling. Voor ieder ander zal het nooit meer kunnen zijn dan een spiritueel ritueel! Dergelijke rituelen helpen een mens nooit de barrière over. Zij zijn immers altijd conceptueel en behoren daarom tot het rijk van het "ik". Hoe sterker een mens die concepten volgt, des te sterker maakt hij of zij diens "ik" en bewerkstelligt dus het tegenovergestelde van wat is bedoeld. Daarom worden dergelijke adviezen en acties niet door Meesters gebundeld en bijvoorbeeld als verzameld werk uitgegeven.'

'Hun volgelingen doen dat wél,' grijsde de Zoeker. Hij kon zich vinden in de redenering van de ander, maar realiseerde zich dan, dat alle begrip hem inhoudelijk toch nauwelijks verder had gebracht.

'U begon zo-even,' probeerde hij daarom maar, 'met te stellen, dat hulp verkregen kan worden van mensen met een hoger typenummer. De woorden die u gebruikte brengen mij in de veronderstelling, dat andere hulp ook mogelijk is. Is dat juist?'

Meester Negen glimlachte even.

'De vorige keer, toen je vroeg, hoe een mens opklimt in typenummer, zei ik je, dat daar twee deelaspecten een rol spelen. Op het eerste, het proces van de-identificeren en wat daarmee samenhangt, ging ik toen dieper in en ik beloofde je, dat het tweede deelaspect deze bijeenkomst aan de orde zou komen. Welnu, dat aspect beschrijft de andere vorm van hulp, die de mens kan krijgen in het proces van de-identificatie.

Destijds, in een van onze gesprekken aan het begin van de Grote Omweg, zei ik je, dat het de mens mogelijk is om tijdens meditatie in contact te komen met het bewustzijn van Hogere Entiteiten. Wellicht herinner je je dat nog. Welnu, dat is een weg met tweerichtingsverkeer. Niet alleen kan de mens op deze wijze in contact komen met Hogere Entiteiten, het omgekeerde is ook mogelijk. De Hogere Entiteiten ervaren, dat een mens zover is gede-identificeerd, dat voor die mens een volgend stap mogelijk is. Zij helpen dan zo iemand, als die inderdaad bereid is om die stap te maken, om de barrière te nemen, om hem als het ware door een poort heen te trekken, om hem te doen ontwaken, om hem te laten gaan ervaren dat het bestaan zonder "ik" mogelijk, zinvol en bevrijdend is.'

De Zoeker dacht hierover na en onverwacht viel hem iets te binnen.

'U beschreef het "ik" op de Omwegen diverse malen als een conglomeraat van denkbeelden. Ik kan mij nauwelijks voorstellen, dat dat conglomeraat verdwijnt bij het ontwaken. Hoe moet ik datgene, wat u zegt, interpreteren?'

Meester Negen reageerde niet direct.

'Natuurlijk verdwijnen de denkbeelden niet!' zei hij dan. 'Ze blijven nodig voor het overleven en voor de verdere uitbouw van inzichten in de volgende fases. Wat er bij het ontwaken plaatsvindt zou je kunnen vergelijken met de 'stand by' staat van elektrische apparaten. Een apparaat in stand by verkeert als het ware in een passieve toestand, maar het kan met een druk op de knop worden geactiveerd. Zo is het ook met het

denkproces. Alle verworven denkbeelden blijven uiteraard bestaan. Ze zijn immers, zoals we zagen op de Kleine Omweg, opgeslagen in de materie van het lichaam. Maar geheel anders dan in de waak-slaap zijn noch vijfhoeken, noch het oog van Horus in de mens, die ontwaakt is, actief. Er stroomt geen bewustzijn in die denkbeelden. Met als direct gevolg, dat het stil is in diens denken. Er is een afwezigheid van denkbeelden en omdat denkbeelden niet actief zijn is er/heeft die mens contact met zijn essentie, met zijn oerkern. De oerkern zelf is altijd alert en omdat zij gebruik maakt van het lichaam, is zij ook sensitief voor het bestaan in het 'hier en nu' binnen de tijdruimtematerie omgeving. Maar na het ontwaken, vloeit het bewustzijn in de staat 'alert' niet meer automatisch weg in denkbeelden. Als het al wegvloeit, is dat op basis van bewuste identificatie. Het kernbegrip, dat ik hier vaak gebruik, luidt: toelaten! Met andere woorden, de Hogere Entiteit helpt de mens om deze sterk bewustzijnsverruimende staat toe te laten.' De Zoeker moest dit een plaats geven en dacht dus na.

'Waarom zou daar hulp bij nodig zijn?' vroeg hij.

'Omdat de nieuwe staat het onherroepelijke einde inhoudt van het "ik". Er ontstaat een geheel andere beleving van het bestaan als mens. En vergis je niet, het "ik" is tot op dat moment de trouwste metgezel in het denken geweest. De altijd bereidwillige 'knecht', die de menselijke totaliteit tot op het punt van ontwaken door het leven heeft geleid, **juist, omdat alle denkbeelden van de vijfhoek en het oog van Horus** geactiveerd waren! Het "ik" werd onvoorwaardelijk vertrouwd. Die situatie, dát beeld moet worden losgelaten. Op een bepaalde manier is het, alsof het "ik" sterft. In ieder geval is dat voor mens nummer 3 een reëel gegeven! Daarom helpen hogere Entiteiten de mens op dit punt van ontwaken. Zij geven hem als het ware de kracht/de inspiratie/de durf om de nieuwe volstrekt ongekende situatie toe te laten. En overigens,' Meester Negen keek de Zoeker even aan, 'het begrip 'toelaten' geldt gedurende de gehele ontwikkeling van de volgende typenummers, zij het dat die overgangen veel minder ingrijpend zijn als de overgang van menstype 3 naar menstype 4. Hulp van hogere Entiteiten is bij die overgangen dan ook geen voorwaarde. Pas bij de nog radicalere overgang van menstype 7 naar ... is er wederom hulp nodig.'

De Zoeker zweeg verbluft. Wat er gezegd was lag ver buiten zijn vijfhoek.

'Spreekt u over iets wat wel als inwijding wordt gekwalificeerd?' vroeg hij uiteindelijk. De ander schudde resoluut zijn hoofd.

'Het begrip 'inwijding' is misschien van toepassing, maar zoals ik ooit eerder opmerkte, zolang dat begrip niet duidelijk omschreven is kan het zeer ruim worden geïnterpreteerd, zonder dat duidelijk is waar op wordt gedoeld.'

'Is het Goddelijke genade dan?' de Zoeker bleef het proberen.

'Hiervoor geldt wat mij betreft hetzelfde. Wat er over dit gebeuren kan worden gesteld is datgene, dat ik zojuist heb gememoreerd. Het bewustzijn van een Hogere Entiteit helpt het bewustzijn van de mens, die er aan toe is. Op dat moment is die mens de grens over en bevindt zich links van de rode lijn.'

'Het is dus zaak om een Hoge Entiteit te vinden!' De Zoeker merkte het enigszins sarcastisch op, maar Meester Negen ging er tot zijn verbazing serieus op in.

'Dat helpt zeker!'

Het was even stil, maar dan vroeg de Zoeker: 'Hoe doe ik dat?'

‘Van oudsher bidden mensen bijvoorbeeld. Op die manier creëren zij een mogelijkheid voor het maken van contact voor met Hoge Entiteiten.’

De Zoeker zweeg. Stupéfait!

‘Bidden?’ Hij herhaalde het woord, als of hij zich er van wilde vergewissen, dat hij het juist had verstaan. Dit was wel ongeveer het laatste, wat hij uit de mond van de ander verwacht had te horen.

‘Natuurlijk! Bidden impliceert vaak, dat het altijd aanwezige lawaai van het “ik” verstomt. En op die manier wordt er een mogelijkheid gecreëerd voor Hogere Entiteiten om tot het bewustzijn van de mens door te dringen.’

‘En dan?’ Hoewel hij het bewust probeerde, slaagde de zoeker er niet in om een cynische ondertoon te onderdrukken. ‘Dan wordt de mens geholpen? Zijn smeekbedes worden ingewilligd?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

*‘In de hele Scheppingsstraal is er bij alle Entiteiten van zeer hoog tot laag het streven naar de-identificatie en alle bewuste Entiteiten weten, dat dit het begaan van de weg van de meerdere weerstand impliceert. **Daarom helpen hogere Entiteiten altijd degenen, die hen om hulp vragen.**’ Meester Negen sprak de woorden met nadruk uit en vervolgde, ‘want daardoor kan aan de opdracht van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit worden voldaan.*

Op het niveau van ons mensen betekent die opdracht, dat het proces van het denken met alle ertoe behorende aspecten moet worden doorgrond. Als dat is geschied, is de fase ‘denken’ afgerond en kan het bewustzijn deze fase van ontwikkeling achter zich laten. Het wordt niet meer vertraagd door de werking van het denken, want er is daar dan geen identificatie meer mee. Het denken is in de bol van bewustzijn geworden tot wat voor het “ik” bijvoorbeeld ademen is. Van fundamenteel belang, maar het geschiedt vrijwel geheel buiten het aandachtsveld.

Vervolgens kan de bol aan het eind van het de-identificatieproces overgaan in een andere, een nieuwe vorm. Daarin zal het bewustzijn tot inzichten komen op een wijze, die volstrekt buiten ons bevattingsvermogen ligt en waarover speculeren derhalve niet zinvol is. In dit grote ontwikkelingsproces van de Scheppingsstraal helpen alle bewuste Entiteiten elkaar zoveel als binnen hun vermogen ligt, hoewel dat vaak niet wordt gezien of herkend en zo ontstaat er onbegrip of, zoals bij jou zojuist bijvoorbeeld cynisme!

Maar de vermogens van Hogere Entiteiten zijn veel te fijn, te ijl om in het sterk verdichte gebied van het “ik” iets te kunnen bewerkstelligen, zelfs al zouden ze dat wensen. Dat dit zou kunnen is dus een misvatting! Zomin als het voor een “ik” mogelijkheid is om te handelen in het gebied van de waak-waak staat, zomin hebben de Hogere Entiteiten de mogelijkheid tot handelen in het waak-slaap gebied. Dit is een punt van veel onbegrip. Vaak vragen “ikken” een Hogere Entiteit te helpen bij het verwerven van enigerlei bezit uit het gebied van het ‘hebben’. Zij vragen dus iets, wat niet mogelijk is. Een “ik” kán in dat gebied niet worden geholpen. Maar in het minder verdichte gebied willen en kunnen de Hogere Entiteiten een smekeling wél helpen!’

‘Hoe doen ze het dan wel?’ vroeg de Zoeker. Hij klonk nog steeds sceptisch.

‘Meestal gebeurt dat door de smekeling gewaar te laten worden van behulpzame

fragmenten van hogere denkbeelden. Het effect is, dat er daardoor toch enige verlichting in diens gemoed ontstaat. En daarmee begrijp je, waarom er door alle eeuwen heen en overal waarde aan bidden gehecht werd en waarom het vragen om hulp nuttig en bij het punt van ontwaken zelfs noodzakelijk is in het proces van ontwikkeling!

Overigens, hoewel het bestaan als mens ná het ontwaken fundamenteel verschilt met het bestaan daarvoor, moet het proces van de-identificeren verder gaan. De mens zal zich daartoe in **moéten** blijven zetten!’

Omdat het logisch over kwam knikte de Zoeker enigszins werktuiglijk. Meester Negen nam daar echter geen genoegen mee en ging er verder op in. ‘De bevrijding van het “ik” wordt namelijk ervaren als een echte bevrijding. Als een verruiming van het bewustzijn en dat is het ook, want het bewustzijn verdwijnt niet meer en stolt niet meer in de “ik” gerichte denkbeelden. Het blijft daar vrij van. De hoeveelheid denkbeelden in de mens neemt met het ontwaken niet toe. De aandacht van iemand, die ontwaakt is, stuitert niet meer als een bezetene in het vlak van de dominante dimensies, maar ontwaken wil volstrekt niet zeggen, dat zo’n mens bijvoorbeeld ineens een expert in kwantummechanica is geworden of een filosofisch talent, een muzikaal genie, een schaakgrootmeester of zoiets.’

‘Nee! Dat komt nogal absurd over,’ reageerde de Zoeker.

‘Zoals ik het hier stel wel, maar het is toch noodzakelijk om het proces van ontwaken te demystificeren! In de gangbare beeldvorming worden mensen, die ontwaakt zijn, namelijk tegelijkertijd met dat ontwaken een immense groei in inzichten toegedacht en die gedachte is ook absurd. De uitbouw van inzichten geschiedt echter geleidelijk. Destijds zei ik je, dat de verschillende menstypen zo geclassificeerd zijn, omdat de classificatie weergeeft, waar hun aandacht gecenterd is. De mens, die de ‘rode lijn’ is overgestoken, bevindt zich weliswaar in bewustzijnsgebied van menstype 4, maar dat wil niet zeggen, dat zijn aandacht ook meteen in dat gebied **gecenterd** is! Sterker nog, dat is het in het begin zeker niet, maar hij heeft nu weet van de bewustzijnssituatie van menstype 4 en telkens als hij terugzakt in het gebied van het ééndimensionale denken, realiseert hij zich, dat hij is teruggezakt in de gevangenis van het “ik”. Dát weten is telkens de drijfveer om de identificatie achter zich te laten en in de loop der tijd schuift de gerichte aandacht daardoor op naar het centrum van dat menstype. Het blijft echter een ontwikkelingsproces.

Maar,’ Meester Negen keek de Zoeker een moment aan, ‘het verwerven van inzicht vraagt dan toch evenzoveel inspanning, als vóór het moment van ontwaken. De constructie van de mens is gebleven die hij was en met die constructie zal hij verder moeten. Natuurlijk is er een radicaal andere ervaring in het gewaarzijn, maar de verwoording daarvan kan niet anders geschieden dan met het bekende verworven begrippenkader. Hoe zou iets anders mogelijk zijn? Er is dan ook nauwelijks verschil in de verwoording van iemand, die zich ‘rechts’ tegen de rode lijn bevindt en iemand, die zich ‘links’ tegen die lijn bevindt. De beschrijving -let wel, ik zeg niet de béleving- van beiden kan nagenoeg dezelfde zijn. En die beschrijving zal trouwens ook niet drastisch anders zijn van de beschrijving van een menstype 5 of 6! Dat maakt het totaalbeeld complex, want elk menstype moet in de communicatie gebruik maken van

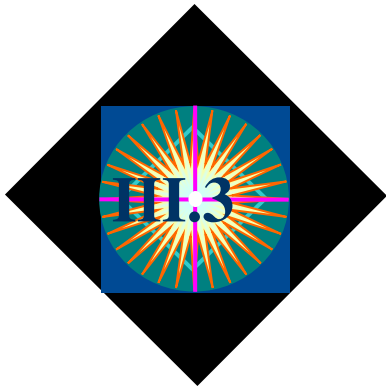
ééndimensionaliteit in spreken en schrijven.'

De Zoeker moest hierover nadenken.

'Hoe weet een toehoorder of iemand ontwaakt is, dan wel doét, alsof hij ontwaakt is? Ik bedoel, aangezien de waak-waak staat alom als een nogal begeerlijke staat wordt beschouwd, werkt hier de machtsmaximalisatielwet. "Ikken", die hun macht kunnen maximaliseren door te pretenderen dat ze ontwaakt zijn, doen dat!'

'De verleiding is er,' reageerde Meester Negen, 'en in het gebied van de waak-slaap is verleiding een grote identifier, dus wat je suggereert gebeurt natuurlijk ook. Maar ik stel voor, dat ik in ga op je vraag. Naarmate een mens zich ontwikkelt, naarmate zijn typenummer hoger is, is zijn staat van bewustzijn hoger. Die hoge staat van bewustzijn wordt ervaren! Dergelijke mensen werken als een soort magneet op het bewustzijn van de lagere menstypen. Als je dát effect ervaart, dan weet je, dat degene, waar je naar luistert, of wiens woorden je leest, spreekt vanuit eigen ervaring en niet vanuit conceptuele verhalen, die inhoudelijk waar zijn, maar feitelijk natuurlijk slechts een stukje virtuele wereld schetsen. Wees daar alert op!'

De Zoeker reageerde niet. Het advies was hem bekend, er leek niets aan toe te voegen.

Niets, Oneindig en het Universele Bewustzijn.

*Er is begin noch einde.
Slechts oneindige potenties.
En eeuwig 'nu'.*

'Je bént wat je bent!' Met dat statement begon Meester Negen het gesprek die dag. De Zoeker had de nacht ervoor niet echt goed geslapen en het koste hem moeite om te focussen. Hij knikte wat plichtmatig, maar ook, omdat wat er gezegd was niet veel nieuws in leek te houden.

*'En dat is **altijd** je situatie!' ging Meester Negen verder, terwijl hij het vierde woord benadrukte. Je bent wat je bent! Je doet wat je doet! Je denkt wat je denkt! Je reageert zoals je reageert of wat dan ook. Zo je menselijke lichaam, jouw instrument met alles erop en er aan is, zo het werkt, zo is het altijd! Dat is een onveranderlijk gegeven!'*

'Als u het zo zegt, komt het nogal stellig over!' de Zoeker constateerde het neutraal.

'Het is stellig, maar dat is onvermijdelijk. Iets anders is niet mogelijk. Misschien is iets anders dénkbaar als gedachteconstructie, maar een dergelijke bespiegeling is nooit realiseerbaar! Het zou namelijk de scheppingsintentie van jouw bol van bewustzijn teniet doen en je begrijpt, neem ik aan, dat dit niet haalbaar is.'

De Zoeker dacht een moment na en schudde vervolgens zijn hoofd.

'Wellicht is het niet haalbaar, maar om eerlijk te zijn, ik heb geen idee waar u aan refereert of met uw statements naar toe wil.'

'De kern van wat ik beoog te zeggen is enerzijds voor de hand liggend, maar anderzijds nauwelijks grijpbaar. In essentie zou ieder die nadenkt over zichzelf, daarbij zoveel mogelijk moeten uitgaan van de bol van bewustzijn. Van de opdracht, die de bol heeft, en haar navenante intenties. De bol van bewustzijn, dát is, wat je in de diepste kern bent. Die bol bestaat in de tijdruimtematerie wereld en haar opdracht is om daar te komen tot kennis en inzicht van die wereld. Daartoe zal zij de tijdruimtematerie wereld moeten leren begrijpen en om tot dat begrip te komen maken bollen gebruik van lichamen. Dit gegeven is niet nieuw voor je.

Lichamen, hoe dominant hun bestaan in de waak-slaap bewustzijnssituatie ook moge zijn, spelen feitelijk een ondergeschikte rol. Zij zijn niet meer dan een 'ding'. Ze zijn het instrument met behulp waarvan de bol van bewustzijn diens proces van de-identificeren doorloopt. Het denken heeft met behulp van een scala aan dimensies de wereld, waarbinnen de mens bestaat, begrijpelijk gemaakt. Voortdurend vindt er identificatie plaats op een van die vele dimensies. De veelheid van dimensies maakt

het bestuderen van het identificatieproces complex.'

'Waarom ..?' vroeg de Zoeker, hoewel hij vermoedde, dat hij het antwoord zelf zou kunnen bedenken.

*'De veelheid van dimensies bewerkstelligt, dat het verwerven van inzicht in het proces van identificatie noodzakelijkerwijs traag verloopt. De mens zal een groot aantal ervaringen op verschillende dimensies doormoeten gaan, voordat het inzicht in de achterliggende patronen ontstaat. Omdat dit proces zo traag verloopt, is de leef tijd die een mens in één belichaming tot zijn beschikking heeft onvoldoende om dat inzicht te verwerven. Dit gegeven vormt de achtergrond voor het proces van incarnatie en reïncarnatie. Teneinde het gewenste inzicht te verwerven is het niet alleen noodzakelijk, dat er meerdere lichamen worden gebruikt, maar het is ook noodzakelijk, dat de verschillende lichamen op een **specifieke** wijze ingezet kunnen worden, akkoord?'*

'Wat u zegt klinkt plausibel,' reageerde de Zoeker behoedzaam. Omdat zijn hoofd niet echt helder was en hij niet precies aanvoelde, waar de ander naar toe wilde redeneren, voegde hij er aan toe: 'Maar waarom meldt u dit zo expliciet?'

'Ik doe dit om duidelijk te maken, dat alle lichamen noodzakelijkerwijs fundamenteel anders functioneren. Op een aantal in het oog springende programma's na zijn lichamen onderling sterk verschillend. Elk afzonderlijk lichaam moet je beschouwen als een specifiek instrument, dat ten behoeve van een expliciet doel is gebouwd. Alleen op hoofdlijnen zijn lichamen hetzelfde.'

'Hoofdlijnen?' de Zoeker herhaalde het woord zonder inhoudelijk begrip.

*'Ja, de standaardprogramma's, de biologische beschrijvingen, die de wetenschap inmiddels in kaart heeft gebracht. Lichamen hebben nagenoeg allen eenzelfde vorm, goeddeels dezelfde functies, dezelfde wijze van voortbewegen, van voedsel verteren, van reageren op zon of regen en ga zo maar verder. Maar daar doel ik niet op. Ik richt mij op de verschillen, die bepalen, hoe de gerichte aandacht van "ikken" wordt ingezet. Het ene "ik" is bijvoorbeeld geïnteresseerd in **de werking** van de dingen, het andere in **de schoonheid** der dingen, een derde in **de efficiency** der dingen, een vierde in **de waarde** ervan en een vijfde weer ergens anders in. Sommigen zijn opvliegend van karakter, anderen zijn flegmatiek, sommigen hebben geen en anderen juist weer veel gevoel voor humor. Er zijn sombere "ikken", opgewekte, enthousiasmerende en ontmoedigende "ikken". Het ene "ik" kan goed schaken, het andere kan schilderen, weet boeiend te schrijven, blinkt uit in een sport, weet hoe er goed leiding moet worden gegeven, kan een muziekstuk componeren, werkt probleemloos met ingewikkelde wiskundige formules en zo kan ik verder gaan. Begrijp je waar ik op duid?'*

'U wijst, lijkt mij, naar de immense variatie die er is?'

'En die verschillen zijn geen toeval!' sprak Meester Negen nadrukkelijk.

'Daar bestaan ongetwijfeld achterliggende oorzaken voor,' aarzelde de Zoeker. 'Er zijn bijvoorbeeld nogal wat analyses hierover, die eindigen met het duo erfelijkheid en milieu. Dat laatste heeft dan betrekking op plaats en omstandigheden, waarbinnen iemand wordt gevormd, maar ik vermoed, dat dit niet de richting is waaraan u denkt.'

'Natuurlijk ken ik die redeneringen en het is natuurlijk onmiskenbaar zo, dat voor

wat betreft het aspect milieu de Vormers der Gedachten een rol spelen in de wijze, waarop mensen met hun lichaam omgaan, maar daar ligt inderdaad mijn focus niet. De verschillen in de instrumenten van de bollen van bewustzijn, de lichamen met hun “ikken”, bestaan, **omdat zij bewust zo zijn gewild en daarom zijn ingebouwd**. Het berust dus geenszins op toeval! Erfelijkheid en milieu spelen hooguit een marginale rol, ze zijn in ieder geval veel en veel minder bepalend dan vaak wordt gedacht. Herinner je de opdracht, die de bollen van bewustzijn hebben?’

‘Niet specifiek.’

‘Hun opdracht is het begaan van de weg van de meerdere weerstand! Alleen zo komen zij tot kennis en inzicht, iets wat nooit verworven zal worden, als zij de weg van de minste weerstand begaan.’

De mentale moeheid bleef de Zoeker parten spelen. Hij merkte, dat het hem nog steeds moeite kostte om de lijn in de redenering van ander te blijven volgen.

‘Ongetwijfeld hebt u gelijk,’ zei hij daarom, ‘maar uw conclusie is me te snel.’

‘De weg van de minste weerstand, een weg, die wij in onze gesprekken zo vaak tegen gekomen zijn, is in feite de ‘weg van het scheppen’ in de Scheppingsstraal. Het is dus de weg, waarbij vanuit de ene Scheppingsslag de andere wordt geïnitieerd, vervolgens weer een Scheppingsslag en zo verder. Het is het passieve aspect van het bewustzijn. Ik beschrijf het als passief, omdat er niets anders geschiedt dan dat de scheppingsimpulsen worden gevolgd. Er wordt gevormd volgens de wil van de scheppende Entiteiten en dat is alles. Het centrale aspect van de weg van de minste weerstand is, dat er zo snel mogelijk, zo eenvoudig mogelijk en zo efficiënt mogelijk wordt geschapen, opdat de schepping plaats vindt en in stand wordt gehouden. Van Scheppingsslag op Scheppingsslag worden alle eerder gecreëerde wetmatigheden gevolgd. Dat volgen geschiedt ‘klakkeloos’, want er zit geen enkele afwijkende ‘wil’ in het proces. Vandaar, dat ik het woord passief gebruik. Pas op de Terugweg ontstaat er Inzicht en Kennis in wát er is geschapen en hoe de Schepping werkt. Het proces van de-identificatie is het zich losmaken van de passieve stroom van de weg van de minste weerstand en het begaan van de weg van de meerdere weerstand. Dáárom kost de-identificatie inspanning!’

De Zoeker dacht na.

‘Betekent datgene, wat u zegt, feitelijk niet dat de-identificatie een activiteit is? Iets wat een mens doet! En als het dat is, is het daarmee dan ook feitelijk niet een soort identificatie?’

‘Ik begrijp, waarom je zo reageert. Het verwoorden van wat er geschiedt, is niet eenvoudig, omdat alle woorden associatief een invulling hebben gekregen, los van de vraag of die invulling terecht is. Alle uitleg blijft conceptueel, maar inmiddels hebben wij hier zo vaak over gesproken, dat je het proces bij jezelf waar kunt nemen, zonder onmiddellijk in denkbeelden te verdwalen! Richt je op het proces van identificatie, zoals zich dat afspeelt in jezelf. Zie, hoe je je gewaar wordt van ... van wat dan ook en ervaar, dat je aandacht zich focust op een of andere dimensie, die je bijzonder opvalt, aantrekt, afstoot of wat dan ook. Vervolgens ‘duikt’ je aandacht onder in het denken en zet de gewaarwording om in denkbeelden, waarmee de hele virtuele wereld in jezelf geactiveerd wordt en er een afstand ontstaat tot de wereld, waarbinnen je

bestaat. Dat is het proces zoals het zich afspeelt in mensen. Zo ontstaat hun “ik”. **Dat is wat je doet.** Zo gaan de stappen in het proces van identificatie, akkoord?’

De Zoeker had herkenning bij wat de ander had gezegd en hoewel de vraag retorisch was reageerde hij en sprak: ‘Zo gaat het, dat is mijn ervaring.’

‘Welnu,’ ging Meester Negen verder, ‘het proces van de-identificatie is heel simpel. **Doe dat niet meer!** Laat na om het toe doen. Blijf gewaar, meer niet! Een oude frase beschrijft het proces in zijn kern: Doen het niet-doen! Dat is de essentie van waar ik het over heb. Scherper kan het niet worden omschreven, maar in die zin is er dus géén sprake van een activiteit.

Het proces van de-identificeren betekent, dat wij de zeer beperkende eendimensionale wijze van denken geleidelijk aan weten te verruimen tot meerdimensionaal denken en in de hoogste fase van het menselijke bestaan zelfs tot multidimensionaal. Maar om de eerste stap, de stap van eendimensionaal naar meerdimensionaal denken überhaupt te kunnen maken is het noodzakelijk, dat de geweldige zuigkracht van het eendimensionale denken wordt **gekend**. Dat deze wordt gezien én begrepen. Zonder kennis van die kracht is de-identificatie nooit mogelijk! Om tot dat kennen te komen zal de bol van bewustzijn, want daar heb ik het nog steeds over, zich gedurende tal van incarnaties op specifieke dimensies moeten richten. Dit, omdat alleen zó de zuigende werking van die dimensie intens bestudeerd kan worden. Om zich nu in dergelijke specifieke dimensies überhaupt te verdiepen is het van belang dat het instrument, dat in een bepaalde incarnatie gebruikt wordt, zeer specifiek is geconstrueerd.’

Meester Negen zag, dat de Zoeker de essentie van zijn betoog met moeite volgde.

‘Een analogie,’ zei hij daarom, ‘zal misschien verduidelijken, wat ik bedoel. Als je de sterrenhemel wilt bestuderen, heb je een radiotelescoop nodig, als je het leven onderwater wilt bestuderen, een duikboot. Beiden maken gebruik van metalen, plastics, glas, elektriciteit en dergelijke, maar met een duikboot kun je de sterren niet bestuderen, net zomin als je met een telescoop kunnen duiken.’

De Zoeker grijnsde ditmaal: Het beeld was plastisch en duidelijk.

‘Geheel analoog hieraan is het met het menselijke instrument, het lichaam. De bol van bewustzijn heeft in een incarnatie een specifiek doel voor ogen. Hij wil de-identificeren van een bepaalde dimensie. Teneinde dat te kunnen bewerkstelligen, zal er een instrument gebouwd moeten worden, waarin die specifieke dimensie, dat specifieke aspect maximaal tot zijn recht komt, akkoord?’

‘Uw analogie is me duidelijk,’ zei de Zoeker, ‘en de lijn in uw betoog inmiddels ook, maar op een of andere manier staat het haaks op hetgeen ik er altijd zelf over dacht.’

‘Hoezo dan?’

‘Ik zou zeggen, dat in zo’n lichaam de voorwaarden geschapen moeten worden, opdat het “ik” zich juist **niet** meer met zo’n aspect, zo’n dimensie identificeert.’

Meester Negen glimlachte.

‘Wat is de bol dan uiteindelijk wijzer geworden? Niets toch? Laat ik nadrukkelijk vaststellen, dat wat je stelt **niet** plaatsvindt, maar als we jouw redenering volgen, dan heeft de bol eigenlijk gewoon een leven ‘verspeeld’. Er heeft dan namelijk geen enkele verdieping plaatsgevonden met betrekking tot het proces van de-identificatie.

Er was namelijk niets om te de-identificeren! Overigens sta je niet alleen in deze gedachte. Er heerst bijvoorbeeld de hardnekkige illusie, dat de-identificatie minder wordt met het toenemend aantal incarnaties. Dat, naarmate een bol vaker in incarnatie is geweest, het voor lichamen eenvoudiger is om zich te de-identificeren. Wat er plaatsvindt is, dat het inzicht toeneemt, maar tegelijkertijd wordt de aard van de identificaties subtieler. Daarom vraagt het proces van de-identificeren voortdurend een grote mate van alertheid.'

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan, voor hij verder ging.

'In de alledaagse scholingssituaties vindt iedereen het volstrekt normaal, dat, naarmate je in een hogere klas zit, de op te lossen vraagstukken steeds complexer worden. Je hebt in de eerdere klassen immers de kennis al verworven om de gemakkelijke vraagstukken op te lossen en het is de bedoeling dat je in een later stadium dankzij nieuwe inzichten complexere vraagstukken op weet te lossen! Waarom zou dit op het spirituele pad ineens anders moeten zijn?'

*Toen wij de verschillende menstypen uitvoerig doornamen, zei ik je, dat menstype 4 en hoger elkaar er op attenderen, als zij waarnemen, dat er identificatie plaats vindt. Misschien ga jij er vanuit dat zij zich nooit meer identificeren, maar die gedachte is onjuist. Pas aan het eind van het proces van incarnatie, als de bol van bewustzijn volledig inzicht heeft in en meester is van de eigen bewustzijnsstromen op zijn niveau, is hij vrij van incarnatie. Hij kan dan opgaan in een groter geheel, waarvan alle samenstellende delen vrij zijn van identificatie, zoals **die op het niveau van de menselijke Entiteiten plaatsvinden**. Op het 'hogere' niveau bestaan andere identificaties, hun aard kennen wij niet, maar ook daar is de-identificeren nodig.*

Keren we echter terug naar mijn eerdere opmerking, dat bollen lichamen doen bouwen, die er op gericht zijn zich nadrukkelijk te identificeren met bepaalde dimensies. Pas nadat dat identificerende aspect is doorgrond, als de kracht en de beïnvloedende werking ervan is doorzien, is het mogelijk om er afstand van te nemen, om er van te de-identificeren. Zolang dat inzicht er niet is, zal het "ik" binnen het betrokken lichaam de overhand houden en zal identificatie blijven plaats vinden.'

Het was enkele momenten stil, terwijl de Zoeker naar een passende reactie zocht.

'Hoe vindt die opbouw plaats?' vroeg hij dan. 'Ik bedoel, u hebt de invloed van de biologische processen nogal gemarginaliseerd, maar waaraan moet ik dan bij dat begrip denken?'

'Het gehele proces van schepping is een proces van steeds verdergaande verdichting. We stonden daar enkele malen bij stil. Het gevolg daarvan is, dat zich alom in de Scheppingsstraal bouwstoffen bevinden met verschillende graden van verdichting. Het zijn die bouwstoffen die worden gebruikt!'

'Dat statement begrijp ik, maar het is me daarmee niet duidelijker geworden, wát er gebeurt.'

'De wijze, waarop het gebeurt, bevindt zich ver buiten de denkbeelden, waarover wij beschikken. Ik begrijp, waarom je er naar vraagt, maar ingaan hierop zou ons te ver van de lijn van mijn betoog doen afdwalen.'

De Zoeker begreep dat zijn mening hieromtrent er niet toe deed en hij zweeg, enigszins teleurgesteld.

‘Is er,’ vroeg hij dan, ‘uitgaande van wat u zo even zei, überhaupt nog een mogelijkheid om te veranderen? Om je te verbeteren of wat dan ook. Het lijkt, alsof u stelt, dat het lichaam, eenmaal gebouwd, op een specifieke wijze zál functioneren en niet anders.’

Meester Negen glimlachte.

‘Wat je zegt is juist, en daarom begon ik ook met het statement dat je bent wat je bent. Altijd!’

‘Ik zei daarnet al, dat het heel stellig overkomt en die indruk hen ik nog steeds!’ hield de Zoeker aan en hij ging verder: ‘Voor mijn gevoel kunnen mensen wèl veranderen!’ Als reactie legde Meester Negen een figuur neer.

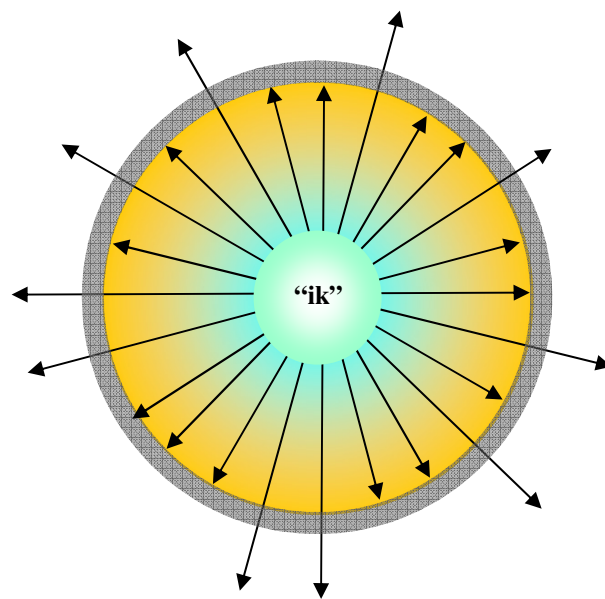

fig.21:Manifestatiemogelijkheden en de werking van Vormers der Gedachten.

‘Ik liet je deze figuur eerder zien. Alleen het gedrag van mensen verandert. Vormers der Gedachten brengen mensen bij, hoe er in samenlevingen wel of niet mag of moet worden gehandeld. De innerwezenlijkste drijfveren veranderen echter niet. Iemand die kort aangebonden is, zal uitingen daarvan binnen de perken houden, net zoals iemand anders zijn chagrijn niet overal zal rondstrooien. Zelfs iemand met een opgewekt karakter leert af om ongevraagd altijd en overal optimistisch te doen, maar de aard blijft. Dát is wat ik je zeg.

De pijlen in de figuur geven de mogelijke gedragsmanifestaties van een “ik” weer. De buitenste donkere cirkel is de laag van conditionering, die door de Vormers der Gedachten is aangebracht. Daarmee verdwijnen een aantal gedragsmanifestaties als het ware onder de oppervlakte. Maar latent bestaan zij nog wel. Het instrument ‘lichaam’ is op een specifieke wijze gecreëerd om specifieke ervaringen door te gaan en zolang dat instrument er is, zal het werken op de wijze zoals het gecreëerd is!’

‘Ik begrijp uw redenering, maar het staat wel haaks op alles, wat ik van veranderingsprocessen heb begrepen,’ opperde de Zoeker na enig zwijgen.

*‘Dat is onvermijdelijk! Besef dat het veranderen –bezien vanuit de optiek, waar jij nu over spreekt- lijnrecht tegenovergesteld is aan datgene, waar ik het over heb. In de veranderingsprocessen, waar jij naar verwijst, wordt de identificatie **met het ene gewenste** denkbeeldenconglomeraat vervangen door de identificatie **met een ander gewenst** denkbeeldenconglomeraat. Wat is er in een dergelijk mens veranderd? Niets in essentie natuurlijk! Natuurlijk zullen er een aantal andere, maatschappelijk wellicht meer gewenste gedragsmanifestaties zijn, maar mij gaat het nooit om het ene of het andere gedrag! Mij gaat het om het al dan niet de-identificeren. Over het afstand nemen van het associatieve, eendimensionale denken, zodat er uiteindelijk een mogelijkheid ontstaat voor meerdimensionale denken!*

*De veranderingen, waar jij naar verwijst vinden plaats in de waak-slaap, een gebied, waarvoor ik wat betreft het inhoudelijke deel weinig belangstelling heb, omdat ik de verlamme beperkingen van dat soort veranderingen overal zie. Ik duid op het proces, waarbij de bol van bewustzijn tracht te komen tot het waak-waak bewustzijn **in** de tijdruimtematerie werelden. Tussen deze beide benaderingen zijn nauwelijks raakpunten en convergerende gesprekken zijn daarmee uitgesloten.’*

De Zoeker bemerkte tot zijn genoegen, dat de moeheid in zijn hoofd iets af leek te nemen. Hij had zich moeten inspannen, om de lijn in het gesprek te volgen, maar uiteindelijk was het hem helder geworden. Hij keek zwijgend voor zich uit en omdat ook Meester Negen zweeg, was het enige tijd stil in het vertrek.

‘De wereld die u schetst, is complex,’ begon de Zoeker uiteindelijk en hij voegde er aan toe: ‘Ik bedoel, ik hoor en zie bij voortduring filosofische en spirituele statements, ook van u, die ik wil onderschrijven, die ook een onderling verband lijken te hebben, maar juist datgene, wat ze verbindt, het onderliggende beginsel, ontglipt mij iedere keer.’

‘Waar denk je bijvoorbeeld aan?’

‘Er zijn nogal wat van dergelijke statements,’ de Zoeker zei het bijna verontschuldigend. ‘Bijvoorbeeld: Wij zijn allen één. Uiterst abstract, en alleen conceptueel heb ik daar misschien wat mee. Op een zeer bescheiden schaal trouwens. Misschien leeft dit als ik in gesprek met u ben, maar dat gevoel valt onmiddellijk weg, als ik in een drukke straat loop. Dan heb ik er geen enkele affiniteit meer mee. Laat staan, dat ik het zou kunnen ervaren in een vol voetbalstadium! Of met de miljarden andere mensen, die er zijn. De variant hierop is: Alles is één! ‘Oké!’ Ik denk dat dan maar, omdat ik het gewoon niet bevat! Dan is er deze illustere trilogie: Alles is het Zelf, Alles is illusie en Wij zijn het Zelf zelf! Ik bedoel, ik hoor het u zeggen en heb niet de behoefte om het te ontkennen, maar toch. Dan zijn er ook zinsneden als: Alles is bewustzijn, ken uzelf, zo boven zo beneden. En natuurlijk hangt altijd de vraag der vragen boven elk spiritueel verhaal: ‘Wie ben “ik”’, naast de cryptische opmerking: de waarnemer en het waargenomene

zijn één! Een aantal van deze statements hebt u doorgesproken, maar op een irritante manier ontglipt mij telkens de samenhang en wat er dan rest is alleen de frase op zich.’ Hij staarde peinzend voor zich uit en wachtte op een reactie, maar omdat Meester Negen zweeg, ging hij uiteindelijk zelf verder: ‘Ik voel er niet veel voor om over te gaan tot geloven. Nog los trouwens van wat u daar ooit over heeft gemeld. Maar om ze passief gewoon te accepteren bevredigt mij ook niet! Dan wordt het toch een soort geloven. Vervolgens hoor ik u zeggen, dat ik het geheel met mijn denken niet kan bevatten en tot mijn ongenoegen besef ik, dat daar een grote kern van waarheid in zit, maar aan het eind van al dit soort redeneringen sta ik voor mijn gevoel met grote lege handen. Het is dat gevoel, dat onbevredigende gevoel, wat mij de laatste tijden bezig houdt. En dan vraag ik me af, waar ik al die jaren mijn tijd aan besteed heb. Natuurlijk, is er meer kennis, maar ook dat relativeert u...!’

‘Wat je zegt is duidelijk. Overigens is het gevoel, waar jij impliciet naar verwijst, vaak het gevoel, dat mensen er überhaupt toe aanzet om te gaan zoeken. Net zolang tot ze iets hebben gevonden en dan, helaas zoals we eerder zagen, stopt het zoeken. De verworven antwoorden worden blokkades.’

‘Goed dat u dit opmerkt!’ mompelde de Zoeker. ‘Dié specifieke zinsnede was ik nog vergeten, maar hij completeert het beeld! Met die erbij bevind ik mij in de perfecte spirituele cirkelredenering.’ Hij schudde mismoedig zijn hoofd en er viel wederom een stilte, die duurde tot Meester Negen het woord nam.

‘Waar wij over spreken is niet met enkele snelle oneliners geschetst, hoe graag “ikken” dat ook zouden willen. We spreken over het meest complexe wat er bestaat en de wijze, waarop ons denken werkt, dwingt ons te werken met deeltjes en fragmenten. Het gevaar ligt altijd op de loer voor de zoeker, dat deze zichzelf als het ware verliest in de fragmenten, dat hij daardoor het overzicht uiteindelijk verliest en als gevolg daarvan tenslotte wegzakt in moedeloosheid

De Oorsprong van alles is het Universele Bewustzijn. De intensiteit daarvan is onmetelijk en alles overweldigend. De kracht daarvan bepaalt bijvoorbeeld alles in het moment ‘nu’, zowel de Vorm als de Richting. Vanuit het Universele Bewustzijn emaneeerde de Scheppingsstraal. De entiteit ‘mens’ daarin is in staat om manifestaties van het Universele Bewustzijn bewust te ervaren. Mits,’ Meester Negen keek de Zoeker aan, ‘mits de mens niet geïdentificeerd is. Dat laatste is geen natuurlijk gegeven. De mens identificeert zich namelijk wèl. Eerst met de werking van zijn instincten. In een volgende fase op het astrale gebied en vervolgens mentaal. Zolang er identificatie is, is het het “ik” dat waarneemt. Er is dan sprake van beperkt en gestuurd waarnemen. In het proces van de-identificatie ontwikkelt de mens zich en kan meer en meer bewust het Universele Bewustzijn ervaren. Tot het moment daar is dat de grenzen wat dit betreft zijn bereikt en hij toe is aan een ander instrument, omdat hij het eind van de mogelijkheden van het hem toevertrouwde instrument, zijn lichaam, heeft bereikt. In het verdere proces van de-identificatie wordt gebruik gemaakt van instrumenten, die daar meer geschikt voor zijn. Datgene, wat wij ‘mens’ noemen, gaat over in een grotere Entiteit, waarvoor hetzelfde proces geldt. Tot het punt bereikt is, waarbij alles in onze Scheppingsstraal het Universele Bewustzijn ongeïdentificeerd ervaart.’

De Zoeker had Meester Negen zonder hem te onderbreken aangehoord en een flauwe

glimlach trok over zijn lippen, toen de ander uitgesproken was.

‘Een samenvatting verheldert meestal,’ zei hij, ‘en wat u zojuist zei is de essentie van veel eerder gesproken, maar het brengt eigenlijk toch geen nader begrip. Ik blijf toch ergens hangen tussen accepteren en geloven. Het is nergens concreet!’

‘Misschien,’ sprak Meester Negen, ‘zou een betere formulering zijn: Het bevindt zich nergens in een vijfhoek van waarheden. Maar er is misschien een andere benadering die kan helpen. Een centrale rol in deze benadering is weggelegd voor de begrippen ‘oneindig’ en ‘niets’, of de rekenkundige pendant van de laatste, het begrip ‘nul’. Overigens zijn dit inmiddels ook begrippen, die de Geest der Massa’s in zijn vijfhoek van waarheden heeft geforceerd en dat werkt tegen! Want door de invulling die er door de Geest der Massa’s aan gegeven is, is de begripswaarde ervan op een zeer specifieke manier ingekaderd en daarmee is de feitelijke essentie ervan wat naar de achtergrond gedrukt. Om die reden is het complex geworden om de relatie tussen niets, oneindig en het Universele Bewustzijn op een acceptabele manier te verwoorden.’

Meester Negen glimlachte, toen hij de Zoeker diens wenkbrauwen zag fronsen en hij vervolgde daarom: ‘Ik zal trachten uit te leggen waar ik op doel. Uiteindelijk kunnen wij zo komen bij een totaalbeeld waarbinnen de eerder door jouw genoemde spirituele frases ook een plek hebben. Ik begin daartoe bij de kubus van identificatie, de Magische Kubus, waar we uitgebreid over spraken de vorige bijeenkomst. Die kubus schetst het proces van identificatie en de-identificatie, dé trefwoorden van het menselijk bestaan op het spirituele pad. Van daaruit kunnen we onze redenering uitbouwen, akkoord?’

De Zoeker had natuurlijk geen alternatief en wist, dat dit niet verwacht werd, maar daar waren zijn gedachten niet mee bezig. Langzaam ervoer hij, dat de vermoeidheid van hem afgleed en dat zijn aandacht weer de intensiteit had van eerdere bijeenkomsten. Verwachtingsvol keek hij uit naar wat er ging komen.

‘Soms’, begon Meester Negen, ‘wordt de mens hard op zichzelf teruggeworpen. Bijvoorbeeld bij een echtscheiding, het overlijden van een dierbare, een moord, een terroristische aanslag of een andere emotionele schok. Dan is er een mogelijkheid voor een keerpuntervaring. Het “ik” kan de illusoire broosheid van de zekerheidsgevende denkbeelden, waarbinnen het bestaat, ervaren. Het kan tot het besef komen van zijn eigen relatieve positie, die zich ergens bevindt tussen de punten ‘O’ en ‘M’ van de identificatiekubus. ‘Een dergelijk “ik” kan zich er gewaar van worden, dat krachten in hemzelf en de omgeving hem, los van welke ideaal dan ook, duwen in de richting van het maximalisatiepunt ‘M’.

Tegelijkertijd zijn dit de momenten, waarop zo’n “ik” zich kan realiseren, dat er een keuzemogelijkheid bestaat. Het beseft, dat er een geheel ander leven mogelijk is. In de wereld zelf is niets veranderd, dezelfde dwingende krachten blijven bestaan! Maar het “ik” ziet plotseling, dat het beschikt over de mogelijkheid om afstand te nemen van hun inwerking. Het concept van de vrije wil krijgt een realistische invulling. In een

keerpuntmoment begrijpt het “ik”, dat de positie, waarin het zich bevindt, ook het gevolg is van éigen keuzes en dat de positie waarin het verkeert misschien juist wel is ontstaan, omdat het de meeste van zijn keuzes onbewust heeft gemaakt. Dit soort momenten zijn op het spirituele pad de gouden momenten. Dan realiseert het “ik” zich, dat het élk moment, dat het zich bewust is van de eigen situatie, in een keerpunt bevindt! Het ziet zichzelf in dergelijke momenten daadwerkelijk als de levenslange gevangene van de wetmatigheden des levens en ervaart zichzelf ver verwijderd van het Nulpunt. Omstandigheden, die de mens tot bezinning brengen, vervagen echter en bijbehorende effecten worden snel ingekaderd in het bekende. Die verankering bemoeilijkt evenwel juist de mogelijkheid om het Nulpunt te bereiken.’

‘Er is dus feitelijk geen uitweg!’

‘De uitweg bevindt zich niet in de vijfhoek. Een moment van ontreddeering plaatst het “ik” met een schok buiten die veilige gevangenis. Alleen in zo’n moment is het “ik” zich bewust van de échte positie in de kubus van identificatie. Dan weet de mens, en alleen hij, in welke richting hij zich moet begeven.’

‘Een mooi moment dus!’ meende de Zoeker.

‘Niet altijd! Met een schok realiseert die mens zich soms, dat hij zijn vrije wil ingezet heeft voor iets wat achteraf lege gedachteconstructies of oppervlakkige behoeftebevrediging bleek te zijn. Soms zelfs heeft zo’n schok een dermate intensiteit dat de betrokken mens zich afkeert van het inzicht. Hij doet de schok als trauma, als nachtmerrie of slecht visioen af en wordt daarbij zelfs ongelukkigerwijze gesteund door de omgeving. Die heeft er namelijk baat bij om iedereen ‘normaal’ te houden. Mensen in een dergelijke situatie worden getroost, bemoederd en begrepen, teneinde de gevolgen te temperen. Getracht wordt, met andere woorden, hen vast te houden op hun ‘gewone’ plek en die bevindt zich niet in de buurt van het Nulpunt.

Dat Nulpunt heb ik overigens als theoretisch concept geïntroduceerd, evenals de Kubus van identificatierichtingen. De kubus is opgetrokken met behulp van drie verschillende dimensies. Het begrip dimensie, zoals ik dat meestal gebruik, heeft omschrijvingen als aspect, kenmerk, invalshoek en dergelijke, maar wordt ook vaak als een wiskundige grootte opgevat.’

‘Vaak zelfs,’ bevestigde de Zoeker.

‘Als drie dimensies wiskundig worden benaderd en als gesteld wordt, dat dimensies onafhankelijk van elkaar zijn, zijn ze slechts gelijk in het punt ‘nul’. Vandaar, dat ik dat punt ook zo kwalificeer in de Kubus. Het begrip ‘nul’ behoort inmiddels tot de vijfhoek van de Geest der Massa’s. Het is in die vijfhoek duidelijk, wat er onder ‘nul’ kan worden verstaan. Het is daar volgens de Geest der Massa’s een ‘niet-iets!’

‘Taalkundig wel krom, maar het lijkt hanteerbaar,’ zei de Zoeker na enig denken.

‘Dat lijkt! Er is echter een onvoorstelbare en onoverbrugbare kloof tussen iets en niets. Gedachtentechnisch lijkt het je voorstelbaar, dat een afnemend ‘iets’ uiteindelijk móet leiden tot ‘niets’. Die gedachte kan je vervolgens gebruiken bij elk van de dimensies van de kubus. Zo beschouwd zou je die kubus kunnen bezien als een soort visuele presentatie van het begrip ‘onthechting’. Naarmate een mens meer onthecht is, bevindt hij zich dicht bij het Nulpunt. Zo’n persoon beschikt, in ieder geval theoretisch, over een grotere mate van vrijheid en zou dan ook tot op zekere hoogte gebruik kunnen maken

van zijn vrije wil.

Alleen degene, die zich op het keerpunt bevindt, beseft de potentiële keuzemogelijkheden. Zo'n mens begrijpt het complexe krachtenveld, waarin zijn "ik" voortdurend verstrikt raakt en hij begrijpt de fenomenale identificerende werking van de hoofdwet. Hij beseft in een flits de feitelijke essentie van het leven als onwrikbaar gegeven: **Er zijn slechts gebeurtenissen! En er is het waarnemen daarvan!** Tegelijkertijd begrijpt een dergelijk mens, dat het hoofdwet is, die degene, die in de waak-slaap vertoeft, aanzet om alle gebeurtenissen een emotioneel label te geven. En die labels worden vervolgens gebruikt als bakens op het verdere levenspad. Maar het zijn waak-slaappillen! Zij doen de waak-slaap voort duren! In het keerpunt toont zich plotseling de absolute betrekkelijkheid van al deze mentale bouwwerken.'

'Het is het punt van bevrijding!'

'Het is een momént van bevrijding, want het navrante is, dat het dat gevoel van bevrijding is, wat de mens vrijwel onmiddellijk weer uit het keerpunt haalt, omdat hij probeert **dit bevrijdende gevoel om te zetten in een gestructureerd levenspad**. Een keerpuntervaring ontnuchtert, maar het effect ervan is tijdelijk. Het volstrekte besef van de intrinsieke waarde van het leven zwakt snel af en verwordt tot een concept. De essentie van het Nulpunt, en dan met name het gevoel van bevrijding, wat er mee gepaard gaat, zie je overigens ook beschreven in spirituele of filosofische systemen, hoewel het nergens als 'Nulpunt' gekwalificeerd wordt.'

'Dat is ook een weinig prozaïsche naam,' meende de Zoeker, 'en ik kan me voorstellen, dat het niet stimuleert.'

'Toch,' Meester Negen ging er niet op in, 'stellen dergelijke systemen wel, dat zij dé weg zijn, waarmee de essentie van het Nulpunt, door hen inderdaad vaak veel uitbundiger gekwalificeerd, kan worden bereikt!'

'Acht u het überhaupt mogelijk, dat het Nulpunt bereikt kan worden door het 'aflopen' van een van de dimensies van de kubus van identificatierichtingen?'

Meester Negen schudden ontkennend het hoofd.

'Nemen we, als voorbeeld de gedachteontwikkeling. Het aflopen van die dimensie betekent een terugweg van het dogma naar de overtuiging, van de overtuiging naar de mening, naar het idee en de binnenkomende gedachte. In theorie zijn dit voorstelbare stappen. In de praktijk is dit zeer complex. Het impliceert, dat de mens inziet, dat zijn verworven antwoorden vaak muurvast zitten en inderdaad obstakels zijn, die hem gevangen houden in zijn veilige vijfhoek. Het gevolg van dat inzicht is, dat betrokkene grote netwerken van 'open kanalen' ter discussie zou moeten stellen. De Vormers van het Denken hebben de wegen, waarlangs impulsen moeten worden verwerkt in het denken van de mens gegraveerd en die heeft daar veel gemak van gehad. Deze wijze van denken gaf hem de overtuiging, dat met behulp van de aangereikte denkbeelden de toekomst beheersbaar was en daarmee ontstond stabiliteit. In zijn denkproces heeft die mens dan ook al die tijd de inkomende impulsen de vrijheid gegeven om binnen het netwerk, zoals dat in hem door de Vormers der Gedachten was aangelegd, hun eigen weg te gaan. Door zo te handelen is er een groot netwerk van denkbeelden gecreëerd, waarlangs alles standaard wordt verwerkt, niet?'

De Zoeker knikte onwillekeurig. Zo werkte het inderdaad.

‘Omdat de mens jarenlang deze weg van de minste weerstand begaan heeft is er, om het maar eens als zodanig te typeren, een complex netwerk van ‘open kanalen van gemak’ ontstaan. Dat netwerk wordt op het moment van inzicht als dogmatisch herkend en wellicht daarom veroordeeld. De richting, die altijd goed was deugt plotseling niet meer! De positie van de mens, die dit met een schok ervaart, is niet eenvoudig. Hij beseft, dat hij alert moeten blijven, want als hij dat nalaat, zal zijn oude patroon van handelen, het begaan van de weg van de minste weerstand, onmiddellijk weer de overhand krijgen. Hij realiseert zich, dat hij zichzelf er continu toe moet zetten die weg van de minste weerstand te verlaten. Zo’n handelswijze vergt niet alleen extra inspanning, maar gaat ook nog eens lijnrecht in tegen de Geest der Massa’s.’

‘Een ingewikkeld gegeven,’ zuchtte de Zoeker.

‘Zonder meer, maar toch zijn er veelvuldig mensen, die er voor kiezen de Terugweg te begaan en dat volhouden! Hun moeilijkheden worden pas echt groot, als ze bij het punt aan komen, waar zij de laatste stap moeten maken. Dat is de stap, waarbij zij trachten van de gedachte-impuls naar het Nulpunt te komen. Hier toont zich een absurd verschijnsel: De situatie, dat er géén gedachten zijn lijkt, voorstelbaar. Maar, elke voorstelling die iemand zich ervan maakt, werkt met bekende referentiekaders. Als ‘niets’ wordt beschouwd als ‘het ontbreken van enige vorm van (im)materieel iets’, bepaalt feitelijk toch weer het ‘enige vorm van (im)materieel iets’ het ‘niets’. Het ‘niets’ wordt dan de dualiteit van ‘iets’ en dat is onmogelijk. Begrijp je waar ik op doel?’

‘Nee!’ De stelligheid van de Zoeker bracht een glimlach bij Meester Negen teweeg.

‘Misschien breng ik het wat kort door de bocht. Ik vertelde je verschillende malen, dat zowel het denkbeeld ‘nul’, als het denkbeeld ‘niets’ zich tegenwoordig bij de meeste mensen in hun vijfhoek van waarheden bevindt. Deze denkbeelden kunnen zich daarin bevinden, omdat er werkbare omschrijvingen van zijn gemaakt, niet omdat de diepste essentie ervan is begrepen. Elk mens heeft weet van, heeft ervaring met het bestaan van “iets” in de ruimste zin van het woord. “Iets” omvat dus alles, materieel of immaterieel, waarvan je je gewaar kan zijn. Je kunt zeggen dat alles wat op een of ander wijze kan worden herkend als verbijzonderde entiteit, wordt gekarakteriseerd met de aanduiding “iets”. Vervolgens, werkend met de dualiteitsgedachte, wordt het ‘niets’ gemaakt tot een ‘niet-iets’, akkoord?’

‘Dus ...?’

‘Er wordt in het denken een uiterst subtiele truc gebruikt. Het ‘niets’ wordt gemaakt tot een bepaald ‘iets’. Een merkwaardig ‘iets’ dat wel, maar toch!’

‘Een ‘niet-iets’ is toch niets?’

‘Het komt je misschien voor, dat ik zit te haarkloven, maar tracht te begrijpen, wat ik bedoel. Als je van ‘niets’ iets maakt, dat begripsmatig betekenis lijkt te hebben, is het niet ‘niets’ meer, hoe je het ook omschrijft of aanduidt. Het is niet meer nul, absolute leegte, volkomen afwezigheid of wat dan ook. Ook als je er een gevoelsmatige waarde aan geeft is het ook geen ‘niets’ meer. Mentaal of astraal behang je het begrip als het ware met herkenbare dimensies, met hanteerbare aspecten. En dat is ten enen male volstrekt onmogelijk, want er is niets! Het is het punt ‘nul’! ‘Hebben’ bestaat er niet, want ‘hebben’ is niet mogelijk! Plaats het ‘niets’ voorlopig even uit je vijfhoek, want wat er daar ligt aan beschrijvingen mist de essentie.

Het begrip 'nul' is een mysterieus begrip, dat het denken van de mens eeuwenlang voor raadsels heeft geplaatst, omdat het letterlijk onvoorstelbaar is, wat het impliceert. In de wiskunde kent men het begrip 'nul' als 'punt'. In een punt, zo staat het in de vijfhoek der wiskundige redeneringen, hebben alle dimensies de grootte 'nul'.

De Zoeker knikte, misschien zelfs ietwat onverschillig. Hij kende die triviale definitie. 'Dit is een bijzonder interessant gegeven!'

'Waarom, zou dat zo moeten zijn?'

'Dimensies op zich bestaan in het Nulpunt dus wel! Ze hebben er alleen geen grootte. De combinatie van beide voorgaande zinnen is vrijwel niet voorstelbaar, omdat het "ik" hier wordt geconfronteerd met het begrip 'niets'. Als die de dimensies de grootte 'nul' hebben, kan het "ik" er niets aan koppelen. Anders gesteld, aangezien er in het Nulpunt niets kan bestaan, kunnen er ook geen gedachten bestaan! Dit betekent, dat er in het Nulpunt geen "ik" kan zijn! Omgekeerd betekent dit ook, dat alleen op het moment, dat er geen gedachte-impulsen zijn, de gedachedimensie in het Nulpunt kan zijn, nietwaar?'

Deze vraag was merkbaar niet retorisch, hoewel de Zoeker hem niet meteen begreep. Hij liep de redenering nog eens door en knikte uiteindelijk kort.

'Soortgelijke redeneringen kan ik uitwerken voor de bevredigingsmentaliteit en de behoefteontwikkeling. En daar hoeft ik het niet bij te laten, want het geldt voor alle andere dimensies, waarmee het gedrag kan worden beschreven. De mens als Entiteit blijft bestaan! Zijn bestaan is niet afhankelijk van gedachten. Het Nulpunt heeft via het menselijke lichaam een raakpunt met de realiteit, zonder dat die realiteit wordt verwoord, want zodra vanuit het 'niets' in het Nulpunt het 'iets' wordt verwoord, geschiedt dat met begrippen uit het 'iets'. Waarmee de mens zich niet meer in het Nulpunt bevindt.

Het Nulpunt is op een bepaalde manier hetzelfde als het moment 'nu', het unieke punt tussen 'het verleden' en 'de toekomst'. Het directe verleden achten we in hoge mate bekend, het verdere verleden in steeds mindere mate. De zeer directe toekomst in ons denken is in hoge mate waarschijnlijk, de verdere toekomst is steeds onzekerder. Het moment 'nu' is het bizarre moment, waarbij de zekerheid van het verleden overgaat in de onzekerheid van de toekomst. Het is dus het punt, waar het maximale zekere het maximale waarschijnlijke raakt, zonder dat het waarschijnlijke daarmee zeker wordt!'

Meester Negen dacht enkele momenten na en ging dan verder.

'Er is bestaat in de wiskunde een evenknie, waarmee ik je dit duidelijk kan maken. Daarin komen 'nul' en oneindig bij elkaar, de asymptoot. Bekend neem ik aan?'

De Zoeker dacht diep na. Hij herinnerde zich dat woord vaag vanuit zijn vroege schooljaren, maar niet meer dan dat.

'Het woord is me bekend,' zei hij daarom, maar voegde er met een verontschuldigende grijs aan toe: 'maar het bijbehorende verhaal is volledig weggezakt.'

'Dan is het noodzakelijk, om dat te vertellen,' reageerde Meester Negen. 'Het begrip asymptoot is één op één gekoppeld aan een grootheid uit de meetkunde, die tangent of tangens wordt genoemd. Misschien maakt dit niet alles duidelijk, maar omdat het wat mij betreft een uitstekende illustratie is van hetgeen, waar wij over spreken lijkt het me zinvol om hier uitvoerig op in te gaan en dan met name op de wijze, waarop de tangent

wordt berekend. Ik maak daarbij ik gebruik van een aantal meetkundige figuurtjes, die ik zo goed mogelijk zal trachten uit te leggen.'

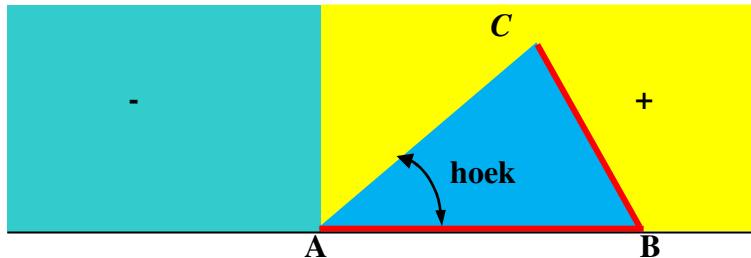

fig. 22: Bepaling van de tangent

Om de grootte van datgene, wat tangent wordt genoemd, te kunnen bepalen moet men de 'hoek' kennen, die twee lijnen met elkaar maken. De grootte van de tangent is wetmatig vastgesteld, gedefinieerd. In deze figuur geven de letters A, B en C een driehoek aan. De grootte van de tangent is als volgt gedefinieerd: de lengte van lijn CB, gedeeld door de lengte van lijn AB.

De grootte van een hoek wordt gemeten in 'graden'. Graden worden weergegeven met het symbool^o. Als de hoek in de figuur groter wordt, gaat de lijn AC steiler lopen. De volgende figuurtjes geven dat visueel weer.

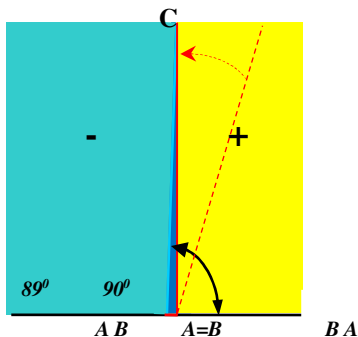

fig. 23: hoek van 89°

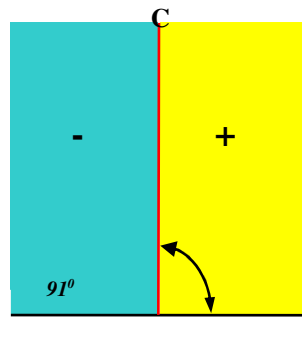

fig. 24: Rechte hoek

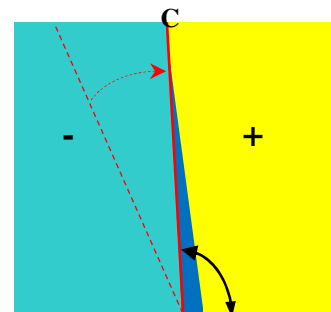

fig. 25: hoek van 91°

Op een gegeven ogenblik staat de lijn AC loodrecht omhoog. Dat is geschetst in de middelste figuur. In dat geval is er sprake van een hoek van 90° . Zo'n hoek kan op twee manieren ontstaan.

De lijn AC wordt steiler, zoals de stippellijntjes in de linker figuur laten zien of wordt steiler, zoals de stippellijntjes weergegeven in de rechter figuur. Het uiteindelijke resultaat, zoals dat in de middelste figuur is geschetst, is hetzelfde, maar het verschil in benadering heeft een zeer merkwaardig effect op de tangent. Dat effect vloeit voort uit wiskundige beschrijvingen van de verschillende figuren. Bij elke figuur bevindt zich onder de letter A het nulpunt. Dat punt markeert een belangrijke scheidslijn. Want het

gebied dat rechts van A ligt is een gebied dat als positief (+) is gedefinieerd. In de figuren is dat weergegeven door middel van het gele gebied, waarin telkens een '+' teken is geplaatst. Alles, wat zich in de figuren links van het punt 'A' bevindt, -in de figuren door middels van een blauw vlak weergegeven, wordt als negatief gedefinieerd en heeft het '-' teken) gekregen.

De waarde van de tangent, die dus wordt verkregen door de lengte van lijn CB te delen door de lengte van lijn AB, stijgt naarmate de hoek bij A dichterbij de 90° komt. Vlak bij de 90° loopt de waarde ervan gigantisch snel op en bereikt onvoorstelbare waarden. Het lijnstuk AB wordt, zoals in de figuren 23 en 25 zichtbaar is, steeds kleiner, naarmate de hoek de 90° meer nadert. Een fractie na de 90° , stel bij $90,01^\circ$, blijft de waarde van de tangent onvoorstelbaar groot. In de wiskunde is gedefinieerd dat de waarde voorbij de 90° 'omklapt' van positief naar negatief. De lijn AB, die eerst in het positieve gele gebied lag, ligt nu in het negatieve blauwe gebied. De grootte van de tangent varieert, als de grootte van de hoek verandert. Ook dit kan in een figuur worden weergegeven.' Meester Negen legde een figuur neer, die de Zoeker vaag herkende uit zijn schooljaren.

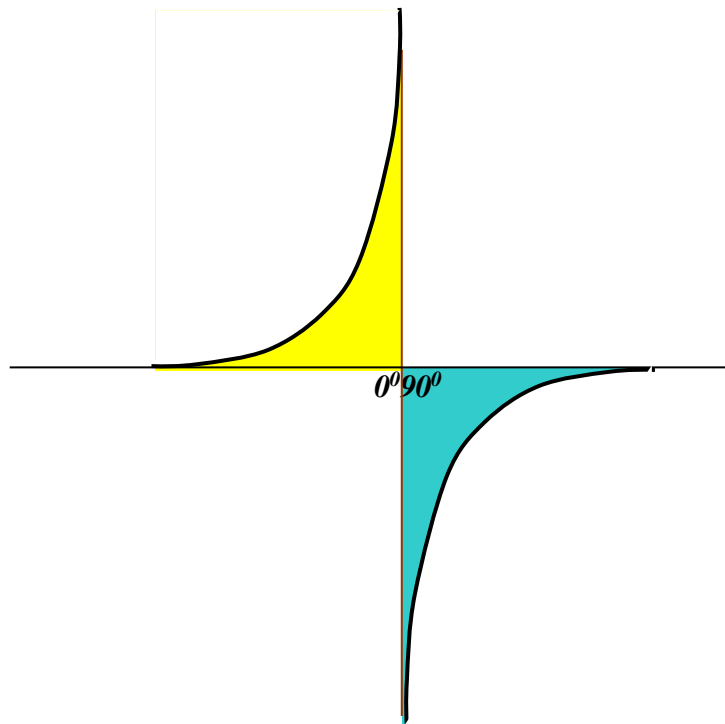

fig. 26: Het verloop van de grootte van de tangent

'Op de verticale as staat de grootte van de tangent, op de horizontale as staat de grootte van de hoek. De verschillende gebruikte definities leveren natuurlijk een buitengewoon boeiende situatie op met betrekking tot het punt, waar de hoek **precies** 90° is. Daar zou de waarde van de tangent zowel **gelijk zijn aan min oneindig en plus oneindig!** De

wiskunde heeft dit probleem ondervangen. Het probleem is uit de vijfhoek van wiskundige definities gedecreteerd, want in die vijfhoek is bepaald dat het niet is toegestaan om een getal door 'nul' te delen!

'Dit lost het probleem binnen de wiskunde dan wel op,' reageerde de Zoeker, 'maar het is zoals u zegt, de merkwaardige situatie bij een hoek van 90^0 blijft wel bestaan!'

'De verticale lijn, die bij 90^0 is getekend, wordt de asymptoot genoemd. Deze lijn weerspiegelt feitelijk grafisch datgene, wat onmogelijk is weer te geven, het omklappunt waarbij een waarde van 'plus oneindig' omslaat naar 'min oneindig'.

Ik gebruik deze figuur met name, omdat er wat mij betreft parallellen zijn met de wijze, waarop het Universele Bewustzijn zich in de mens manifesteert. Dit Bewustzijn heeft, wat mij betreft, vergelijkbare eigenschappen als de tangent in het nulpunt. De waarde ervan is 'alles'. De waarde loopt dus van min oneindig naar plus oneindig, maar alléén in het nulpunt. Daarbuiten verkrijgt het een 'meetbare waarde' en al is deze nog zo groot, het verwordt tot "iets", het komt te liggen in de wereld van het 'hebben'.

Alléén in het nulpunt is er géén denken. Daar is er dus niet zoiets als "iets" en tegelijkertijd is er alles. Daar is de mens het Universele Bewustzijn. Buiten het nulpunt is er denkactiviteit en is dat Universele Bewustzijn in een vorm gestold, die door de mensen wordt herkend en verwordt tot denkbeeld.'

De Zoeker zweeg, broedend. Hij had voor zijn gevoel nog steeds geen antwoord gekregen op zijn eerdere vraag met betrekking tot de samenhang van de spirituele statements, maar een andere, een ogenschijnlijk meer prangende vraag drong zich op.

'Ik meen uw benadering te begrijpen,' zei hij, 'maar tegelijkertijd creëert uw verhaal weer nieuwe problemen. In het nulpunt is de mens gelijk aan het Universele Bewustzijn, Dat is wat u stelt, nietwaar?'

Meester Negen knikte.

'En begrijp ik, dat u suggereert dat daar alles één is?'

'Dat lijkt mij een juiste gedachtegang.'

'Wat verwarrend voor mij is, dat wil zeggen zo lijkt het, op die manier brengt u alles weer terug tot een punt van bewustzijn. Destijds, op de Grote Omweg, zei u, toen ik u vroeg of de ziel **een punt** van bewustzijn was, dat het verschijnsel mens een verschijningsvorm **in een bol** van bewustzijn is.'

Meester Negen bleef knikken, zodat de Zoeker er aan toe voegde: 'In mijn perceptie is een bol iets geheel anders dan een punt! En nu kunt u wel zeggen, dat ik dit pas zal begrijpen, als ik een menstype nummer vijf of zes ben of zo, maar met een dergelijke opmerking voel ik me als een klein kind weggestuurd.'

'Een kind gooit een bal omhoog en vangt die op, omdat het weet, dat die bal neer komt, nietwaar.'

'Zo gaat dat, maar wat heeft dat met mijn vraag te maken?'

'Dan vertelt iemand het kind, dat er een raket naar de maan is gestuurd en dat die niet

valt. Denk je dat het kind dat begrijpt?’

‘Lijkt me niet, maar het accepteert het wel, want iedereen zegt, dat het zo is en wellicht worden er op de televisie ook beelden uitgezonden. Kortom, zo wordt het wel geloofwaardig gemaakt.’

‘Toch blijft de bal naar beneden komen. Soms is er een kind, dat wil wéten, waarom zo’n raket niet valt. Het zal geen genoegen meer nemen met de vertelde verhalen, maar gaat het uitzoeken. Tien jaar en verschillende scholen verder weet het kind dat het kan en het weet ook hóe het geschiedt.’

Het was een moment stil.

‘U ziet mij als het kind?’

‘Niet denigrerend bedoeld, maar om in de metafoor te blijven: ja. Ik maan je telkens weer om je gewaar te zijn, om te ontwaken uit de waak-slaap en om je in wat je dan ervaart te verdiepen. Alleen dan zal je je kunnen ontwikkelen tot een hoger menstype. Dan zal je, wat ik je zeg, begrijpen.’

‘Ik geef toe, dat u het gewaarzijn altijd benadrukt, maar als u enerzijds de mens kwalificeert als een bol van bewustzijn en vervolgens als een punt van bewustzijn wordt het verwarrend.’

Meester Negen glimlachte.

‘Ik neem aan, dat je wel eens fietst!’

‘Soms,’ de wending in het gesprek was onverwacht, maar de Zoeker bleef alert.

‘Fietsen kan zwaar zijn, vooral als de grond drassig en zacht is, nietwaar.’

‘Dan is het zonder meer lastig!’

‘Na een dergelijk stuk is het een verademing als de ondergrond hard is, dacht ik.’

‘Ook mijn ervaring,’ beaamde de Zoeker.

‘Zie het proces van zoeken als een dergelijke fietstocht.’

De Zoeker kon een grijns niet onderdrukken.

‘U wilt zeggen, dat het moeite kost!’

‘Misschien. Maar het kost jou in ieder geval moeite, omdat je een stadsfietser bent. Daar bedoel ik mee, dat je een fietser bent, die gewend is aan strakke, afgebakende en goed verlichte fietspaden. Omdat je dat beeld dominant in je achterhoofd hebt, is de route, die jij als zoeker moet fietsen, extra zwaar! Fiets in het ‘nu’ en vergeet al het andere!’

Het was even stil.

‘Ik begrijp de metafoor,’ reageerde de Zoeker licht ongenoeglijk, ‘maar als u hem relateert aan mijn situatie, wat kan ik dan feitelijk doen?’

‘Om te beginnen kun je waarnemen bij jezelf, dat jouw neiging om alles vanuit je vijfhoek van waarheden te benaderen telkens actief is. Zolang dat onopgemerkt gebeurt, zal je grote moeite hebben met alles wat je nieuw en onwaarschijnlijk voorkomt. Dit, terwijl je inmiddels toch weet, dat zich binnen jouw vijfhoek geen antwoorden bevinden op de vragen, die je stelt.’

De Zoeker schudde ontevreden het hoofd.

‘Ik kom weer geen stap verder,’ meldde hij. ‘Wat ik ook zeg, of u geeft me geen antwoord, of een antwoord, wat ik niet begrijp of een antwoord, wat zover buiten mijn referentiekaders ligt, dat ik er niets mee kan. Maar iedere keer legt u uit, dat het aan mij

ligt. Mijn denken werkt blijkbaar eendimensionaal en wat u uit moet leggen vereist, zo stelt u in ieder geval, méérdimensionaal denken.’ Hij dacht na en fronste zijn wenkbrauwen, alsof hem plotseling iets inviel.

‘Nu we het er zo over hebben,’ sprak hij daarom, ‘ook dit is een statement, waarvan de kern me telkens ontgaat, hoe u het ook uitlegt. Wat houdt dat meerdimensionale denken eigenlijk in? Kunt u mij daar eens een voorbeeld van even?’

Meester Negen dacht een moment na en glimlachte dan.

‘Laat ik het proberen,’ zei hij. ‘Een dobbelsteen heeft zes vlakken. Daar zie je er normaliter drie van. Beschouw deze wijze van zien als het eendimensionale denken. In uitzonderlijke gevallen kun je, maar dan moet je jezelf echt toe dwingen, misschien nog een glimp van het vierde vlak zien. Geen enkel mens zal echter ooit vijf of zes vlakken tegelijk zien. Dat is onmogelijk! In mijn voorbeeld moet je het zien van alle zes vlakken **tegelijk**, als het meerdimensionale denken beschouwen. Dat je kunt beredeneren dat meerdimensionaal denken bestaat, betekent echter niet dat je hiertoe in staat bent! Voor jou moet alles wat ik je zeg via de lijnen van het eendimensionale denken gebeuren. De essentie der dingen is uiterst complex, maar ik ben gedwongen om ééndimensionale redeneringen te gebruiken, omdat jou en ieders denken zo werkt.’

Er viel een langdurige stilte, waarna de Zoeker met tegenzin de woorden accordeerde.

‘Heeft u misschien nog een ander voorbeeld?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Ik gebruik,’ zei Meester Negen, ‘ook wel eens het beeld van een bal, die over een vlak rolt. Heb je dat voor je? Er is in elk ‘nu’ altijd maar één contactpunt. Stel je nu eens voor, dat het oppervlak van de bal bestaat uit de totale verzamelde hoeveelheid denkbeelden, die een mens zich eigen gemaakt heeft.’

‘Die oppervlakte is daarmee dus hetzelfde als het “ik”,’ zei de Zoeker. ‘Het is het conglomeraat van denkbeelden.’

‘Daar heb je gelijk in, maar juist als het moge zijn, het is niet datgene, waarop ik doel. Die bol rolt op een vlak van aandacht. Is dat nog steeds voorstelbaar?’

De Zoeker trachtte het voor zijn geest te halen en knikte, zij het aarzelend.

‘Misschien helpt dit,’ zei Meester Negen en hij tekende een eenvoudige figuur op de flip-over.

‘Waar ik op doel ziet er globaal als volgt uit.

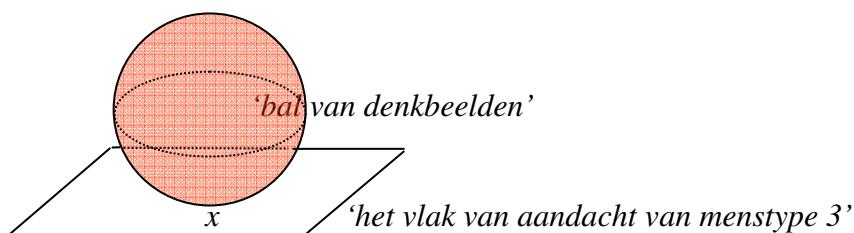

fig.27: het eendimensionale denken

De bal rolt, zoals je getekend ziet, niet zomaar op een vlak, hij rolt op wat ik beschrijf als ‘het vlak van aandacht. Het raakpunt, ik heb dat gemarkeerd met een ‘x’, is het

punt, waar de bal het vlak raakt. Dat is altijd maar één punt.

Nu de parallel met het eendimensionale denken. Wat ik met de tekening beoog weer te geven, is dat telkens, als de oppervlakte van de bal het vlak van aandacht raakt, er een dimensie oplicht. Let wel, telkens maar één dimensie, want bal en vlak raken elkaar maar op één punt.

Stel, dat de bal nat is. Als zo'n bal over een plat vlak rolt laat hij een dunne streep achter, een nat spoor. Exact zo is het met het eendimensionale denken. Als de bal, waarvan het oppervlak bestaat uit denkbeelden, 'rolt' over het veld van aandacht, ontstaat er een 'lijn' van aan elkaar gekoppelde denkbeelden, die na elkaar zijn opgelicht in het denken. Immers, een denkbeeld, waaraan aandacht wordt geschonken, licht op. Wij bespraken dat, zoals je je wellicht nog herinnert.'

'Op de Kleine Omweg,' bevestigde de Zoeker.

'Het 'spoor', dat de bal achterlaat, is de lijn van eendimensionaal met elkaar verbonden denkbeelden. Keren we terug naar wat het meerdimensionale denken zou kunnen zijn, het denken van mens nummer 4 en hoger. Dan lichten er in een moment 'nu' meerdere denkbeelden tegelijk op.

'Lijkt me ingewikkeld,' aarzelde de Zoeker met een schuin oog naar de flip-over.

'Dat lijkt, maar is het niet. Dat heeft te maken met iets, waar we het nog nauwelijks over gehad hebben, namelijk de aard van de aandacht. In deze figuur,' Meester Negen wees naar de flip-over, 'is er sprake van identificerende aandacht. Dat is, met andere woorden, de aandacht, die identificerend werkt. De aard daarvan zou kunnen worden gekwalificeerd als 'hard', ook wel grof. Wij zagen, dat, naarmate de mens groeit in bewustzijn, hij zich minder identificeert. Op een bepaalde manier kun je ook zeggen dat diens aandacht 'zachter' wordt.'

'Zachter?' de Zoeker herhaalde het enigszins verbouwereerd.

'Dat woord is beslist toepasselijk. Je ziet het ook wel gebruikt bij mensen, om aan te geven dat zij 'zachter' zijn geworden.

Er zijn ook andere bruikbare omschrijvingen. Zo zou je kunnen zeggen, dat daarde verdichting van het gebonden bewustzijn minder is, dat de trillingsfrequentie van de aandacht hoger wordt. Of, dat de aandacht fijner wordt waardoor hij, zoals bij het proces van uitsorteren op grootte, minder snel geabsorbeerd wordt of bijvoorbeeld blijf haken achter grove denkbeelden. Het effect daarvan is als volgt.' Meester Negen tekende een tweede figuur op de flip-over.

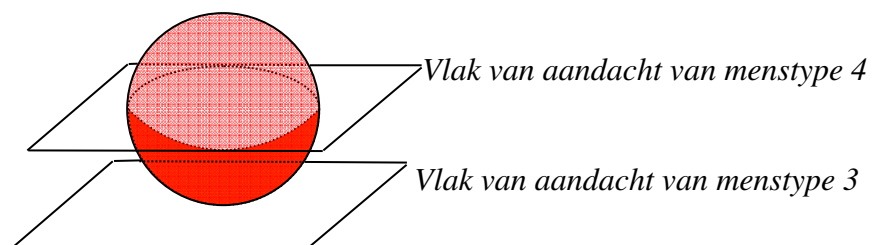

fig 28: het meerdimensionale denken

*‘Je ziet nu dat de bal van denkbeelden als het ware in/door het vlak van aandacht is gezakt. Je zou dit bijna letterlijk zo kunnen zien. Omdat de harde identificerende aandacht van menstype 3 is verzacht en verfijnd, is er veel meer ruimte, meer aandacht voor andere dimensies en de bijbehorende denkbeelden en die lichten gelijktijdig op! Dimensies en bijbehorende denkbeelden, die in deze figuur **tegelijk** actief zijn, heb ik weergegeven met de donkerode schil.*

Hoe verder het bewustzijn ontwikkeld is, des te ‘fijner’ is de aandacht en des te meer dimensies en denkbeelden kunnen tegelijkertijd oplichten in het moment ‘nu’. Het proces van de-identificeren kan daarmee ook worden beschouwd als een proces van verfijnen van de aandacht.

‘Wat is het laatste stadium?’

‘Dat wordt gekarakteriseerd als menstype 7. Ooit gebruikte ik de term ‘totale aandacht’. Voor de menstype 7 is dat de situatie, waarin in diens denken alle door de bol van bewustzijn te kennen dimensies gelijktijdig in diens ‘nu’ actief kunnen zijn, zonder dat deze mens zich identificeert met één dimensie in het bijzonder.’

‘Dat moet een onvoorstelbare hoeveelheid aandacht vragen,’ mompelde de Zoeker.

‘Dat doet het ook en daarmee kom ik terug op een opmerking, die ik zojuist nog bezigde. Menstype nummer 7 is de hoogste staat, die er voor de bol van bewustzijn mogelijk is. Het is de uiterste grens van het instrumentarium. De bol gaat daarna op in een groter geheel, in een bewustzijnsvorm, die meer omvat, om vervolgens een volgende fase in het proces van de-identificatie in te gaan.’

‘U hebt dat meerdere malen zo gesteld en iedere keer kwam het er niet van om daar nader op in te gaan, maar ik heb er toch een aantal vragen bij.’

‘Zoals?’

‘Als eerste heb ik een vraag die ik al eerder gesteld heb en u gaf toen als antwoord, dat inzicht enkel mogelijk is als iemand voldoende is voorbereid. Maar misschien is dat punt nu bereikt. Wat kan ik mij bij een dergelijke, grotere Entiteit voorstellen?’

Meester Negen keek peinzend langs de Zoeker heen.

‘Ik zei het je toen,’ begon hij, ‘en ik herhaal het nogmaals, het antwoord bevindt zich zeer ver buiten de vijfhoek van de Geest der Massa’s, maar om het enigszins voor je te duiden.... Ooit, bij ons eerste gesprek op de Grote Omweg, hadden we het over de functie van kerken, tempels en dergelijke. We stelden vast, dat hun specifieke bouwkundige constructies mensen in een meditatieve sfeer konden brengen. Misschien herinner je je dat. Ik zei je toen, dat er nog een reden was, waarom dergelijke gebouwen dat effect hadden en dat ik daar bij gelegenheid op terug zou komen. Welnu, dat gegeven sluit aan bij je vraag.’

‘Dus ..?’ vroeg de Zoeker, omdat Meester Negen veelbetekend zweeg.

‘Wij spreken over Hogere Bewustzijnsentiteiten, die zich inzetten in het grote de-identificatieproces in onze Scheppingsstraat. Die Hogere Bewustzijnsentiteiten helpen de mens bij het proces van de-identificeren. Vaak, bij de menstypes 4, 5, 6 en 7 door zich in menselijke vorm onder de mensen te begeven. De mens ‘herkent’ dergelijke mensen respectievelijk als Wijzen, Leraren, Profeten en Grote Meesters. Hun boodschappen zijn altijd van een hoog spiritueel gehalte en meerdimensionaal. In de verschillende vertaalslagen naar het eendimensionale denken gaat veel

verloren, zodat er telkens opnieuw Meesters en Leraren komen, die in essentie hetzelfde, namelijk de boodschap van het de-identificeren, brengen. Die mogelijkheid om zich in een menselijke vorm onder ons te begeven hebben de hogere Entiteiten niet meer. Menselijke lichamen kunnen de intensiteit van hun bewustzijn niet meer aan. Ze zouden, net zoals zekeringen, doorbranden. Sommigen onder hen kunnen hun bewustzijn aan specifieke plekken op de aarde verbinden. Dergelijke plaatsen verkrijgen daarmee een hoger bewustzijn. Die plaatsen kunnen door hen, die daartoe in staat zijn, worden herkend. Het zijn de plaatsen, die vervolgens worden gekarakteriseerd als 'heilige plaatsen', maar feite is het niet meer dan de te ervaren uitstraling van bollen van bewustzijn van sommige hogere Entiteiten!' 'Het zijn uw woorden...?' sprak de Zoeker licht verbijsterd. De toon van zijn woorden was zo sceptisch dat Meester Negen begreep, dat nadere uitleg vereist was.

'Ik kom op de heilige plaatsen terug,' zei hij, maar daarvoor is nodig, dat wij eerst een zijspoor begaan. Destijds, toen ik voor het eerst met je sprak over de bol van bewustzijn, zei ik je toe dat, als de tijd daar was, ik je de twee wetmatigheden met betrekking tot identificatie en de-identificatie in onze Scheppingsstraal zou toelichten. Ik zei je, dat de hogere menstypen, de Grote Leraren, over het vermogen beschikken om mensen die in een lagere bewustzijnsfase vertoeven, als het ware 'op te trekken'. En dat dit zo is, omdat de Grote Leraren bekend zijn met de wijze, waarop het bewustzijn werkt. Dit vermogen vloeit rechtstreeks voort uit twee wetmatigheden, die gelden voor het proces van de-identificatie in onze Scheppingsstraal. Deze wetten en de effecten ervan worden door alle mensen op enigerlei wijze ervaren. De verwoording van de ervaringen wordt echter zeer zelden in verband gebracht met de werking van het proces van de-identificatie. Deze wetten zijn het directe gevolg van de wens van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit om zichzelf 'als velen' te kennen. Door/dankzij/als gevolg van deze wens heeft alles alom in onze Scheppingsstraal een richting. Over de eerste richting heb ik vaak met je gesproken en ik heb die diverse malen in figuren aangetoond. Dat is de richting tot het scheppen op zich, het steeds verdergaande proces van identificatie, dat is uitgemond in de uiteindelijke vorm van onze Scheppingsstraal.

De wens nu om zichzelf te leren kennen betekent, dat er overal in de Scheppingsstraal een drang, een intrinsieke wens moet zijn om te komen tot de-identificatie. Alleen dán zal Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zichzelf kunnen ervaren zoals het is. Dit wetmatige gegeven, alom in Onze Scheppingsstraal kan als volgt worden geformuleerd: **'In elke situatie is er een verlangen naar de hoogst mogelijke situatie van de-identificatie in die situatie.'**

Meester Negen keek de Zoeker even aan en zei: 'Deze formulering is voor wie er over na wil denken natuurlijk uiterst logisch! Alleen zo kan de diepst wezenlijke essentie van een situatie maximaal worden ervaren, nietwaar? De hoogste

bewustzijnstoestand leidt tot het meest maximale inzicht. Hoe lager de bewustzijnstoestand, hoe minder intensief of hoe verdichter, des te geringer is het inzicht. Teneinde het maximale inzicht in de Scheppingsstraal te bereiken heeft Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit de eerste wet van het bewustzijn in de Schepping gezet. De werking ervan is niet vrijblijvend en leidt daarom uiteindelijk tot het maximale inzicht!

‘Deze eerste de-identificatiewet, beschrijft de **richting** voor het bewustzijn in een bepaalde situatie. De tweede de-identificatiewet beschrijft de wijze, waarop het bewustzijn in de Scheppingsstraal **werkt**. De verwoording van deze tweede wet luidt: **‘De maximaal bereikbare staat van de-identificatie in een situatie is maximaal gelijk aan de bewustzijnsintensiteit van de hoogste Entiteit in die situatie!’**

De Zoeker was de grote lijn van het betoog uit het oog verloren en sprak: ‘We zouden, voor mijn gevoel tenminste, spreken over het verwerven van inzicht en hoe mens nummer 6 of 7 dat bewerkstelligt bij andere mensen. Eerlijk gezegd zie ik niet meer, hoe zich dat nog verhoudt met die wetmatigheden, waarover u nu spreekt.’

Meester Negen dacht even na en legde dan een nieuwe tekening neer. Deze had veel weg van een eerdere die de Zoeker zich herinnerde, maar toen hij nauwkeuriger keek zag hij een aantal aspecten, waarvan hij zeker wist, dat hij die niet eerder had gezien.

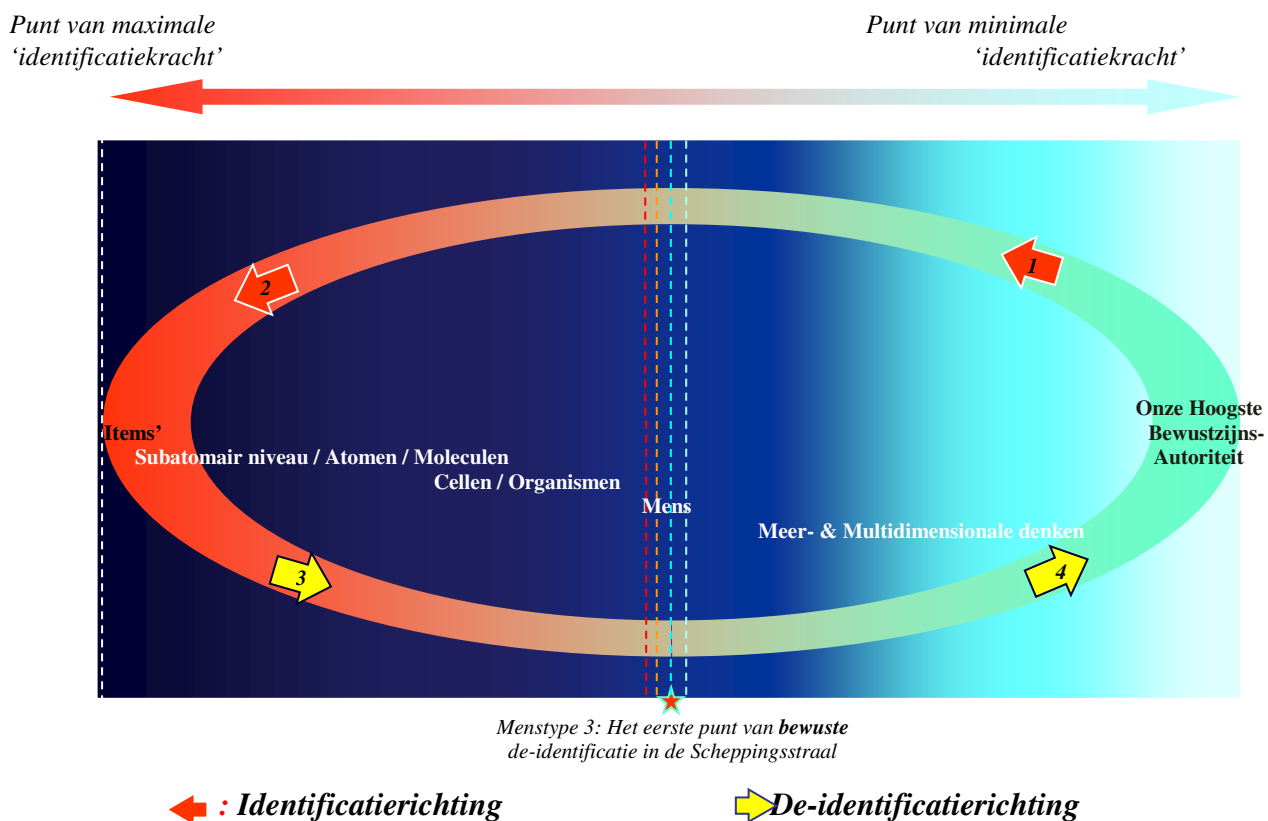

fig.29: De identificatie en de-identificatie in de Scheppingsstraal

‘In onze Scheppingsstraal bestaan er met betrekking tot identificatie en de-identificatie twee sturende richtingen. De eerste is de richting, waarbij er in opeenvolgende slagen van schepping, we namen dat herhaalde malen met elkaar door, een steeds verdere identificatie plaatsvindt. Tegelijkertijd is er een andere richting, die het proces van de-identificatie entameert. Beiden zijn er in potentie dus altijd, maar eerst zal het proces van identificatie, het proces van scheppen moeten hebben plaatsgevonden, daarna kan het proces van inzicht in wát er is geschapen, het proces van de-identificatie, plaatsvinden. De nummering van de pijlen op de ellips geeft het verloop van dit proces indicatief aan. Het proces begint bij 1, verloopt vanuit Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit naar het punt van maximale identificatiekracht, in de figuur links bij punt 2.’

De Zoeker tuurde enige tijd naar de figuur en zei dan: ‘U gebruikt het mij onbekende begrip identificatiekracht. Wat mag ik mij daar bij denken?’

Meester Negen dacht enkele momenten na.

‘Uiterst rechts in de figuur heb ik Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit gesitueerd, datgene dus, de Entiteit, die als schepper en daarom als ‘beheerder’ van de Scheppingsstraal mag en moet worden gezien. Deze heeft het Scheppingsproces eerste geïnitieerd en heeft daarbij twee richtingen van Schepping opgezet. Op de eerste plaats heeft deze een onvoorstelbaar, maar desondanks eindig aantal potentiële dimensies uit het Universele Bewustzijn manifest gemaakt.’

‘Hoe?’

‘Hij heeft deze dimensies tot zijn gedachteconstructen gemaakt en daarmee zijn zij geworden tot de ‘items’. Omdat ze direct door de Hoogste BewustzijnsAutoriteit zijn geschapen hebben zij in onze Scheppingsstraal de hoogste, de indringendste, de meest intense identificatie kracht. De Hoogste BewustzijnsAutoriteit heeft gewild, dat met deze ‘items’ de schepping verder vormgegeven zou worden en daarmee is dit een onveranderbaar gegeven. Gecreëerde ‘items’ zullen dus bestaan, zolang Onze Scheppingsstraal bestaat, akkoord?’

De Zoeker, die er geen enkel idee van had wat hij hier tegenin zou kunnen brengen, knikte daarom maar.

‘De figuur beoogt dat weer te geven. Uiterst rechts heb ik de Hoogste BewustzijnsAutoriteit geplaatst, uiterst links staan de ‘items’. Vervolgens heeft Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit in de eerste Scheppingsslag een aantal zeer hoge Entiteiten geschapen. Ik heb die niet in de figuur getekend, maar zij bevinden zich net even links van de Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Zij geven het proces van Schepping verder vorm. Deze hoge Entiteiten hebben met behulp van de ‘items’ de door hen gedachte specifieke ‘ordeningen’, dus de nieuwe scheppingen, gecreëerd. In de figuur kenschets ik die als de subatomaire deeltjes. Die benaming is arbitrair en dient slechts als illustratie. Net zoals trouwens de volgende slagen, waarbij atomen, moleculen, cellen tot en met datgene, wat multidimensionaal kan denken, aan toe. Ik beoog je hiermee een indruk te geven van het proces van vormgeving in de Scheppingsstraal. De intensiteit, de cohesie, de bestaansduur of met welk begrip je het ook zou willen karakteriseren van scheppingen van lagere Entiteiten is altijd minder dan die van de hogere Entiteiten. Dit vloeit voort uit het gegeven, dat de

identificatiekracht van/in scheppingen/ordeningen van lagere Entiteiten uiteraard altijd minder is dan die van de hogere Entiteiten.'

'Uiteraard ... ?' aarzelde de Zoeker.

'De intensiteit, de helderheid, de kracht, de diepte, de sterkte, het vermogen, de wil, de omvang van het bewustzijn van een lagere Entiteit is altijd minder, kleiner, geringer, zwakker dan dat van een hogere Entiteit. Dat effect vind je terug in de identificatiekracht van hun respectievelijke scheppingen. Die identificatiekracht moet je zien als de kracht, waarmee de gewenste ordening van de creatie in stand wordt gehouden. Dit is, wat de figuur beoogt weer te geven, akkoord?'

De Zoeker dacht geruime tijd na over wat hij had gehoord en knikte dan langzaam. Dit was voldoende voor Meester Negen en hij ging verder.

'Niet alleen het ontstaan/bestaan van de Scheppingsstraal is van belang, in deze straal moet ook het begrip en inzicht in eigen aard en essentie ontwikkeld worden. De 'weg omhoog' moet worden begaan. Daartoe is een actief proces van de-identificatie noodzakelijk. In de vele eerste Scheppingslagen is dat proces 'passief'. Die Scheppingslagen zijn als het ware voorwaardenscheppend. Ik bedoel daarmee te zeggen, dat de hogere bewustzijnsentiteiten in hun opeenvolgende lagen telkens hebben toegewerkt naar een gedachteconstructie, een 'ding', een mechanisme, een instrument waarmee, waardoor of waarin het bewustzijn zou kunnen worden gekend. Waarmee, waardoor of waarin met andere woorden het bewust zou kunnen worden ervaren.'

'En dat 'ding', dat instrument is het menselijke lichaam?'

*'Dat is het lichaam. Je ziet, dat ik dat in de figuur heb aangegeven. Het eerste punt van **bewuste** de-identificatie bevindt zich in menstype nummer 3, weergegeven met de blauw gestippelde lijn middenin. De tweede wetmatigheid, die ik net beschreef staat, er garant voor, dát het proces van de-identificatie blijft plaatsvinden. Dit, omdat telkens in alle voorkomende situaties gezocht wordt naar het punt van de minste identificatie, naar het punt van het hoogste bewustzijn.*

*Het daadwerkelijke gevolg van deze wetmatigheid zou je ook anders kunnen formuleren. **In elke situatie is er een verlangen tot de-identificatie.** Dat verlangen is echter een zwakke kracht. Datgene, wat onze Scheppingsstraal in stand houdt, is namelijk het proces van identificatie! De-identificatie is alleen mogelijk, als de identificerende krachten en hun invloeden worden **gekend**. De-identificatie houdt niet in, dat de identificerende krachten worden genihilliseerd. Het betekent, dat datgene, dat zich de-identificeert, afstand houdt ten opzichte van de identificerende kracht en daarin niet wordt meegezogen! Alom in de Scheppingsstraal zullen Entiteiten zich er bewust toe moeten zetten om de waak-waak staat te bereiken. Het effect is tweeledig. Enerzijds blijft zo de Scheppingsstraal in stand, maar anderzijds wordt deze **gekend**! Begrijp je het verschil in nuancering, waarover ik spreek?'*

'Deels.' de Zoeker zei het voorzichtig en Meester Negen glimlachte.

'De Scheppingsstraal is een multi- multi- multidimensionaal denkbeeld. Ik heb getracht dat met een aantal figuren te illustreren, maar deze figuren zou je eigen allemaal tegelijk moeten zien én begrijpen. Dat is onmogelijk. Maar ik kom hierop tijdens onze volgende, onze laatste bijeenkomst terug. Ik zal dan een zo integraal

mogelijk beeld te schetsen en daarbij al datgene, waar we in onze bijeenkomsten over gesproken hebben, bij betrekken. Akkoord?’

Uiteraard wist de Zoeker, dat zijn mening er nauwelijks toe deed en dat de vraag retorisch was, maar de onverwachte, welhaast terloopse opmerking, dat de volgende bijeenkomst het laatste zou worden, had hem volledig verrast. Ondanks de veelbelovende toezegging dat hij die bijeenkomst een soort totaalbeeld zou krijgen was hij enigszins beduusd en kon slechts werktuiglijk knikken. Er viel wederom een kleine stilte.

‘We verdiepen ons,’ sprak Meester Negen vervolgens met zachte stem, ‘in de mogelijkheden van de hogere menstypen om hun medemensen te beïnvloeden. Op dit punt introduceerde ik de wetmatigheden die het proces, van identificatie en de-identificatie determineren. Dit, opdat je duidelijk is, hoé die processen in een mens werken.

Bewustzijn is! Ik zei je dat vaker. Elk menstype kleurt het in hem werkende bewustzijn op zijn eigen manier. Bij menstype 1 geschiedt de inkleuring op basis van instinctmatige denkbeelden, omdat het centrum van diens aandacht zich bevindt bij de instinctmatige denkbeelden, bij menstype 2 zijn dat astrale denkbeelden, bij type 3 zijn het de mentale en bij de hogere typen de meerdimensionale denkbeelden. Hoe hoger het menstype nummer, des te meer is er sprake van de-identificatie in die mens.’

De Zoeker, hoewel nog steeds worstelend met zijn gedachten, knikte.

‘Hoe verhouden die statements zich met de identificatiewetmatigheden?’ vroeg hij uiteindelijk maar.

‘De bewustzijnsstatuur van een mens wordt bepaald door zijn staat van identificatie. Mensen zijn in staat een dergelijke statuur te herkennen. Zij ervaren het, overigens niet met hun denken. Dat instrument is daar niet geschikt voor. Maar elk mens zou je als het ware kunnen beschouwen als een soort ‘bewustzijnszender’ en zijn typenummer geeft aan wat hij uitzendt. Iemand, die in de buurt komt van een menstype 3 bijvoorbeeld, ervaart, dat het identificatieniveau zich op 3 bevindt, overigens zonder dat op enigerlei wijze als zodanig te benoemen. Of het wel of niet benoemd wordt is trouwens volstrekt irrelevant. En het is op dit gebied, dat de eerste identificatie wetmatigheid werkt.

*Destijds, op de Kleine omweg, legde ik je uit, hoe het menselijke denken ‘zoekt’ naar het hoogste niveau van begrip. Dat is op het mentale vlak feitelijk de verwoording van de eerste de-identificatie wet, want het hoogste begrip wordt verkregen bij de minste identificatie! De wetmatigheden, die ik je zojuist schetste, werken in wat ik beschreef een ‘situatie’. In elke situatie, waar meerdere mensen aanwezig zijn, bepaalt de staat van de-identificatie van het hoogste menstype, de maximale staat, die in die situatie mogelijk is. Let wel, het is een **mogelijkheid**, geen must.’*

‘Wat zijn hier factoren, die dat proces bepalen?’ vroeg de Zoeker, die zich langzaam weer meer bij de inhoud van het gesprek betrokken voelde.

‘Eerzijds is er de kracht, waarmee de hoogst genummerde zijn statuur neer mag zetten. Dat komt je misschien als een merkwaardige opmerking over, maar een

menstype 4 en hoger kent de wetten van de waak-slaap en weet, dat het zinloos is om die te negeren. In elke waak-slaap situatie is hij of zij weliswaar het punt met de minste identificatie, maar in de waak-slaap spelen continu verstorende factoren, met name factoren, die je moet koppelen aan de heftige identiërs macht en bezit. Beiden zijn zeer dominant en worden snel geactiveerd. Als de 'situatie' hiermee gevuld is, als de omgeving om het zo maar eens te zeggen 'lawaaierig' is, dan kan de hoogst genummerde de anderen nauwelijks bereiken.

Anderzijds is er de onbewuste beïnvloeding van het collectief in de situatie. In een 'stille' situatie komt de beïnvloeding van een hoger type krachtig door. Dan is er geen lawaaierig verstoren van de lagere typen. Maar als er bijvoorbeeld in een situatie veel typen 2, zijn dan domineren zij de situatie zó, dat de beïnvloedingsmogelijkheden van menstype 4 verdwijnen in de astrale identificaties, die in zo'n collectief allesbepalend zijn. Hetzelfde geldt natuurlijk voor situaties waarin instinctmatige of mentale types dominant zijn en dit verschijnsel tref je niet alleen aan in het leven van alledag, maar ook in speciale situaties. In gebedshuizen en zelfs tijdens meditaties.'

'Ook in meditaties?' vroeg de Zoeker verwonderd.

'Natuurlijk! Het is niet echt aannemelijk, dat je veel menstypen 1 in meditatieve groepen aantreft, maar type 2 en 3 wel vanuit astrale of mentale overwegingen. Die overwegingen zijn wellicht minder nadrukkelijk aanwezig tijdens de meditatie, maar verdwenen zijn ze nooit en daarmee blijven ze de situatie beïnvloeden en natuurlijk gaan de individuele typen 2 en 3 naar verfijnder bewustzijn en ervaren dat als positief. Toch werkt ook hier het mechanisme, dat ik je zojuist schetste, omdat ze met velen zijn domineren ze de sfeer, die daarmee niet haar maximale mogelijkheid bereikt. In dergelijke situaties hebben de hogere typen geen mogelijkheden om het bewustzijn te verheffen boven een bepaald collectief niveau.

Zoiets zie je bijvoorbeeld ook heel sterk bij datgene, dat als heilige plaats is gekwalificeerd, oorspronkelijk wellicht de 'woonplaats' van een Hogere Entiteit. Maar als die specifieke plek geworden is tot een toeristisch oord is de beïnvloedingsmogelijkheid van de hogere Entiteit, zo deze er überhaupt nog is, volstrekt nihil.'

'Vanwaar uw voorbehoud? Zo deze er nog is...'

Meester Negen glimlachte.

'Op een merkwaardige wijze heeft zich in de menselijke geest het denkbeeld vastgezet dat, datgene wat ooit als heilig werd ervaren, altijd heilig zal blijven. Inmiddels moet je begrijpen, dat het al dan niet heilig zijn van een plaats bepaald wordt door de aanwezigheid van een hogere Entiteit. Die komt en zijn aanwezigheid kan dan worden ervaren. Zo'n Entiteit vertrekt echter ook om redenen, die wij mensen niet kennen en waarop wij mensen geen enkele invloed uit kunnen oefenen. Wat dan rest is de herinnering aan de heilige plaats en meer niet. De plaats is dan niet anders dan andere in deze wereld. In de beeldvorming van "ikken" werkt het zo echter niet, dat laat zich eenvoudig waarnemen. Een plek, eenmaal als heilige plaats gekwalificeerd, blijft om allerlei redenen gekwalificeerd als heilige plaats.'

De Zoeker overpeinsde, wat hij gehoord had en knikte uiteindelijk langzaam.

Vervolgens was het enkele momenten stil, terwijl hij nadacht.

‘Moet ik,’ vroeg hij dan, ‘uit wat u vertelt over de wetmatigheden van identificatie en de-identificatie begrijpen, dat ook hogere Entiteiten een bij hun niveau behorende waak-waak staat, om dat zo maar eens te blijven noemen, moeten bewerkstelligen?’

Meester Negen knikte.

‘Wat voor onze bol van bewustzijn geldt, geldt ook voor de hogere Entiteiten. Hun ervaring van het bewustzijn is puurder, veel intenser, veel helderder, veel dieper, veel meerdimensionaler of welk woord je ook wilt gebruiken, dan de ervaring ervan in onze waak-waak staat, maar daar gaat het niet om! Ook zij zijn op hun niveau onderhevig aan processen van identificatie en zullen moeten de-identificeren, wil Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit tot volledige de-identificatie komen.

Ik zei je destijds, dat er een moment zal zijn, waarop onze bol van bewustzijn opgaat in een hogere Entiteit. Nu is dit ‘opgaan’ een mysterieus proces, maar twee facetten daarvan kunnen onomstotelijk worden vastgesteld. Op de eerste plaats: De bol, die er nog niet aan toe is, de bol die niet ‘gereed’ is, wordt niet toegelaten! En op de tweede plaats zal een bol die niet gereed is om te worden opgenomen, zelf dat proces van opgaan in een hogere Entiteit nooit kunnen bewerkstelligen! Deze twee aspecten vloeien rechtstreeks voort uit de wetmatigheden van identificatie en de-identificatie.

Om bij het eerste te beginnen. De bol wordt niet toegelaten! Er is niet een ‘wie’, die daarover beslist, het is een ingebakken wetmatigheid in Onze Scheppingsstraal. Als een bol namelijk zou opgaan, terwijl deze niet gereed is, zou het de grote Entiteit, waartoe het zou gaan behoren omlaag trekken! Het zou een verstorende factor zijn in de nieuw gevormde hogere Entiteit en daarmee het gehele proces van de-identificatie in de Scheppingsstraal tegenwerken.

Als tweede, maar wellicht overbodig, zei ik, dat de bol dat opgaan nooit zelf zal kunnen bewerkstelligen. Immers, ware dat het geval, dan zou het een ‘individuele wens’ inbrengen in dat grote geheel, dat daardoor nooit een Eenheid zou kunnen zijn. Om die reden is dit niet mogelijk!

Dit geldt voor de bol van bewustzijn van het verschijnsel mens, maar het geldt voor alle bollen van bewustzijn in Onze Scheppingsstraal, op welk niveau dan ook. Alom geldt dat alleen als de maximale staat van de-identificatie bereikt is, is het mogelijk om op te gaan in een groter geheel.’

Er kwam in de Zoeker na deze woorden geen enkele bruikbare gedachte op en hij zweeg daarom en wachtte af wat er verder zou komen.

‘Keren we, na dit zijspoor nog even terug naar de heilige plaatsen en de rol van hogere Entiteiten. Ik breng je in herinnering, dat het proces van identificatie een proces van verdichting is, akkoord?’

De Zoeker, die zich het beeld van de Scheppingsstraal voor de geest haalde, knikte.

‘Het proces van de-identificatie is het omgekeerde proces. Een mens nummer 3 bijvoorbeeld, mits deze zich inzet, kan incidenteel een gewaarwording ontvangen uit de minder verdichte bewustzijnssituatie van mens nummer 4. Zelfs, maar dit is uiterst zeldzaam, een flits van bewustzijn uit de wereld van mens nummer 5. Dat is de essentie van het proces van groeien in de-identificatie. Welnu, extrapoleer deze

gedachte en dan begrijp je, dat er mensen geweest zijn, en trouwens nog zijn, die flitsen hebben kunnen opvangen van de plaatsen, waar Hogere Entiteiten zetelen. Zij hebben die plaatsen aangewezen om de-identificatieprocessen te versnellen, te bespoedigen. In de oude tijden werden kerken, moskeeën, tempels en dergelijke daarom gebouwd op speciale heilige grond, **omdat die plaatsen gezegend waren door de aanwezigheid van een Hogere Entiteit!** Meester Negen had de woorden met nadruk uitgesproken.

‘Omdat vervolgens werd ervaren, zonder dat men er zich bewust van was, dat die plaatsen een ondefinieerbare heilzame invloed hadden, werden ze zeer snel als waardevol beschouwd. De maximalisatiewetten deden hun werk! Degene die ze ‘bezat’ eigende zich, althans volgens de denkpatronen uit de waak-slaap, zo die heilzame inwerking van het hogere Bewustzijn toe. Het gevolg is, dat er om heilige plaatsen wordt gestreden. Elke strijd brengt het bewustzijn ver omlaag. Uit de wetmatigheden die ik je net schetste, begrijp je dat daardoor het fijne bewustzijn van de hogere Entiteit volledig wordt weggedrukt en niet meer te ervaren is. In dat verband begrijp ik je scepsis.’

De Zoeker grijnsde.

‘Uw opmerking van daarnet as mij nogal kort door de bocht, maar ik begrijp nu waarom u het zei. Het werpt overigens wel een heel andere blik op het begrip heilige plaats en,’ voegde hij er nadenkend aan toe, ‘het was vroeger zo, maar u moet ik begrijpen dat het nog zo gaat?’

Meester Negen knikte.

‘Dus elke kerk, elke synagoge of wat dan ook gebouwd wordt, wordt gebouwd op een plaats waar een hogere Entiteit wordt ervaren?’

Meester Negen schudde lachend zijn hoofd

‘Dat zeg ik niet! Wat ik slechts zeg is, dat hogere Entiteiten zich nog steeds op specifieke plaatsen vestigen en dat die plaatsen door hen die daartoe in staat zijn, worden herkend. In vroegere tijden bevonden zich vaak van deze gevorderde mensen binnen de muren van bepaalde geloofsgemeenschappen en zij konden zodoende aanwijzingen geven voor het bouwen van hun kerken en dergelijke. Maar los van de strijd om de heilige plaatsen is, zoals gebruikelijk, dat bouwen van dergelijke gebouwen nu geïnstitutionaliseerd. Daarmee is het terecht gekomen in de procedures van de waak-slaap. Het zal je duidelijk zijn dat heilige plaatsen onmogelijk kunnen worden herkend vanuit die bewustzijnstoestand.’

De Zoeker overdacht het laatste en knikte dan, dat was niet denkbaar.

Wellicht,’ sprak Meester Negen iets later, ‘is dit een goed punt om het proces van incarnatie, de-identificatie en eendimensionaal denken nog eens vanuit een andere optiek nader uit te werken.

Voordat de mens überhaupt op kan gaan in een hogere Entiteit moet het denkproces zijn doorgrond in al zijn aspecten. Bij dat proces van doorgronden maakt de bol van bewustzijn gebruik van specifiek geconstrueerde lichamen. We begonnen daar ons gesprek vandaag mee. Het in het bestaan van onze Scheppingsstraal zo bepalende proces van identificatie en de-identificatie heb ik je eerder in tal van figuren laten

zien. Dit, opdat de essentie ervan je steeds duidelijker wordt. De volgende schets geeft een benadering, die nogmaals afwijkt van de eerdere.' En terwijl hij, sprak legde hij een uitgebreide tekening voor de Zoeker neer.

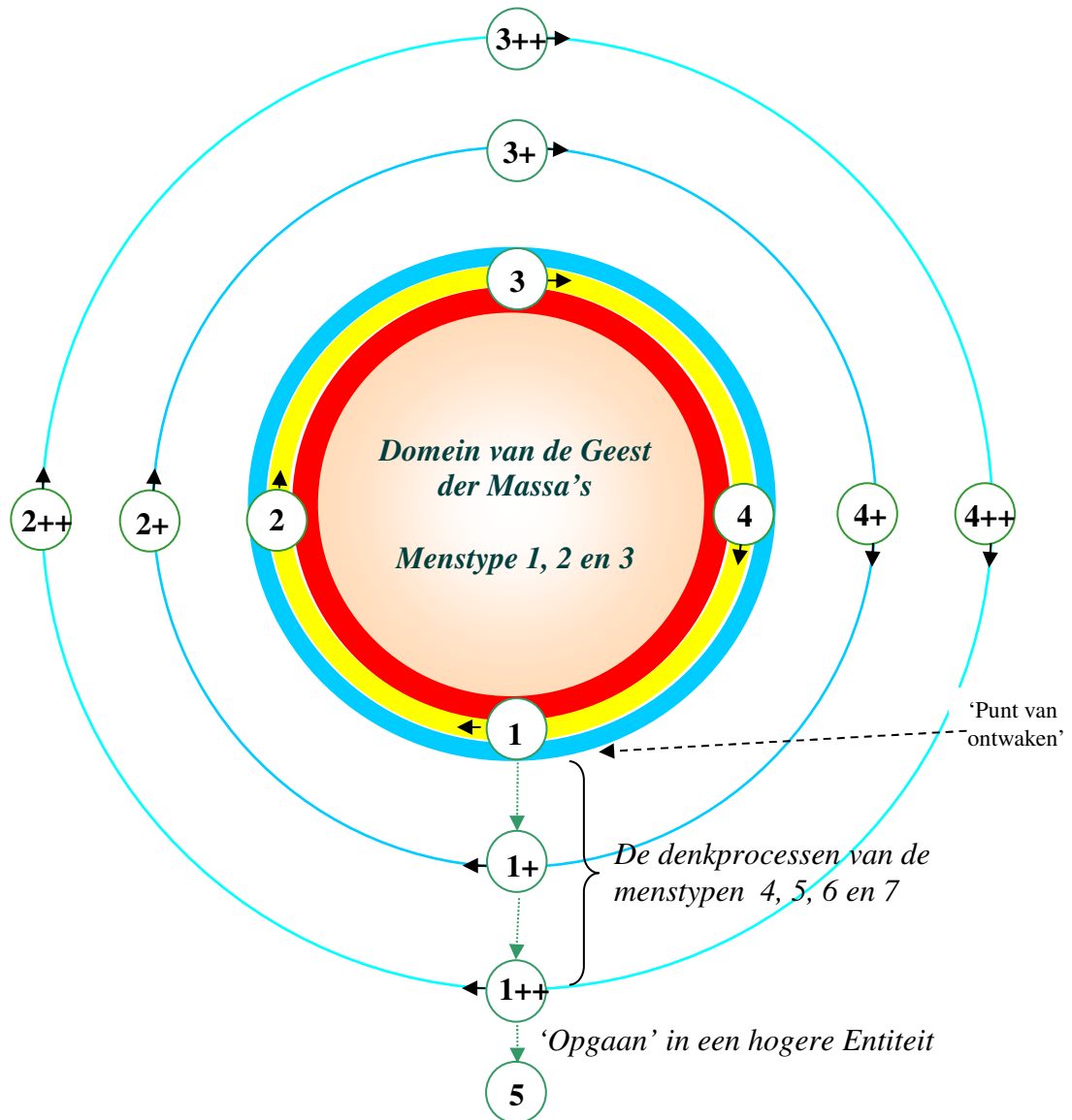

fig.30: Verband tussen incarnaties en de-identificatie in het denkproces

'Je ziet hier een aantal grote concentrische cirkels getekend,' begon Meester Negen, 'en in elk van die cirkels speelt zich eenzelfde procesgang af. De pijltjes geven de richting weer. De procesgang begint bij de cirkeltjes, die genummerd zijn met het getal 1. Je ziet bij een aantal cirkeltjes, dat er één of twee + tekens staan, ik kom daar

zo op terug. Na het begin bij het punt 1 vervolgt het proces en komt uit bij de cirkeltjes met het getal 2, het getal 3 en het getal 4 en vervolgens is het weer bij beginpunt 1, akkoord?’

De Zoeker knikte, hij had dat zelf al uit tekening op gemaakt.

‘Het gehele proces begint in het midden, in het gebied, dat ik het domein van de Geest der Massa’s heb genoemd. De afbakening van dat gebied heb ik symbolisch weergegeven met de drie felgekleurde cirkels, de rode cirkel binnenin, de gele cirkel en ten slotte de blauwe cirkel. Waarschijnlijk heb je herkenning bij die kleuren. Met die rode cirkel geef ik het gebruikelijke verloop van het instinctmatige denken weer. Met de daaropvolgende gele cirkel illustreer ik de procesgang in het astrale denken en de daaropvolgende dikgetekende blauwe cirkel ten slotte illustreert het verloop zoals dat in het mentale denken plaats vindt. De procesgang, zoals die verloopt op deze respectievelijke cirkels, beschrijf ik voor mijzelf als **‘wat?zo!dat!’** regelkring.

Elke **‘wat?zo!dat!’** regelkring begint in de kleine cirkeltjes, waarin het nummer ‘1’ staat geschreven, eventueel met een + teken. Zo’n cirkeltje gebruik ik als de figuratieve representant van het moment van ‘gewaarwording’. Daarmee bedoel ik dus te zeggen, dat het het punt is, het moment, waarop een mens zich in de meest ruime zin van het woord gewaar is, zonder dat nader te specificeren. De mens is alert aanwezig, meer niet. Er is in het moment van gewaarzijn een fractie van een seconde geen “ik”, dat met diens gerichte aandacht als het ware dat moment ‘nu’ aftast. Het ‘nu’ is, we zagen dat op de Grote Omweg, te beschouwen als een explosie van dimensies. En dimensies, ik herhaal het nog maar eens, moet je beschouwen als een kenmerkende eigenschap van objecten, relaties, richtingen en dergelijke. Dimensies moet je dus zien als specifieke aspecten, invalshoeken, gezichtspunten, facetten en dergelijke. Elk ‘nu’ is onstuimig gevuld met dergelijke dimensies. Het overgrote deel kent de mens niet, want zijn mechanisme is te grof om ze waar te nemen. Hij is zich van die dimensies dus nooit gewaar! Van het kleine overblijvende deel, dat wel kan worden waargenomen, ontgaat de mens weer het meeste, omdat het zijn interesse niet heeft, omdat het geen meerwaarde biedt.

De mens is er op gespitst, op gericht, op getraind, op gefocust om onmiddellijk de tot zijn beschikking staande aandacht, de aandacht van zijn “ik”, te richten op **dominante dimensies**. Dat zijn de dimensies uit het domein van de machtsstructuren en van de Geest der Massa’s. De dimensies, waaruit vijfhoeken van ‘waarheden’ worden opgetrokken en wij zagen een vorige bijeenkomst, dat machtsstructuren er nauwellettend op toe zien dat deze vijfhoeken in stand worden gehouden. Daarom instrueren de Vormers der Gedachten “ikken” zodanig, dat deze in het ‘nu’ hun aandacht richten op dominante dimensies. Daarmee, daardoor wordt de gewenste **‘wat?zo!dat!’** regelkring geactiveerd.

Meester Negen wees weer naar de tekening.

‘Vrijwel onmiddellijk na het moment van gewaarzijn begint dan het denkproces. In de figuur zijn we aangekomen in het cirkeltje met het nummer ‘2’. Daar wordt de gewaarwording om gezet in begrip. Daar zijn vragen actief als: Wat is het? Hoe werkt het? Wat kunnen we er wel of niet mee? En meer. Kortom, daar begint hele proces van naamgeving en het vinden van relaties, het proces, waar we uitvoerig bij

stil stonden op de Kleine Omweg. Daarom noem ik dat het punt van het **‘Wat?’**. Als die vragen uitmonden in antwoorden bevinden we ons in het cirkeltje met nummer ‘3’. Gekwalificeerd als **‘Zo!’**. Op dit punt is de oorspronkelijke gewaarwording goeddeels ingekapseld in grotere conglomeraten van denkbeelden.’

‘Zoals?’

‘Ik noemde je wetenschappelijke benaderingen, filosofische theorieën, religieuze overtuigingen, praktische instructies, kortom de talloze wijzen van ordening, waarmee denkbeelden worden gestructureerd. Vervolgens **verankeren** specialisten, deskundigen, geestelijke leidsmannen, vaklui, adviseurs, leraren, instructeurs, kortom Vormers der Gedachten de op deze wijze uitgekristalliseerde denkbeelden in het cirkeltje met ‘4’, gekwalificeerd als **‘Dat!’**. Elke gewaarwording van de mens wordt op deze wijze deel van de ‘waarheden’ van de Geest der Massa’s. De gewaarwording is na het doorlopen van de regelkring ‘herkend’ en ingepast in de overkoepelende structuur van denkbeelden, waarmee die gewaarwording dus is geborgd in het begrippenkader van de Geest der Massa’s. Zo handelend borgt de machtsstructuur haar macht!’

De Zoeker knikte en Meester Negen ging verder.

‘Deze **‘wat?zo!dat!’** regelkringen hebben een onvoorstelbaar tempo. Hun snelheid is zo groot, dat die regelkringen nagenoeg altijd aan het geestesoog van de mens onttrokken zijn. Dankzij die snelheid ontgaat de mens vrijwel altijd het totaal van het moment ‘nu’. Slechts in minimale fracties is er een gewaarzijn van het geheel van manifestaties in het ‘nu’, maar onmiddellijk neemt het denkproces het over en verdwijnt dat gewaarzijn in **‘wat?zo!dat!’** regelkringen.’

‘De mens leeft niet in het ‘nu’, hij denkt er over,’ mompelde de Zoeker voor zich uit.

‘Vervolgens,’ Meester Negen liet zich niet onderbreken, ‘is er in het nieuwe moment ‘nu’ weer een fractie van gewaarzijn. Dat betekent dat de **‘wat?zo!dat!’** regelkring, ditmaal met een andere dominante dimensie opnieuw wordt doorgelopen. En na dat moment is er weer een gewaarwording in het daaropvolgende ‘nu’ met een derde dimensie, die binnen het gebied van het gewaarzijn is gekomen en waarop de aandacht valt en daarna nogmaals, nogmaals, en nogmaals’

‘Het houdt zo te zien uiteindelijk toch een keer op,’ zei de Zoeker met een schuin oog kijkend naar de tekening.

‘Uiteindelijk, maar daar gaan vele mensenlevens overheen, houdt het proces van het instinctmatige denken inderdaad op. Die manier van denken en het daaraan gekoppelde handelen is begrepen en boeit niet meer. Dan begint het geheel echter opnieuw. Ditmaal op de gele cirkel van het astrale. Ook die cirkel moet een immens aantal malen doorlopen zijn wil er voor het “ik” een mogelijkheid zijn om terecht te komen in de blauwe cirkelgang, de gang van het denken. Keer op keer op keer wordt vervolgens ook in die cirkel de **‘wat? zo! dat!’** procesgang afgelegd.

Let wel,’ zei Meester Negen, ‘ik spreek over het **ééndimensionale denken!**’ Hij sprak de laatste twee woorden met grote nadruk uit. ‘Begrijp, dat iedere keer als het proces **‘wat? zo! dat!’** wordt doorlopen, dat telkens maar op één dimensie geschiedt! Uit deze eendimensionale ‘rondgangen’ ontstaan de talloze eendimensionale opvattingen, theorieën, modellen, denksystemen, religies, filosofieën, wetenschappen

etc. Daarmee worden gewaarwordingen in het denken ondergebracht! En als een “ik” een moment zelf niet gewaar is, entameert zijn omgeving wel een dominante dimensie, waarin zijn aandacht wordt gezogen. Dan wordt hij vanuit zijn omgeving ‘bestookt’ met nieuw uitgedachte dominante dimensies!’

‘Waarom?’ vroeg de Zoeker verwonderd.

‘De omgeving heeft er baat bij om dat te doen en de basishandelwijze is zowel universeel als eenvoudig. Neem bijvoorbeeld zo iets als de cosmetica-industrie. Zoals in alle bedrijfstakken is daar een winststreven. Zeer regelmatig ‘vindt’ die tak van industrie een tot dan toe onopgemerkte ‘afwijking’ van een arbitrair schoonheidsideaal. Vervolgens maken ze van deze afwijking iets om je zorgen over te maken, maar reiken tegelijkertijd de oplossing aan. Daar heb je je nieuwe ‘waarheid’ in de vorm van een ‘noodzakelijke’ zalf of poeder. Als je begrijpt hoe dit proces werkt, kun je het zelf moeiteloos met tientallen voorbeelden aanvullen en zie je in, hoe het denken van de mens wordt aangejaagd door zijn omgeving, nietwaar?’

De Zoeker begreep de essentie van wat er werd bedoeld.

‘Er bestaan,’ ging Meester Negen verder, ‘zeer veel dimensies en de verschillende ‘wat?zo!dat!’ regelkringen worden dus zeer vaak doorlopen tot.... tot langzaam bij de mens het besef doorbreekt, dat hij of zij cirkelgangen denkt. Dan is er sprake van de verwarring van het keerpunt, waar we recent over spraken.

Dan is de eerste stap in het volgende proces mogelijk: Het zien dat het denken in steeds variërende cirkels rond gaat. Weliswaar wordt er met het doorlopen van de ‘wat? zo! dat!’ regelkringen steeds meer kennis en begrip verworven, maar de mens blijft de gevangene van de cirkels. Geleidelijk aan ontstaat de behoefte om er uit te breken. Het spel is voorzien! Dát voorzien is het begin van het echte de-identificatieproces. De mens wil hogere waarheden en tracht bij zijn gewaarwording te blijven zonder in de ‘wat? zo! dat!’ regelkringen te worden weggezogen. Vervolgens, maar pas na langdurige tijd, zal zo’n mens de stap kunnen maken, die in de figuur staat getekend met de lichtblauwe pijl die van 1 naar 1+ gaat. Dat is het punt van ‘ontwaken’, het beginpunt van de grote cirkel van het meerdimensionale denken.

Vervolgens na een aantal, maar veel minder, cirkelgangen op de meerdimensionale cirkel gaat de mens van de cirkel 1+ naar de cirkel 1++ en komt terecht in de grote cirkel van het multidimensionale denken. Die cirkel wordt vervolgens doorlopen, maar wederom veel minder dan de + cirkelgang.’

‘Waarom wordt de regelkring hier minder doorlopen?’

‘De mens hier is nog slechts gespitst op het proces van de-identificeren en zet alles daarvoor in. Uiteindelijk kan de mens ook deze procesgang achter zich laten. Het proces van de-identificatie in hem is dan voltooid. Hij of zij gaat via het cirkeltje met nummer ‘5’ op in een grote Entiteit.’

De Zoeker knikte. Het verhaal was, in ieder geval op conceptueel niveau, helder.

*‘Een vraag die ik nog niet heb beantwoord is, is de ziel **een punt** van bewustzijn of is de mens een fase in **een bol** van bewustzijn? Het antwoord op die vraag ligt zeker niet voor de hand en het vraagt daarom van je, dat je je bewust buiten jouw vijfhoek van waarheid begeeft, akkoord?’*

Hoewel de Zoeker geen vermoeden had, waar de ander naar verwees, glimlachte hij. Niet alleen, omdat de vraag als gewoonlijk retorisch was, maar vooral, omdat veel van wat de ander hem deze bijeenkomst had verteld zich al buiten die vijfhoek bevond.

‘Ik maak opnieuw gebruikt van het begrip oneindig en probeer je je te herinneren, wat we daar eerder al over zeiden. Ditmaal koppel ik dat begrip aan de dimensie snelheid, waarmee we dus de snelheid ‘oneindig’ hebben.’

De Zoeker fronste zijn wenkbrauwen, iets wat Meester Negen niet ontging.

‘Ik zie aan je sceptische reactie, dat we hiermee blijkbaar meteen ver buiten jouw vijfhoek zitten,’ zei hij daarom, ‘maar ik vraag je om welwillend te zijn. Om mee te blijven denken. Om te proberen mij te volgen in dit gedachte-experiment, hoe hypothetisch datgene, wat ik voor je uitwerk, je misschien ook over komt. Het is een model, waarmee ik de uiterst complexe materie enigszins voorstelbaar heb gemaakt. Maar zelfs al is het een model, dat wil niet zeggen dat de inhoud daarvan eenvoudig is en makkelijk te begrijpen! Temeer, omdat de inhoud vrijwel niet aansluit bij de inhoud van de vijfhoek die de Geest der Massa’s gebruikt, akkoord?’

De Zoeker had geen een idee over wat hem te wachten stond. Hij knikte afwachtend.

*‘Ik stel voor, dat we de snelheid oneindig in gedachten nemen en trachten te beredeneren, wat de gevolgen van een dergelijke snelheid zijn. In essentie betekent het natuurlijk dat een ‘iets’, een exactere omschrijving van wat dat zou kunnen zijn is op dit punt niet relevant, als dat zich **hier** bevindt, zich ogenblikkelijk ook **ergens anders bevindt**, nietwaar?’*

De strekking van dit welhaast terloops gebrachte statement verraste de Zoeker zodanig, dat hij enige tijd zwijgend voor zich uit staarde, terwijl hij de woorden probeerde te verwerken.

‘Wat u zegt,’ herhaalde hij dan langzaam elk woord zorgvuldig afwegend, ‘is, dat dit ‘iets’ vrijwel gelijktijdig zowel hier, als daar is?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

*‘Zie je, dat je zelf het begrip ‘vrijwel’ introduceert? Ik heb die term bewust niet gebruikt! Ik stelde, dat dit ‘iets’, omdat het de snelheid oneindig heeft, hier is **en tegelijkertijd daar**. Dit, omdat het de snelheid, waarmee het zich verplaatst dermate groot is, dat dat verplaatsen géén tijd kost!’*

Hij zweeg weer om de Zoeker tijd te geven zijn redenering te bevatten. Toen die uiteindelijk voorzichtig knikte, vervolgde hij: ‘Interessant in mijn verdere uitwerking is natuurlijk de vraag, waar een ‘daar’ zich zou moeten bevinden.’

‘De Zoeker begreep de achterliggende reden van deze gedachtesprong niet.

‘Waarom zou dat interessant moeten zijn?’ vroeg hij mompelend. ‘Dat ‘daar’ is overal waar het, om het zo eens te zeggen, niet ‘hier’ is.’

Meester Negen lachte nu voluit.

‘Precies! Je zegt het, zoals het normaliter wordt benaderd. Daarbij wordt een globaal

beeld van het 'hier' gehanteerd. Een beeld met ruime marges, zodat daar niet over gediscussieerd wordt. Wij bevinden ons bijvoorbeeld allebei 'hier', hoewel er natuurlijk een verschil is tussen dit hier,' hij klopte zichzelf op de borst, en jou hier,' hij wees naar de borst van de Zoeker. 'Maar, omdat dat verschil wordt geabsorbeerd door de genoemde ruime marges, blijven discussies daar over uit. Wij kunnen probleemloos tegen elkaar zeggen, dat we allebei 'hier' zijn. Discussie erover is in essentie trouwens volstrekt zinloos, iets wat jij straks wellicht met mij zal onderschrijven! Terug naar wat 'daar' zou kunnen zijn. Het is, zoals je stelt, inderdaad overal. En de duiding van 'daar' kan zowel betrekking hebben op iets wat uiterst klein is tot 'dat Melkwegstelsel 'daar'. Afmetingen zijn dus van ondergeschikt belang! Maar let op, het ingewikkelde van het 'daar' in mijn verhaal is, dat het 'daar' waar naar toe wordt gegaan vanuit het 'hier' **alom en tegelijkertijd wordt bereikt!** De beweging van het 'iets' geschiedt namelijk met een dermate snelheid, dat er geen tijd overbrugd behoeft te worden. Het 'iets' is dus **noodzakelijkerwijs vanwege die onvoorstelbare snelheid** overal tegelijkertijd, akkoord?'

De Zoeker knikte verbluft.

'Uw redenering op zich klopt,' sprak hij, 'maar uw redenering bevindt zich echt heel ver buiten mijn vijfhoek van waarheden. Ik bedoel, ik volg wel wat u zegt, maar de kracht van mijn vijfhoek, in het bijzonder van de relevante wetenschappelijke stellingen hieromtrent, is gewoon te sterk en de navenante reactie is dus afwijzen. 'Hij trok machteloos met de schouders.

'Je bent natuurlijk de eerste niet, die dit gebeurt. Maar, zoals ik je eerder al zei, antwoorden op jouw vragen bevinden zich niet in de vijfhoek, dus ik blijf je adviseren daarvan enige afstand te nemen. Misschien is het in dit verband nuttig, dat wij even een zijspoor nemen, waardoor ik datgene, wat ik beoog op een ander manier kan uitwerken. Stel, wij lopen in een winkelstraat. In een van de etalages bevindt zich een rond lichtgevend vlak. Is dat voorstelbaar?'

'Probleemloos.'

'Stel nu, dat ik je zeg, dat wat je ziet een absolute illusie is. Zou je het daar mee eens zijn?'

De Zoeker schudde het hoofd.

'Als u het zou zeggen in de zin, dat alles een illusie is, zou ik er niet veel tegenin kunnen brengen. Maar dan zitten we wel bij een van die alomvattende oneliners, waarmee ik het gesprek van vandaag begon. Ik zou het op conceptueel niveau misschien niet kunnen bestrijden, maar gevoelsmatig zou het problemen geven! Ik zie dat vlak immers in volle glorie recht voor me in de etalage staan!'

'Je ziet het vanuit je vijfhoek!'

De Zoeker schokschouderde nu ronduit.

'Ongetwijfeld, maar ik ben bang, dat ik de ook portee van deze opmerking niet direct bevat?'

'Dat komt, omdat je je identificeert met de wijze, waarop je waarneemt.'

'Misschien heb ik iets gemist, maar tot nu toe hebben we het alleen over een rond lichtgevend vlak in een etalage. Ik begrijp niet, waar u naar toe wilt. En trouwens, de draad met uw eerdere betoog ben ik ook kwijt. Wat heeft het nog te maken met de

oneindige snelheid van het “iets”, waarover u het had?’

Meester Negen glimlachte hoofdschuddend.

‘Neem me niet kwalijk, dat ik je ogenschijnlijk op een verkeerd been zet, maar het voorbeeld illustreert wat ik bedoel. Je bent gevormd. Daarom benader je alles, wat je waarneemt, vanuit je vijfhoek. Zo sluit je jezelf af voor alles, wat zich buiten die vijfhoek bevindt. Je begon met de vraag naar het verband tussen verschillende spirituele oneliners. Welnu, dat verband is er, maar bevindt zich niet in je vijfhoek.’

Hij liep naar de enige kast in het vertrek. Hij zocht daar even in, pakte er een zaklamp uit, dimde het licht en knipte vervolgens de zaklamp aan.

‘Als ik dit ding langzaam beweeg, kun je het volgen, nietwaar.’ Al sprekende bewoog hij de zaklamp heen en weer.

‘Uiteraard.’

‘De plaats van het lichtpunt in het ‘hier en nu’ is duidelijk en lijkt te volgen.’

‘Het **is** te volgen!’ meende de Zoeker te kunnen corrigeren.

‘Het is uitstekend, dat je dit zo opmerkt. Een exacte beschrijving van wat er gebeurt is wellicht mogelijk, maar tegelijkertijd, en daar draait mijn experiment om, is ons verschil van beschrijving de crux, waar het om draait. Ik verduidelijk zo, wat ik bedoel.’ Al sprekende dimde hij het licht volledig en het was in het vertrek op het licht van de zaklamp na donker.

‘Let nu op, ik doe, wat jij in je jeugd ongetwijfeld ook wel eens gedaan hebt.’

De Zoeker zag, dat het licht van de zaklamp in een cirkelbaan ging draaien. Eerst langzaam, maar dan steeds sneller. Uiteindelijk ging de arm van Meester Negen zo snel rond, dat er als het ware een cirkel van licht in het vertrek stond. Na enige tijd zo een cirkel te hebben gezien stopte het draaien en deed de ander het licht weer aan.

‘Interessant is, wat er gebeurt is. Je zag, dat er een cirkel van licht ontstond, doordat ik snel met mijn arm draaide. Ik kom nu weer terug op jouw opmerking van daarnet, dat de plaats van het lichtpunt te volgen is. Omdat het donker was en de lamp te snel voor je ogen bewoog, was jij op een gegeven ogenblik niet meer in staat om exact te plaats van de lamp te duiden. Jij zag slechts de cirkel, nietwaar? Voor jou als waarnemer was er geen ‘hier en nu’ **lichtpunt**. Er stond als het ware een ‘hier en nu’ **lichtcirkel**.’

De Zoeker wilde vanuit zijn gevoel iets tegenwerpen, maar realiseerde zich toen dat het geen zin had het te ontkennen. Hij knikte.

‘Nu bewoog mijn arm relatief gezien nog traag. Een lichtpuntje op een snel draaiend wiel in een machine zal dit effect vele malen duidelijker illustreren, lijkt je niet?’

‘Zonder meer!’

‘Stel je nu voor, dat er op een dergelijk wiel behalve die ronddraaiende beweging ook de mogelijkheid bestaat om vanuit het midden naar de rand te bewegen en terug wat zou het effect daar van zijn denk je.’

De Zoeker dacht enkele momenten na en grijnsde vervolgens breed.

‘Er ontstaat dan zoiets als een rond **lichtvlak**,’ zei hij dan.

‘Dat lijkt mij ook. Je ziet, wat ik tracht duidelijk te maken. Als er een snelle, draaiende én op en neer gaande beweging is, vindt er iets plaats, dat bij de mens de indruk van een rond lichtende vlak bewerkstelligt. Eén lichtpuntje in een etalage weet dat te bewerkstelligen en iedereen, die langs de etalage loopt zal een licht rond vlak zien!’

Op een bepaalde manier is dit één op één vergelijkbaar met jouw situatie. Je bent gevormd en “weet” daardoor, hoe gewaarwordingen, die op jouw menselijke mechanisme inwerken, moeten worden geïnterpreteerd. Anders gesteld, je hebt geleerd om een rond wit vlak te zien of dat nu bestaat of niet! Wat ik stel gaat nog verder. Als de snelheid van het lichtpunt oneindig is, dan is er geen sprake meer van een optische illusie, dan is het vlak van licht er daadwerkelijk! Het lampje is dan immers overal tegelijkertijd! Onderschrijf je dit?’

De Zoeker dacht hier geruime tijd over na. Ook nu weer was hij het er in eerste instantie gevoelsmatig mee oneens, maar omdat hij geen argument kon vinden om het te onderbouwen knikte hij uiteindelijk.

*‘Keren we na dit uitstapje terug naar ons hoofdspoor. We verlaten ons lichtpuntje en keren terug naar de eerdere benaming, naar het ‘iets’ waar ik het over had. Dat “iets” heeft een snelheid oneindig. Als dat al ingewikkeld is, hoed je dan voor het volgende. Het ergste van mijn verhaal komt namelijk nog. Omdat de snelheid van het ‘iets’ oneindig is, is het tegelijkertijd ‘daar’ en ‘hier’! **Met andere woorden ‘daar’ is ‘hier’!***

Ditmaal zweeg hij langer om de Zoeker in staat te stellen de ogenschijnlijke absurditeit van zijn woorden een plek te geven. Die worstelde met de woorden. Hij herhaalde in gedachten de statements, die Meester Negen had neergezet. Zij sloten nergens meer aan bij wat Vormers der Gedachten hem eerder hadden bijgebracht. Tegelijkertijd besepte hij, dat, als hij zou blijven hangen bij wat hij kende, hij nooit verder zou komen dan datgene, wat er gekend was. Dan zat hij op het eind! Heel langzaam daagde er dan iets van begrip. Hij zag onverwacht parallellen met het verhaal over het mozaïek, wat de ander hem lang geleden had verteld, toen hij hem de relatie tussen tijd en bewustzijn had getracht uit te leggen. ‘Hoe groter het bewustzijn, des te minder tijd!’ Dat was het statement destijds geweest en de redenering van het bijbehorende verhaal klopte. De huidige gedachten spoorden hier mee. Natuurlijk! Hij knikte, toen langzaam de essentie van het gebruikte model echt tot hem begon door te dringen.

‘Het is letterlijk onvoorstelbaar!’ zei hij dan.

*‘Dat is het,’ zei Meester Negen en hij ging verder: ‘Keren we terug naar je vraag of de mens een geïndividualiseerd punt van bewustzijn is, dan wel bestaat in een bol van bewustzijn. De essentie van het Universele Bewustzijn kan worden benaderd, zoals we dat net deden, door het te beschouwen als “iets” met snelheid oneindig. Dat “iets” is vervolgens tegelijkertijd de ziel van één mens, de ziel van elk mens, alsmede de ziel van alle te onderscheiden Entiteiten! Allen zijn zij gelijk aan het ‘iets’. De naam van dit “iets” luidt om die reden ook wel: de Ene! **Elk punt van bewustzijn is het Ene; allen zijn het Ene en het Ene is alles!***

Het was vervolgens langdurig stil terwijl de Zoeker nadacht.

‘Uw benadering,’ begon hij dan, ‘hoe complex deze ook is, spitst zich voor zover ik begrijp feitelijk toe op de frase, dat de ziel een punt van bewustzijn is. Het model, waarmee u het onderbouwt en dat ik conceptueel eigenlijk niet bevat, ondersteunt dit, maar waar kan ik in dat model het bestaan van de bol van bewustzijn plaatsen?’

Meester Negen zocht in de stapel met tekeningen.

‘Ik heb ooit het verband geschetst tussen beiden met deze figuur als resultaat,’ en al

sprekende legde hij een nieuwe figuur neer.

fig. 31: Snelheid, en de relatie tussen 'hier' en 'daar'.

*'De bol van bewustzijn, waarbinnen de manifestatie mens gedurende een tijd bestaat, bestaat **binnen onze Scheppingsstraal**. Die Scheppingsstraal is slechts één van de vele mogelijkheden, waarop het Universele Bewustzijn zich kan manifesteren!*

*In onze Scheppingsstraal zijn bijvoorbeeld energie, ruimte en tijd gecreëerd. Dat zijn immens krachtige identificatiefactoren. Zij bewerkstelligen, dat de snelheid van het "iets" om in het denkmodel te blijven wat ik zojuist gebruikte, in **onze Scheppingsstraal, dankzij de identificatiekracht in onze Straal** minder dan oneindig is. Hun bestaan 'remt' als het ware de snelheid af.*

Hun bestaan heeft nog een ander ingrijpend gevolg. Het pure gegeven, dat ze bestaan, 'verstoort' om het zo te noemen in onze Straal de eenheid van de 'Ene', waarover ik zojuist ook sprak en dat heeft grote implicaties. Omdat die eenheid 'verstoord' is door de vertragende werking van de identificatiekrachten, ontstaat binnen onze Scheppingsstralen wellicht ook binnen andere de 'Veelheid'. In de Scheppingsstraal, waar wij bestaan, zijn energie, tijd en ruimte ontstaan naast de talloze Entiteiten, waarover we het in onze gesprekken op de Omwegen gehad hebben.

Je ziet in de figuur, dat ik daar twee Scheppingsstralen heb getekend. De processen in elk van die stralen gaan vanuit het Universele Bewustzijn naar sterke identificatie en via het proces van de-identificatie, waartoe elke Entiteit zich moet inzetten, weer terug. Je moet het bestaan van onze tijdruimtematerie 'ergens' plaatsen binnen de twee uiterste punten, tussen de punten, waar de pijlen elkaar raken. Daarbinnen bestaan de talloze bollen van bewustzijn, waaronder de bollen, waarbinnen de entiteit mens kan bestaan.'

De Zoeker keek enige tijd naar de figuur en grijsde dan onmachtig.

'Het plaatje spoort absoluut met wat u zegt, maar mijn inhoudelijke begrip is toch niet echt toegenomen.'

'Na een eerste confrontatie is dat ook niet te verwachten. Wat ik je tracht te verduidelijken omvat een aantal aspecten van de werking van het Universele Bewustzijn. De kern, de essentie van het Universele Bewustzijn is: gewaar zijn. Dat is de

kenmerkende staat ervan. Om het beeld bevattelijker te maken heb ik **datgene dat gewaar is** een snelheid oneindig gegeven.'

De Zoeker had geconcentreerd geluisterd, maar ervoer, dat zijn begrip na de toelichting niets was toegenomen.

'Het lijkt, dat ik uit uw woorden kan opmaken, dat u een onderscheid maakt tussen enerzijds het Universele Bewustzijn en anderzijds iets, wat u zojuist kwalificeerde als 'datgene wat gewaar is'. Zie ik dat goed?'

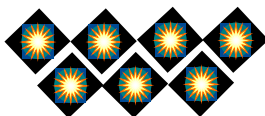
Meester Negen wachtte een moment en dacht na over een antwoord.

'Je verwarring is begrijpelijk, laat ik dat voorop stellen en misschien vloeit het voort uit mijn benadering. Maar je conclusie is niet wat ik beoog. Datgene wat gewaar is en het Universele Bewustzijn zijn in essentie exact hetzelfde! Juist omdat de snelheid van datgene wat gewaar oneindig is, is het gelijk aan, is het hetzelfde als het Universele Bewustzijn.'

Het was een moment stil. Dan zuchtte de Zoeker die de inhoud van wat er gezegd was nergens in zijn referentiekaders kwijt kon eens diep.

Meester Negen zag hem met een lege en niet begrijpende blik kijken, maar wist dat verdere uitleg toch weer via dezelfde begrippen zou gebeuren en hij begreep, dat hij de ander daarmee niet verder zou helpen. Hij besloot het onderwerp te laten rusten.

'Accepteer wat ik je zeg. Zelfs al beperkt die acceptatie zich tot iets conceptueels. Ik stel voor, dat we nu pauzeren.

'Wat ik je duidelijk probeer te maken,' zei Meester Negen later die avond, 'is dit. Omdat datgene wat gewaar is de snelheid oneindig heeft, kan de snelheid van het Universele Bewustzijn niet alleen gelijk zijn aan nul kán, maar **daarom is het ook gelijk aan nul!** Met deze benadering hoop ik je duidelijk gemaakt te hebben dat het Universele Bewustzijn alom en overal gelijktijdig gewaar is.'

De Zoeker glimlachte wat vaag weg als reactie. De impact van wat Meester Negen hem tot nu toe die dag had verteld had weliswaar aanknopingspunten met zijn eigen referentiekaders, maar de richting, waar de ander naar toe wilde, alsmede het totaalbeeld had hij nog steeds niet helder.

'Gewaar waarvan?' vroeg hij uiteindelijk.

'Van alles! Alleen is er niet zoiets als een wáárnemer. Het Universele Bewustzijn kent niet zoiets als de term "ik", omdat dat begrip alom in onze Scheppingsstraal de afgescheidenheid impliceert.'

De Zoeker herinnerde zich, dat de ander hier eerder omstandig bij stil was blijven staan en hij knikte, maar meer uit herinnering dan uit echt begrip.

'In de mens is het individualiteitsbesef omgezet in een conglomeraat van denkbeelden en zoals je weet heeft dat conglomeraat het predicaat "ik" gekregen. Processen, die daar op een bepaalde manier volkomen analoog aan zijn, spelen zich af bij Entiteiten van hogere orde op andere plaatsen in onze Scheppingsstraal. Ook zij zijn zich, ieder op hun

eigen niveau, gewaar van hun eigen identiteit.'

'Op welke manier zijn zij zich gewaar?'

'Dat is de mens niet bekend, maar het is wat mij betreft nauwelijks aannemelijk, dat zij daar denkbeelden voor gebruiken, zoals wij dat doen.'

'Waarom niet?'

*'Zoals ik je op de Kleine Omweg uitlegde zijn onze denkbeelden, complex als ze mogen lijken, uiterst limitatief. Beperkt! Ze bevatten natuurlijk vaak een aantal dimensies, maar, omdat ze in de waak-slaap zijn geconstrueerd is die hoeveelheid dimensies beperkt en daarom zijn ze voor de hogere Entiteiten volstrekt ongeschikt om uit te drukken wat zij gewaarworden. Maar het besef van individualiteit is er ook bij hen. Als dat besef wordt verwoord, gebeurt dat met een term, een begrip, een woord desnoods dat voor die Entiteiten dezelfde **gevoelswaarde** heeft als het woord "ik" voor ons heeft. Ik heb je dit eerder laten zien met behulp van een figuur.'* Terwijl hij sprak legde Meester Negen een tekening neer die de Zoeker zich direct herinnerde.

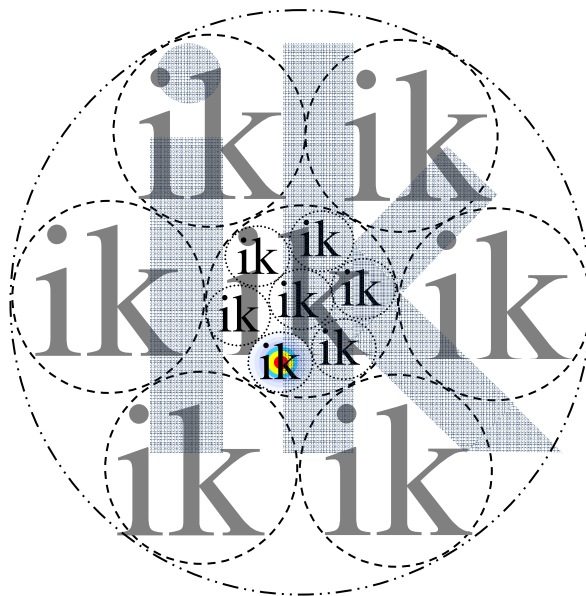

fig. 32: de ervaring "ik" in onze Scheppingsstraal

*'Dat besef van "ik" in de Scheppingsstraal, met name die gevoelswaarde dus, dat is wat ik met deze figuur beoog weer te geven. Dankzij de intrinsieke drang tot identificeren met de eigen existentie laat elke gecreëerde Entiteit zich kenschetsen met de term "ik". De snelheid van **datgene wat gewaar wordt/is** is oneindig. Het directe gevolg is, dat de **gevoelswaarde** van elk "ik"-dat wil dus zeggen, het besef van het bestaan van de eigen afgescheiden identiteit- in de gehele Scheppingsstraal volstrekt identiek moet zijn.'*

'Ik ben bang, dat ik de portee van wat u hiermee bedoelt niet bevat,' mompelde de Zoeker weifelend.

Als reactie op die woorden glimlachte Meester Negen een moment en legde vervolgens

een nieuwe tekening neer.

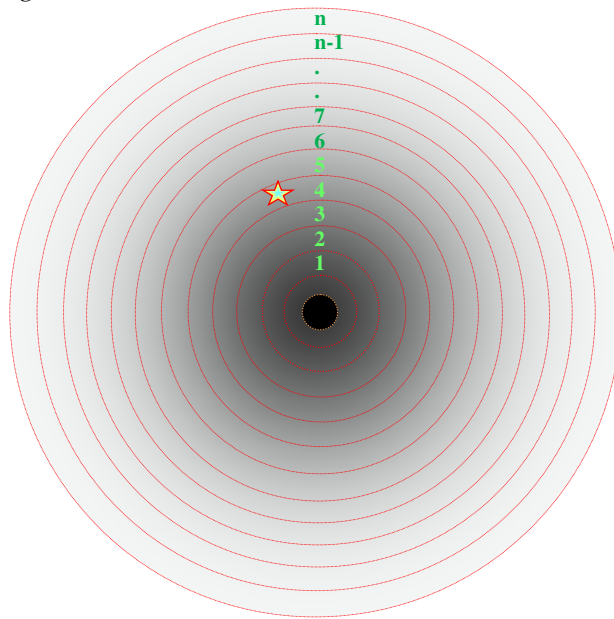

fig. 33: Bewustzijnsbinding door identificatie

Van buiten naar binnen zie je de kleur steeds donkerder worden. Daarmee symboliseer ik de, als gevolg van steeds verdergaande identificatie, toenemende verdichting van het Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal. De verschillende ‘cirkels’ in de figuur vertegenwoordigen eigenlijk een telkens verdicht niveau van bewustzijn. In de figuur heb ik dat proces tweedimensionaal geschetst. Ik heb het ook wel beschreven als een driedimensionale bol, maar in feite zou het een figuur moeten zijn met een onbegrensd aantal dimensies.’

‘Niet te tekenen!’ Daar hoefde de Zoeker niet lang over na te denken en hij voegde er aan toe: ‘Maar uw bedoeling snap ik, denk ik, wel.’

‘Elke laag in de figuur vertegenwoordigt dus een ander verdichtingsniveau. De lagen met de nummers 1 tot en met 3 bijvoorbeeld zijn de bewustzijnsstaten van respectievelijk menstype 1, 2 en 3. De lagen 4 tot en met 7 vertegenwoordigen hier de verschillende staten van bewustzijn van de ziel.

*De buitenste cirkel representeert Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Diens individualiteitsbesef, diens “ik” dus, doorstraalt de **gehele** Scheppingsstraal, van de buitenste ring tot het centrum. In de Scheppingsstraal, we stonden daar verschillende malen bij stil, is er op een gegeven moment/punt iets, dat kan worden gekarakteriseerd als eerste Scheppingsslag. Daardoor ontstaat de Entiteit, die ik heb weergegeven met behulp van de op één na buitenste ring. Voor die Entiteit geldt ook, dat die een eigen “ik” heeft, maar tegelijkertijd geldt in die ring het “ik” van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.’*

*‘Moet ik daaruit begrijpen, dat er daar sprake is van twee “ikken”?’
Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd.*

*‘Dit is onmogelijk! Het essentiële kenmerk van een Scheppingsslag is namelijk: **identificatie van het bewustzijn**. Ik doel daarmee op de identificatie met datgene, wat ik beschreef als Entiteitseigenschappen. Door of zo je wilt, dankzij die identificatie ontstaat het individualiteitsbesef en in het verlengde daarvan het **geïdentificeerde “ik”**. Het “ik” van de op één na grootste cirkel omvat minder, is beperkter dan dat van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Dat is de essentie van wat de figuur beoogt! Om nu op je vraag terug te komen of er twee “ikken” zijn: er is ófwel het ‘kleinere, het geïdentificeerde “ik” van de op een na grootste cirkel óf er is het “ik” van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Beide bestaan echter **nooit**,’ Meester Negen benadrukte het laatste woord, ‘gelijktijdig! En wat hier geldt, geldt verderop in de gehele Scheppingsstraal.’ Hij ging met zijn vinger langzaam naar het midden van de figuur. ‘Niemand weet hoeveel slagen van Schepping er in onze Scheppingsstraal zijn. De verschillende bewustzijnsfases voor de mens zijn wel gekend. Die mens heb ik gesitueerd nabij het midden van de cirkel.’*

‘Niet precies in het midden,’ merkte de Zoeker op.

‘Naar het midden toe, dus om het zo maar eens te zeggen voorbij de mens, gaat het proces van verdichting door en door. Het eindigt uiteindelijk bij de ‘items’, de hoogste verdichting in onze Scheppingsstraal. Ik heb dat in deze figuur bewust niet verder uitgewerkt, omdat dat voor mijn verhaal niet relevant is. En overigens, destijds op de Grote Omweg sprak ik met je over het Woord met hoofdletter van waaruit onze Schepping is ontstaan, herinner je je dat?’

‘Ik weet vaag, dát u er over hebt gesproken, meer niet.’

‘Ik zei je, dat ik er nog op terug zou komen en dit punt van het gesprek is daar geschikt voor. In plaats van ‘Woord’ gebruik zelf trouwens het begrip ‘Klankkleur’. Daarmee wordt gedeut, dat er sprake is van een zeer groot gebied van verschillende trillingsfrequenties. De Klankkleur omvat namelijk álle trillings manifestaties binnen onze Scheppingsstraal en de figuur kun je op een bepaalde manier zien als illustratie daar van. Trillingen zijn manifestaties van bewustzijn. De hoogste trilling in onze Scheppingsstraal, dat is de trilling van onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, wordt weergegeven met behulp van de buitenste cirkel. Deze trilling bestaat alom in de Scheppingsstraal, dat wil zeggen, dus ook in elke opeenvolgende cirkel naar het midden toe.’

‘Kan ik het vergelijken met bijvoorbeeld röntgenstralen? Ik bedoel, die doordringen het menselijke weefsel en zo bestaan stralen en weefsel gelijktijdig in en naast elkaar.’

Meester Negen glimlachte en knikte dan.

‘Inderdaad! Je zou het bewustzijn van de hogere Entiteit inderdaad kunnen beschouwen als een soort röntgenstraling. Bij elke Scheppingsslag is er sprake van verdere identificatie, van verdichting en de trillingsfrequentie neemt af, maar de parallel blijft.

De trilling van een hogere Entiteit doordringt telkens alle lagere Entiteiten.

Uiteindelijk, na tal van Scheppingslagen heeft de verdichting zijn maximum bereikt, bij het punt middenin de cirkels, bij de ‘items’, de gedachteconstructen met de maximaal denkbare identificatie. Hun trillingsfrequentie benadert nul.

Nabij het midden bevinden zich de verschillende menstypen. Menstype 7 vertegenwoordigt de uiterste mogelijkheid voor de menselijke Entiteit. Daarmee bedoel

ik, dat de grootte van denkbeelden en hun multidimensionaliteit boven dat niveau zo groot, indringend en complex is, dat het menselijke lichaam ongeschikt is, over onvoldoende capaciteiten beschikt om daar nog mee te werken. Lichamen zijn onvoldoende geëquipeerd om de intensiteit van het bewustzijn op dat niveau te ontvangen en te geleiden en zo te komen tot inzicht.'

'We hebben het daar eerder over gehad, zonder dat het tot meer begrip mijnerzijds leidde. Kunt u het minder abstract benaderen?'

Meester Negen dacht enkele momenten na, voor hij antwoordde.

'Het is niet mogelijk om je daarbij iets realistisch voor te stellen, maar een analogie zal wellicht verduidelijken, waarop ik doel. Iemand, die in een groot vertrek midden in de nacht een schemerlamp aandoet, heeft licht in het hele vertrek, nietwaar?'

'Misschien niet veel, maar er is licht!'

'Je typeert het juist. De mate van verlichting hangt af van de sterkte van de lamp. Bij een zwakke lamp, zoals gebruikelijk bij een schemerlamp, zal het niet mogelijk zijn om in de hoeken van het vertrek een boek te lezen. En zelfs als er een sterke lamp schijnt, dan nog is lezen in de uithoeken van het vertrek niet echt goed mogelijk. Maar dat probleem is opgelost, als er een aantal stopcontacten zijn, waardoor er op meerdere plekken een lamp kan worden aangesloten, akkoord?'

De Zoeker knikte, het verhaal was triviaal.

'In deze analogie is de situatie van de schemerlamp, de gebruikelijke situatie van de ééndimensionaal denkende mens. Maar, als gezegd, in de kamer bevinden zich meerdere stopcontacten, er kunnen meerdere lampen worden aangesloten. Dan is er op meerdere plaatsen licht.'

'Dan is meerdimensionaal denken mogelijk,' concludeerde de Zoeker, die de analogie begreep en Meester Negen knikte.

'Terecht dat je opmerkt, dat het mogelijk is, want hieraan zijn twee effecten verbonden. Het eerste is het meest banale. Om in het voorbeeld van de lampen te blijven, als er meerdere lampen zijn, vergt het meer energie, als die tegelijkertijd branden, nietwaar?'

'Uiteraard.'

'Het menselijke mechanisme moet die energie wel opbrengen!'

'Een verhoogde staat van bewustzijn kost dus meer energie. Is dat wat u wilt zeggen?'

'Dat is inderdaad, waar ik op doel, maar misschien is het beeld toch iets anders dan je je voorstelt. Laten we verder gaan met ons voorbeeld. Beschouw de kamer dus als het menselijke lichaam. De meest voorkomende situatie is daar die van het ééndimensionale denken, terwijl er wel de mogelijkheid is om tot méérdimensionaal denken te komen. Maar daartoe zal gerichte actie moeten worden ondernomen. De mens moet de-identificeren! Of, om in de analogie te blijven, er moeten meerdere lampen worden geplaatst. Het vertrek zou natuurlijk pas echt fel verlicht zijn als er een lampenset uit een voetbalstadion op de stopcontacten aangesloten zou worden.'

De Zoeker zag het voor zich en grijnsde.

'Wellicht wel, maar niet langer dan een fractie van een seconde. Daarna zijn alle stoppen gesprongen.'

'Precies!' viel Meester Negen hem bij, 'en daarmee illustreer je zelf treffend, waar ik op doel. Als de intensiteit van het bewustzijn, waarmee het menselijk lichaam wordt

geconfronteerd, te groot is, dan springen in dat lichaam alle stoppen. Om een dergelijke intensiteit te kunnen hanteren is een andersoortig 'lichaam' nodig en daarmee heb je een indicatie van de aard van de hogere Entiteit. Om die reden, dus om de intensiteit van het bewustzijn in multi-multidimensionale denkbeelden te kunnen geleiden, gaat de bol van bewustzijn op in een grotere Entiteit. Dat houdt mutatis mutandis in, dat op die plaats in de Scheppingsstraal datgene, wat ooit een menselijke Entiteit was, verdwijnt.'

De Zoeker knikte nadenkend.

'Keren we terug naar de figuur met de concentrische cirkels en naar het "ik" besef. Nabij het midden van de figuur, bij cijfer 1, is het "ik" van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit uiteraard aanwezig, want het bestaat, zoals ik je net zei, in de gehele figuur. Het besef ervan is echter volledig overwoerd door de talloze identificaties, die de verschillende Scheppingslagen met zich mee hebben gebracht. In essentie is het ervaren van het "ik" door welke Entiteit dan ook, een afgeleide, een uitvloeisel van het "ik" besef van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.'

'Ik wil dat graag accorderen,' mompelde de Zoeker aarzelend, omdat Meester Negen hem aankeek, 'maar ik begrijp de implicaties van wat u zegt niet.'

'Het impliceert in feite, dat elke gewaarwording, elk besef van ieder mens, een gewaarwording **is** van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit! Als **jij** je ergens van gewaar bent, als **ik** wat besef, als **wie** dan ook wat beseft, is het uiteindelijk altijd **hetzelfde/dezelfde/datzelfde die dat beseft**. En daarmee is voldaan aan de initiële gedachte die tot onze Scheppingsstraal heeft geleid: De Ene wilde velen zijn om van zichzelf te kunnen genieten!'

De Zoeker zweeg. Hoewel er zeker logica in het betoog zat, was het hem te abstract om meteen te begrijpen. Meester Negen ging echter verder.

'Als gevolg van de identificatieprocessen is de illusie van verschil en afgescheidenheid in het leven geroepen. Zo is de illusie ontstaan, dat het "ik", dat beseft in dit lichaam,' Meester Negen wees naar zijn eigen lichaam, 'verschilt van het "ik" in dat lichaam.' Hij wees naar het lichaam van de Zoeker.

'Iedereen die verstrikt is in de wetten der identificatie, leeft vanuit de illusie van de afgescheidenheid van het eigen "ik". Alleen wie daar afstand van heeft weten te nemen begint te komen tot het besef, dat het altijd de Hoogste BewustzijnsAutoriteit is, die beseft. Dat dus de verschillen enkel voortvloeien uit de verschillende opbouw van de "ikken", de werking van de ziel op hun bewustzijnsniveau en noem maar op. Alleen die mens benadert de zinsnede: Wij zijn allen Een op de juiste wijze.'

'Als ik u zo hoor, wordt het begaan van de Terugweg een nog langduriger zaak dan ik me in eerste instantie voorstelde,' sprak de Zoeker verzuchtend.

Meester Negen schudde lachend het hoofd.

'Neem me niet kwalijk, dat ik lach, maar welk "ik" maakt die opmerking?'

De Zoeker ontging het humoristische van de situatie.

'Ik ben bang,' reageerde hij dan ook, 'dat ik niet begrijp, waar u op doelt.'

'Is dat "ik" gesitueerd midden in de cirkel, in de cirkel met nummer 2 of waar precies? Er is er maar één, die hierop een antwoord kan geven en dat is deze!' Onverwacht tikte Meester Negen met zijn wijsvinger op de borst van de Zoeker.

'Daarom herhaal ik mijn vraag: 'Welk "ik" vindt, dat het een langdurige zaak wordt.'

De Zoeker zweeg enigszins verbluft en daarom ging Meester Negen zelf verder.

‘Je weet, dat je de Terugweg hebt ontdekt en dat je die Terugweg begaat! Je leeft immers minder impulsief en ongecontroleerd. Je hebt je, met andere woorden, weten te bevrijden van de identificerende krachten, die mens nummer 1 beheersen. Zou je terug willen naar die staat?’

‘Ik ben me er niet zo van bewust, dat ik mezelf daarvan bevrijd heb,’ mompelde de Zoeker, ‘maar als ik om mij heen mensen zie handelen, waarvan ik veronderstel dat zij tot het type 1 behoren bezig zie, dan, is dat iets wat mij niet aantrekt.’

‘Niet méér,’ zei Meester Negen, ‘en dat komt, omdat je de Terugweg begaat! Dat je het jezelf niet herinnert is van minder belang. Bezie je huidige staat! Je bent bezig in het proces van de-identificatie. Hoeveel Scheppingsslagen zijn er voor nodig geweest om dat in onze Scheppingsstraal überhaupt te beseffen? De mens is de eerste Entiteit in die Scheppingsstraal, die over het vermogen beschikt om zich gewaar te zijn van de werking van de verschillende stadia van bewustzijn, die in/door hem bestaan. Talloze Scheppingsslagen zijn er in onze Scheppingsstraal voor nodig geweest om de entiteit mens te doen ontstaan. Elke Scheppingsslag impliceerde een verdere identificatie en nu, in de mens bestaat er de mogelijkheid, dat het proces wordt gestopt en dat de Terugweg, de weg van de-identificatie wordt begaan.’

Meester Negen keek de Zoeker vriendelijk aan en vervolgde: ‘Weet, dat als die Terugweg je lang lijkt, dat je op zo’n moment terugzakt naar de staat van menstype 2. Dat type wordt beheerst door verlangens en wensen en wil van een door hemzelf gecreëerd probleem af. Ik het onderhavige geval zou dat probleem luiden: er zijn zoveel Scheppingsslagen! Menstype 3 is zich daar zeer zeker van bewust, maar laat zich er niet meer door leiden, omdat verzuchtingen over een eventuele lengte van de Terugweg niets afdoen aan het moeten begaan daarvan. Menstype 3 gaat aan de gang. Oriënteer je, als je bij jezelf ervan gewaar wordt als je het begrip “ik” gebruikt, wáár dat begrip gesetteld is.’

De Zoeker overdacht dit enige momenten.

‘Het is me misschien mogelijk om dat te ervaren met betrekking tot de instincten, de emoties of de mentale processen, maar ik zie niet hoe dat bewerkstelligd zou moeten worden hogerop in de Scheppingsstraal.’

‘Daarom raadde ik je telkens aan om te mediteren. Daarmee krijg je, om het zo maar eens te verwoorden, de menstypen 1, 2 en 3 in jou stil! Als type 1 stil is, manifesteert type 2 zich. Als type 2 stil is, manifesteert type 3 zich. Als type nummer 3 stil is, manifesteert zich type 4. En zo gaat het proces verder. Mediteren stimuleert het proces van de-identificeren.’

‘Het gaat dus stap na stap’.

‘Dat is onvermijdelijk, maar ook jij kunt talloze stappen nu nemen. Ik schetste je het verloop van mediteren diverse malen. De verschillende fases, die ik beschreef, kun je ook bezien als opklimmen in de Scheppingsstraal. De moeilijkste stap voor de mens, is afstand nemen van de identificatie met zijn “ik”. Zolang hij dat niet doet, zolang hij met andere woorden verblijft binnen zijn vijfhoek der waarheden, zolang blijft hij hangen op niveau 3.’

‘Dat is zo,’ zei de Zoeker, ‘en ik durf het na wat u zojuist stelde bijna niet meer te

zeggen, maar het feit blijft, dat er is een langdurige weg te gaan is!’

‘Het is absoluut geen instant proces! Maar beseft, dat de menstypen 4 en hoger er in al hun handelingen op gericht zijn om hogerop te komen. Deze menstypen hebben zich letterlijk weten te bevrijden van de identificerende inwerking van de meeste dominante dimensies uit de tijdruimtematerie wereld. Hun blik en handelingen zijn omhoog gericht.’

‘Als slechts één mens de-identificeert, schiet het niet erg op!’

‘Als één mens teruggaat, betekent dat ook, dat Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit teruggaat. Dat is het mysterie van het “ik”, zoals ik je dat net trachtte uit te leggen.’

‘Wat ik doe, doet Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit?’

‘Begrijp hoe het werkt in onze Scheppingsstraal! Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit werkt door jouw lichaam, maar in dat lichaam ontstaat door Zijn werking jouw “ik”! Dat is het proces! Als jij de-identificeert, bevrijdt je daardoor Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit van de wetmatigheden van jouw lichaam.’

‘Er zijn ettelijke miljarden andere mensen, dus echt opschieten doet het niet dan.’

‘Nog steeds, ondanks eerdere opmerkingen hierover mijnerzijds, haal je die anderen erbij. Wat is het nut daarvan in **jouw** proces? En dan nog, waarom veronderstel je dat er haast is? De term opschieten is een kwalificatie, die behoort bij de tijdruimtematerie dimensies. Alleen zolang jouw “ik” daarin gevangen is, lijkt dat begrip zin te hebben. Zorg dat je daar afstand van neemt en daarmee jezelf en Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit er van bevrijdt.’

Het was geruime tijd stil. Dan begon de Zoeker weer.

‘Ik voel misschien vaag aan, waar u het over hebt, maar helder krijg ik het niet.’

‘Dat is voorstelbaar. Het proces is buitengewoon complex en voor het ééndimensionale denken daarom heel moeilijk om zelfs nog maar bij benadering te bevatten. Volledig begrip is echter niet noodzakelijk. Het volstaat om de richting van het de-identificeren vast te houden.’

‘Een menstype nummer vijf begrijpt wat u gezegd heeft direct?’

‘Voor hen is dat, wat ik jou verteld hebt, onmiddellijk duidelijk, en meer!’

‘Meer?’

‘Veel meer! Maar het is niet zinvol om daar op in te gaan, omdat niemand begrip heeft van denkbeelden, die meer dan twee niveaus hoger zijn dan het zijne.’

De Zoeker voelde aan dat hij door de opmerking van Meester Negen een impliciete duiding had gekregen over zijn eigen typenummer. Lang geleden had hij daar zelf naar gevraagd en toen had de ander hem nadrukkelijk geen antwoord willen geven. Nu liet hij het voor wat het was. De kwalificatie van Meester Negen was op geen enkele manier relevant. Het was naamgeving. Het veranderde niets aan de staat zelf!

Er viel een stilte.

‘Waar staat die ‘ster’ voor, die u hier middenin hebt geschetst?’ Hij wees naar de figuur met de concentrische cirkels, die nog steeds voor hem lag.

‘Die ster,’ zei Meester Negen veelbetekenend, ‘representeert een punt van aandacht.’

‘Aandacht van wie?’

‘Ik kom daar zo op terug, maar het gaat mij om het effect van die aandacht. Het effect

daarvan is namelijk het besef van het bestaan van een individuele ziel. Dit word je wellicht helderder, als ik de essentie van de twee laatste tekeningen combineer!’ zei Meester Negen en hij tekende twee grote letters in de figuur die nog voor lag.

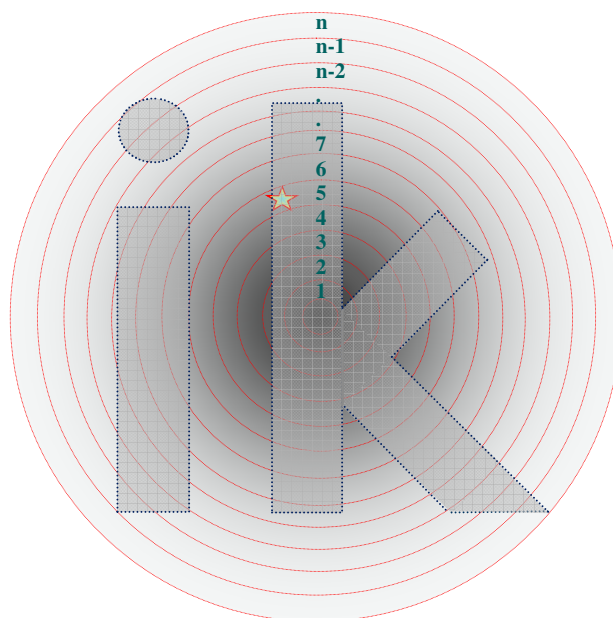

fig. 34: Verdichting en de ervaring “ik” in onze Scheppingsstraal

‘Overall binnen de Scheppingsstraal is er het individualiteitsbesef. Het bestaan van dat besef is in wezen de kern van al wat geschapen is. Dankzij het individualiteitsbesef is er gewaarzijn van hetgeen er geschapen is in de Scheppingsstraal! Dat besef wordt telkens geactiveerd, als er aandacht op valt. De ster in de figuur representeert ‘een punt van aandacht’. In dat punt wordt het individualiteitsbesef geactiveerd, dóór die aandacht. Het punt heb ik, zoals je ziet, gesitueerd in de vijfde schil van verdichting. In het door ons gehanteerde spraakgebruik betekent dat zoveel dus, dat er een ‘ziel’ is op dat punt.’ ‘En die ziel bestaat, omdat er aandacht op valt?’

‘Die ziel bestaat, het individualiteitsbesef bestaat overall, maar alleen als het punt aandacht ontvangt, is er het **besef van een individuele** ziel. Als de aandacht er niet is, bestaat het punt op zich nog wel natuurlijk, evenals het individualiteitsbesef, maar de combinatie van beide, het besef van het bestaan van de individuele ziel is er niet. Het is echter onjuist om te zeggen, dat de ziel niet bestaat!’

‘Waar komt die aandacht vandaan?’

Meester Negen formuleerde zijn antwoord bedachtzaam.

‘**Aandacht is een kwaliteit van het Universele Bewustzijn.** Het richten van de aandacht, berust op een wilsbesluit van dat Universele Bewustzijn, want ook de wil is een van diens kwaliteiten, feitelijk parallel aan zoals dat bij de mens het geval is.’

‘Het Universele Bewustzijn beschikt over Totale Aandacht, u zei dat eerder,’ kon de Zoeker niet nalaten op te merken, ‘die behoeft, dacht ik, niet te worden gericht. Die is

toch overal!’

Meester Negen keek even peinzend voor zich uit en schudde dan langzaam zijn hoofd.

*‘Het ogenschijnlijke verschil tussen onze beide gezichtspunten verdwijnt, als we ons realiseren, dat de situatie binnen de Scheppingsstraal afwijkt van die daarbuiten. Buiten onze Scheppingsstraal, in de situatie van het pure Universele Bewustzijn dus, is de snelheid van het richten van de aandacht in/door het Universele Bewustzijn gelijk aan oneindig. Maar **binnen de Scheppingsstraal**, als gevolg van de toenemende identificatie bij elke Scheppingsslag, als gevolg van het verdichten van het bewustzijn, zoals we dat eerder zagen, neemt die snelheid af! De aandacht móet daar dus worden gericht! En alleen punten in de Scheppingsstraal, mits die daartoe voldoende zijn toegerust, kunnen zich gewaar zijn van hun individualiteitsbesef, van een “ik”-ervaring, als de aandacht op hen wórdt gericht! Een dergelijk punt zal **zichzelf** dan ervaren als een afgescheiden en geïndividualiseerde Entiteit, maar,’ Meester Negen keek de Zoeker aan, ‘elke ervaring van ‘individualiteitsbesef’ binnen onze Scheppingsstraal blijft in essentie altijd een meer of minder ‘omfloerste’ ervaring van het besef van het bestaan van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.’*

‘Omfloerst?’ de Zoeker herhaalde het woord zonder inhoudelijke herkenning.

*‘Ik bedoel daarmee, dat er in onze Scheppingsstraal in essentie maar één individualiteitsbesef mogelijk is: het individualiteitsbesef van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Echter, omdat er in de verschillende Scheppingslagen talloze Entiteiten zijn geschapen met zelfbewustzijn, is dat individualiteitsbesef, merkwaardig als het overkomt, feitelijk gewoon versplinterd. Het is verbijzonderd in afgescheiden Entiteiten. Het ‘zijn’ van het oorspronkelijk totale individualiteitsbesef van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is in/door diens schepping verworden tot het **besef van afgescheiden individualiteit van de specifieke gecreëerde Entiteit!***

Elke Entiteit met zelfbewustzijn kent, heeft zijn eigen individualiteit en identificeert zich daarmee. In het begin van ons gesprek vandaag haalde jij een aantal vaak gebruikte spirituele statements aan. Met name ‘alles is illusie’, waar we in verschillende bijeenkomsten al over spraken en ‘alles is één’! Welnu, hetgeen ik je vertelde over het individualiteitsbesef in onze Scheppingsstraal is één van de bronnen van waaruit deze statements zijn ontstaan . Een van de illusies, waarnaar verwezen wordt, heeft te maken met de steeds verdergaande identificatieprocessen, waardoor er afgescheidenheid wordt ervaren. Maar alle identificaties hebben het gegeven, dat er binnen onze Scheppingsstraal slechts één individualiteitsbesef kán zijn, dat van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, nooit kunnen veranderen. En daarom geldt voor onze Scheppingsstraal het statement Alles is Eén.’

Het duurde enige tijd voor de Zoeker de woorden had verwerkt.

‘Mag ik,’ vroeg hij dan en er klonk enige aarzeling in zijn stem, ‘en dan los van het illusoire effect, wat teweeg gebracht wordt door de versnippering, uit uw woorden concluderen, dat als ik me ongeïdentificeerd van iets gewaar ben, het dan Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is, die ervaart? Dus niet ik ...?’

Het was enkele momenten stil, terwijl Meester Negen de vraag overdacht.

‘Deze vraag,’ reageerde hij vervolgens, ‘kent geen recht-toe-recht-aan antwoord. Een ja noch nee is hier adequaat, terwijl er voor beiden wat te zeggen valt.’ Al sprekende pakte

geïdentificeerd is. Maar als die identificatie er niet is, kan op een bepaalde manier gesteld worden, dat het het bewustzijn van de Hoogste BewustzijnsAutoriteit is, dat in mij gewaar is...' Hij keek afwachterend naar Meester Negen keek, maar die keek op zijn beurt afwachterend, dus vervolgde hij '... Ik zeg bewust op een bepaalde manier, want voorbij de identificerende beperkingen van mijn bol van bewustzijn bevinden zich de identificaties van de andere Scheppingslagen en met dat in het achterhoofd is het natuurlijk nogal megalomaan om het bewustzijn van de bol van bewustzijn gelijk te schakelen met dat van de Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Daarmee worden de identificaties van die hogere Scheppingslagen genegeerd.'

Meester Negen knikte met een glimlach en het werd na die woorden stil. Zo zaten ze geruime tijd zwijgend bij elkaar.

'Wij zullen proberen,' begon Meester Negen dan, 'om op onze laatste ontmoeting al datgene, waarover we het in onze gesprekken hebben gehad, samen te laten vallen en mogelijke losse einden alsnog een plek in het Geheel te geven. Ik zou willen voorstellen, dat jij nog eens nadenkt over al datgene, wat in onze gesprekken aan de orde is geweest en eventueel nog openstaande vragen dan aan de orde stelt, akkoord?'

De Zoeker begreep deze vraag uiteraard, maar zijn gedachten dwaalden onmiddellijk af van de inhoud ervan. De woorden hadden in hem een eerdere vraag geactiveerd, die hem op de achtergrond sinds het begin van de middag bezig had gehouden.

'Waarom moet het onze laatste bijeenkomst worden?'

Meester Negen keek hem vriendelijk aan.

'Ik had je vraag verwacht natuurlijk. Het antwoord erop is, in tegenstelling tot de vele onderwerpen, die we vandaag tegen het licht hebben gehouden, niet complex. Feitelijk heb je alles van mij gehoord, wat ik je kan vertellen. Nieuwe bijeenkomsten zouden enkel meer van hetzelfde bieden. Ik zou zo voor jou geleidelijk aan een dominante Vormer der Gedachten worden wiens woorden jouw denken zouden gaan sturen. Ze zouden daarmee dus een nieuwe vijfhoek van 'waarheden' vormen, terwijl alles, waarover ik tijdens onze bijeenkomsten met jou heb gesproken juist bedoeld is als tegengif tegen de werking van vijfhoeken! Het zou ronduit een gotspe zijn, als ik dit zou laten gebeuren! Het zou ook bij ons beiden de opwaartse richting van ons centrum van aandacht blokkeren en uiteindelijk zelfs omlaag halen! Dat zou lijnrecht ingaan tegen de intentie van onze gesprekken!'

De Zoeker reageerde niet op de woorden en Meester Negen ging verder.

'Dat is de eerste reden, een belangrijke reden, maar er is een tweede. Ik zie namelijk, dat je de diepste kern van alles, waar wij het in de loop der tijden met elkaar over gehad hebben, steeds meer nadert.'

De Zoeker trachtte de essentie van de laatste zin te begrijpen. Het duurde daarom even voor er een reactie zichtbaar werd, maar uiteindelijk plooiden zijn mond zich in een zwakke grijns.

'Het doet me genoegen,' zei hij, 'dat u zo tegen mij aankijkt, maar voor mijn eigen gevoel ben ik er nog lang niet!'

'Dat begrijp ik en toch is het tegendeel waar! Ik zie hoe je meer en meer je eigen

ervaringen leidend laat zijn! Dat is vanaf een bepaald moment de enige mogelijkheid om te komen tot de diepst mogelijke inzichten. Mijn interpretaties of toelichtingen daarop, interessant als je ze wellicht ook vindt, zouden je vanaf dit moment eigenlijk alleen maar vast zetten in de virtuele wereld van het denken. Ik bemerk, dat je die wereld soms achter je laat en zo hoort dat. Maar als je hier blijft komen, zal je die wereld nooit permanent achter je kunnen laten. Onze gesprekken zouden werken als een soort verankering in die wereld!

In de spirituele ontwikkeling komt voor iedereen het moment, waarop hij of zij alles moet loslaten teneinde de eigen weg alléén te begaan. Let wel, ik zeg niet dat je alles moet vergeten, weg relativeren, negeren of erger nog ontkennen! Dat zou absurd zijn! Het begrip loslaten zorgt helaas nogal eens voor verwarring, met name op het spirituele pad. Het wordt te vaak gehanteerd of geïnterpreteerd als werkwoord en daarmee wordt de suggestie gewekt als zou het een actie zijn, die het “ik” moet doen!’

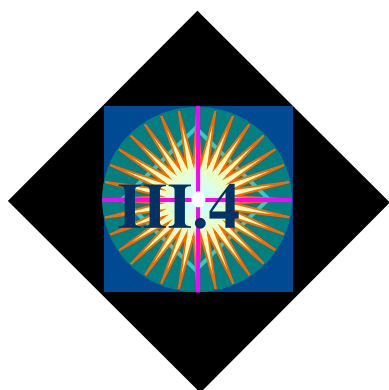
Meester Negen glimlachte even in zichzelf.

‘Ik had het zo net over een mogelijke gotspe, hier heb je een echte! De essentie van het begrip loslaten, zoals ik het bedoel, wordt weergegeven met de woorden **‘niet vasthouden’**! Let wel, dit is geen gegoochel met woorden! De combinatie van deze twee woorden duidt namelijk op een **actieve** bewustzijnsstaat! Het beschrijft de staat van de-identificatie en zoals wij talloze keren zagen, die staat behoort nooit tot het “ik”, omdat het **“ik” juist de verpersoonlijking is van alle identificatie!**

Alleen in de staat van de-identificatie heeft de mens de enig juiste instelling ten opzicht van alles, waarover wij gesproken hebben! En,’ Meester Negen keek de Zoeker vriendelijk aan, ‘in die staat weet ook jij, hoe je ten opzichte van mij moet staan! ‘Voor mij geldt, dat ik de plicht heb om je daarbij te helpen.’

Meester Negen liet deze woorden even doordringen en vervolgde: ‘Dit zijn dus de redenen, waarom de volgende bijeenkomst onze laatste moet zijn’

De Zoeker had bij zichzelf ervaren, hoe er in hem, terwijl de ander sprak, een zekere tegenzin groeide. Wat er gezegd werd was absoluut niet datgene, wat hij wilde horen! Tegelijkertijd werd hij zich gewaar van een subtiel ander gevoel. Diep in zijn binnenste wist hij, dat de ander gelijk had. Hij ging er daarom verder niet meer op in en zonder veel omhaal namen ze wat later afscheid.

Het samenvallen!

‘Wees ...’

‘Hoe is de situatie op het eind van de Terugweg?’ vroeg de Zoeker die zaterdag. Hij had lang nagedacht en voor zichzelf besloten, dat deze vraag het gewenste antwoord zou moeten geven.

‘Aan het eind van de Terugweg valt alles, waarover wij met elkaar gesproken hebben, samen,’ zei Meester Negen. Ik begrijp uiteraard, waarom je dit vraagt, maar laten we eerst nog eens stilstaan bij de wijze, waarop op de Omwegen het bewustzijn wordt ingezet, wordt gebruikt in de mens. Dat zal het antwoord verduidelijken. Om dit beeld zo scherp mogelijk te krijgen gebruik ik de tekening, die je ooit eerder zag, waarin wordt weergegeven, waar het bewustzijn in de waak-slaap zich voornamelijk bevindt. Waar, om het zo te zeggen, het bewustzijn in de waak-slaap wordt verbruikt.’ Meester Negen pakte naar de map met tekeningen en legde er vervolgens een neer.

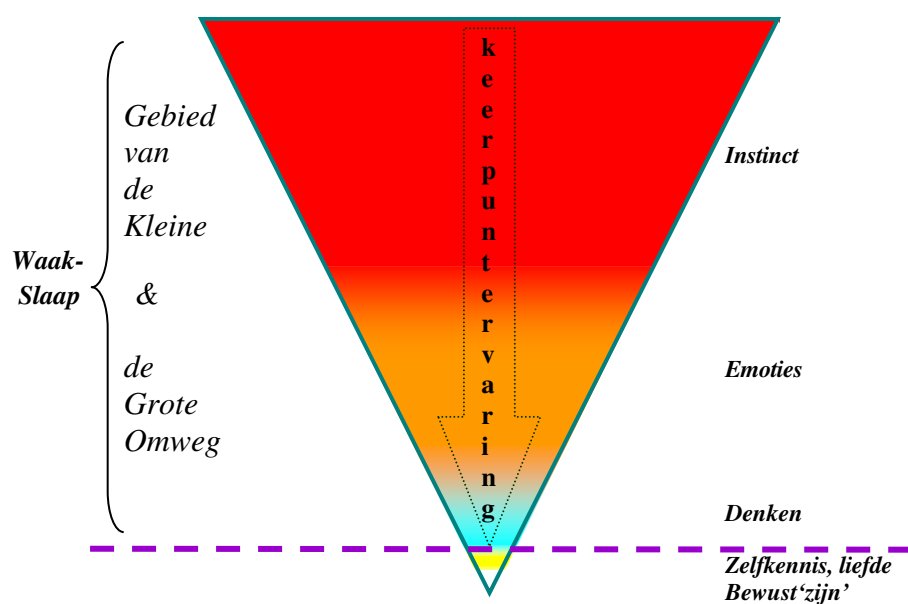

fig.36: Het gebruik/verbruik van het bewustzijn in de waak-slaap

‘Ik heb deze figuur ten opzichte van de eerdere, die je zag iets uitgebreid. Links heb ik nu aangegeven, waar de gebieden van de Kleine en de Grote omweg zich bevinden.

Het gaan van de Terugweg wordt weergegeven met behulp van de gestippelde pijl middenin. Het eind van de Terugweg is bereikt bij de gestippelde paarse lijn. Daar eindigt dus het gebied van de Kleine en de Grote Omweg. In deze figuur is ook verduidelijkt, waar het centrum van de ervaringen ligt van de bol van bewustzijn in de loop van vele incarnaties. In de eerste incarnaties leert deze de instinctfuncties van het menselijke lichaam kennen en uiteindelijk beheersen. In de tweede grote fase geschiedt hetzelfde met de emotionele of astrale functies. De derde grote fase tenslotte heeft betrekking op de processen, die verbonden zijn met de denkfuncties.

Het doorlopen van de eerste drie fases geschiedt volgens vaste patronen. Alles wat ik je vertelde over de Kleine en de Grote Omweg is in feite een weerspiegeling van die vele processen. Eenmaal aangekomen echter bij het punt van de paarse stippellijn bevindt het “ik” zich aan het eind van zijn mogelijkheden. Dat wil zeggen, dat het eind van de mogelijkheden van het “ik” zijn bereikt. Diens dominantie is volledig verdwenen. Daar begint de mogelijkheid tot meerdimensionaal denken.’

‘Dus?’ vroeg de Zoeker.

Dit merkwaardige punt is het punt, waarbij er externe hulp nodig is. De bol van bewustzijn heeft voorlopig het eind van zijn ontwikkelingsmogelijkheden bereikt en moet om verder te komen worden geholpen. We zagen dat eerder. Soms wordt dit ook wel het punt van inwijding genoemd of een punt van Goddelijker Genade. Beide benamingen geven aan, dat de mens ‘een zetje krijgt’. Alleen dan zal zijn centrum van aandacht verschuiven naar het gele gebied en van daaruit uiteindelijk naar het ‘witte’. Er ontstaat dan, zoals de volgende figuur toont, een geheel andere verdeling van het gebruik/verbruik van bewustzijn.

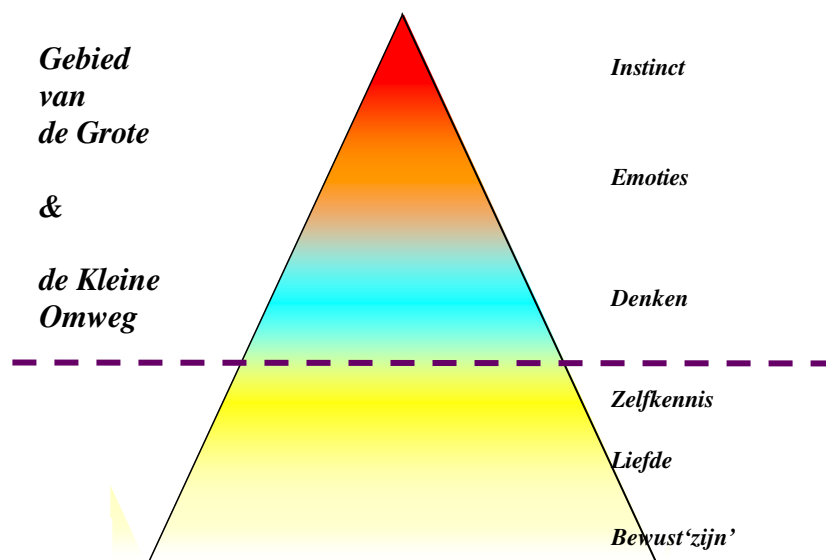

fig. 37: Het gebruik/verbruik van het bewustzijn in de waak-waak staat.

Er is nog een andere benadering. Toen we over de waarheid spraken, maakten we het

onderscheid tussen enerzijds de 'waarheid' en anderzijds de **WAARHEID**. Alleen de 'waarheid', die leidt tot de **WAARHEID**, is zinvol, want zij wekt in degenen die haar gevonden hebben, het verlangen op om door te gaan tot de **WAARHEID** is gevonden. Die 'waarheid' is zodanig, dat de mensen die haar hebben gevonden, haar los laten, omdat zij weten, dat dit loslaten noodzakelijk is. 'Waarheden', waarvan de mens niet verteld wordt, dat hij ze los moet laten, brengen hem tot geloof. Het Universele Bewustzijn wordt in die 'waarheden' hoe dan ook verengd tot een reeks denkbelden, die, al zijn ze nog zo uitbundig, toch altijd slechts een fragment vertegenwoordigen.' 'Wat u zegt staat haaks op mijn eigen ervaringen. Ik kan mij niet heugen, dat een Vormer van mijn Gedachten me ooit gezegd heeft, dat ik zijn 'waarheid' moest opgeven, omdat deze het vinden van de **WAARHEID** zou verhinderen. Integendeel!' Meester Negen glimlachte, maar ging er niet op in. 'De Grote Leraren kennen de menselijke neiging tot identificatie als geen ander en weten, dat hun woorden verzelfstandigen! Daarom zijn er in elke tijd en op elk niveau telkens Grote Leraren, die met andere benaderingen de mens een kans geven om nader tot de **WAARHEID** te komen. Ik toonde je dat destijds met deze figuur

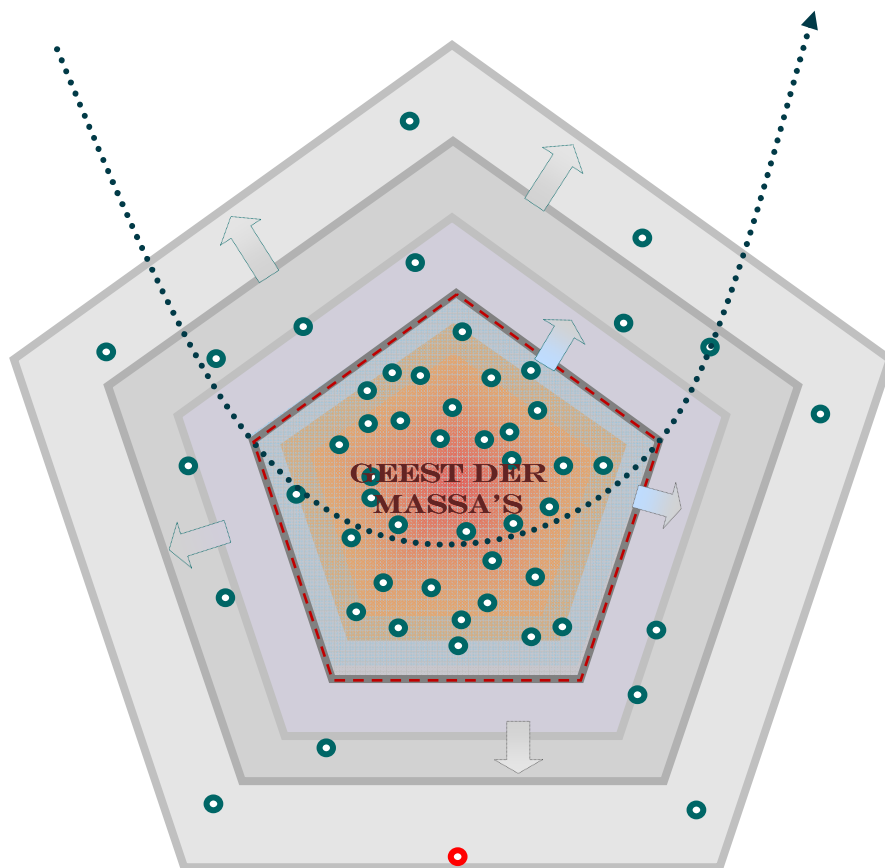

fig.38: Verschillende 'waarheden' en het 'koninkrijk van het "ik".

Ik beschrijf deze figuur als het koninkrijk van het “ik”. Het is een figuratieve weergave van de mogelijkheden, die een denkbeeldenconglomeraat kán aannemen, hoewel de vijfhoeken van de meeste “ikken” zich beperken tot de binnenste vijfhoek, het domein van de Geest der Massa’s. Daar heerst diens ‘waarheid’. Iedere waarheid kun je als een tijd- en plaatsgebonden ‘waarheid, die door één of meerdere Vormers der Gedachten wordt verdedigd en verkondigd. De grenzen van de binnenste vijfhoek hebben namen als logica, causaliteit, wetenschappelijk denken en niet te vergeten religieus denken. Kortom, het zijn de gebruikelijke criteria, die de mens aanzetten tot identificatie. Zij houden de aandacht van de mens in het midden. Zij duwen hem naar het gebied van de ‘waarheid’ en brengen hem er toe alles, wat buiten deze grenzen ligt, af te wijzen. Zo ontstaat onvermijdelijk de cocon van zekerheid, waarbinnen mensen in de waak-slaap vertoeven. Binnen de getrokken grenzen, arbitrair als ze mogen zijn, lijkt permanent de veel gezochte staat van begrip aanwezig. Daarom trekken “ikken” zich in de waak-slaap ‘vrijwillig’ en automatisch terug achter deze beschermende grenzen, daarbij uiteraard voortvarend geholpen door de Vormers der Gedachten.

De mens, die vertoeft in het gebied der ‘waarheden’, is de minst vrije mens. In het midden bevindt zich het “ik”, het denkbeeld met de grootste identificatiekracht. De binnenste vijfhoek vormt als het ware de ‘geluiddichte muur’, die bewerkstelligt, dat er geen enkel ongewenst geluid, dus geen enkel “ik”-onvriendelijk denkbeeld binnendringt. Alles binnen die vijfhoek is er op gericht om het geloof in het “ik” levendig te houden of te activeren. Daar is de Geest der Massa’s met zijn normen actief. We zagen dat op de Kleine Omweg.

De Grote Leraren hebben zich van meet af aan ervoor ingezet om de mens te doen loskomen van de binding met de Geest der Massa’s en geven daartoe hun getuigenissen af van een bestaan ‘buiten binnenste vijfhoek’. Telkens als iemand er in slaagt zich te ontworstelen aan de heftig identificerende krachten van de binnenste vijfhoek, wordt een deel van diens gebonden Universele Bewustzijn bevrijd. Een dergelijk mens ervaart dat gevoel van bevrijding als zeer intens, letterlijk als een verlichting. Omdat onverwacht de druk, de dwingende dominantie van ‘het bekende’ wegvalt. Het lijkt zo’n mens of diens bewustzijn explodeert. Onverwacht ervaart zo iemand zichzelf te midden van ongekende, fascinerende en uitdagende denkbeelden. Overigens met alle bekende gevolgen, die dat weer met zich meebrengt.’

‘Gevolgen?’ herhaalde de Zoeker verbaasd.

‘Ja! Wat is er veranderd? Waarom zou de situatie in de tweede vijfhoek anders zijn?’

‘U beschrijft het net zelf als bevrijding.’

*‘Zo wordt het beschreven en zo wordt het vaak in eerste instantie ook ervaren. Allicht is er sprake van een soort bevrijding, want de tirannie van oude denkbeelden is plotsklaps verdwenen, maar de **identificatiekracht** is niet opgehouden te bestaan! De drang tot identificeren is de kracht, die onze Scheppingsstraal maakt tot wat deze is. Zij werkt altijd en overal en wie zich daar niet van gewaar is blijft zich soms zelfs heftiger identificeren, hooguit met andersoortige denkbeelden!’*

‘Waarom zouden die moeten leiden tot heftiger identificatie?’

*‘Wel, zo’n mens weet, dat hij zich heeft bevrijd van zijn eerste vijfhoek en dat dit goed is! Dat hij eindelijk **de waarheid zoals deze is** heeft ervaren! Natuurlijk heeft hij of zij zich weten te de-identificeren van denkbeelden uit de binnenste vijfhoek, maar de drang tot identificatie blijft onverminderd werken en daarom blijft alertheid nodig. Wie is bevrijd van de eerste vijfhoek maakt misschien een ogenblik contact met de waak-waak bewustzijnsstaat en dáár zit het gevaar.’*

‘Want..?’

*‘Die **staat** wordt geacht te zijn veroorzaakt door de nieuwe denkbeelden! Zie je de omkering in de redenering?’*

De Zoeker schudde ontkennend het hoofd.

‘Met behulp van de denkbeelden van de Grote Leraren ontsnapt de mens uit de beklemming van zijn eerste vijfhoek en ervaart bevrijding in zijn denken. Maar vervolgens hangt hij krampachtig de nieuwe denkbeelden aan ‘omdat zij hem hebben bevrijd’! Waarmee hij zichzelf vast zet in de tweede vijfhoek, die in essentie natuurlijk ook gewoon een gevangenis is, alleen een ruimere. Elk mens, waar hij of zij zich ook bevindt, die nalaat om gewaar te zijn, zakt onherroepelijk weer weg in een waak-slaap.’

‘Maar wel op een “hoger” niveau,’ zei de Zoeker, terwijl hij zijn vingers gebruikte om de aanhalingstekens te accentueren en hij voegde er grijnzend aan toe: ‘Wel een niveau met veel mooiere illusies. Maar,’ voegde hij er aan toe, omdat hij niet wist of zijn opmerking misschien te vrijpostig was, ‘het is niet zo’n motiverend perspectief, wat u schetst, want naar welke Grote Leraar een mens ook luistert, hij komt dus altijd weer uit in een volgende vijfhoek.’

‘Vandaar dat ik de reeks van uitdijende pentagrammen wel kwalificeer als ‘het koninkrijk’ van het “ik”. Meester Negen keek de Zoeker enkele momenten peinzend aan, voor hij verder sprak.

‘Het is buitengewoon complex om mensen zich er van te laten vergewissen, dát ze zichzelf opsluiten in vijfhoeken van de waarheid. En als dat al complex is, het is nog ingewikkelder om hen ertoe te bewegen zich buiten die grenzen te begeven. Daarom staan er in elk tijdsgewricht telkens nieuwe Grote Leraren op, die mensen duidelijk trachten te maken, dat zij volstrekt onderhevig zijn aan het proces van identificatie. Vaak is dat vergeefs en, zoals je uit de historie kunt leren, nogal eens met ernstig nadelige gevolgen voor henzelf. Zij worden namelijk door de aanhangers van de oude Grote Leraren gekwalificeerd als valse profeten en dat gebeurt onvermijdelijk. Want hun denkbeelden vormen een directe bedreiging voor de denkbeelden van de oude Grote Leraren, die door hun aanhangers in starre systemen zijn uitgewerkt. Ondanks dit worden hun denkbeelden toch soms begrepen en zijn er mensen, die dankzij die denkbeelden er in slagen de barrières van hun binnenste vijfhoek te doorbreken, daarna die van de vijfhoek, die daar op volgt en sommigen zijn uiteindelijk zelfs in staat om het ‘koninkrijk’ van het “ik” te verlaten en worden uiteindelijk zelf als nieuwe Grote Leraar erkend.

Dit proces heb ik getracht aan te geven met behulp van de naar buiten gerichte pijlen in de figuur. De nieuwe Grote Leraren brengen als hun boodschap wordt geaccepteerd en begrepen door een individuele mens die mens naar een andere

ervaring van het 'zijn'. De woorden beschrijven niet volledig wat er plaats vindt, maar het betekent, dat diens ervaringswereld ligt op een niveau, dat buiten de grenzen en de competenties van zijn "ik" ligt.'

'Akkoord,' mompelde de Zoeker, omdat het hem duidelijk was, maar Meester Negen ging verder met zijn uitleg.

'Het proces van identificeren, van verdichting, van binding van het Universele Bewustzijn, hoe het beschreven wordt doet aan de essentie ervan niets af, is overal dé essentiële richting in onze Scheppingsstraal! Dat blijft dus! Ook voor degene, die zich heeft weten te bevrijden van de dwang van de Geest der Massa's uit de middelste vijfhoek. Het sprankelende nieuwe en het euforische gevoel bevrijd te zijn van de dwang der 'waarheden' uit dat binnenste pentagram vervaagt. Dat geschiedt geleidelijk aan en wordt vaak niet opgemerkt. Maar de denkbeelden uit de tweede vijfhoek verworden langzaamaan tot een nieuwe 'waarheid'. Een 'waarheid', die zeker anders van aard is en waarop de beklemmende criteria uit de binnenste vijfhoek nauwelijks vat hebben, maar als er geen voortdurend gewaarzijn is, is ook deze nieuwe waarheid feitelijk niet veel anders dan een goed werkende waak-slaappil, die garant staat voor een tevredenstellende waak-slaap met mooie dromen.'

'Bij voorkeur over de waak-waak staat,' mompelde de Zoeker en Meester Negen moest zijns ondanks lachen.

'Waar ik op duid,' zei hij, omdat hij vrijwel onmiddellijk daarna weer serieus was, 'is, dat gewaarzijn altijd een voorwaarde is. Zonder gewaarzijn is er identificatie. Dat geldt in elke vijfhoek, op elke plaats binnen het koninkrijk van het "ik".'

De Zoeker knikte stilzwijgend en wierp nogmaals een blik op de voorliggende figuur.

'En dit rode cirkeltje?' vroeg hij, wijzend naar de tekening. 'Deze 'waarheid' is afwijkend van kleur. Waarom is dat?'

'Dat is een symbolisch punt,' reageerde Meester Negen glimlachend. 'Het is het punt, waarmee ik jouw situatie weergeef. Dankzij jouw inzet en je inspanningen is dit het punt, waar jij terecht gekomen bent. Overigens is de exacte plaats in de figuur van minder belang. Waar het om gaat is, dat in jou het inzicht is gegroeid, dat je los moet laten. Dat is, zoals ik het ervaar, voor jou meer dan een conceptueel denkbeeld geworden. Het loslaten is bijna je tweede natuur geworden, omdat je aan begint te voelen, dat het een noodzakelijke activiteit is. Alles, wat een mens hoort, kan die mens op een bepaald niveau van ontwikkeling brengen, zo werken de vormingsprocessen, maar elk niveau is altijd slechts een tussenstap om verder te komen. Gedurende lange tijd in het begin is hulp van anderen onontbeerlijk, maar geleidelijk aan zijn er geen anderen meer, die je nog vooruit **kúnnen** helpen. Sterker nog, hun hulp houdt je vast in een vijfhoek, wat het niveau daar ook van mag zijn. Er is voor elke zoeker een punt, waarop deze de verdere weg alleen moet gaan, zonder steun, zonder adviezen, zonder raad van anderen. Vanaf dat punt zijn die anderen, wat hun statuus ook moge zijn, een belemmering. Zij verhinderen de zoeker tot het doen van de laatste stap, dat wil voor jou zeggen, het loslaten van de eendimensionale gerichtheid in je denken. Het is om die reden dat dit onze laatste bijeenkomst is. Natuurlijk besef ik, dat je nog tal van vragen hebt, maar zij zouden telkens opnieuw de eendimensionale cirkels van **wat? zo! dat!**-waar wij het de vorige keer over hadden- in gang zetten en je daarom

niet verder brengen. Dit ● geeft een indicatie van de plaats van jouw ontwikkeling...' Voor het eerst in alle bijeenkomsten gaf Meester Negen de Zoeker een indicatie over diens positie in het spirituele veld en hij wist niets zinnigs te zeggen. Daarom ging Meester Negen zelf verder.

'Er is een indringende relatie tussen deze figuur en de tekening, die ik je de vorige keer toonde, waarin ik je het verband tussen incarnatie en de-identificatie toonde. Zij zijn elkaars aanvulling en tezamen illustreren zij de volledige Weg van het denken!' Terwijl hij sprak legde hij een uitgebreide tekening neer.

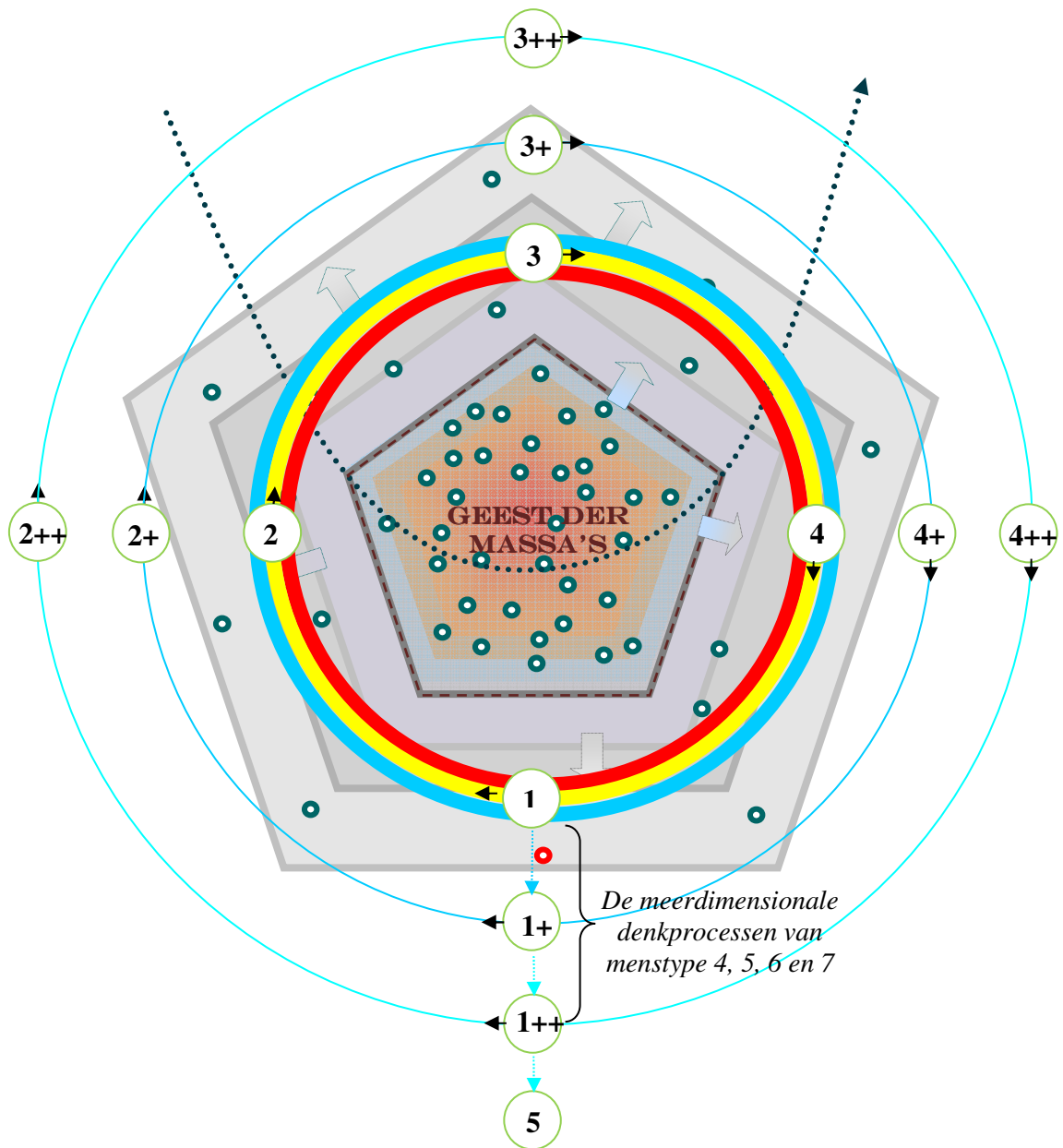

fig.39: De Weg van het denken.

De Zoeker tuurde langdurig naar de figuur en bijgevolg was het stil, totdat Meester Negen het woord weer nam.

‘Probeer alles te bezien vanuit het proces van de-identificatie, dat de bol van bewustzijn door moet gaan. Teneinde dat proces door te kunnen gaan, maken die bollen onder meer gebruik van lichamen. Als de bol een lichaam heeft, heet deze in incarnatie te zijn. Het proces van de-identificatie kent zeven goed te onderscheiden fases. We stonden daar herhaalde malen bij stil. De eerste drie daarvan, de instinctfase, de astrale fase en de mentale fase, worden gekarakteriseerd als de fases van het “ik”. Geheel parallel aan de fases is de typering van de verschillende menstypes, de menstypen 1 tot 7. De plaats, waar iemands centrum van aandacht is gevestigd, bepaalt welk type mens een dergelijk persoon is.’

Meester Negen keek de Zoeker even aan voor hij verder sprak.

‘Op het eind van het proces, waarbij de mens de vijfhoeken doorloopt, heeft hij een zodanig punt van ontwikkeling bereikt, dat het centrum van zijn aandacht kan worden verplaatst vanuit zijn “ik” naar de eerste fase van de ziel. Dit is het punt, dat ik eerder kenschetste als de verwarring van het keerpunt. Hij kan van daaruit met hulp de staat bereiken, waarop hij meerdimensionaal gewaar wordt. In de figuur betekent dit, dat deze mens als het ware de ‘overstap’ kan maken van de gekleurde ééndimensionaal werken de binnenste regelkringen naar de regelkring, die gekenmerkt wordt als 1+, 2+, 3+ en 4+ en uiteindelijk nog verder.

Ooit, in een artikel met de titel ‘Wie ben ik?’ noemde ik de dilemma’s, waarmee zoekers naar de essentie van het bestaan worden geconfronteerd een Gordiaanse knoop.’

‘Weet ik nog,’ zei de Zoeker. Juist dát artikel had hem tot Meester Negen gebracht!

*‘Waar moet een zoeker beginnen en waarom? Bestaat er überhaupt iets als een zinvol begin? Wie bepaalt dat? Alles is met alles verbonden en redeneringen zijn gebaseerd op begrippen, die éérst zouden moeten worden gedefinieerd voor ze gebruikt kunnen worden. De zoeker raakt verstrikt in de Gordiaanse knoop van het ééndimensionale denken, het gebied van de gekleurde cirkels! Daarbuiten is de situatie geheel anders, omdat beelden met meerdere dimensies van een denkbeeld **gelijktijdig** worden geactiveerd. Zokers horen over dat gebied, maar zij kunnen de ‘overstap’ alleen maken na langdurige inzet en door kennis te blijven nemen van denkbeelden, die zich buiten hun eigen vijfhoek bevinden. Zij trachten zo met hulp van de inzichten van nieuwe Grote Leraren te ontsnappen uit de gevangenis van hun “ik”.’*

Meester Negen wachtte een moment en wees opnieuw naar de figuur.

‘Met behulp van de gestippelde pijl heb ik symbolisch de gang van de bol van bewustzijn ín diens vele incarnaties getracht weer te geven. De cyclus van incarnaties begint in de tekening links, als de bol vanuit het gebied der totale onwetendheid de menselijke vormen aanneemt. De bol kent in die hoedanigheid het leven in de materiële wereld niet en wil dat weten, kennen en begrijpen! Daartoe zoekt hij in het menselijke lichaam steeds diepgaander naar de oorzaak van krachten en beweegredenen van de materiële vorm. Hij meent deze te kunnen vinden door een immer voortgaand proces van steeds verfijndere naamgeving en een daaraan

gepaard gaande uitbouw van theorieën en modellen. De effecten daarvan zagen we op de Kleine Omweg. Wat op deze wijze is bewerkstelligd is een steeds verdergaand proces van identificatie met het “ik”. Zo wordt de bol van bewustzijn uiteindelijk via het “ik” de gevangene van de cocon van de vele ‘waarheden’.

In sommige benaderingen wordt dit proces beschreven als ‘ingaaende boog’. Op het diepste punt, het gebied van de maximale identificatie, komt er een moment, waarop de beperkte waarde van de identificatieprocessen wordt ervaren. De bol van bewustzijn wordt zich ervan gewaar, dat alle bewustzijn wordt ingezet in de gevangenis van de binnenste vijfhoek. Vanaf dat moment is er een streven om bewust te gaan de-identificeren en losser te komen van de knellende dwang van het “ik”. Dan begint, in het verlengde van wat ik zojuist zei, de ‘uitgaande boog’. Uiteindelijk, na tal van incarnaties is er het moment, dat de bol vrij is van de invloed van het “ik”. Dat is het moment, dat je wel beschreven ziet als het moment van Bevrijding. Het wordt ook wel getypeerd als het punt van Ontwaken. Daarmee wordt duidelijk gemaakt, dat de mens vanuit de waak-slaap bewustzijnstoestand terecht komt in de waak-waak bewustzijnstoestand.’

‘Of, als punt van Verlichting, van Realisatie!’ vulde de Zoeker aan.

Een glimlach verscheen op het gezicht van Meester Negen na die woorden.

‘Als begrippen niet exact worden beschreven, wekken ze vaak meer verwarring dan duidelijkheid. We stonden daar zo-even nog bij stil. Dit is zeker het geval bij de begrippen, die je zojuist noemde. Als ik spreek over ‘bevrijding’, dan bedoel ik daarmee de bevrijding uit de gevangenis van het “ik”. Voor mij is dat ook het punt van Verlichting, al was het alleen al, omdat de zware druk, die het “ik” het lichaam en de geest van een mens oplegt, verdwenen is. De mens voelt zich vaak ook letterlijk lichter in zijn hoofd, maar van Realisatie is pas sprake op het eind van het proces. Met andere woorden, als de bol van bewustzijn het volledige proces van de-identificatie heeft doorlopen. Als hij die doelstelling heeft gerealiseerd!’

‘Ik begrijp uit uw woorden dat u Realisatie hoger acht dan Verlichting?’

‘De kwalificatie ‘hoger achten’ heeft geen toegevoegde waarde! Er is eerst Verlichting. Na Verlichting moet het proces van de-identificatie verder en pas op het eind, als de bol van bewustzijn zich niet meer identificeert met de inhoud van het multidimensionale denken, is er sprake van Realisatie.’

‘U stelde, dat zoekers naar de essentie van het bestaan verstrikt raken in een Gordiaanse knoop. Een weinig bemoedigend perspectief om überhaupt aan de zoektocht te beginnen. Waarom werkte u de situatie in het artikel niet net zo uit, als u bij mij hebt gedaan?’

‘Het had in dat artikel geen zin om te schrijven over het ééndimensionale en meerdimensionale denken, hoe toepasselijk dergelijke begrippen je misschien nu lijken. Zij zouden een beginnende zoeker slechts verwarring hebben gebracht. Alleen al het

uitdiepen van het begrip 'denkbeeld' zou veel ruimte in beslag hebben genomen. Toch zou dat noodzakelijk zijn, omdat de invulling die lezers aan het begrip denkbeeld geven vrijwel niet overeen zouden komen met wat ik bedoel.

Wat is de essentie van een Gordiaanse knoop? De naam is natuurlijk niet veel meer dan de taalkundige verwoording van een immens multidimensionaal denkbeeld. Mensen, die slechts ééndimensionaal kunnen denken, ervaren zo'n denkbeeld waarvan zij de inhoud slechts kunnen benaderen onvermijdelijk als uiterst complex! Elke benadering is echter noodgedwongen gefragmenteerd, **omdat** die ééndimensionaal is. Het zoeken naar de diepste essentie van het 'zijn' zou je kunnen vergelijken met het leggen van een zeer grote legpuzzel van bijvoorbeeld vijfduizend stukjes.'

'Een uitdaging!' reageerde de Zoeker sarcastisch. Hij hield niet van puzzelen.

'Alleen echte liefhebbers beginnen daar aan. Het complicerend hier is echter ook nog, dat de voorbeeldfoto ontbreekt! Dit is ontmoedigend en lang niet iedereen is dan in staat of zelfs gemotiveerd om een dergelijke puzzel zelf te leggen. Daarom zullen er velen zijn, die het eindbeeld accepteren, dat andere puzzelaars hebben uitgewerkt en hen voorschotelen. Of dat nu terecht is of niet, maar degene die weet te suggereren, dat hij het eindplaatje heeft, wordt gevolgd.'

'U spreekt over de Vormers der Gedachten,' zei de Zoeker, die de metafoor begreep.

'Toch blijven er mensen, die zelf aan de gang gaan. Zij beginnen aan dit monnikenwerk en wat ervaren zij? Ze bemerken, dat het geen saai of onaangenaam karwei is. Integendeel! Elk afzonderlijk stukje van de puzzel geeft onverwacht een fascinerend, op zichzelf staand beeld. Elk van die beelden lijkt een min of meer afgerond geheel weer te geven. Dit heeft onverwachte effecten in de rijen der puzzelaars. Velen beginnen enthousiast aan de puzzel, maar verliezen zich na enige tijd volkomen in de boeiende beeltenissen van de afzonderlijke stukjes en vergeten daardoor uiteindelijk dat die stukjes deel uitmaken van het groter geheel.'

'Ze identificeren zich met wat ze zien is dat wat u bedoelt?'

Meester Negen bevestigde het met een korte knik.

'Ook wij hebben een groot aantal malen met elkaar gesproken en iedere keer ging het net als bij de puzzel over min of meer afgeronde onderwerpen. Telkens echter probeerde ik datgene, waarover we spraken, in het grotere geheel te plaatsen en nu,' hij keek de Zoeker even aan, 'nu we de Terugweg goeddeels begaan hebben, zie je, dat elk deeltje van de puzzel, interessant als het op zich wellicht ook was, onmiskenbaar heeft bijgedragen aan het vormen van het totale beeld. Eigenlijk zou ik je nu pas het artikel kunnen geven en pas nu zou je de tekst ervan in zijn geheel kunnen begrijpen.'

De Zoeker dacht een moment na en grijsde dan.

'Eigenlijk beschrijft u op een merkwaardige wijze de werking van de synergie,' sprak hij. 'De waarde van de afzonderlijke dingen veelelvoudigt, als ze in een totaal geplaatst kunnen worden.'

'Zo is het! Tegelijkertijd beseft je nu ook het ingewikkelde van het proces. De mens moet voortdurend alert zijn. Hij moet zich willen richten op het totale beeld! Niet op fragmenten, hoe fascinerend deze ook zijn. Maar dat richten gaat nooit vanzelf. Het impliceert het volgen van de weg van de meerdere weerstand. Wijzelf hebben tijdens al onze gesprekken op de Kleine en de Grote Omweg een groot aantal min of meer

losstaande gedachten uitgewerkt, al dan niet met behulp van figuren. We hebben nu het punt bereikt, waarop we deze verschillende aspecten kunnen laten convergeren. Als basis kunnen we beginnen met een figuur die wij recent doornamen.

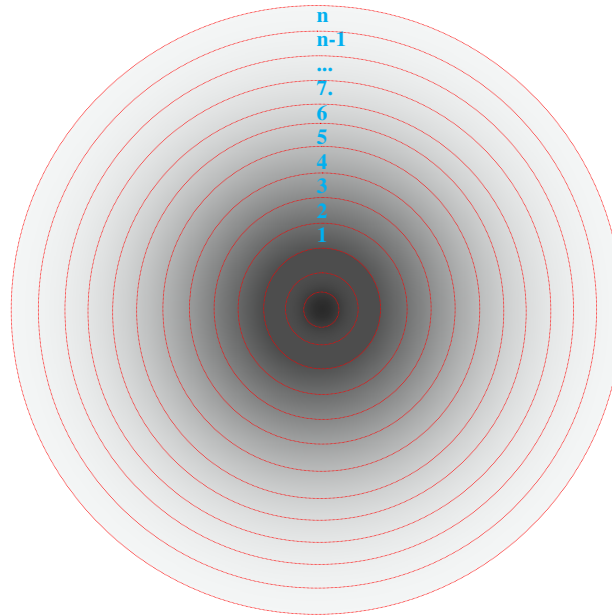

fig. 40. Identificatie, verdichting binnen de Scheppingsstraal

Wat schetst deze figuur? Het is een specifieke weergave van onze Scheppingsstraal. Het maakt duidelijk dat alles in onze Scheppingsstraal beschikt over een individualiteitservaring, die -althans op ons menselijke niveau- de naam “ik” heeft gekregen. De richting van de identificatie is naar binnen toe. Naar het midden toe bevinden zich de menstypen. Menstype 1 tot en met 3 zijn de fasen van het “ik”, de overige zijn de fases van de ziel.

*Op een manier die voor het eendimensionale denken niet te bevatten is, werkt in het midden van de cirkel alle bewustzijn van alle verschillende Entiteiten van de Scheppingsstraal. Middenin de cirkel is de mate, waarin er identificatie plaatsvindt op een bepaalde manier het grootst en is het bewustzijn het meest verdicht. Daar immers bestaan alle Scheppingslagen gelijktijdig, **in, naast en door elkaar**. Omdat iedere Scheppingsslag zijn eigen specifieke identificatie met zich meebrengt, is de identificatie daar dus het grootst. Elke Scheppingsslag impliceert verdergaande identificatie doet dus de intensiteit en helderheid van het bewustzijn afnemen. Bij elke Scheppingsslag wordt een steeds groter deel van het bewustzijn namelijk ingezet/gebruikt om de diverse Entiteitlagen in de Scheppingsstraal hun specifieke vorm te geven en ze in stand te houden*

Ooit vertelde ik je, dat ‘gedachten en denkbeelden’, die door hogere Entiteiten zijn

uitgewerkt, soms door daartoe voldoende ontwikkelde mensen, als het ware kunnen worden opgepakt. ‘

‘Zij krijgen dan een inval,’ herinnerde de Zoeker zich.

‘Zo wordt het beschreven, maar inmiddels weet je, dat dit natuurlijk niet het proces is wat plaatsvindt.’

Terwijl hij sprak legde Meester Negen een figuur neer die de Zoeker herkende.

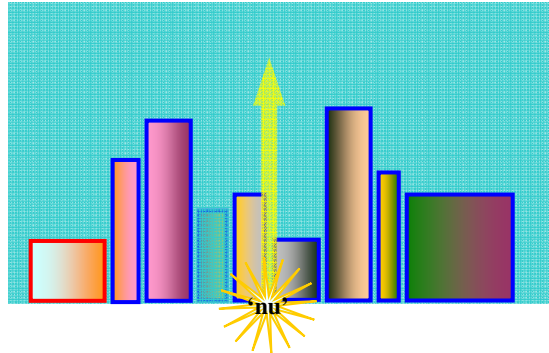

fig.41. Denkbeelden lichten op in het moment ‘nu’.

‘Ik toonde je eerder op de Kleine Omweg soortgelijke figuren. Je ziet een aantal denkbeelden, de verschillende blokjes, die in het moment ‘nu’ even oplichten, omdat de ‘aandachtstraal’ van de ziel, zoals ik dat toen kwalificeerde, er doorheen trekt. Regelmatig stonden we stil bij het volgende figuurtje en diverse varianten daar op.’

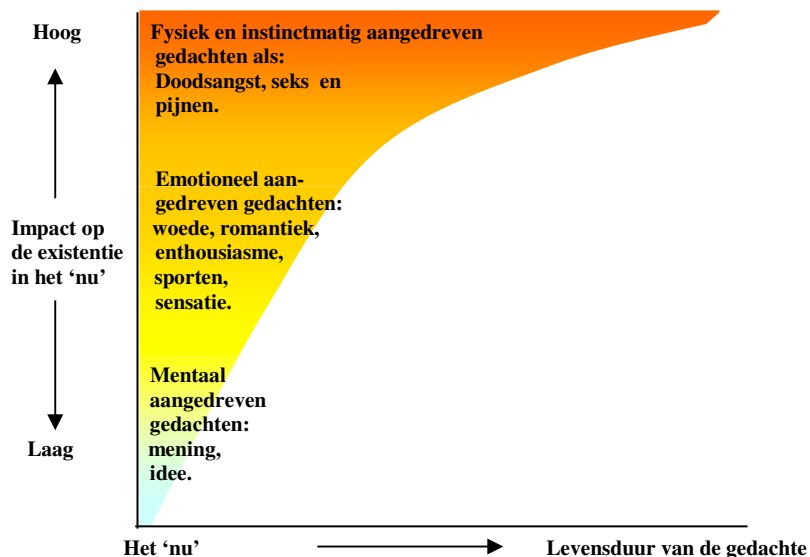

fig.42: Impact van gedachten in het moment ‘nu’

De Zoeker volstond met een korte herkende blik. Hij had de essentie van deze figuur, almede van de talloze variaties daar op, helder voor zijn geest.

‘Laten we nu eens trachten datgene, wat de beide laatste figuren beogen weer te geven in één figuur te combineren. Dat levert dan iets als het volgende.’

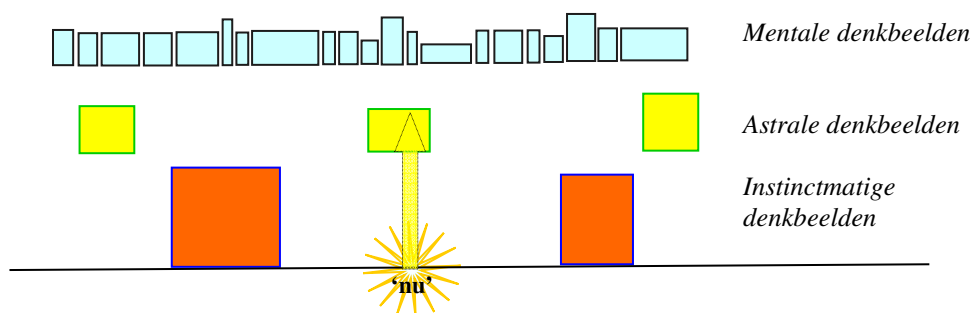

fig.43. De werking van het denkproces van menstype nummer 3.

‘De aandachtstraal van de ziel middenin is ook hier weer naar boven gericht. Menstype 1, de instinctmatige mens vertegenwoordigt de eerste fase van ontwikkeling van de entiteit mens. Dat wil zeggen dat in die entiteit het bewustzijn volledig in beslag genomen wordt door identificatie met de instinctmatige denkbeelden. Anders gesteld, de aandachtstraal van de ziel wordt door die denkbeelden volkomen geabsorbeerd, telkens als die aandachtstraal een dergelijk denkbeeld raakt. Het feit dat die volledig wordt geabsorbeerd, illustreert de grootte van de identificatiekracht van die denkbeelden.’

Meester Negen wees met zijn vinger onderin de figuur.

*‘Bij menstype nummer 1 sluiten in de tijd gezien de instinctgedreven denkbeelden meestal naadloos op elkaar aan. Dat is de feitelijke reden, waarom er gesteld, wordt dat het centrum van het bewustzijn van een dergelijk mens bij de instincten ligt. Je ziet hier geïllustreerd, waarom dat zo wordt gesteld. Door de sterke identificatiekracht van die denkbeelden komt de aandachtstraal **gewoon niet verder!** Maar de laatste beschrijving doet meer recht aan wat er feitelijk aan de hand is. Het bewustzijn wordt geabsorbeerd door de instinctmatige denkbeelden. Je ziet, dat ik in deze figuur ruime marges heb genomen tussen die instinctmatige denkbeelden. Dat betekent, dat de aandachtstraal dus regelmatig verder kan komen dan de instincten. In deze figuur wordt de aandachtstraal geabsorbeerd door een –geel gekleurd-astraal gedreven denkbeeld. Dat betekent, dat de aandacht in het ‘nu’ van de betrokken mens niet verder komt dan zijn emotionele denkbeelden. De bovenste laag, de mentale denkbeelden, wordt in dat moment ‘nu’ niet bereikt. Je ziet echter, dat ik ook tussen de gele blokjes nog een flinke ruimte heb gelaten, zodat de aandachtstraal van de mens, waarbij dit plaatje behoort, ook frequent in mentale denkbeelden terecht kan komen.’*

De Zoeker keek nogmaals naar de voorliggende tekening.

‘Welke menstype nummer geeft deze figuur eigenlijk weer?’

Meester Negen schudde zijn hoofd glimlachend.

Niet dat het antwoord op enigerlei wijze zinvol is, maar goed, om je nieuwsgierigheid te bevredigen, dit zou de representatie kunnen zijn van een mens die neigt naar type 3. Laat ik echter verder gaan en terugkomen op een vraag, die je lang geleden stelde: Waar komen denkbeelden vandaan? Ik zei toen, dat denkbeelden er zijn en dat ze kunnen worden opgepikt. Daartoe breng ik je wederom drie bekende figuurtjes in herinnering.'

Meester Negen legde ze neer. De Zoeker herinnerde zich het verhaal, dat hoorde bij de figurenreeks, omdat de ander dat op verschillende momenten nadrukkelijk onder zijn aandacht had gebracht.

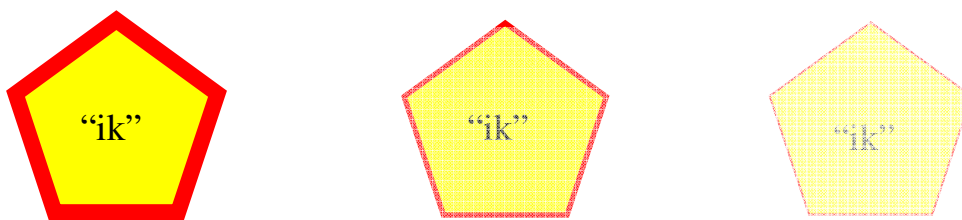

fig.44: Meditatie vermindert de identificatie met denkbeelden (met het "ik")

'Je begrijpt wat ik bedoel?'

'Ik ken die reeks inmiddels natuurlijk! Het illustreert het effect van regelmatige meditatie. De kracht van de identificatie neemt af en daarmee de dominantie van het "ik". Het wordt stiller in het denken bij degene, die mediteert.'

Meester Negen knikte, maar zei vervolgens: 'Wij zagen echter, dat in meditatie andere gewaarwordingen kunnen optreden, nietwaar?'

'U hebt gesproken over visioenen, helderziendheid, channeling en meer van dit soort gewaarwordingen,' antwoordde de Zoeker.

'Daar hebben we het over gehad. Laten we nog eens terugkeren naar de vorige figuur. Ik zei je, dat de menstypen nummer 1, 2 en 3 fases zijn van datgene, wat wij in onze gesprekken karakteriseren als het "ik".'

'En de hogere menstypen beschrijft u als fasen van de ziel,' vulde de Zoeker ongevraagd aan.

'Misschien begint je nu duidelijk te worden, waarom ik altijd heb gepersisterd op het regelmatig uitoefenen van meditatie.'

De Zoeker wist een blik van verwondering niet verborgen te houden.

'U doet dat, daar ben ik me terdege van bewust, maar eerlijk gezegd ontgaat me de link naar uw huidige betoog volkomen.'

'Dat komt! En voordat je aan jezelf gaat twijfelen, het is geen voor de hand liggende link. Keren we even terug naar de voorlaatste figuur. Laten we aannemen, dat iemand regelmatig en serieus mediteert. Dan zal de identificatie met de verschillende soorten denkbeelden, instinctmatig, astraal en mentaal, afnemen, nietwaar.'

'Dat is, wat u altijd hebt gezegd en het is beslist inmiddels ook mijn eigen ervaring.'

‘Als ik dat effect visueel weergeef, impliceert dat, dat die voorlaatste figuur een fundamenteel andere vorm krijgt, namelijk deze!’

Meester Negen moest even zoeken in de map met tekeningen en legde vervolgens een nieuwe figuur neer.

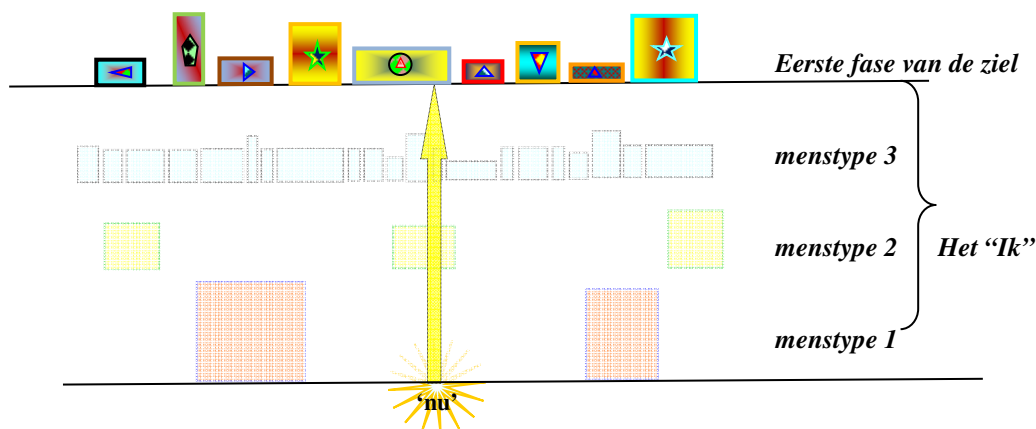

fig.45. Door meditatie ontstaat contact met ‘hogere’ denkbeelden

‘Alleen als de identificatie met het “ik” is verdwenen, in de figuur heb ik dat weergegeven met de minder nadrukkelijk aanwezige en nog nauwelijks zichtbare instinctmatige, astrale en mentale denkbeelden, is het de aandachtstraal van de ziel mogelijk om in contact te komen met wat wel genoemd wordt de ‘hogere’ denkbeelden, de multidimensionale denkbeelden. De denkbeelden dus, die de menstypen 4 en hoger in hun proces van het meerdimensionale denken gebruiken. Ik heb de meerdimensionaliteit van denkbeelden getracht visueel te verduidelijken door hun beeltenis complexer te maken, zoals je in de tekening kunt zien.

Met betrekking tot deze denkbeelden kunnen een aantal constatering worden gedaan. Op de eerste plaats is de inhoud ervan uiterst veelomvattend. Ze zijn, om het zo te noemen, ruimer. Vervolgens zijn ze, hoewel ze complex zijn, toch zeer toegankelijk. Omwille van die twee redenen worden ze ervaren als bewustzijnsverruimend. Als de aandacht van de mens in dit gebied terecht komt, neemt het inzicht van die mens immens toe! Ten slotte, en dat is het meest essentiële, ze zijn completer.’

‘Completer?’ vroeg de Zoeker die zich daar geen beeld bij kon vormen.

‘Deze denkbeelden representeren de werkelijkheid beter dan de denkbeelden van menstype 1, 2 en 3. Hun aard is vollediger, minder globaal, ze zijn subtieler van opbouw, omdat de dimensies, die bij hun opbouw gebruikt worden fijner en minder identificerend zijn.’

De Zoeker schudde zijn hoofd. Meester Negen zag aan diens blik dat de Zoeker de kwintessens van wat hij beoogde niet pakte en dacht enkele ogenblikken na. Dan zocht hij even in de grote map met tekeningen en figuren en legde vervolgens een blad met gekleurde vlakjes neer.

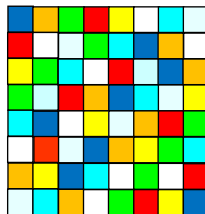

fig.46: Basisaandachtspunten van “de situatie” voor de mens.

aanhalingstekens te beklemtonen. ‘Van “de situatie” heb ik de basisaandachtspunten met behulp van gekleurde vierkantjes weergegeven.’

‘De situatie? Welke? Ik bedoel, verwijst u ergens naar, want als dat zo is, ontgaat mij waar naar.’ De Zoeker keek nogmaals, vergeefs, naar de tekening.’

‘Het beeld is toepasbaar op elke situatie! Of deze nu materieel, immaterieel, theoretisch, praktisch, concreet of abstract is. De tekening geeft weer, dat het menselijk waarnemingsmechanisme in elke situatie een aantal basisaandachtspunten herkent. Maar niet elk mens is in staat tot het ervaren van alle basisaandachtspunten.

Menstype 1 kan alleen de instinctmatige aandachtspunten ervaren. Deze hebben de sterkst identificerende inwerking op hem. Zo sterk is hun inwerking, dat het bestaan van de andere basisaandachtspunten hem daardoor volledig ontgaat. De denkbeelden van menstype 1 kunnen dus enkel worden geconstrueerd met behulp van de instinctmatige aandachtspunten. Het impliceert overigens ook, dat de rest van de situatie hen gewoonweg daardoor ontgaat. Die rest bestaat niet voor hen!’

‘Daarom kan menstypenummer 1 menstype 2 nooit begrijpen!’ mompelde de Zoeker verrast. Dit gegeven was hem eigenlijk al lang bekend, maar de essentie ervan werd het hem nu pas duidelijk.

‘Hun denkbeeld met betrekking tot ‘de situatie’ is dus beperkt,’ zei Meester Negen en onder het spreken legde hij een andere tekening neer.

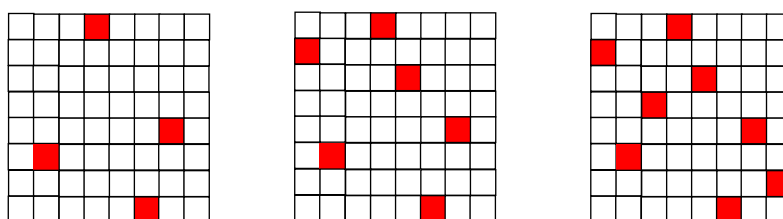

fig.47: Toenemende gewaarwording van basisaandachtspunten menstype 1.

‘Het proces van het gewaarworden van basisaandachtspunten is een geleidelijk proces. De figuur beoogt dat weer te geven. In het prille begin worden door de mens slechts de sterkst identificerende, instinctmatige aandachtspunten ervaren. Geleidelijk aan ervaart diens ‘geestesoog’ er meer, tot het punt bereikt is, dat al deze basisaandachtspunten kunnen worden ervaren. De mens kan beginnen aan de volgende fase en zich ontwikkelen tot menstype 2.’

Meester Negen legde een volgende figuur neer.

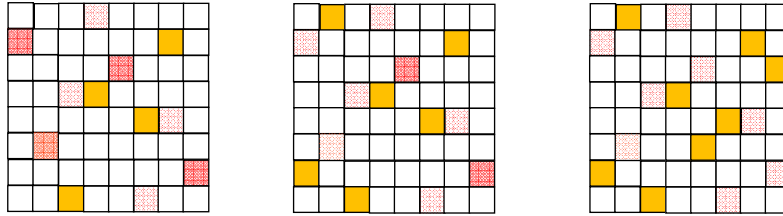

fig.48: Toenemende gewaarwording van basisaandachtspunten menstype 2.

‘Menstype 2 is gevorderd in het proces van het de-identificeren. De instinctmatige basisaandachtspunten beginnen hun aantrekkingskracht op hem te verliezen. Je ziet, dat de felle kleur van de instinctmatige basisaandachtspunten steeds verder afneemt. De tekening schetst hetzelfde proces als bij menstype 1 plaatsvindt. Menstype 2 wordt zich van steeds meer, in de figuur okerkleurig getekende, astrale aandachtspunten gewaar, zonder dat daarbij de instinctmatige aandachtspunten volledig uit het oog worden verloren. Menstype 2 blijft zich gewaar van hun bestaan en kent hun functie, maar is zich daarnaast inmiddels bewust van hun sterke identificerende inwerking en de effecten die dat op hem heeft. Juist, omdat hij steeds minder aangetrokken wordt tot die effecten, omdat hij zich daarvan de-identificeert, wordt hij zich steeds meer gewaar van de aandachtspunten, die eerder aan zijn geestesoog onttrokken werden.

Wat de figuur daarnaast expliciet illustreert is, dat het denkbeeld, dat menstype 2 zich over “de situatie” kan vormen uitgebreider, vollediger, completer is dan dat van menstype 1. Er zijn steeds meer gekleurde vlakjes in “de situatie”.

De Zoeker knikte, dat effect was helder geïllustreerd.

‘Wat geldt voor het ontwikkelingsproces van menstype 2 geldt mutatis mutandis natuurlijk ook voor menstype nummer 3. Deze weet zich geleidelijk aan te de-identificeren van de astrale basisaandachtspunten en ervaart vervolgens het bestaan van steeds meer mentale aandachtspunten in de situatie. Het ontwikkelingsplaatje voor dit menstype ziet er als volgt uit, akkoord?’

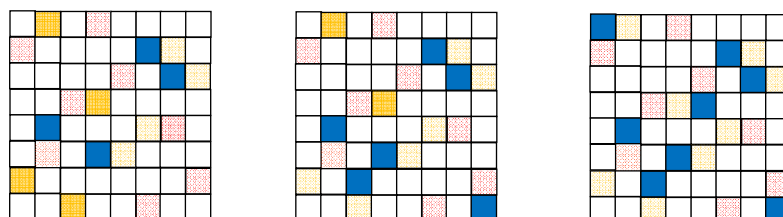

fig.49: Toenemende gewaarwording van basisaandachtspunten menstype 3.

De Zoeker bekeek de reeks. Denkbeelden, die menstype 3 zou construeren, zouden de situatie nog vollediger weergeven. Meester Negen legde een volgende figuur neer.

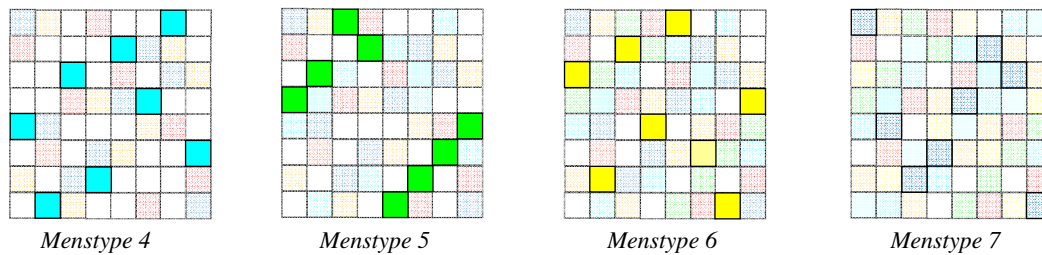

fig.50: Basisaandachtspunten voor de menstypen 4, 5, 6 en 7.

‘Je begrijpt nu, hoe dit proces zich voortzet. Naarmate een mens zich verder de-identificeert, neemt hij steeds fijnere basisaandachtspunten waar en daarmee nadert het denkbeeld, dat hij zich bij de situatie vormt, steeds meer de essentie van die situatie. Of, om het anders te stellen: De afstand tussen de virtuele wereld van het denken en de werkelijkheid neemt af. Het denkbeeld ‘benadert’ de werkelijkheid’ steeds meer en het proces eindigt niet bij de mens.’

‘Want...? vroeg de Zoeker.

‘De menselijke mogelijkheden om zich van aandachtspunten gewaar te zijn zijn beperkt en eindigen bij menstypenummer 7. Als deze echter de staat van volledige de-identificatie heeft bereikt, kan de bol van bewustzijn opgaan in een grotere Entiteit. Deze beschikt over navenant grotere mogelijkheden tot ervaren en gewaarworden. Wat voor ons mensen de basisaandachtspunten zijn, is voor deze grotere Entiteit een grof en zeer globaal gegeven. Het vermogen van die Entiteit is dermate, dat het in staat is tot het ervaren van veel fijnere aandachtspunten. Daarbij zou je je het volgende kunnen voorstellen.’

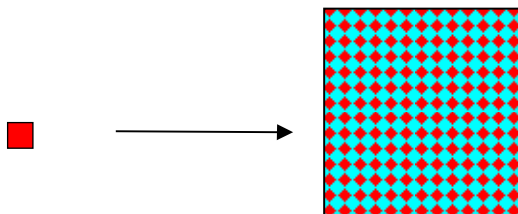

fig.51: Basisaandachtspunten voor hogere Entiteiten.

‘Links heb ik een instinctmatig aandachtspunt weergegeven, zoals wij mensen dat ervaren. De rechterfiguur geeft aan hoe zo’n basisaandachtspunt door een hogere Entiteit zou kunnen worden ervaren. Je ziet, dat die figuur uit een veelvoud van vlakjes bestaat. Voor al die vlakjes zou hetzelfde proces van de-identificatie kunnen worden geschetst, zoals ik je dat net voor de mens schetste en daar houdt het niet op! Het proces van de-identificeren, we zagen dat diverse keren, gaat steeds verder en eindigt pas bij Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, nietwaar?’

‘En dan ...?’

Hoewel Meester Negen een glimlach niet kon onderdrukken, ging hij toch in op de

vraag: 'Dan is voldaan aan de opdracht van het Universele Bewustzijn. Op dat niveau, en wij kunnen dat alleen conceptueel benaderen, is het gewaarzijn zo zuiver en immens verfijnd en is het gehanteerde denkbeeld zo enorm gigantisch, dat **alle aspecten van de Scheppingsstraal door dat denkbeeld worden omvat!** Dat betekent, dat op dat niveau de virtuele wereld volkomen identiek is aan de werkelijke wereld. Anders gesteld, alle dimensies van de Scheppingsstraal worden dan bewust ervaren en gekend! Dat is dan ook het punt, waarop Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit de identificatie met zichzelf loslaat.'

'En dan?' vroeg de Zoeker na een moment stilte.

'Dan? Wat er plaatsvindt, is niet bekend, maar het betekent het eind van onze Scheppingsstraal.'

'Een Big Implosie?' vroeg de Zoeker. Maar Meester Negen ging daar niet op in en zo viel er een nadrukkelijke stilte, die duurde tot Meester Negen het woord weer nam.

'Laten we terugkeren naar ons eigen niveau, want daarvan kunnen we de ervaringen en gewaarwordingen het best begrijpen. De 'hogere' werelden lijken je misschien ideaal om in te vertoeven, maar ik zei je al, dat de identificatiekracht in onze hele Scheppingsstraal werkt. Alom geldt, wat er voor de menstypen 1, 2 en 3 geldt. Je kent het oude adagium: Zo boven, zo beneden! Daarmee wordt gesteld dat de identificerende werking van de multidimensionale denkbeelden net zo groot is voor menstype 4 als de identificatiekracht van de eendimensionale denkbeelden voor menstype 3. Hetzelfde geldt voor menstype nummer 5, nummer 6 en 7. Alleen staan de hogere menstypes meer open voor 'hulp', die alom geboden wordt. Ik kom ook daar nog op terug, net zoals overigens op het verschil in identificatiekracht **per dimensie**. Maar in elke fase bestaat de identificerende kracht. Identificatie is de sterkste kracht binnen onze Scheppingsstraal.

Overal in de Scheppingsstraal geldt daarom voor iedere Entiteit, los van diens staat van ontwikkeling, dat deze alert moet zijn. Dat stelt ook het derde van de drie Hoogste Goddelijke Adviezen, waarover ik eerder met je sprak.'

Meester Negen dacht enkele momenten na, voor hij verder ging.

'Dat Advies valt feitelijk uiteen in twee delen. Ik stel voor, dat we ons eerst verdiepen in het eerste, het meest gekende deel. Het tweede deel komt dan later deze dag aan de orde, akkoord?'

De Zoeker knikte zonder te weten, wat hij accordeerde, maar de vraag was, als vanouds, puur retorisch en zijn antwoord deed er dus niet toe.

'Het eerste deel bestaat slechts uit één woord, waarvan de diepste essentie alleen kan worden begrepen door hen, die zich nadrukkelijk hebben verdiept in de werking van de identificatieprocessen, zoals ik je die tijdens onze vele bijeenkomsten met je heb door genomen. Dit woord' en Meester Negen sprak het nadrukkelijk uit, luidt: **Wees**.

Of met synonieme begrippen beschreven: **Zij** of **Ben**.'

Hij keek de Zoeker afwachtend aan. Die wist met de situatie onverwacht geen raad en zei uiteindelijk daarom maar: 'Dit lijkt mij het synoniem van het statement: 'zijn' in het 'nu'! In een groot aantal spirituele benaderingen wordt dat teruggevonden.'

'Het is goed, dat je dit zo brengt. Je illustreert met je opmerking, ik neem aan

onbedoeld, het complexe proces van transformatie van begrippen. Het heeft er inderdaad alle schijn van dat de frase 'zijn' in het 'nu' overeenkomt met wat ik zeg, maar toch... Voor mij hoeft de inhoud daarvan niet onmiddellijk hetzelfde te zijn als hetgeen, waar in het Goddelijke Advies naar verwezen wordt. Het echte begrip van de omvangrijkheid van de woorden, die ik zojuist met stelligheid uitsprak, begint eigenlijk pas te komen bij menstypenummer 5. Om ze op het niveau van lagere menstypenummers begrijpelijk te maken is er veel 'uitleg en interpretatie' aan toegevoegd. Ze zijn zodoende geworden tot het geheel van regels, voorschriften en wetten, waarmee de structuur van de huidige samenlevingen gestalte heeft gekregen. Maar zijn essentie impliceert elke verduidelijking een verenging.'

'Waar doelt u op?' vroeg de Zoeker, die deze onverwachte sprong in de redenering niet onmiddellijk kon plaatsen.

'Met verduidelijken worden specifieke dimensies geïntroduceerd. Dit niet, dat wel, zo nooit, andersom wel, maximaal dit, minimaal dat, x keer zus en y keer zo. Ga zo maar door. De ruimte van het Bewustzijn wordt met dergelijke verduidelijkingen steeds verder ingekaderd. Anders gesteld, er treedt steeds meer identificatie op door dergelijke 'verfijningen en uitleg'. De verwarring, die dit teweeg brengt, is natuurlijk het grootst voor mens nummer 3. Deze is in staat om de vele onderling tegenstrijdige richtingen, geboden en voorschriften waar te nemen, maar heeft nog niet het vermogen om te begrijpen, waarom zij in stand worden gehouden.'

'In stand gehouden?'

'Natuurlijk. De Goddelijke Adviezen worden door de hogere menstypes opgevolgd. Een menstype nummer 3 komt met die denkbeelden in aanraking tijdens het proces van meditatie, zoals ik je net schetste, en voor hem zijn die Adviezen, al dan niet verfijnd, leefregels, waaraan hij of zij zich houdt. Ik schetste je dit proces, toen wij het bij onze gesprekken op de Grote Omweg hadden over de rol van het Geweten.'

Het duurde even, voor de Zoeker weer wist, waar het over ging.

'Voor menstype nummer 3,' ging Meester Negen daarom verder, 'is de wereld het meest verwarrend. De menstypen 1 en 2 worden veel minder 'gehinderd' door een uitgekristalliseerde werking van hun denkproces, maar bij nummer 3 is dat wel het geval. Dit is de mens, die, zoals ik je eerder vandaag schetste, werkt met puzzelstukjes, zonder dat hij enig idee heeft welke figuur hij of zij geacht wordt te leggen. Mens nummer 4 heeft dat idee wel. Ik zei je ooit dat elk menstype de mogelijkheid heeft om ervaring op te doen op het naast hogere niveau. Dat betekent dus, dat mens nummer 4 na voldoende voorbereiding contact kán hebben met de denkwereld van menstype nummer 5 en daar de motivatie aan ontleent om zich in te zetten om zelf een menstype 5 te worden.'

Voor alle menstype geldt echter het Hoogste Goddelijke Advies. En dat houdt in dat zij altijd alert moeten zijn en hun identificatie zien. Bij elke stap die de mens opklimt, kost hem dat in het begin steeds weer veel moeite en is er nauwelijks vooruitgang. Datgene wat hij namelijk plotseling begrijpt en ervaart, de inzichten en zelfs vermogens waar toegang tot wordt verkregen zijn buitengewoon fascinerend. Boeiend, in de letterlijke zin van het woord. Het boeit de aandacht. Er zijn dan ook legio verhalen van mensen die hun hele leven blijven 'hangen' en genieten van die verworvenheden.'

‘Wel merkwaardig,’ liet de Zoeker zich ontvallen.

‘Misschien klopt het niet met het beeld, wat jij vormt van mens nummer 4 of 5, maar dat beeld is niet relevant. Het gebeurt! Pas als een dergelijk mens zelf zijn staat van identificatie ziet, is er weer een mogelijkheid tot vooruitgang. Toch is het voor menstype 4 en hoger minder ingewikkeld, omdat er een meer permanent besef is van de weg naar Hoger Bewustzijn.’

‘Dat is in ieder geval iets wat bemoedigend klinkt,’ meende de Zoeker op te kunnen merken, maar Meester Negen reageerde hier direct op.

‘Het beeld is echter nog complexer. De figuur met de concentrische cirkels, die een illustratie gaven van de identificatiekracht in onze Scheppingsstraal, liet zien, dat het specifieke, scheppingsslag gebonden bewustzijn van buiten naar binnen alom bestaat. Met andere woorden, in het midden bestaat het bewustzijn van alle scheppingslagen en dit brengt ons bij een complex en meerdimensionaal totaalbeeld, het denkbeeld van onze Schepping, zoals dat door menstype nummer 5 direct en volledig wordt begrepen. Vanuit het eendimensionale denken kunnen fragmenten ervan worden geconstrueerd, maar echt omgezet in begrip kan een dergelijk denkbeeld niet.’

De Zoeker schudde zijn hoofd, weerbarstig ditmaal.

‘U hebt dat verschillende keren gezegd en iedere keer, als u het vertelt, is het in zijn eigen context wel min of meer duidelijk, maar buiten die context kan ik me er eigenlijk niets bij voorstellen. Bestaat er geen voorbeeld, dat het bevattelijker maakt?’

‘Voorbeelden zijn er, maar daar nu op ingaan zou een zijspoor betekenen.’

‘Het verduidelijkt wel!’ hield de Zoeker aan.

Meester Negen dacht enkele ogenblikken na.

‘Goed,’ zei hij dan. ‘De voorbeelden bevinden zich niet in de vijfhoek van algemeen geaccepteerde ‘waarheden’, maar ik neem aan, dat je dat ook niet had verwacht. In hoeverre heb je kennis van iets als de I Ching of Tarot.’

‘Ik ben zeker geen expert, maar ik heb wel enig idee hoe het werkt.’

‘Prima! Dat maakt uitleg gemakkelijker. In de Tarot wordt gewerkt met specifieke afbeeldingen. In de I Ching wordt gebruik gemaakt van zogeheten hexagrammen, abstracte afbeeldingen van 6 al dan niet onderbroken lijnen. Als je je verdiept in de wijze, waarop je hiermee om moet gaan, stuit je op veel verschillende benaderingen en interpretaties. Jammer misschien, maar onvermijdelijk.’

‘Want..?’

‘De kennis van zowel de Tarot als van de I Ching en trouwens ook van Astrologie is afkomstig van menstype nummer 5. Zij hebben inzicht in wetmatigheden en krachten, die het begrip van mens nummer 3 ver te boven gaan. Om nu toch mensnummer 3 te helpen een richting te vinden, zijn er mensen 5 geweest die getracht hebben de volledige inhoud van die denkbeelden zo te formuleren dat zij voor de lagere menstypes toegankelijker werden. En zo zijn de uitgebreide systemen als Tarot, Astrologie en dergelijke tot de mens gekomen. In eerste instantie werd de inhoud daarvan enigszins begrepen door menstype nummer 4. En in uiterste gevallen door een menstype 3, die er meestal bij toeval mee in aanraking kwam en zich daarna overleefde.’

‘Waarom zegt u dat zo?’ vroeg de Zoeker verwonderd.

‘Dergelijke inzichten zijn zeer overweldigend en om het in begrijpelijke taal te zeggen

bij degenen, die er onvoorbereid mee in aanraking komen, branden soms 'mentale' zekeringen door.'

'Met andere woorden, een dergelijk mens wordt gek?'

'Bij zo'n persoon kan het vermogen tot regulier denken sterk ontregeld worden.'

'En dan?'

'Misschien in ander verband boeiend, maar ik stel voor, dat we ons beperken tot het zijspoor van het betoog, waarin we verzeild geraakt zijn. Degene, die contact maakt met denkbeelden van menstype 5, ziet zich geconfronteerd met de beeltenissen en de symboliek van de huidige Tarot, Astrologie en I Ching. De symbolen en beeltenissen zijn in eerste instantie begrepen door menstype 4 en een aantal van hen heeft de kennis openbaar gemaakt, eerst in kleine kring. Datgene, wat zij er vervolgens in een eerste vertaalslag van hebben gemaakt, ligt het dichtst bij de oorspronkelijke betekenis van de denkbeelden. Vervolgens zijn hun interpretaties onderwerp geworden van steeds verdergaande interpretaties van menstype 3 en in sommige gevallen zelfs nog lager. Maar, voor eendimensionaal denkende mensen zijn de gebruikte symbolen eigenlijk ongeschikt. De systemen zijn multidimensionaal en eendimensionale benaderingen doen daar dus altijd afbreuk aan.

Menstype 5 heeft een verregaand inzicht in de krachten, waarmee de toekomst gestalte krijgt, maar de vertaling van dat inzicht, zodanig dat mens 3 het min of meer begrijpt, vraagt noodzakelijkerwijs minimaal twee vertaalslagen. Je ziet nu, dat veel ééndimensionale denkers de uitkomst van die vertaalslagen vrijwel direct afwijzen, omdat er binnen hun vijfhoek van waarheden nergens een aansluiting is aangebracht met het begrip 'multidimensionaal' denkbeeld. Wie zich echt wil verdiepen in de genoemde gebieden zal zoveel mogelijk contact moeten zien te verwerven met de denkbeelden van de hogere menstypen. Door, en ik stelde dat diverse malen, je intuïtie te ontwikkelen met behulp van meditatie.'

De Zoeker knikte met enige aarzeling en plaatste een kanttekening.

'De echte essentie van dergelijke denkbeelden wordt een mens misschien duidelijk in diepe meditatie, maar het vertalen van wat er in meditatie is ervaren naar de dagelijkse praktijk is, wat mijn ervaring betreft, behoorlijk ingewikkeld.'

'Je zou het niet scherper hebben kunnen formuleren,' bevestigde Meester Negen, 'en voor mij is dat de reden om niet nonchalant of populistisch met de kennis van genoemde gebieden om te gaan.'

De Zoeker wist hier niets aan toevoegen en zweeg, tot hem een gedachte in viel.

'U geeft,' zei hij, wijzend naar de figuur, die nog steeds op tafel lag, 'eigenlijk telkens een soort weg naar omhoog aan, als ik dat zo eens mag noemen. De weg dus naar hogere of multidimensionale denkbeelden. Uit mijn eigen ervaring heb ik daar inmiddels wel enige affiniteit mee. Maar bestaat er ook zoiets als een omgekeerde weg? Ik bedoel, er zijn bijvoorbeeld tamelijk veel getuigenissen van mensen, die stellen contact te hebben met hogere Entiteiten. De naamgeving daarvan varieert van iets als het neutrale 'gids' tot Grote Leraren en zelfs nog hoger.'

Meester Negen dacht enkele ogenblikken en reageerde dan met een tegenvraag.

'Wat denk je, gebeurt het jou?'

'Wel,' begon de Zoeker aarzelend, 'jarenlang was ik uiterst sceptisch bij het horen

van dergelijke verhalen...' Hij viel onverwacht stil, alsof hij de juiste woorden niet kon vinden.

'Als je dat nu niet meer bent, hoe komt dat dan?'

'Op de eerste plaats, omdat ik me realiseerde, dat dit sceptische vooroordeel voortvloeide uit het feit, dat ik alleen dacht, oordeelde vanuit mijn eigen veilige vijfhoek van waarheden. Die getuigenissen vielen daar natuurlijk buiten....'

'En vervolgens....?' drong Meester Negen aan.

'Wel,' ontweek de Zoeker een direct antwoord, 'ooit was er de vraag: 'Waar komen gedachten vandaan'. Dat was een vraag als vele anderen, maar de laatste tijden zie ik mij soms geconfronteerd met gedachten, die als het ware 'uit de lucht' komen vallen, die spirituele inzichten bieden, maar die echt nergens een herkenbare verbinding hebben met de normale gedachtestromen, waarin ik regelmatig verzeild ben en die spiritueel georiënteerd zijn. Na een dergelijk moment vraag ik me steeds meer af of er toch niet zoiets zou kunnen zijn als 'een weg naar beneden', om maar eens in die beeldspraak van zojuist te blijven. Tegelijkertijd zet ik daar, gegeven alles, wat u over denkbeelden hebt gezegd, ook vraagtekens bij. Als het namelijk plaats vindt, begrijp ik niet hoe! Hoe kunnen dergelijke hogere Entiteiten communiceren met ons. Uzelf stelt, dat zij multidimensionale denkbeelden gebruiken, maar hoe kunnen zij ons die denkbeelden duidelijk maken, waar wij slechts ééndimensionaal kunnen denken?'

Meester Negen keek de Zoeker vriendelijk aan.

'Je vraag kent meerdere invalshoeken,' zei hij dan, 'maar laat ik beginnen met te stellen dat ik blij ben met de ervaringen, die je hebt en met de wijze, waarop je er tegenaan kijkt. 'Accepteer alles; geloof niets', maande ik je ooit en uit je woorden begrijp ik, dat je je dat eigen hebt gemaakt. Dan de vraag zelf, het meest eenvoudige antwoord is snel gegeven. Natuurlijk is er niet alleen een 'weg omhoog', laten we die kwalificatie inderdaad maar aanhouden. De 'weg omlaag' is er ook.

Regelmatig bespraken wij de Scheppingsstraat en stelden vast, dat zich daarin op allerlei verschillende niveaus Entiteiten bevinden. De overheersende richting in de Scheppingsstraat is die van het scheppen. Scheppen geschiedt dankzij het verschijnsel identificatie. We hebben daar op de Kleine Omweg uitvoerig over gesproken. Maar naast deze overheersende richting tot identificatie bestaat er tegelijkertijd in onze Scheppingsstraat een universele wet, die voor alle Entiteiten geldt: **Het is voor iedere Entiteit op welk niveau dan ook de taak om te komen tot inzicht.** Begrijp je, wat dit inhoudt?'

De Zoeker schudde het hoofd.

'Zo op het eerste gezicht lijken beiden tegenstrijdig,' mompelde hij dan. 'Ik bedoel, als ik u goed begrijp bestaan identificatie en de-identificatie gelijktijdig in een Entiteit?'

'Een Entiteit ontstaat op basis van het Scheppingsproces. De lagere Entiteit ontstaat, omdat de hogere Entiteit het wil. De hogere wenst en schept de specifieke ordening. Deze opgelegde ordening heeft te maken met de identificatie, waar ik naar verwijs. Dankzij het scheppingsproces, een andere benaming van het begrip ordenen, heeft de lagere Entiteit kunnen ontstaan. Maar Entiteiten worden niet doelloos, niet zonder

specifieke reden geschapen. Het uiteindelijk doel in onze Scheppingsstraal is en blijft altijd dat de Ene velen wilde zijn om van zichzelf te genieten. Daarom zijn ‘de velen’ geschapen! Maar het betekent onmiddellijk dat de mogelijk om te kunnen ervaren alom in de scheppingen van de Scheppingsstraal ingebakken moet zijn. Alleen met het vermogen om te kunnen ervaren, is het ervaren mogelijk en alleen dan zal de Ene zich gewaar kunnen zijn van de veelheid, akkoord?’

De Zoeker dacht na over wat hij had gehoord en knikte omdat het hem logisch leek. ‘Dát houdt dus in, dat in elke geschapen Entiteit ook de wens, de drang als het ware is ‘ingebakken’, om te komen tot inzicht. Inzicht ontstaat enkel vanuit het proces van de-identificatie! Deze gang van zaken wordt beschreven als de ‘weg omhoog’ en in eerdere bijeenkomsten stonden we hier al enkele malen bij stil.

Een van de uitwerkingen van die weg omhoog is, dat Entiteiten, die in staat zijn om inzichten te verwerven, andere Entiteiten op hetzelfde niveau of op lagere niveaus kunnen helpen om dat inzicht ook te bereiken. Dit nu gebeurt veelvuldig en dat is dus de reden, waarom, zoals jij het beschrijft, mensen geholpen worden door ‘hogere Entiteiten’, waarbij de naam, die aan de hulp wordt gegeven overigens niet interessant is. Dit proces van ‘helpen’ werkt echter op het menselijke niveau alleen bij hen, die serieus proberen de ‘weg omhoog’ te gaan.’

‘Lijkt me een terechte voorwaarde,’ mompelde Zoeker, maar vroeg hij: ‘Hoe wordt dat vastgesteld?’ en hij kon het toch niet nalaten om er enigszins cynisch aan toe te voegen, ‘Wie worden er zo uitverkoren?’

‘Het is goed, dat je dat woord hier gebruikt, want zelden is een woord zo misplaatst als in deze zin. Er is geen enkele manier sprake van uitverkoren! Er is sprake van verdienste! Degene, die er voor kiest om serieus de ‘weg omhoog’ te gaan, wordt op een gegeven moment ‘gezien’ door een hogere Entiteit. De identificatie van zo’n mens met zijn “ik” is namelijk zo verminderd, dat zijn diepste essentie er niet meer door wordt overvleugeld. Je zou kunnen zeggen, dat er bij zo’n persoon sprake is van enige verlichting. Hij licht als het ware op tegen een donkere achtergrond.’

Meester Negen keek even voor zich en ging dan verder.

‘Op de Grote Omweg zei ik het je reeds: Het is moeilijker voor een Leraar om een goede leerling te vinden, dan voor een leerling om een goede Leraar te vinden. Die uitdrukking geeft de essentie weer van waar we het over hebben. Zolang een leerling een goede Leraar wil vinden, is zijn “ik” sterk. Datgene, wat een Leraar vertelt, wordt begrepen door dat “ik” en wordt dus een mentaal concept. Leraren weten dit en zoeken daarom naar leerlingen, die begrijpen, dat ze afstand moeten nemen van de dominante werking van hun “ik”.

Als zij een dergelijk mens ervaren, weten zij, dat er een mogelijkheid is om te helpen via ‘de weg omlaag’! Alleen bij dergelijke mensen is de confrontatie met multidimensionale denkbeelden namelijk zinvol. Iemand, die onvoldoende afstand heeft tot zijn “ik”, ziet en gedraagt zich als een uitverkorene! Het nadrukkelijke inzicht in de relatieve waarde van het “ik” is de onverbiddelijke voorwaarde. Dat inzicht wordt mede verworven als de mens zich verdiept in de vraag der vragen: Wie ben ik!’

Meester Negen keek de Zoeker een moment aan en sprak dan verder.

‘Vervolgens is er je vraag naar de wijze, waarop multidimensionale denkbeelden door hogere Entiteiten aan de mens kunnen worden overgebracht. Dit vindt onmiskenbaar en zelfs veelvuldig plaats, hoewel het vaak niet als zodanig wordt gekwalificeerd. Maar, het gebeurt alleen als aan de volgende drie voorwaarden is voldaan. Het moet ‘stil’ zijn in de mens; de mens moet de continue bereidheid hebben om buiten de vijfhoek te denken en de mens moet over voldoende ‘bouwstenen’ beschikken!

De eerste voorwaarde stelt, dat het ‘stil’ moet zijn in het denken van de ontvangende mens. Zolang deze zich ergens mee identificeert, zolang deze ééndimensionaal denkt, is er geen mogelijkheid voor een hogere Entiteit om een multidimensionaal denkbeeld over te dragen. De aard van multidimensionale denkbeelden is uitermate subtiel. Daarom worden zij door de veel grovere aard van de denkbeelden uit het ééndimensionale denken volledig overschaduwd. De mens in wiens denken het niet ‘stil’ is, zal zich nooit gewaarworden van het bestaan van multidimensionale denkbeelden.’

‘Vandaar uw voortdurende nadruk op mediteren,’ mompelde de Zoeker.

‘Mediteren helpt uiteraard om het denken ‘stil’ te krijgen, maar, zoals ik net zei, er zijn drie voorwaarden waaraan voldaan moet zijn. De tweede voorwaarde stelt, dat de ontvangende mens te allen tijde bereid moet zijn om buiten zijn vijfhoek van waarheden te denken. De inhoud van multidimensionale denkbeelden ‘past’ namelijk niet in de denkbeelden die het ééndimensionale denken heeft gebruikt om de vijfhoek van waarheid te construeren. Om die reden worden zij dan ook afgewezen.

Eerder vandaag toonde ik je de figuur met de concentrische vijfhoeken. De essentie daarvan illustreert exact, wat ik hier bedoel. De mens moet continu alert zijn, want alleen dan activeert hij een tegenkracht tegen de ingebakken tendens die er in elke vijfhoek bestaat, om de ‘waarheden’ binnen die vijfhoek te laten verzelfstandigen. ‘Waarheden’ in vijfhoeken op welk niveau ook hebben wetmatig de neiging om te verhard en onwrikbaar te worden. De tweede voorwaarde beschrijft, dat de mens hier alert op moet zijn én denkbeelden, die zich buiten zijn vijfhoek bevinden, bewust moet accepteren.’

‘Accepteer alles; geloof niets!’ De Zoeker herhaalde het eerdere statement van Meester Negen werktuigelijk en die knikte.

‘Alleen degene, die dit actief betracht, creëert daarmee mogelijkheden voor hogere Entiteiten om multidimensionale denkbeelden over te brengen. Dit hangt overigens ook weer direct samen met de derde voorwaarde. De derde voorwaarde stelt namelijk, dat multidimensionale denkbeelden alleen kunnen worden overgebracht, als er in een mens, om het maar eens in begrijpelijke termen te zeggen, voldoende en geschikt ‘bouw materiaal’ aanwezig is. Met andere woorden, er moeten voldoende denkbeeldfragmenten zijn, waarmee complexe denkbeelden kunnen worden gebouwd. Als de mens de bereidheid heeft om denkbeelden buiten zijn vijfhoek te accepteren, neemt het reservoir, waaruit de hogere Entiteit kan putten, met veelvouden toe! Alleen als aan deze drie voorwaarden voldaan is, is het een hogere Entiteit mogelijk om een multidimensionaal denkbeeld over te brengen, akkoord?’

‘Ik heb geen weerwoord, maar blijf met de vraag zitten, wat er nu eigenlijk precies

gebeurt.’ zei de Zoeker na enig denken.

‘Niet de minste der vragen,’ reageerde Meester Negen met een glimlach, maar het duurde toch even voor hij verder ging.

‘Destijds, tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg, zei ik je, dat ik om het proces van denken bevattelijk te maken, twee benaderingen hanteerde. De eerste daarvan werkte ik uit en ik beloofde je, dat, als wij op de Terugweg waren aanbeland, ik de tweede benadering met je zou doornemen. In de eerste benadering legde ik je uit, dat denkbeelden als het ware in de materie van onze hersenen worden gegraveerd in de wanden van datgene, wat ik je beschreef als ‘open kanalen’. Als de aandacht van de entiteit mens in de breedst mogelijke zin van het woord ergens wordt ‘geraakt’ door hetzij een interne, hetzij een externe impuls betekent dit, dat de energie van die impuls in het denkproces terecht komt en net zolang zijn energie afgeeft aan kanaalwanden tot ‘duidelijk is, wat de oorzaak van de impuls is’. Als het duidelijk is, is er een denkbeeld. De specifieke constructie van de ‘open kanalen’ leidt er toe, dat er verschillende denkbeelden worden geactiveerd. Herinner je je dit nog?’

De Zoeker moest diep in zijn geheugen graven. Het was dan ook geruime stil in het vertrek. Uiteindelijk knikte hij, zij het met enige aarzeling, maar Meester Negen ging toch verder.

‘Ik ben daar toen niet veel verder op ingegaan, omdat hetgeen ik nu vertel destijds volstrekt buiten je vijfhoek van waarheden lag, terwijl je deze interpretatie van het begrip vijfhoek zelf jou ook nog volstrekt onbekend was. Op het punt waar we thans zijn gekomen is het mogelijk om die tweede benadering uit te werken. Ik ben destijds niet veel dieper op de zojuist genoemde beschrijving ingegaan, maar je zou ook kunnen zeggen, dat er op de wijze, zoals ik dat verwoordde met behulp van uiterst minuscule fragmentjes materie, er als het ware een soort ‘vorm’ ergens in de menselijke materie wordt geconstrueerd.’

‘Een vorm?’

‘Op de Grote Omweg had ik het hier ook over met je. Een dergelijke ‘vorm’ is een soort materiële impressie. Op een bepaalde manier goed te vergelijken met bijvoorbeeld een fles, een kopje of een pan ...’ Omdat de blik van de Zoeker niet verhelderde ging Meester Negen verder: ‘... Een emmer, een put, een retort, een wasbak, een vaas, een olielampje, een zwembad desnoods. Dit zijn allemaal voorwerpen die een vloeistof kunnen bevatten. De essentie van wat ik je zeg gaat namelijk over die vloeistof! Die neemt namelijk de vorm aan van het voorwerp, waarin het wordt gegoten.’

‘Onvermijdelijk!’ De Zoeker herinnerde zich vagelijk het betoog, maar slaagde er niet in de essentie daarvan te koppelen aan hetgeen Meester Negen bedoelde.

‘Terug naar de parallel tussen denkbeelden en de activiteit van hogere Entiteiten,’ zei Meester Negen, die dat zag. ‘Wat vindt er plaats als een hogere Entiteit een denkbeeld wil overbrengen? De voorwaarden daarvoor noemde ik zojuist, maar er is meer dan dat! Bij alle Entiteiten in onze Scheppingsstraal op welk niveau dan ook moet je denkbeelden beschouwen als specifieke ‘vormen’, waarin het bewustzijn ‘stolt’. Meer abstract kun je denkbeelden kwalificeren als ‘bewustzijnsconstructen’.

Op een bepaalde manier zijn deze constructen, deze 'vormen', zoals ik ze noemde, materieel. De aard van de materie van waaruit de constructen, worden geconstrueerd is ons mensen volstrekt onbekend. Duidelijk is slecht dat die aard wezenlijk anders is dan die van welke materiële manifestaties, die de mens ook kent! Maar onbekend als aard en opbouw ook moge zijn, met betrekking tot die constructen kunnen wij een drietal aspecten benoemen. Op de eerste plaats geldt, dat hun omvang, hoe multidimensionaal ze ook mogen zijn, toch beperkt is. Op de tweede plaats geldt, dat ze hun materie zijn eigen dichtheid heeft en op de derde plaats ten slotte geldt dat ze hun eigen manifestatie-intensiteit hebben. Onder dat laatste moet je verstaan de kracht, waarmee de Entiteit zich met het construct identificeert!'

De Zoeker trachtte vergeefs een te volgen lijn in het verhaal te vinden. Hij schudde uiteindelijk in onmacht zijn hoofd.

'Laat ik trachten het met een voorbeeld te illustreren,' zei Meester Negen daarom, terwijl hij een kopje pakje en de spoelbak van het aanrecht vol liet lopen.

'Stel, dat dit kopje een bewustzijnsconstruct is. Het heeft een beperkt omvang, de materie ervan heeft zijn eigen dichtheid en de waarneembaarheid geeft een indicatie over de manifestatie-intensiteit.'

Terwijl hij sprak, zette hij het kopje vervolgens onder water in de spoelbak.

'Je ziet, dat het water het kopje aan alle kanten 'raakt'. Begrijp je nu waar ik op doel? Zie je de analogie? Als het bewustzijnsconstruct van de hogere Entiteit geplaatst wordt in de materie van de hersenen, het kopje in het water, dan 'denkt' die mens de inhoud van het construct. De materie van zijn denkproces 'raakt' met talloze puntjes de oppervlakte van het construct. Daarom dus, omdat de verschillende puntjes van 'open kanalen' worden geprikkeld, 'denkt' de mens de inhoud van het construct.'

Er viel een langdurige stilte.

'Ik begrijp dat u stelt,' zei de Zoeker in een poging te recapitulieren, 'dat denkbeelden van de hogere Entiteiten bewustzijnsconstructen zijn en dat zij vervolgens bewerkstelligen, dat die constructen in aanraking komen met de 'open kanalen' in de mens waardoor er in die mens bijpassende denkbeelden worden geactiveerd?'

*'Dat is precies wat ik beoog te zeggen! En op het moment, dat dit plaatsvindt, heeft die mens een inval. Dan begrijpt hij plotseling of, zo wordt het ook wel gesteld, gewordt hem onverwacht het inzicht in iets, dat hem tot op dat moment 'ontgaan' was. Dat is inderdaad dus de 'inval', waarover gesproken wordt. Maar het beeld gaat verder. Soms worden, omdat denkbeelden van de hogere Entiteiten multidimensionaal zijn, in een mens **meerdere van zijn eigen opgeslagen denkbeelden tegelijkertijd** geactiveerd. Zo'n mens heeft dan, vaak heel kortstondig, diepgaand inzicht in een veelvoud van denkbeelden en hun onderlinge relaties!'*

'U legt nu met uw beschrijving eigenlijk de werking van openbaringen en visioenen uit,' zei de Zoeker, die de parallel plotseling duidelijk werd.

Meester Negen glimlachte.

'Dat zijn woorden, waarmee de ervaring soms ook kan worden beschreven.'

'Het is een geschenk om zo inzichten te mogen ontvangen.'

'Wellicht,' zei Meester Negen.

'Ik proef een aarzeling in uw reactie,' reageerde de Zoeker met enige verbazing.

‘Het verkrijgen van dergelijke inzichten heeft in ieder geval ogenschijnlijk iets bekoorlijks.’

‘Want het inzicht neemt toe!’

‘Dat is zo, maar er is een prijs en die prijs is voor wie zich niet heeft voorbereid hoog. De hogere Entiteiten geven deze inzichten vaak door met als doel het “ik” van de ontvanger te kraken. Het “ik” is immers op een bepaalde manier te beschouwen als het synoniem van de vijfhoek van individuele waarheid en zolang het bewustzijn daarbinnen is opgesloten, zolang de mens zich identificeert met de inhoud van de denkbeelden aldaar, is het begaan van de Terugweg onmogelijk. Daarom moet het “ik” worden gekraakt. Telkens weer kraken ze de vijfhoek en telkens bewerkstelligen ze daarmee bewustzijnsverruiming. Aan het eind van dit proces verdwijnt het “ik”, maar in de bol van bewustzijn is er nu inzicht in het proces.’

‘Het gaat er om, dat het “ik” verdwijnt en de mens moet de hogere Entiteiten dankbaar zijn, omdat zij hem op deze manier helpen.’

Meester Negen glimlachte.

‘Het verdwijnen van het “ik” is noodzakelijk, maar het is geen gemakkelijk proces, integendeel. Het is vaak niet aangenaam, want het gaat lijnrecht in tegen de richting van de hoofdwet, de grootste identifiër in het bestaan. Wie afstand neemt van zijn “ik” neemt tegelijkertijd afstand van de Geest der Massa’s en komt zo alleen te staan. De steun van de massa-identificatie valt weg. En veelal werkt de Geest der Massa’s dit proces tegen! Het oplossen van het “ik” is geen zelfstandig doel!’

‘Niet?’

‘Het bestaan van elk “ik” duidt er op, dat er identificatie is met denkbeelden. Dat impliceert een verwrongen gewaarzijn van de manifestaties van het Universele Bewustzijn. Dit wordt niet ervaren zoals het is. Om die reden moet de mens bewust afstand nemen van zijn “ik”. Dát inzicht is nodig in het gehele proces van teruggaan in de Scheppingsstraal. Eerst is het ontwikkelen van het “ik” noodzakelijk, en vervolgens moet de mens er bewust afstand van nemen. En nadat de fase ‘mens’ is doorlopen geldt het ook voor de daarop volgende fases. Dat is de essentie van het de-identificatieproces in onze Scheppingsstraal.’

De Zoeker had dit al diverse keren gehoord en knikte. Meester Negen, die dit zag, ging met een glimlach verder.

‘De menselijke bol van bewustzijn zelf,’ merkte hij als het ware terloops op, ‘is trouwens ook niets meer dan een multi-multidimensionaal bewustzijnsconstruct in de geest van een zeer hoge Entiteit.’

Er viel een stilte, omdat de Zoeker de implicaties van wat er gezegd was niet overzag.

‘Dus ...?’ vroeg hij, toen de stilte hem lang genoeg had geduurd.’

‘Dat houdt in, dat, als de mens ergens mee geïdentificeerd is, dat dan ook de hogere Entiteit geïdentificeerd is.’

‘Ik kan me dat eerlijk gezegd niet voorstellen ...’ mompelde de Zoeker verbaasd.

‘Waarom niet?’ reageerde Meester Negen en hij ging verder: ‘Neem jezelf als voorbeeld. Stel, een aantal bacteriën in je darm vermenigvuldigt zich buitengewoon heftig. Daardoor krijg jij uiteindelijk buikpijn. Op een volstrekt analoge manier bewerkstelligen groepen geïdentificeerde mensen identificaties bij de hogere Entiteit.’

Alleen als er in de bol van bewustzijn geen identificatie meer is, gaat er geen aandacht van de hogere Entiteit meer naar toe. Om de hogere Entiteit te bevrijden van identificatie, moet de lagere Entiteit zich bevrijden. Alleen dan is het mogelijk, zoals ik je eerder zei, voor de mens om op te gaan in iets hogers. Dan bewerkstelligt hij geen bewustzijn beperkende aandacht meer van de hogere Entiteit.

Onze Scheppingsstraal is te beschouwen als een immens proces van toenemende identificatie en de enige Terugweg is die van de-identificatie.

De menselijke Entiteit is in onze Scheppingsstraal de eerste der Entiteiten, waarvan de tijdruimtematerie constructie zodanig is geconstrueerd, dat hij beschikt over het vermogen om tot kennis van het Zelf te komen. Daarom begint het proces van de-identificatie bij de mens.'

Meester Negen dacht een moment na en ging dan verder.

*'De vorige keer zagen we, dat de mens, zoals de gehele schepping, bestaat uit **datgene, wat waarneemt**. Met behulp van de begrippen nul en oneindig schetste ik je een model, waarbinnen de verschillende spirituele invalshoeken convergeren. Eerder werkte ik het proces van de-identificatie met behulp van de bol van bewustzijn voor je uit en ik plaatste die bol in de Scheppingsstraal, nietwaar?'*

'Het is, zoals u zegt!' bevestigde de Zoeker.

'Welnu, het multidimensionale denkbeeld van menstypenummer 5 pakt alle losse fragmenten, die ik je vandaag geschetst hebt, in één overkoepelend denkbeeld en geeft daarmee een model van onze Scheppingsstraal, dat op zijn niveau volkomen helder is en waarvan wij de fragmenten kunnen bevatten.'

'Hoe is het voor mens 6, en 7?'

'Ook zij hebben denkbeelden over onze Scheppingsstraal, maar deze zijn zo complex, dat zelfs fragmenten daarvan door mens nummer 3 niet kunnen worden begrepen. Het proces gaat door. Aan het eind of zo je wilt aan het begin bestaan de denkbeelden, waarmee Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit werkt. Deze gaan ieders begrips- en bevattingsvermogen volkomen te boven. Zij omvatten de gehele schepping!'

De Zoeker overdacht peinzend, wat hij gehoord had.

'Ik kan, wat u zegt, niet helemaal rijmen met wat ik meende, dat u eerder zei. In ieder geval lijkt het niet te passen bij sommige ervaringen van mijzelf. Hoe kan het zijn, dat het in mijn diepste meditaties stil is. Ik bedoel, als ik uw redenering volg, kan het nooit stil zijn, want hoe verfijnd en verborgen achter allerlei identificatielagen dan ook, de onnoemelijke denkbeelden van de hogere Entiteiten vullen het gehele bewustzijn van onze Scheppingsstraal, zoals u in uw figuurtje met concentrische cirkels zojuist hebt geïllustreerd.'

'Het is goed, dat je deze vraag stelt, want juist dankzij deze vraag is het mogelijk om een aantal aspecten, waarover wij het in onze gesprekken gehad hebben, aan elkaar te koppelen. Op de eerste plaats is er je opmerking, dat het stil wordt. Dat effect wordt vaak gememoreerd en is op een bepaalde manier wel juist. Het wordt aanmerkelijk stiller, als het "ik" met al zijn lawaaierige denkbeelden langzaam vervaagt. Die herrie is dan weg en dat levert een geest, die behoorlijk leeg is en daarom als stil wordt ervaren.

Vervolgens je opmerking over de denkbeelden van de hogere Entiteiten. Denkbaar is

inderdaad, dat je terecht komt in het gebied van de 'gaten' tussen de denkbeelden op hogere niveaus. Dan is het echt stil, er zijn ogenschijnlijk geen denkbeelden, een gegeven, wat in contradictie lijkt met mijn verhaal over de Scheppingsstraal en de concentrische cirkels. De contradictie vloeit voor uit het feit, dat jij meent, dat jouw mechanisme in staat is contact te hebben met die hogere denkbeelden. **Dat is niet zo!** Het **lijkt** in diepe meditatie volkomen stil, maar dat komt, omdat ons menselijk mechaniek op geen enkele wijze in staat is om contact te hebben met de denkbeelden, die hoger zijn dan menstype 7. Laat ik een vergelijking maken met geluid. Het frequentiebereik van een mens globaal van 50 tot 20.000 Hertz. Trillingen daaronder of daarboven bestaan wel, maar kunnen door de mens niet worden gehoord. **Omdat zijn oren dat niet kunnen.** Zet een mens in een zaal, waar een aantal geluidsbronnen staan met verschillende frequenties, maar allen boven de 20.000 Hertz en de atmosfeer voelt misschien niet echt aangenaam aan, maar voor zijn gevoel is het er stil! Zo ook is het tijdens diepe meditaties. Het bewustzijn in de aanwezige denkbeelden is om in de vergelijking te blijven te 'hoog' voor de menselijke Entiteit en die Entiteit is zich er dan ook niet van gewaar!'

'Wat betekent dit voor de mens?'

'Daar hebben we het verschillende keren over gehad. De bol van bewustzijn zal moeten opgaan in een bol van hogere orde, een die wel in staat is contact te maken met genoemde denkbeelden.'

'De mens wordt tot een heilige plaats,' zei de Zoeker, verwijzend naar het gesprek, wat ze hierover de vorige bijeenkomst hadden gehad en hij voegde er vrijpostig aan toe: 'Hoe dan ook een bizar gegeven!'

Meester Negen negeerde de ondertoon en ging er serieus op in.

'Ik proef uit je opmerking, dat je, ondanks alles wat ik hier eerder over gezegd heb, toch probeert een bepaalde invulling te geven aan het begrip hogere Entiteit.'

De Zoeker voelde zich meteen ongemakkelijk.

'Het maakt het voor mij tastbaarder,' mompelde hij dan bijna verontschuldigend.

'Dat begrijp ik en hoewel ik je fascinatie voor een mogelijke vorm van hogere Entiteiten begrijp, zou het je duidelijk moeten zijn, dat die vorm niet meer dan een toevalligheid is. De essentie van waar het om gaat op alle niveaus in de Scheppingsstraal is het vermogen om het bewustzijn maximaal te geleiden. Het gehele proces, dat wij als evolutieproces kenschetsen is dus in essentie niets anders dan het proces, waarbij er vormen worden gecreëerd, die steeds minder geïdentificeerd het bewustzijn kunnen geleiden!

Neem de stappen, die uiteindelijk hebben geleid tot de menselijke vorm, de instrumenten waarbinnen wij bestaan. Twee stappen vóór lichamen de mogelijkheden hadden die zij nu hebben, werd het bewustzijn in die instrumenten primair verbruikt voor de instinctfuncties. Dus om adem te halen, te bewegen, voedsel te verteren en dergelijke. Het bewustzijn functioneerde in die vormen niet in denken. Het ademen, verteren, bewegen, groeien en allerlei andere instinctmatige functies eiste alle bewustzijn op. Pas toen deze processen als het ware een grote mate van automatisme hadden verworven, kon de volgende stap worden gemaakt, het werken met emoties. Hiervoor gold hetzelfde als voor het werken met de instincten. De vormen moesten leren omgaan met de

astraliteit en pas toen de emoties welhaast autonoom konden functioneren, kon de volgende stap worden gemaakt, de stap waarin er vormen werden gecreëerd die konden denken.

‘En dat denken is inmiddels ook behoorlijk ontwikkeld,’ meende de Zoeker, ‘want dat gaat inmiddels ook zijn autonome gang.’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘Er is zonder meer sprake van een autonome gang, maar dat is niet de autonomie, waar ik naar refereer. De verschillende stappen in het denken hebben we op de Omwegen doorgenomen. Het begint met het geven van een naam aan de dingen. Elke naamgeving is hoe dan ook altijd arbitrair. Helaas is dat iets dat vaak veronachtzaamd wordt. Naamgevingen brengen mensen echter tot de staat van begrip en die staat wordt altijd nagestreefd...’

‘Waarom,’ viel de Zoeker in, ‘gebruikt u woord veronachtzaamd?’

‘Omdat elke naamgeving in eerste instantie altijd uiterst arbitrair is en dat gegeven wordt vergeten! Gedurende tientallen eeuwen leefde de mens op een ‘plat vlak’, maar hij was tevreden met die platte wereld, omdat die specifieke naamgeving der dingen hem de staat van begrip bracht. Pas sinds het midden van de 15de eeuw leeft hij op een bol. Alweer in de staat van begrip.’

De Zoeker keek verwonderd op.

‘Wilt u hiermee suggereren, dat we over enkele eeuwen misschien op een kegel leven?’

‘Dat zal niet gebeuren,’ lachte Meester Negen, ‘tenminste, als de mens zich blijft identificeren met de huidige naamgeving. Zolang dat het geval, is leven we op een bol, maar daarmee heb ik meteen het kernbegrip geduid: identificatie. Jij stelt, dat het denken zijn autonome gang gaat, maar het betreft de ingebouwde reflex van de menselijke vorm om zich altijd en overal automatisch te vereenzelvigen, te identificeren met de inhoud van denkbeelden. Het bewustzijn ‘stolt’ daarmee in die denkbeelden.

Het denkproces is pas uitontwikkeld als de mens gedeïdentificeerd is en dat is pas mogelijk, als de processen die leiden tot identificatie, volledig zijn doorgrond. Dan kan de vorm denken zonder het bewustzijn te binden en is denken geworden wat nu ademen of het ‘verteren’ van voedsel is. Dan is er sprake van loslaten en kan de stap gemaakt worden naar de volgende vorm, de stap om op te gaan in een hogere Entiteit. Omdat geen van de samenstellende delen in die nieuwe Entiteit identificeert, neemt het vermogen tot gewaarzijn van die Entiteit exponentieel toe! Het zintuig, wat daarvoor wordt gebruikt, kennen wij mensen niet, zomin overigens als de specifieke vorm van die hogere Entiteit. In spirituele geschriften wordt dit opgaan wel geduid met de frase: ‘opgaan in de gemeenschap van de heiligen’. De heiligen, waar naar wordt gerefereerd, zijn zij, die de staat van identificatie achter zich hebben gelaten. Dáárom kunnen zij opgaan! Vervolgens gaan die hogere Entiteiten op in nog hogere Entiteiten en zo gaat dit proces verder tot Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit.’

De Zoeker zweeg geruime tijd en overpeinsde wat hij had gehoord.

‘Als ik u goed begrijp,’ zei hij dan, ‘krijgt de evolutietheorie en dan met name het aspect ‘the survival of the fittest’ in uw benadering wel een heel merkwaardige invulling: het geleiden van het bewustzijn.’

Meester Negen lachte breeduit toen hij antwoordde.

‘Het is precies omgekeerd! De essentie van het proces van de-identificatie in onze Scheppingsstraal is het doen ontstaan van ‘dingen’, instrumenten, ‘lichamen’, kortom ‘vormen’, die telkens meer bewustzijn en onvervormd weten te geleiden. Een bijkomend aspect voor de vormen is, dat zij zich beter weten te handhaven, maar dat is alleen maar een bijkomend aspect en daar gaat het niet om. De evolutietheorie is dus de afgeleide theorie, maar ik stel voor, dat we nu even pauzeren!’

‘Vorige keer,’ begon Meester Negen na een korte pauze, ‘zei ik je toe, dat ik nog terug zou komen op de relatie tussen de Scheppingslagen en hun verhouding tot de wetmatigheden van identificatie en de-identificatie. Het verband zie je geïllustreerd in deze figuur.’

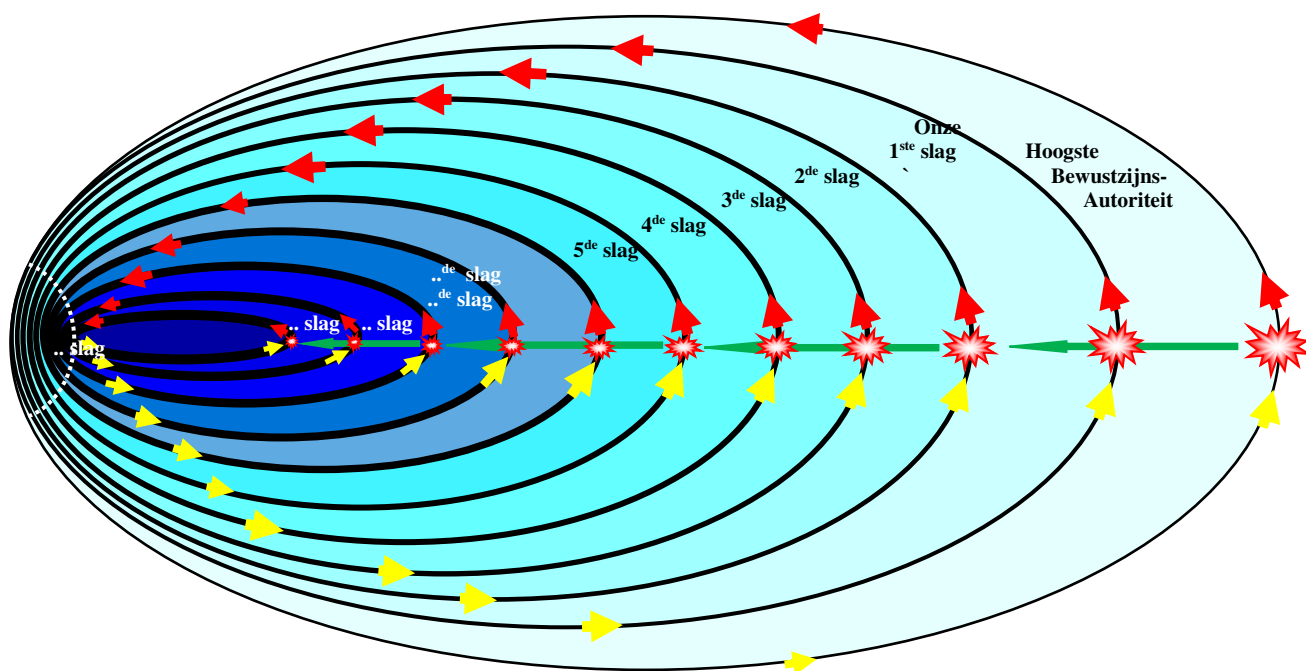

fig.52. De scheppingslagen en de identificatiewetmatigheden (1)

*Ik heb opnieuw geschetst, dat het onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is waar**binnen** de gehele schepping plaatsvindt. In de figuur is deze Autoriteit weergegeven door de buitenste ellips. Het moment van schepping van de verschillende scheppingslagen heb ik weergegeven middels de ‘sterren’ die telkens uiterst rechts van elke ellips getekend zijn. De rode pijlpunten in iedere ellips geven het proces van identificatie **aan binnen de respectievelijke ellipsen**. De groene pijlen daarentegen geven **de richting van de schepping** aan, in de figuur dus van rechts naar links. Helemaal links in de buitenste ellips bevinden zich de items. Deze items, eenmaal*

geschapen, vormen het basismateriaal van waaruit alles in onze Scheppingsstraal opgebouwd is en wordt. In elke Scheppingsslag ontstaan er onnoemelijke aantallen nieuwe combinaties en verbindingen tussen items. Het proces van combineren en verbinden gaat verder en verder, tot op een gegeven moment de wereld de vorm heeft genomen, zoals wij die kennen. Links in de figuur, in het deel, dat door de wit gestippelde lijn is omsloten, is de identificatie van onze Scheppingsstraal het grootst. Ik heb getracht dat visueel te maken. Het is daar het donkerst.

Je zou deze figuur kunnen beschouwen als een soort 'bovenaanzicht' van onze Scheppingsstraal. Je ziet de verschillende scheppingslagen en binnen elke ellips het proces van identificatie -rode pijlen- en de-identificatie -gele pijlen-. Een andere weergave, een soort 'zijaanzicht' van onze Scheppingsstraal heeft de volgende vorm:

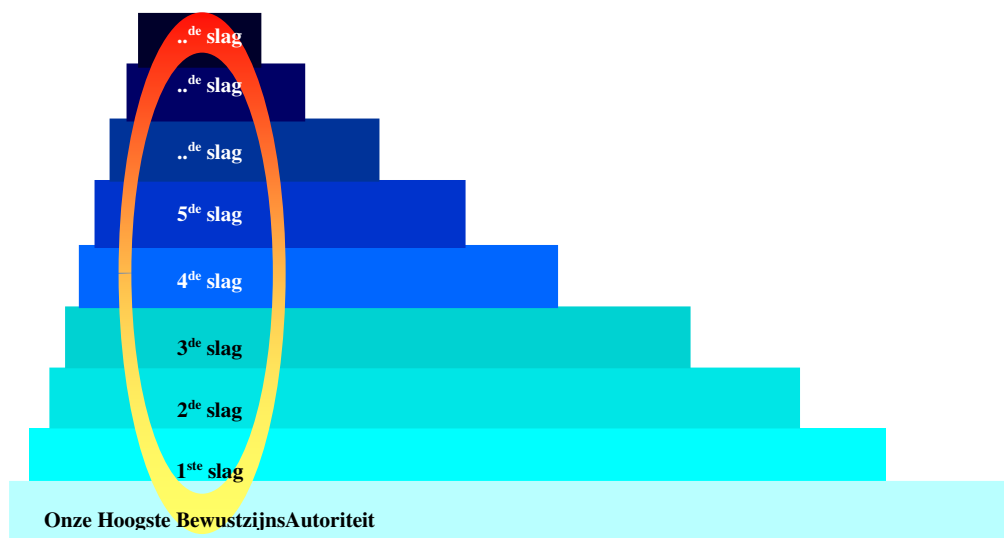

fig.53. De scheppingslagen en de identificatie wetmatigheden (2)

Destijds sprak ik met je over de 'items', de meest simpele gedachteconstructen, die er in onze Scheppingsstraal bestaan.'

'De gedachteconstructen van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit,' mompelde de Zoeker die dat helder voor de geest had en hij voegde er aan toe: 'Binnen onze Scheppingsstraal bestaat er niets, wat kleiner is en hun identificatie is de maximale identificatie die in onze Straal denkbaar is.'

Meester Negen knikte.

'Zij zijn alom het directe verband met Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. **Zij zijn zijn schepping en onveranderbaar.** Met deze items vindt elke verdere vormgeving in de schepping plaats. Die verdere vormgeving geschiedt in de vervolgslagen van de schepping en onder het 'beheer' van wat ik Entiteiten noemde. Het begrip Entiteit is een uiterst abstracte benaming voor -bij iedere Scheppingsslag in grootte afnemende- gebieden/delen/velden/constructen van bewustzijn **mét** zelfbewustzijn, die beschikken over het vermogen tot scheppen. Door middel van/met behulp van die Entiteiten, geeft

Onze BewustzijnsAutoriteit zijn scheppingsproces vorm. Elke Entiteit bestaat zelfstandig, maar is volledig dienstbaar aan Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Zij bewerkstelligen diens wil tot scheppen. Daarom zijn zij zelf geschapen.

De vorige keer toonde ik je een figuur, die de relatie weergaf tussen datgene, wat wij mensen ervaren als 'vorm' en de gedachteconstructen van bijvoorbeeld hogere Entiteiten. Die figuur ligt, dat zal je nu duidelijk zijn, in het verlengde van de twee figuren, die ik zojuist toonde. Tevens geeft die figuur op een geheel andere wijze de essentie aan van de figuur met de concentrische cirkels. Het geeft een beeld van het effect van de genoemde identificatieprocessen en richtingen. Wat de identificatie bewerkstelligt is een bewustzijnsconstruct, dat gaat van nagenoeg volledige identificatie –wat teruggevonden wordt bij de items- tot nagenoeg ongeïdentificeerd, een staat, die de alomvattende multidimensionale denkbeelden van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit beschrijft.

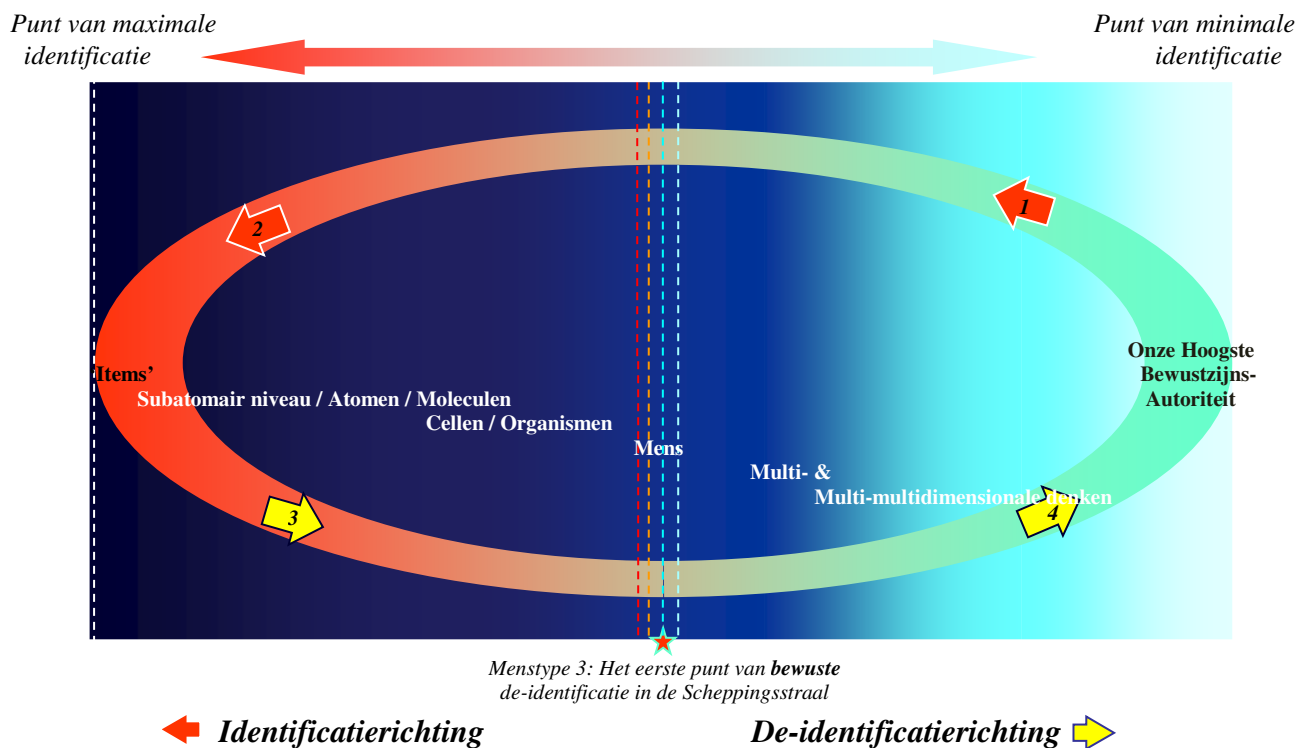

fig.54. De scheppingslagen en de identificatie wetmatigheden (3)

Het is de wens van de Ene om velen te zijn en zo van zichzelf te kunnen genieten. Dat genieten kan slechts als er 'in de velen' zelfbewustzijn is. In de scheppingsstraal is er daarom vanaf het allereerste moment van scheppen een richting, die tegengesteld is aan de identificatierichting, namelijk de de-identificatierichting. Deze gaat van links naar rechts en wordt weergegeven met de gele pijlen. Vanaf het eerste begin, vanaf het scheppen van de items wordt er gewerkt aan vormen, constructies, 'dingen', die

bewustzijn kunnen geleiden en waar zelfbewustzijn mogelijk is. In de schepping is het menselijk lichaam zo'n ding.

Wat je dus ziet is, dat er diverse richtingen in het proces van identificatie te onderscheiden zijn, **maar allen vinden tegelijkertijd plaats!** Zij illustreren daarmee, dat het proces van identificatie zeer multidimensionaal is.'

De Zoeker pakte de verschillende tekeningen en tuurde er geruime tijd naar, maar Meester Negen onderbrak zijn overpeinzingen uiteindelijk.

'Als het al ingewikkeld is om de verschillende figuren **tegelijkertijd** te begrijpen, het beeld wordt nog complexer, omdat je ook de essentie van volgende figuur erbij moet betrekken,' zei hij en legde er een nieuwe figuur bij.

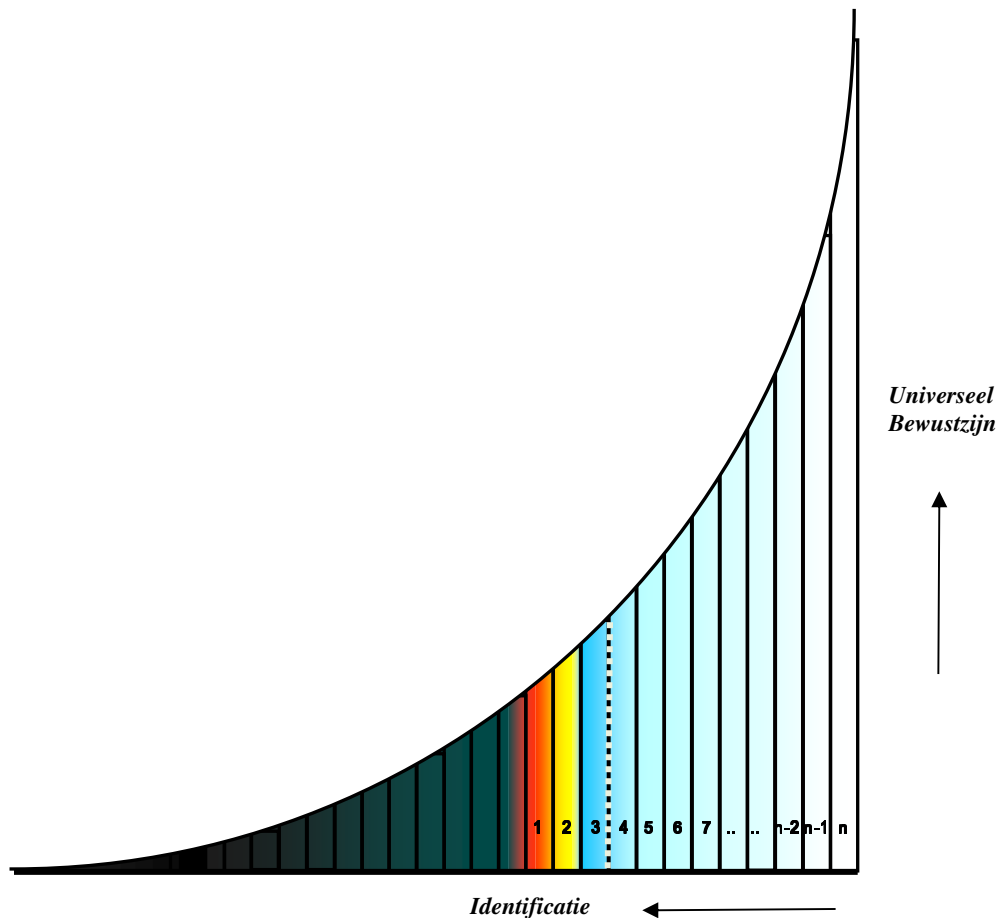

fig.55: De verhouding tussen het Universele Bewustzijn en Identificatie in onze Scheppingsstraal

'Uiteindelijk is alles echter, zeker conceptueel, te bevatten. Er bestaat een eenvoudige wiskundige formulering, waarmee alles, wat ik je vertelde over de relatie tussen het Universele Bewustzijn enerzijds en de identificatiekracht anderzijds **binnen onze Scheppingsstraal**,' Meester Negen beklemtoonde de laatste woorden nadrukkelijk,

'kan worden beschreven.' Al sprekende stapte hij naar de flip-over en schreef daarop het volgende:

$$UB * I = C$$

De Zoeker staarde er enkele momenten naar, maar er daagde geen enkel begrip.

*'Daar staat: **Universeel Bewustzijn** vermenigvuldigt met de mate van **Identificatie** is gelijk aan een **Constante**!'*

De Zoeker hoorde de woorden, maar zweeg denkend.

'Het is allemaal wel erg onvoorstelbaar,' mompelde hij ten slotte.

'Voor wie? Alleen voor degenen, die de controlemiddelen, de criteria dus gebruikt die jij blijkbaar in gedachten hebt. Maar deze zijn uiterst beperkt, dat stelden we al diverse keren vast.'

'Het oogt absurd eenvoudig,' hield de Zoeker aan en hij voegde er aan toe: 'Gegeven hetgeen waarover wij spreken, had ik minstens drieëndertig vellen vol ingewikkelde formuleringen verwacht.'

Meester Negen knikte.

*'Als je het hebt over **de wijze**, waarop de identificatie plaats vindt, heb je aan drieëndertig vellen allesbehalve genoeg. Scheikundige verbindingen bijvoorbeeld vergen op zich al boeken vol met complexe beschrijvingen. Dergelijke beschrijvingen vertegenwoordigen diverse manieren, waarop het Bewustzijn zich identificeert, hoewel dat, daar had ik het ooit over met jou, door de wetenschap toch niet als zodanig wordt beschouwd. En dan heb ik het nog niet eens over allerlei formules binnen natuurkundige en mechanische modellen en meer van dat al. De formulering $UB * I = C$ is de korte notering van de hoogste ordeningswet die bestaat in onze Scheppingsstraal. **Alle** anderen wetten en wetmatigheden op welk gebied dan ook zijn nooit meer dan specifieke uitwerkingen of lokale verdiepingen van deze wet!'*

'Is er ergens een soort wiskundige onderbouwing voor wat u stelt?'

'Die is er niet! En ik acht het niet aannemelijk, dat deze binnen de huidige vijfhoeken van waarheden zal kunnen worden uitgewerkt.'

'Dat maakt die wet zo al niet arbitrair, dan toch nogal axiomatisch,' merkte de Zoeker op. Meester Negen reageerde echter kort.

'Vijfhoeken, ik benadruk dat telkens weer, zijn slechts gebruiksvoorwerpen! De mens in de waak-waak staat kiest voor gebruik ervan, of niet! Voor mij volstaat de vaststelling, dat deze wet op dit moment niet ondersteund wordt door de tegenwoordig frequent gebruikte, gehanteerde toetsingscriteria en bij die vaststelling laat ik het. Ik stel echter voor,' zei hij wijzend naar de tekening, 'dat wij ons verder verdiepen in de figuur.

*De gebogen lijn hierin, die de verhouding tussen Universele Bewustzijn en Identificatie weergeeft, vloeit voort uit de formule, die ik je net noemde. Deze figuur representeert dus de **verhouding** tussen identificatie en Universeel Bewustzijn in onze Scheppingsstraal. Meer niet. De factor tijd speelt in die figuur **géén** rol!'*

De Zoeker ontging de nadruk op het voorlaatste woord niet en hij reageerde er op.

'Waarom meldt u dat laatste zo expliciet?'

*'De eerdere schetsen met betrekking tot onze Scheppingsstraal toonden je het **proces***

van scheppen. Ik illustreerde daarin het proces van steeds verdergaande identificatie. Het woord proces geeft aan, dat er in een bepaalde tijdspanne activiteiten plaatsvinden. Het impliceert het begrip tijd. De figuur die voor ons ligt, moet je beschouwen als een soort 'foto'. Het is al het ware een plattegrond, waarop verschillende herkenbare aspecten zijn gekarakteriseerd. Meer niet.

De verticale as geeft een indicatie van de mate van het Universele Bewustzijn, de horizontale as de mate van identificatie. Je ziet,' Meester Negen wees met zijn vinger naar de tekening, 'dat ik ook de reeks letters en getallen van de verschillende scheppingslagen heb gebruikt, waarmee ik de verschillende scheppingslagen in eerdere figuren weergaf.'

'Ook dezelfde kleuren, zo te zien.'

'In het bijzonder de kleuren zijn van belang. Dat zijn de kleuren die ik gebruikte om de verschillende menstypen te kenschetsen. Je ziet de bekende reeks 1 tot en met 7.'

De Zoeker keek iets langer naar de schets.

'Ik denk, dat ik de essentie van de figuur begrijp. Voor zover ik me kan herinneren heeft u regelmatig een indicatie gegeven van datgene, wat zich in de tekening links van de mens bevindt, maar wat mag ik mij denken bij datgene, wat zich er rechts van bevindt?'

Meester Negen glimlachte.

'Wij hebben het daar inderdaad nauwelijks over gehad. Voornamelijk, omdat wat mij betreft in onze gesprekken het accent altijd lag op het proces van de-identificatie. Vanuit dat perspectief was het gebied, waarop jij doelt, nauwelijks van belang. Links van de mens wordt de relatieve vrijheid van het Universele Bewustzijn steeds geringer. Om het te concretiseren, daar bevindt zich datgene, wat wel wordt gekarakteriseerd als bijvoorbeeld het dierenrijk. Dieren zijn niet in staat om mentaal te ervaren. Het bewustzijn in dieren wordt gebruikt voor instinctmatige functies en tot op zekere hoogte ook voor astrale functies. Daar weer achter is het plantenrijk, waar het bewustzijn uitsluitend gebruikt wordt voor instinctmatige functies. Vervolgens is er het rijk der mineralen. Daarachter bevinden zich het rijk der moleculen, het rijk der atomen, het rijk van de subatomaire deeltjes en de andere rijken, waarvan wij mensen het bestaat niet of nog niet kennen.'

De Zoeker zweeg enige tijd en keek ondertussen denkend naar de figuur.

'Ik heb hier toch enkele vragen over,' zei hij dan. 'Wat kan ik mij denken bij een situatie van volledige identificatie. Hoe ervaart het bewustzijn zichzelf daar? En hoe kan die situatie overgaan in een situatie, waarin er geen volledige identificatie meer is. Wat is er dan gebeurd, dat dit kan plaatsvinden?'

Meester Negen glimlachte.

'De figuur toont onze Scheppingsstraal op een bepaalde manier. De vragen, die je stelt, hangen onderling nauw samen en hangen vervolgens ook weer samen met de aard van onze Scheppingsstraal, waar de Ene velen wilde velen zijn om van zichzelf te kunnen genieten. Zo'n zin legt alles weliswaar uit, maar is dermate abstract, dat er niets operationeels mee wordt verklaard.'

De Zoeker beaamde dat hartsgrondig!

'Ons denken gaat er toch op de gebruikelijke eendimensionale manier mee aan de haal en loopt vervolgens onherroepelijk vast in de Gordiaanse knoop van vragen, waarover

we het al hadden. Essentieel is, dat je de initiële doelstelling voor je ogen houdt. Ten behoeve van die doelstelling is onze Scheppingsstraal geïnitieerd. Binnen deze straal, zeker op ons niveau, hebben we inmiddels een aantal identificatiemechanismen waargenomen en die zijn bijvoorbeeld met behulp van wetenschappelijke formuleringen beschreven. Wij mensen kunnen zowel links, als rechts van ons eigen plaats een aantal wetmatigheden karakteriseren. De kwantummechanica beschrijft bijvoorbeeld identificatiemanifestaties op het atomaire en subatomaire niveau. Zij volstaan echter met het verklaren van manifestaties, die kunnen worden waargenomen en beredeneerd. De oorzaak er achter, de reden die aanzet tot de-identificaties van waaruit de manifestaties ontstaan, wordt in de modellen niet weergegeven, want zij vallen niet binnen het bestek van de gehanteerde modellen.'

'U zegt veel,' mompelde de Zoeker uiteindelijk, 'maar tegelijkertijd is mijn begrip niet toegenomen. Bestaan er überhaupt meer specifieke indicaties over die situatie, die van volledige identificatie?'

'Natuurlijk,' antwoordde Meester Negen tot zijn verrassing, 'maar let wel, het zijn indicaties, meer niet. Wellicht dat zich daar achter ook weer verklarende denkbeelden bevinden, maar tot die denkbeelden heb ik geen toegang.'

'Wat zijn de indicaties die u wel kent?'

Meester Negen wachtte enkele ogenblikken voor hij een kort statement maakte.

'Een van de kenmerken van het punt van Absolute Identificatie in het materiële vlak is bijvoorbeeld het gegeven, dat daar qua temperatuur het absolute Nulpunt bestaat!'

De Zoeker verwachtte meer, maar daar bleef het bij.

'Er is daar een Entiteit, die een temperatuur van $-273,15^{\circ}\text{C}$ heeft?' concludeerde hij.

'Dat is niet wat ik zeg,' zei Meester Negen, terwijl hij zijn hoofd schudde: 'Ik heb het niet over een of andere Entiteit, ik heb het over een materiële manifestatie van het verschijnsel Absolute Identificatie en dat bij Absolute Identificatie de temperatuur van het Absolute Nulpunt heerst. Omgekeerd kun je ook stellen, overal waar de temperatuur $-273,15^{\circ}\text{C}$ bedraagt, is er Absolute Identificatie.'

Hij dacht nogmaals even na en vervolgde dan: 'Een andere, maar volgens mij identieke indicatie is, dat in de situatie van Absolute Identificatie het trillingsgetal gelijk is aan nul! Er is daar sprake van Absolute Fixatie, van Volstreckte Onbeweeglijkheid van Absolute Stilstand van het Universele Bewustzijn!'

'Het is moeilijk voorstelbaar, dat dit Absolute Identificatie is,' reageerde de Zoeker en hij ging weifelend verder: "Ik bedoel, ik wist natuurlijk niet, wat ik me daar bij voor kon stellen, maar dit is radicaal anders, dan ik had verwacht.'

De reactie van Meester Negen beperkte zich tot knikken.

De Zoeker zweeg en beseftte, dat het hem dagen zou kosten om ook maar tot enig verder begrip te komen en de ander hielp hem niet toen hij opmerkte: 'Het is nog complexer, dan je je voorstelt, want de toestand van Absolut Identificatie is dezelfde als die van het Volledig Ongeïdentificeerde Bewustzijn, van volledige de-identificatie.'

'Omdat?' vroeg de Zoeker uiteindelijk. Verbijstering klonk in zijn stem door.

'Ik begrijp je reactie en het klinkt ook bizar; daar ben ik me van gewaar. Maar het antwoord op je vraag is gestoeld op dezelfde redenering, waar wij het de vorige keer over hadden, toen we spraken over de complexe verbanden tussen de situatie Nul,

Oneindig en het Universele Bewustzijn. Heb je dat nog voor de geest?’

‘Uw redenering was zeer abstract en bevond zich zeer ver buiten mijn vijfhoek van waarheden.’ hield de Zoeker af. ‘Het waren zeer ingewikkelde statements.’

*‘Dat is zo,’ bevestigde Meester Negen,’ maar iets anders is niet mogelijk. De situatie van Absolute Identificatie kan ook worden gekenmerkt met de woorden: **Absolute Stilstand**. Merk op, dat ik de nadruk heb gelegd op het eerste begrip en met redenen! Daar, waar iets namelijk wordt gekenschetst met de begrippen **Absolute Stilstand** wordt iets beschreven waarbij **alles voor altijd** hetzelfde is en dat wordt veroorzaakt door het feit dat de dimensies tijd en ruimte als gevolg van de volledige identificatie niet meer kunnen bestaan. Daar bestaat nog slechts een Universele toestand, die gekenmerkt moet worden met het woord **‘is’**. Als een situatie zo gekenmerkt kan worden, impliceert dat, dat zij equivalent is aan de situatie, waar ik de vorige keer uitvoerig op inging. Probeer je nogmaals voor de geest te halen, hoe complex de werking van de begrippen Nul, Oneindig en Universeel Bewustzijn is en herinner je in dit verband ook, wat ik je op de Kleine Omweg reeds zei: Hoe meer bewustzijn, des te minder tijd. Des te kleiner het tijdsbesef. Je zult, als je deze benaderingen gebruikt, ervaren, dat je op eenzelfde punt uitkomt waar we de vorige keer uitkwamen. De situatie, die kan worden beschreven als Absolute Identificatie, impliceert onmiddellijk -en dit is een van de grote mysteriën van de werking van het Universele Bewustzijn- dat er juist door de Absolute Identificatie een situatie ontstaat van volkomen de-identificatie. En vanuit die situatie wordt een nieuwe Scheppingsstraal geïnitieerd.’*

De Zoeker reageerde niet, hoewel hij eigenlijk het liefst had hij gezien, dat Meester Negen de redenering van de vorige keer weer voor hem uit zou spellen. Tegelijkertijd begreep hij, waarom de ander dat naliet. Ook ditmaal zou de redenering hem hooguit enig conceptueel begrip bijbrengen.’

‘Wat zijn we dan opgeschoten?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘We?’ Meester Negen herhaalde het lachend.

‘Iemand, .. iets .. is er überhaupt sprake van voortgang of enige richting? Ik bedoel, wat ik hooguit nog begrijp, is dat we in de Scheppingsstraal eindigen, waar we zijn begonnen, maar ik ben inmiddels het zicht volledig kwijt op het nut van de-identificatie.’ Meester Negen legde een nieuwe figuur neer.

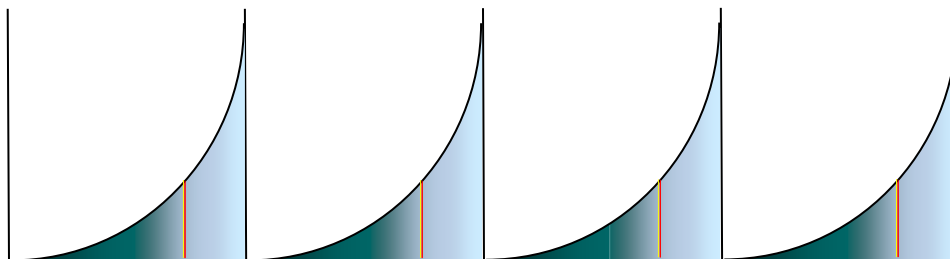

fig.56 Het Universele Bewustzijn en Scheppingsstralen

‘Deze figuur beoogt weer te geven wat ik stel. Je ziet hier dat ik een aantal ‘Scheppingsstralen’ naast elkaar heb getekend. Het eind van de Scheppingsstraal is totale identificatie, maar daarom ook tegelijkertijd totale de-identificatie. Van daaruit wordt een volgende Scheppingsstraal geëmaneerd.’

‘Het lijkt alsof er een factor tijd in deze figuur zit, dus alsof de Scheppingsstralen elkaar in de tijd opvolgen ...?’ aarzelde de Zoeker.

‘Het figuurtje geeft twee aspecten weer, meer niet! Op de eerste plaats is dat, dat elke Scheppingsstraal uniek is. Elke Scheppingsstraal verschilt van alle anderen. Daarnaast geeft het aan dat Scheppingsstralen naast elkaar bestaan. Wat je ziet is als het ware een foto van de situatie in het Universele Bewustzijn. Ik beschrijf het zo, hoewel de frase op zich natuurlijk absurd is. Maar dit is de situatie van het ‘nu’. Je zou op een bepaalde manier ook kunnen zeggen, dat dit een weergave is van de eeuwige staat van het ‘nu’!’

De Zoeker keek de ander aan, vervolgens naar de tekening en schudde uiteindelijk, moedeloos door het hoge abstractie niveau, waarin het gesprek terecht was gekomen, zijn hoofd.

‘Ik zie hier voor mijn gevoel vier identieke stralen,’ mompelde hij uiteindelijk. ‘Middenin zie ik telkens de kleuren, die de mens vertegenwoordigen. Moet ik nu begrijpen, dat de mens in elke Scheppingsstraal optreedt? En als dat zo is, heeft het dan allemaal nog enige zin? Ik bedoel, het gebeurt telkens opnieuw en opnieuw, waarom zou iemand zich nog inspannen om te komen tot de-identificatie als ook volledige identificatie tot het Universele Bewustzijn leidt ...?’

Meester Negen keek de Zoeker vriendelijk aan en zag, hoe de ander worstelde met de begrippen, die hem waren aangereikt, maar wist ook, dat de recht-toe-recht-aan antwoorden, die de ander wilde, niet voor handen waren. Hij pauzeerde daarom even alvorens op de vraag in te gaan.

‘De stralen zijn niet identiek, elke straal is wezenlijk anders dan andere stralen,’ zei hij, ‘ik kom daar zo op terug. Eerst even je vraag over het nut van de-identificeren. Alleen door de-identificatie kunnen de manifestaties van het Universele Bewustzijn ongefilterd worden ervaren. Het punt van volledige de-identificatie in onze Scheppingsstraal is het punt, waar Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zichzelf volledig ervaart in al zijn manifestaties. Dit punt is het punt van het totale inzicht en volledige kennis over alles binnen ‘onze’ Scheppingsstraal! Die situatie is nog ver van ons! Ervaar dat bij jezelf! Zie hoe de identificerend krachten op je inwerken en hoe je er op reageert!’

*Wij mensen kunnen geen enkele notie hebben van de omvang van het bewustzijn dat bij totale de-identificatie nodig is. De enige identificatie, die daar nog bestaat, is de identificatie van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit met diens eigen individualiteit. Die identificatie kan alleen in dát punt **bewust** worden opgegeven. Vervolgens zal het bewustzijn van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit opgaan in het Universele Bewustzijn, dat natuurlijk oneindige malen groter is.’*

De Zoeker zweeg en staarde enigszins glazig voor zich uit, maar Meester Negen negeerde het ditmaal.

‘Ik benadrukte,’ vervolgde hij, ‘zojuist het begrip ‘onze’ straal. Na de totale de-identificatie bestaat deze straal niet meer. Er zijn nog talloze andere

bewustzijnsmanifestaties die zich niet in onze Scheppingsstraal hebben voorgedaan. De Ene wil velen zijn en heeft daartoe andere Stralen geëmaneerd, akkoord?’

De Zoeker grijsde breed. Deed zijn mening er echt toe? Hij realiseerde zich dat hij volstrekt onmachtig was om tot een inhoudelijk oordeel te komen. Hij kon met veel moeite de lijn in de redeneringen van de ander volgen en was absoluut niet in staat om te verifiëren of er überhaupt criteria bestonden om de redeneringen te toetsen, te zien of de verhalen ergens aansluiting bij hadden of wat dan ook. Welke waarde zou zijn oordeel hebben? Hij reageerde niet en tuurde zo geruime tijd zwijgend naar de voorliggende figuur. Uiteindelijk vormde zich langzaam een vraag.

‘Is er überhaupt wel een verschil tussen beide uiteinden van het spectrum? Dus tussen identificatie en de-identificatie?’

‘Het fundamentele verschil is dat de manifestatie die zich bevindt bij het punt van identificatie door het Universele Bewustzijn niet bewust wordt ervaren.’

‘En is dat relevant voor het Universele Bewustzijn?’

Meester Negen keek enkele momenten peizend voor zich uit.

*‘Een trein,’ zei hij dan, ‘komt na een lange reis aan op het station. Voor alle reizigers is dat eenzelfde gegeven. Een aantal reizigers heeft gedut, maar anderen waren wakker tijdens de reis en hebben dingen ervaren, gezien en gehoord. Er is dus toch een verschil op het eindpunt. Zo is het ook met identificatie. De eindsituatie is dezelfde, maar alleen bij de-identificatie is gerealiseerd, wat de oorspronkelijke impuls was: De Ene wilde velen zijn om **zichzelf te ervaren**.’*

‘U hebt dit vaker als zodanig verwoord,’ zei de Zoeker, ‘en ik heb daarom herkenning bij de gebruikte woorden, maar echt inhoudelijk begrip heb ik er niet door gekregen.’

‘Niet in je vijfhoek, dat is ook niet mogelijk. Maar op een punt ver daarbuiten is er meer begrip. Ik stel echter voor, dat we nu dit aspect verder laten rusten en wellicht dat je er thuis nog eens over reflecteert. En wellicht is het nu een goed moment voor de avondmaaltijd.’

‘Wij zijn het eindpunt van de verhandelingen over de Terugweg dicht genaderd.’

Met die opmerking hervatte Meester Negen later die avond het gesprek en hij voegde er aan toe: ‘Maar er resten ons nog een aantal indringende afrondende beschouwingen, die elk zeker enige tijd vragen. Ik stel voor om morgen verder te gaan, dat wil zeggen als dat mogelijk is voor jou.’

‘Wat mij betreft, kan dat zonder probleem,’ reageerde de Zoeker en daarmee was het besloten.

‘Ik wilde toch nog even terugkomen op het Universele Bewustzijn. Dat ligt buiten ons ervaringsvermogen. De essentie ervan kan en zal nooit worden begrepen, maar dichterbij, in onze eigen Scheppingsstraal, kunnen wij wel een zevental kenmerkende aspecten, richtingen of zo je wilt eigenschappen ervan ervaren. Op de Kleine Omweg ging ik op vier van hen in, de creatieve drijfveren, die onze Scheppingsstraal als zodanig hebben doen ontstaan. Ik beschreef hen als: identificatiepotentie, manifestatiepotentie,

gewaarwordingspotentie en richting. Misschien dat je je dit nog herinnert?’
Meester Negen legde, terwijl hij de woorden sprak een tekening neer.

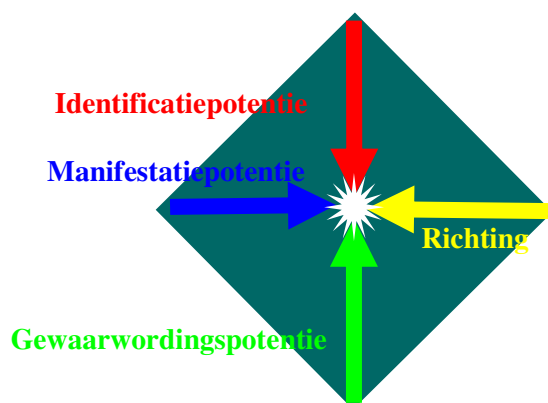

fig.57. Kenmerken van het Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal.

De Zoeker knikte. Hij herinnerde zich de figuur en het bijbehorende verhaal.
‘Goed! Naast deze vier zijn er dus nóg drie kenmerken. De eerste, we hadden het daarnet al over, is de meest abstracte en wordt omschreven als ‘de weg omhoog’. Dit verwijst naar het alom in onze Scheppingsstraal aanwezige streven om te komen tot meer inzicht en begrip. Op een bepaalde manier zou je dit ook kunnen beschouwen als de intrinsieke drang om te komen tot de-identificatie. Naast ‘de weg omhoog’ zijn er de ‘intensiteit’ en de ‘helderheid’ van het bewustzijn. Deze zeven eigenschappen, deze zeven kenmerken of ‘richtingen’, bestaan in elk tijdruimtemateriepunt van onze Scheppingsstraal en kunnen dus worden ervaren.’

‘Ongetwijfeld zal dat zo zijn,’ mompelde de Zoeker met enige aarzeling, ‘maar hoe gebeurt dat? En meer specifiek: Hoe doe ik dat?’

‘Ik begrijp waarom je dat vraagt, maar beter is het om eerst dieper in te gaan op de vraag: ‘Wie kan ze ervaren? Het antwoord op die vraag luidt: door elk “ik” op zijn eigen niveau. Destijds stonden we al stil bij de eerste vier aspecten en het is niet echt zinvol om alles te herhalen. Laat ik mij daarom beperken tot de laatste drie en het volgende figuurtje helpt wellicht.’

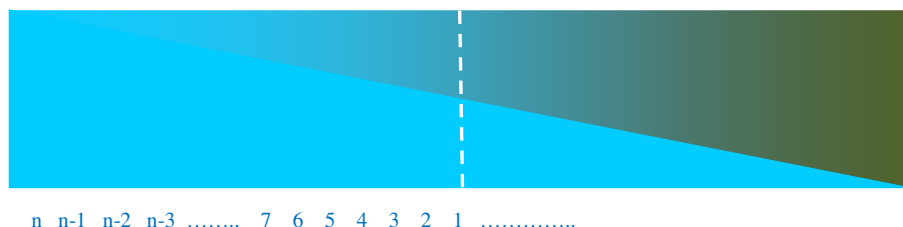

fig.58. Identificatie, intensiteit en helderheid van bewustzijn in de Scheppingsstraal.

Er is een directe, maar omgekeerde relatie tussen intensiteit en helderheid enerzijds en identificatie anderzijds. Dat wil dus zeggen, hoe meer identificatie er is, des te minder intens en des te minder helder het bewustzijn is. De figuur tracht dat verband te illustreren. De nummers onderin komen overeen met de nummers, die ik in de laatste twee figuren gebruikte om de mate van verdichting aan te geven.

*De Scheppingsstraal wordt gekenmerkt door een veelheid van verschillende identificatie-intensiteiten en elke Entiteit maakt deel uit van die veelheid. Elke gecreëerde Entiteit identificeert zich mét de eigen afgescheidenheid. Het proces van scheppen impliceert in onze Scheppingsstraal dus een steeds verdergaande identificatie. Die toenemende identificatie in onze Scheppingsstraal beoogde ik ook weer te geven in de figuur van de concentrische cirkels. Precies in het middelpunt daar is er maximale identificatie. Deze is dus het gevolg van de drang tot scheppen, zoals die door onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit alom in de Scheppingsstraal is gezet. Maar ook in dat punt bestaat en werkt de weg omhoog! Overal in onze Scheppingsstraal zijn dus voorwaarden gecreëerd, opdat Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zich uiteindelijk niet alleen gewaar wordt van zijn manifestaties, **maar daar ook inzicht in heeft.**'*

Meester Negen wees naar het figuurtje en zei: 'Mijdt alles wat -in deze figuur-bewegingen naar rechts maakt. Al dergelijke acties, denkbeelden en gedragingen vertragen je ontwikkeling. Sterker nog, zij brengen je terug naar plaatsen, waar je geweest bent, de plekken van meerdere identificatie.'

'Het Universele Bewustzijn is de Initiator van onze Scheppingsstraal en is daarmee toch in onze gehele Scheppingsstraal aanwezig?' vroeg de Zoeker.

'Dat is zo! Maar het kan zichzelf door de hele hoge identificatie op die plaatsen niet in de schepping ervaren. De eerste mogelijkheid, waarop het Universele Bewustzijn weet kan hebben van het eigen bestaan, is in de figuur op het punt waar de stippellijn is getekend. In onze Scheppingsstraal bevindt zich daar de mens, in andere Stralen bevinden zich Entiteiten, die op die plek over dezelfde mogelijkheden beschikken als de mens, maar dat hoeven en zullen zeer waarschijnlijk geen mensen zijn. Wat wel, daarover is in onze Straal niets bekend en zal ook nooit iets bekend worden.

Die positie is in alle Scheppingsstralen overigens ook het enige punt waar er sprake is van de vrije wil. Bij ons, in menstype nummer 3 is de Scheppingsstraal zo ver uitontwikkeld, dat er op dat punt weet is van het bestaan van het Universele Bewustzijn. Omdat menstype nummer 3 er weet van heeft, heeft hij de mogelijkheid om zich in de figuur zowel naar links te bewegen, de richting van de de-identificatie, als naar rechts te bewegen, de identificatie weer in. Ik zei je, dat de formule luidt $UB * I = C$. In dat specifieke punt, de figuur geeft dat weer, zijn beiden gelijk aan elkaar. Dit is voor ons mensen het belangrijkste punt van de hele grafiek!'

'Waarom?'

*'Rechts van dit punt is de identificatiekracht groter, links van dat punt is de kracht van het Universele Bewustzijn groter, maar precies op dit punt zijn beide krachten gelijk. In dat punt heeft de mens de mogelijkheid om **vrij** te kiezen, omdat geen van beide richtingen daar een overheersende macht over hem uitoefent.'*

'Die keuze 'lijkt mij eenvoudig,' meende de Zoeker.

Meester Negen schudde langzaam het hoofd.

‘Na alles, wat wij hebben besproken misschien wel en wie dat punt in zichzelf bereikt heeft doorziet volledig en volkomen de essentie van loslaten. Maar niet alleen het loslaten van alles wat hem hindert, waar hij last van heeft of wat hem blokkeert in wat hij beschouwt als vooruitgang, maar juist het loslaten van alles, waarop hij vertrouwt, de denkbeelden, die hem hebben geholpen, alles waaraan hij gehecht is, wat hem genoeg doet en vreugde brengt. Dit is het punt, waarop de mens van typennummer 3 typennummer 4 wordt en de fase van de ziel de leiding van het “ik” overneemt.’

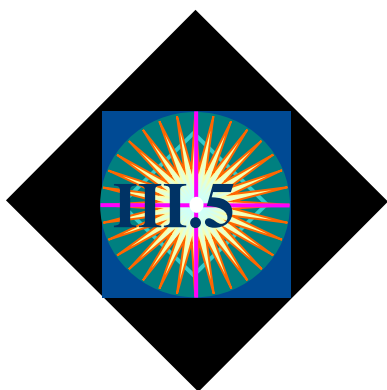
De Zoeker dacht hierover even na.

‘Hoe zit het met de vrije wil van de ziel daarna?’

Meester Negen glimlachte breed.

‘Het begrip ‘vrije wil’ behoort alleen het menstype nummer 3. De lagere typen hebben er geen inhoudelijk begrip van en voor de hogere menstypen is het conceptuele ballast waar zij zich van hebben ontdaan!’

Er leek aan deze woorden niets toe te voegen. De Zoeker reageerde dan ook niet en daarom stelde Meester Negen voor, dat ze de volgende dag verder zou gaan.

Zicht op het ongekende.

‘Wees én ga de weg omhoog!’

‘Bij alles, waar we in onze diverse bijeenkomsten over hebben gesproken,’ begon Meester Negen de volgende dag, ‘zou ik nog een kanttekening willen plaatsen. Want al hetgeen, wat wij bespraken, hoe uitgebreid misschien ook, is nooit meer dan een model van de werkelijkheid. Het is die werkelijkheid absoluut niet zelf.’

‘Het zijn denkbeelden,’ accordeerde de Zoeker spontaan, ‘en denkbeelden zijn altijd slechts virtuele representaties. Dat is waar u op doelt, neem ik aan?’

‘Wat je stelt is terecht, maar het omvat niet alles, waar ik op doel!’

‘Wat ontbreekt er nog?’

‘Er zijn hier twee invalshoeken en de eerste ken je. Denkbeelden vormen de gedachten van de mens! De gedachten van de mens worden aangereikt van buiten. Degene, die denkbeelden aanreikt is, is altijd een Vormer der Gedachten. Alleen als de ontvanger van denkbeelden zich daar volledig van bewust is, en dat vereist een hoge mate van alertheid, kunnen aangereikte denkbeelden helpen om inzicht te verwerven. Dán is het de ontvanger mogelijk om ze te accepteren, zonder over te gaan tot geloven. Aan dit essentiële gegeven wordt zeer vaak voorbij gegaan! De andere invalshoek handelt over een proces, dat nog subtieler is. Ik heb in onze gesprekken een aantal begrippen gebruikt, maar de vraag is of de inhoud van die begrippen duidelijk is, of ze überhaupt wel zinnig gebruikt kunnen worden.’

‘U hebt het over oneindig en nul?’

Meester Negen schudde zijn hoofd.

‘Ik denk nu meer specifiek aan begrippen als de aandacht van het “ik”, de waarnemer, datgene wat waarneemt, het moment ‘nu’, gewaarzijn en Universeel Bewustzijn. Inmiddels zijn dit voor jou begrippen geworden, waar je een bepaalde invulling aan geeft, niet?’

‘Dat is onvermijdelijk! U hebt ze misschien nooit exact gedefinieerd, maar door de setting, waarin u ze gebruikte kon ik toch de essentie ervan destilleren.’

‘Ongetwijfeld en zo werkt het proces, maar laat ik trachten nog duidelijker te maken waar ik aan denk. Neem de vraag der vragen: Wie ben ik? Iemand, die een zekere tijd op het spirituele pad vertoeft, weet, dat het om allerlei –misschien door hem of haar niet volledig begrepen redenen- niet zinvol of juist is om in het bestaan van het “ik” te geloven. Regelmatig wordt immers benadrukt, dat dit “ik” slechts een denkbeeld is. Dat het een illusie is!’

De Zoeker knikte onwillekeurig en Meester Negen ging verder.

‘Toch is dit een complicerende gedachte! Wat gebeurt er bijvoorbeeld, als iemand in een diepe meditatie is verzonken? Er gebeurt iets, er vindt iets plaats, waarvan de mediterende zich bewust is. Maar dat kan niet worden verwoord met de zinsnede: Ik was me bewust van..... Want die zin spoort niet met het gedecreteerde illusoire van het begrip “ik”. Er is echter een oplossing geconstrueerd. Het woord “ik” wordt vermeden en de essentie ervan wordt nu verwoord met het meer abstracte begrip ‘de waarnemer’, die waarneemt, die zich ergens van gewaar is. Als er echter gesproken wordt over een ‘waarnemer’, dan wordt er geduid op iets, een Entiteit, die blijkbaar in staat is om waar te nemen, nietwaar?’

‘Lijkt me een terechte benadering,’ antwoordde de Zoeker.

‘Zonder nu te willen muggenziften, lijkt het me interessant om dieper in te gaan op dat begrip. Zou jij willen stellen, dat het Geheel, het Al een Entiteit is?’

De Zoeker dacht hier kort over na.

‘Ikzelf zou dat zo niet meer formuleren,’ zei hij dan.

‘Waarom niet?’

‘Het begrip Entiteit duidt wat mij betreft op iets wat een aantal dimensies heeft, welke dan ook, maar met eindige afmetingen.’

‘Zo zie ik ook! Noch het aantal dimensies, noch de afmetingen, hoe overweldigend en fascinerend ze ook mogen overkomen, zijn op zich natuurlijk boeiend. Het kenmerk van het begrip Entiteit is, dat het aantal dimensies daarvan eindig is, zoals trouwens ook de afmetingen ervan eindig zijn. Een Entiteit is een afgescheiden iets, en iets, wat afgescheiden is, vertegenwoordigt nooit het geheel, nietwaar?’

‘Logisch gezien is dat niet mogelijk,’ beaamde de Zoeker na enig denken.

‘Goed, houdt dat vast! Dan is er het begrip waarnemen. Dat refereert aan een activiteit, aan de activiteit ‘waarnemen’. Besef je, wat dit impliceert?’

De Zoeker, die niet wist, waar de ander naar vroeg, trok zijn schouders lichtjes op.

*‘Waarnemen is een werkwoord en werkwoorden, we stonden daar bij stil in een van onze allereerste gesprekken, beschrijven activiteiten, die **in de tijd** plaats vinden. Dat betekent dat dit begrip ontleed is aan de tijdruimtematerie wereld, de wereld van het “ik”. De combinatie van beiden betekent in mijn visie dat de zoeker in feite niets is opgeschoten. In plaats van “ik” en ‘werken met mijn aandacht’ worden de veel meer verhullende synoniemen ‘Entiteit’ en ‘waarnemen’ gebruikt.*

Dit nu is ook in spirituele filosofieën onderkend. Het taalgebruik is daar daarom nog verder geüpgraded. Het begrip Entiteit is vervangen door ‘datgene dat gewaar is’! En het begrip tijd is door van het begrip ‘gewaarzijn’ geëlimineerd. Het gewaarworden is tot een ‘staat’ gemaakt door het gebruik van de toevoeging ‘zijn’.

Hoewel de Zoeker nauwlettend had geluisterd, was hij het spoor kwijt.

‘Uw redenering klopt denk ik wel, maar waar moeten we uitkomen? Voor mijn gevoel legt u een eerst de nadruk op het begrip ‘waarnemen’ en relateert u dat daarna. In een vorige bijeenkomst zei ik, dat het statement, waarin gesteld wordt, dat de waarnemer het waargenomene is, me niet echt duidelijk is, maar eerlijk gezegd wordt het er met deze benadering niet beter op!’

Meester Negen knikte. Hij dacht geruime tijd na en liep vervolgens naar de flip-over,

waar hij een eenvoudige schets tekende.

fig.59. Waarnemer en waargenomene

‘Dit is waar we het over hebben. Je ziet hier heel elementair de dualiteit waarnemer-waargenomene geschetst. Links bevindt zich de waarnemer. Rechts ‘iets’, de invulling is voor ons betoog niet belangrijk, dat door die waarnemer wordt waargenomen en dat daarom wordt gekarakteriseerd als ‘het waargenomene’. Het is van belang om ons te realiseren, hoe deze situatie ontstaat. Pas als we daar scherp zicht op hebben, wordt de intentie achter het statement duidelijk.

Deze dualiteit is het gevolg van drie factoren, waar we het eerder uitgebreid over hebben gesproken. De eerste van deze drie is de werking van het denken. Het denkproces, we zagen dat op de Kleine en Grote Omweg, fragmenteert de wereld, waarin de mens bestaat. Alleen door verregaande fragmentatie van de tijdruimtematerie wereld ontstaat er begrip. Ik neem aan, dat je je dit nog herinnert?’ De Zoeker knikte.

‘De tweede factor heeft betrekking op het proces van identificeren, dat overal in onze Scheppingsstraal plaats vindt. En de derde factor tenslotte heeft betrekking op de wijze, waarop het individualiteitsbesef werkt, we stonden daar zojuist bij stil in verband met de afgescheidenheid van een Entiteit. Onder invloed van de gezamenlijke inwerking van deze drie factoren ontstaat er in de mens een ervaring, een gewaarwording, een beleving, die door de mens verwoord kan worden met de frase: ‘Ik ben.’ Akkoord?’

De Zoeker reageerde niet direct. Hij dacht geruime tijd na.

‘Het lijkt mij dat het is zoals u het zegt,’ mompelde hij dan, ‘maar dit is alleen zo als de drie factoren tegelijkertijd inwerken op een mens.’

Meester Negen knikte.

*‘Het woord ‘tegelijkertijd’ is absoluut bepalend! Maar als de drie factoren zo inwerken op een mens hebben we de bron, van waaruit de dualiteit ontspringt. Er is dan immers het besef van de gewaarwording ‘ik ben’, maar tegelijkertijd is er het besef van het bestaan van ‘iets’ dat niet tot dat ‘ik ben’ behoort. Dat laatste wordt door de mens in de ruimste zin van het woord gekarakteriseerd als: dat is! Maar er is in de geschetste situatie een nadrukkelijk verschil tussen deze beiden. Los nu van wat er over gezegd zou kunnen worden, is dat verschil in de beleving in ieder geval voor de betrokken mens reëel. Hij ervaart/is zich ervan gewaar/weet, dat **hij het is**, die iets waarneemt, namelijk het waargenomene, akkoord?’*

Dit deel van het betoog was te volgen en de Zoeker bevestigde het.

‘U stelt hiermee dus eigenlijk, voor zover ik het begrijp, dat in die situatie de waarnemer níet het waargenomene is,’ merkte hij voorzichtig op.

‘Voor die waarnemer is dat in ieder geval niet diens beleving.’ Meester Negen ontweek met zijn reactie een direct antwoord, maar hij vervolgde: ‘De dualiteit wordt door betrokkene als reëel ervaren en dat kan ook niet anders, zoals we net zagen.’

‘Maar eigenlijk is het een illusie. Zoals alles dat is!’ zei de Zoeker weifelend.

*‘Het statement ‘alles is illusie’ is een krachtig statement, maar laten we even stil staan om te bezien, wat er gebeurt, als het wordt gebruikt. Dit statement negeert of ontkent of overruled voor degene, die het onderschrijft, elke dualiteit, die er tussen een waarnemer en het waargenomene zou bestaan’. Want degene, die stelt, dat alles illusie is, houdt daarmee voor zichzelf de gedachte ‘alles is één’ probleemloos overeind. Er is immers slechts **de illusie** van afgescheidenheid.’*

De Zoeker peinsde enige tijd en schudde dan ontevreden zijn hoofd.

‘Uw redenering klopt, voor zover ik dat na kan gaan op conceptueel niveau, maar het heeft voor mij veel weg van een subtiel woordenspel.’

‘Dat lijkt! De verwarring bij het hanteren van de genoemde begrippen vloeit direct voort uit drie verschillende oorzaken. Op de eerste plaats zijn de begrippen, die in de verschillende statements gehanteerd worden, zelden scherp omschreven. Dat alleen al leidt onvermijdelijk tot interpretatieverschillen. Op de tweede plaats worden ze zowel gebruikt door menstype 3, als door de hogere menstypen. Als de hogere menstypen ze gebruiken, is hun betekenis multidimensionaal, voor menstype 3 is de betekenis hooguit méérdimensionaal. Willen we de kern van de verschillende statements benaderen, dan zullen we deze aspecten zorgvuldig in beschouwing moeten nemen.’

De Zoeker grijnsde enigszins machteloos.

‘Inhoudelijk spoort dit met uw eerdere opmerkingen hierover, maar het maakt nog steeds niet duidelijk of de waarnemer nu echt het waargenomene is of niet.’

*‘Uiteindelijk,’ reageerde Meester Negen cryptisch, ‘is dat absoluut de situatie,’ **maar het is nooit vanzelfsprekend!** Het gebeurt niet vanzelf!’*

Hij liep naar de flip-over en tekende daar verder aan de schets. De Zoeker zag een figuur ontstaan en herkende een aantal elementen, maar wachtte verdere uitleg af.

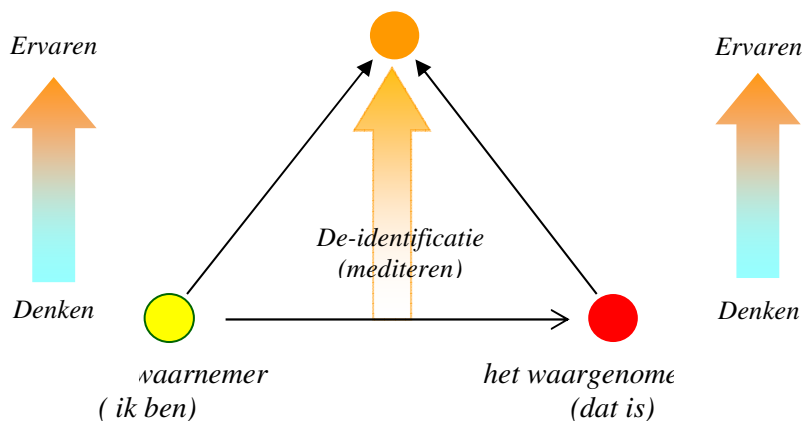

fig.60. Waarnemer en waargenomene is één (1)
(in de bol van bewustzijn)

‘De situatie waarin de waarnemer en het waargenomene één zijn,’ zei Meester Negen en hij wees naar de top van de driehoek in de figuur, ‘bestaat hier, maar is alles behalve vanzelfsprekendheid, zoals ik al zei. Feitelijk is die situatie pas mogelijk, nadat het proces van de-identificatie in de bol van bewustzijn heeft plaatsgevonden.

Zowel de waarnemer als het waargenomene ontstaan, zijn het gevolg van de werking van het denkproces. Middels zijn denken tracht de mens de wereld te begrijpen en om tot begrip te kunnen komen heeft de mens zijn wereld opgedeeld in ‘te bevatten fragmenten’, de talloze denkbeelden. Op deze wijze is de virtuele wereld van denkbeelden gebouwd. De aandacht van de mens verblijft in die wereld en het in de mens aanwezige bewustzijn komt tot stilstand, stolt in die denkbeelden. We stonden in talloze bijeenkomsten stil bij dit proces van identificatie.

*De onderste lijn van de driehoek in de figuur geeft de identificatie weer. Als er in een mens sprake is van identificatie, is de statement ‘de waarnemer is het waargenomene’ voor die mens apert onjuist! En daarmee heb je de derde en zeer complicerende oorzaak, die verwarring bij de gehanteerde begrippen bewerkstelligt. Hoewel de woorden iets universeels weer lijken te geven, **gelden zij per saldo altijd slechts maar voor één mens.** Met andere woorden, als er sprake is van het gegeven, dat de waarnemer het waargenomene is, dan is dat de karakterisering van de innerlijk staat van die mens, die het proces van de-identificatie heeft doorlopen. Bij alle andere mensen is het statement onjuist!’*

Meester Negen zweeg enige tijd en keek daarbij de Zoeker indringend aan om daarmee de ernst van zijn woorden te benadrukken.

‘Het kernwoord,’ ging hij dan verder, ‘is dus identificatie. Waar er identificatie is, is de mens verzonken in zijn virtuele wereld en in die wereld bestaan de waarnemer en het waargenomene náást elkaar! Je ziet in de figuur, dat middenin de driehoek een naar boven gerichte pijl is getekend. Deze pijl geeft de processen van de-identificatie en meditatie aan. Je weet, dat door die processen de identificerende kracht van denkbeelden afneemt, we stonden daar vaak en uitvoerig bij stil. Dat afnemen van de identificatiekracht is weergegeven door de schuine lijnen van de driehoek. Zij illustreren in de figuur letterlijk, dat de afstand tussen de waarnemer en het waargenomene kleiner wordt, akkoord?’

De Zoeker bekeek met een schuin oog naar de figuur en knikte dan. Het betoog was nog gemakkelijk te volgen.

‘Naast de driehoek heb ik twee pijlen getekend, die een indicatie geven van het geleidelijk veranderen van het proces van gewaarworden in de mens. Onderin is er sprake van het eendimensionale denken van de waak-slaap. Bovenin is het accent verschoven en gebruik ik het woord ‘ervaren’. Het denken is daar minimaal geworden. Daarom ook kan het onderscheid tussen het waargenomene en de waarnemer in die mens verdwijnen. De staat van die mens zou gekenschetst kunnen worden met behulp van het begrip gewaarzijn. Wat de driehoek dus weergeeft is, dat bij die mens, die het proces van de-identificatie door is gegaan, de situatie ontstaat, dat de waarnemer en het waargenomene één zijn.’

De Zoeker keek nu nadrukkelijker naar de schets en trachtte hetgeen hij gehoord had

te verwerken. Wat er gesteld was, bleek achteraf, zo vaker het geval was, niet ingewikkeld. Omdat hij nu ook inzag, waaruit zijn eerdere verwarring omtrent de begrippen van afkomstig was, knikte hij uiteindelijk.

‘Je hebt nu zicht op de situatie in het bovenste punt van de driehoek?’ wilde Meester Negen weten.

De Zoeker kon een grijns niet onderdrukken.

‘Conceptueel bevat ik het nu, denk ik.’

‘Dat is aannemelijk!’ reageerde Meester Negen neutraal, ‘maar besef je ook wat het inhoudt?’

De Zoeker probeerde in te vullen waar de ander aan refereerde, maar vergeefs, hij vond geen houvast.

‘Het is het punt van Bevrijding van het “ik”,’ probeerde hij, ‘het punt van Realisatie! De mens in dat punt denkt meerdimensionaal?’ Het was meer een vraag dan een statement.

‘De mens in dat punt is inderdaad bevrijd van het dwangmatige denken van zijn “ik”. Daarom is er zeker sprake van bevrijding. Maar dat is niet waar ik naar vroeg. En overigens is het niet zo, dat de bevrijding van het “ik” automatisch inhoudt, dat de mens dus meerdimensionaal denkt. Dat is een onjuiste opvatting! De mens, die bevrijd is van zijn “ik”, kán, let wel, ik gebruik met nadruk het woord kan, beginnen aan het proces van het meerdimensionale denken. Dat meerdimensionale denken is echter niet iets wat automatisch gaat. Alles, wat in onze Scheppingsstraal automatisch gaat, je zou dat inmiddels kunnen weten, volgt de weg van de minste weerstand. Dat is de weg van de identificatie! De mens, die bevrijd is van zijn “ik”, zal zich moeten inspannen om zijn vermogen tot meerdimensionaal denken te gaan ontplooiën! Alleen dán ontstaat er inzicht, begrip in datgene, dat wordt waargenomen. Anders is er een situatie van gewaarzijn zonder inzicht en dat staat weer haaks op de ‘wet omhoog’, die beschrijft, dat steeds naar het hoogst mogelijke inzicht wordt gezocht! Het bovenste punt van de driehoek geeft daarom een actieve staat van alertheid weer, náást de op een enigerlei wijze van denken!’

De Zoeker had de laatste zin met toenemende verbazing aangehoord.

‘U stelt dat er gedacht blijft worden,’ mompelde hij enigszins verbluft en hij voegde er nadenkend aan toe, ‘dit wijkt wel erg af van wat ik hier ooit van gehoord of begrepen heb.’

‘Het loskomen van het “ik”, het loskomen dus van de wijze van denken van menstypen 1, 2 en 3 wordt beschreven en ervaren als bevrijding en daarom gezien en beschreven als eindpunt, als het hoogst mogelijk haalbare voor de mens. Maar, en dit in volstrekte tegenstelling tot wat er gemeenlijk wordt aangenomen, dit is **niet** het eindpunt!’

Meester Negen keek de Zoeker zo strak aan dat dit hem onbehaaglijk werd. ‘Wie **passief** in de staat van gewaarzijn blijft,’ ging hij daarom verder, ‘verwerft namelijk geen inzicht meer! De mens moet zich er toe zetten om meer inzicht te verwerven. Overigens is het meerdimensionale denken nauwelijks vergelijkbaar met het denken van het “ik”. Het wordt ook wel beschreven als het hogere denken, hoewel dat woord op zich nauwelijks iets verduidelijkt. In de top van de driehoek, daar waar de

waarnemer één is met het waargenomene, is er sprake **zowel** van een waarnemer **als** van het waargenomene. Met andere woorden de waarnemer houdt in dat punt niet op te bestaan! Dat kan trouwens ook niet, zoals je misschien uit de eerdere toelichtingen met betrekking tot het “ik”-besef in onze Scheppingsstraal zelf zou hebben kunnen destilleren.’

De Zoeker dacht een moment na schudde dan met een zwakke grijns zijn hoofd en Meester Negen begreep, dat verdere uitleg nodig was.

‘Wij stelden gisteren vast, denk aan de figuren met de concentrische cirkels, dat er binnen onze Scheppingsstraal op alle niveaus van verdichting van het bewustzijn er een individualiteitsbesef bestaat. Uiteindelijk is elk besef van individualiteit het door de talloze identificaties omfloerste individualiteitsbesef van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Daarnaast beschrijft de ‘weg omhoog’, dat elke waarnemer uiteindelijk zal moeten ervaren mét begrip/inzicht/kennis. Er is dus altijd enigerlei vorm van denken, hoe dat ook wordt genoemd, op alle niveaus!’

Meester Negen liep naar de flip-over en breidde de schets nogmaals uit.

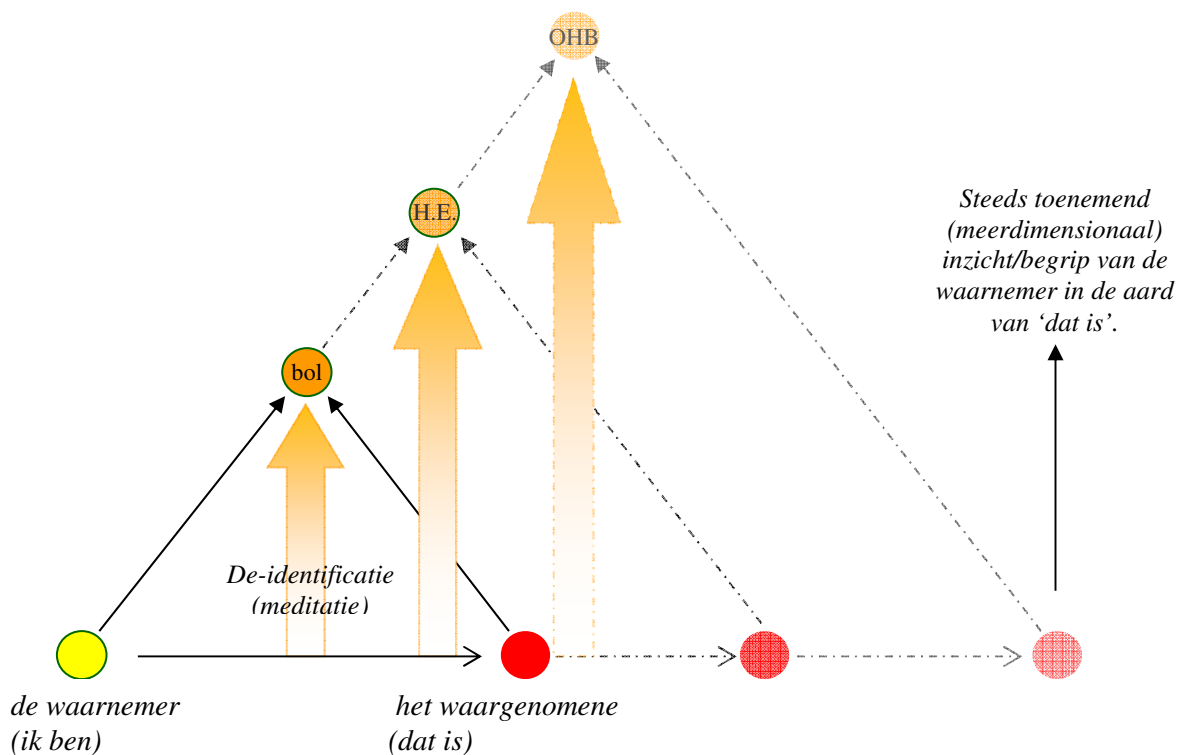

fig. 61. Waarnemer en waargenomene is één (2)
(in de Scheppingsstraal)

‘In deze figuur zie je het proces gestileerd weergegeven, zoals zich dat in onze Scheppingsstraal zal afwickelen. Steeds verder en verder zal het proces van de-

identificatie plaatsvinden en op een steeds hoger niveau in de Scheppingsstraal zal er een proces van eenwording plaatsvinden tussen de waarnemer en het waargenomene. Met andere woorden, de harde tegenstellingen die de identificaties op welk niveau dan ook steeds weer bewerkstelligen, zullen telkens opnieuw worden beslecht.

Voor mens nummer 3 betekent de frase, de waarnemer en het waargenomene zijn één, dat er afstand is genomen in die mens van menstype 3. De ervaringswereld van menstype 4 ligt voor hem open. Vervolgens die van menstype 5 en zo verder, tot de bol van bewustzijn het eindstadium heeft bereikt. De bol gaat dan over in een Hogere Entiteit, in de figuur weergegeven als H.E.. Maar vervolgens gaat het proces van de-identificatie en meerdimensionaal denken door, tot het eindpunt is bereikt. Dan is Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit één met zijn schepping. Dan is de Waarnemer zijn Schepping! Hij begrijpt zijn Schepping volledig met een multi-multidimensionaal denkbeeld, waarvan de omvang en complexiteit zo immens en onvoorstelbaar is, dat wij mensen daar geen enkel idee van hebben. Dan is er geen verschil meer tussen de echte en de virtuele wereld en identificatie is dan niet meer mogelijk, noch nodig.'

De Zoeker staarde geruime tijd met een peinzende blik naar de tekening. Hij probeerde te bevatten wat er gezegd was. Hoewel de uitleg op zich niet ingewikkeld was en niet echt veel leek af te wijken van wat Meester Negen in dit verband eerder over de begrippen waarnemer en waargenomene had gezegd, kreeg hij in zijn geest het beeld niet rond. Overigens zonder precies te weten wat er aan zou kunnen ontbreken.

'Is er in een dergelijke staat nog sprake van tijd?' vroeg hij uiteindelijk daarom dan maar en hij voegde er verduidelijkend aan toe: 'Kan die daar nog bestaan of is alles één en in het moment 'nu?'

Meester Negen dacht geruime tijd na en schudde uiteindelijk zijn hoofd.

'Je stelt meerdere zeer substantiële vragen in één zin, die allen een antwoord hebben. Verdiepen we ons eerst nog eens in het bijzondere verschijnsel tijd op zich. Door een steeds verdergaand proces van identificatie in de Scheppingsstraal is tijdruimtematerie wereld, zoals wij die waarnemen, ontstaan. Identificatie impliceert op een bepaalde wijze het 'verdichten' van bewustzijn. Het ontstaan en de gewaarwording van tijd vloeit direct voort uit die verdichting, want de oneindige snelheid van het Universele Bewustzijn neemt door/in verdichting af. Tijdens een van onze gesprekken op de Kleine Omweg stelden we vervolgens ook vast, dat tijd op een bepaalde manier omgekeerd evenredig is met de omvang van het bewustzijn van een Entiteit. Ik gebruikte toen het voorbeeld van een mozaïek om dat te illustreren, zoals je je misschien herinnert.'

De Zoeker wist dat nog.

'Het bestaan van tijd,' vervolgde Meester Negen, 'heeft een effect op de mogelijkheid tot gewaarzijn in de Scheppingsstraal. Voor de menselijke Entiteit is de bol van bewustzijn de waarnemer. Het 'instrument', waarmee de bol in de tijdruimtematerie wereld bestaat, is het lichaam. Hetzelfde geldt voor de andere Entiteiten in de Scheppingsstraal. Alle 'instrumenten' bestaan in een omgeving, die door tijd wordt gedomineerd en zijn

onderhevig aan het verschijnsel tijd. Een van de meest bruikbare beschrijvingen van de essentie van tijd is: **Tijd is het ervaren verschil tussen het denkbeeld, wat een waarnemer zich over het waargenomene vormt en datgene, wat dat waargenomene is!** Hierin zie je twee bepalende elementen. Als eerste is er **de werkelijk aard of staat** van hetgeen er door de waarnemer is waargenomen en vervolgens is **er het dénkbeeld**, dat de waarnemer zich over het waargenomene heeft gevormd.'

'Voor mijn gevoel wijst u naar het verschil tussen de werkelijke en de virtuele wereld.'
Meester Negen schudde het hoofd.

'Ik begrijp, waarom je denkt dit zo te kunnen concluderen, maar ditmaal ligt het accent van wat ik beoog niet op een of ander **bestáánd** verschil. Ik wijs naar het **effect**, wat het bestáán van een verschil op zich veroorzaakt en beklemtoon, dat juist, omdat het verschil er is, dit bij een waarnemer bewerkstelt, dat die tijd ervaart.'

De Zoeker zweeg enige tijd. Hij dacht zorgvuldig na over wat hij gehoord had. Heel langzaam begon de essentie van wat de ander had verteld tot hem door te dringen.

'Ik breng je in herinnering,' ging Meester Negen verder, 'dat behalve voor Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit voor elke Entiteit in onze Scheppingsstraal op welk niveau deze zich ook moge bevinden geldt, dat deze nooit volledig de werkelijke aard, de diepste essentie van wat wordt waargenomen met behulp van een denkbeeld zal kunnen omvatten! Entiteiten beschikken daartoe niet over de vereiste vermogens. Hun bewustzijn is eenvoudigweg onvoldoende groot. De verschillen, waarover ik in dit verband spreek, ontstaan dus overal! Dat is onvermijdelijk zo. En als direct gevolg hiervan wordt er dus overal in onze Scheppingsstraal tijd ervaren. Hoewel,' voegde hij er enigszins cryptisch aan toe, 'het je wellicht duidelijk zal zijn, dat het tijdsbesef per scheppingslag verschilt.'

De Zoeker schudde zijn hoofd.

'Dat is misschien op zich duidelijk, maar eerlijk gezegd heb ik er geen idee van waarom dat zo zou moeten zijn.'

'Het besef van tijd is per scheppingsniveau en daarmee dus per Entiteit verschillend. Er bestaat een eenvoudige wiskundige formulering, die voor het denken op alle verschillende niveaus in de Scheppingsstraal de afstand tussen het denkbeeld van de waarnemer en de essentie van het waargenomene in het 'nu' weergeeft.'

Meester Negen stapte naar de flip-over en schreef daar:

$$A = I / N_q$$

'In deze formule staat de letter 'A' voor de afstand tussen het denkbeeld van de waarnemer en de essentie van het waargenomene, zoals die is in het moment 'nu'. De letter 'N' staat voor het aantal dimensies, waarmee een Entiteit, in dit geval op het niet nader gedefinieerde niveau 'q', maximaal tegelijk kan denken.'

'Met die index 'q' geeft u een indicatie van het niveau van de Entiteit,' mompelde de Zoeker, die bekend was met deze vorm van notatie en Meester Negen knikte.

'Hoe meer dimensies in het 'nu' een Entiteit **gelijktijdig** weet te gebruiken, des te dichter nadert het denkbeeld, dat hij/zij zich over het waargenomene vormt, de essentie van dat waargenomene, want des te kleiner is het verschil tussen beiden, des te kleiner is hun

afstand. Dát is wat de formule weergeeft.'

'Wat betekent het, als ik deze formule op de mens los laat?'

'De mens?' vroeg Meester Negen ogenschijnlijk verbaasd, maar dan voegde hij er glimlachend aan toe: 'Er is namelijk een groot verschil tussen de verschillende menstypenummers. Voor menstype 1, 2 en 3 is de formule heel duidelijk. Daar is de afstand gelijk aan '1'. Deze menstypen kunnen slechts met/in één dimensie tegelijk denken. De formule laat de uitkomst zien: $A = 1 / 1 = 1$. Hun afstand is dus '1'.'

De Zoeker begon de essentie aan te voelen, hoewel er vragen bleven.

'Die '1', wat houdt dat in? Waaraan moet ik denken? Een meter, seconde, liter ...?'

'Denk niet aan die meeteenheden, want zij spelen volstrekt geen rol in deze formule. Zij zijn namelijk uitgesproken ééndimensionaal en de afstand tot het 'nu', waar ik het over heb, is, dat zou je kunnen begrijpen, een uiterst multi-multidimensionaal gegeven. Je kunt dat trouwens altijd bij jezelf ervaren! Neem je eigen situatie scherp waar en ervaar dan de dunne sluier, die je vrijwel altijd kunt bemerken tussen wat jezelf bent en de essentie der dingen. Die sluier, die zich telkens op een ander gebied kan manifesteren, dát is de afstand, waar ik over spreek en die afstand is '1.' Later, als je de toegang tot het meerdimensionale denken heb gevonden, zal je ervaren, dat die afstand kleiner wordt. En naarmate je verder de-identificeert, neemt die afstand verder af. Dat is wat de formule beschrijft, meer niet, maar daarmee heb je wederom een indicatie van het belang van de-identificatie!'

'Bij de hogere menstypen is de afstand in ieder geval kleiner dan '1', merkte de Zoeker op. 'Hun N is groter dan 1. Zij benaderen de essentie meer en hebben minder last van verstoring door de tijdservaring. Zij zitten dus dicht bij het moment 'nu'!'

Meester Negen schudde glimlachend met het hoofd.

*'Je maakt twee statements in je zin. Op een bepaalde manier is het juist om te stellen, dat zij dicht bij het 'nu' zitten, maar waarschijnlijk toch op een heel andere manier dan je op dit moment veronderstelt, omdat we dit 'zitten' in het 'nu' niet echt nauwkeurig hebben benaderd. Ik kom daar straks dan ook nog op terug. Overigens bevinden de hogere menstypen zich niet wetmatig dicht bij het 'nu', omdat zij in/met meerdere dimensies tegelijk **kúnnen** denken. Alleen als ze dat daadwerkelijk **doen**, is de afstand kleiner.'*

Deze opmerking was zo merkwaardig, dat de Zoeker hem niet kon plaatsen.

'Waarom zouden ze dat niet altijd doen?' vroeg hij daarom.

'Als ze geïdentificeerd zijn, al dan niet bewust, neemt het aantal dimensies, waarmee ze denken af. Dat geldt voor alle Entiteiten op welk niveau dan ook. Zoals de formule weergeeft, neemt dan ook hun afstand tot het 'nu' toe!'

De Zoeker staarde peinzende naar de formule op flip-over.

'Destijds,' zei hij dan, 'toen u het verschijnsel macht uitwerkte, kwalificeerde ik dat enigszins ironisch als spirituele mechanica! Welnu, dit is spirituele wiskunde! Maar uw intentie is me duidelijk. Als het aantal dimensies gelijk is aan oneindig, dan is de afstand tot het 'nu' gelijk aan '0'. Moet ik begrijpen dat dit de situatie van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit is?'

Meester Negen schudde echter zijn hoofd.

'Ik ben blij, dat je dit zo expliciet vraagt. Zoals je uit vorige bijeenkomsten wellicht nog

weet, is het aantal dimensies, waarmee/waarin Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit kán denken onvoorstelbaar groot, maar dat aantal is niet oneindig! En dat houdt bijgevolg in dat diens afstand tot het 'nu' **nagenoeg** gelijk is aan '0'. Maar er rest een spoor van identificatie, namelijk het zelfbewustzijn. Met andere woorden, het bewustzijn van afgescheidenheid, het bewustzijn van een eigen bestaan. Pas als ook daarvan is gede-identificeerd, als dat dus is verdwenen is Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit volledig in het 'nu'. En overigens verdwijnt op datzelfde moment dit 'nu'.'

'Waarom zou dat zijn?'

'Omdat dan aan het doel van de Scheppingsstraal is voldaan en deze, met alle samenstellende componenten, waarvan de tijd er een is, oplost en verdwijnt als zodanig.'

De Zoeker dacht diep na voor hij reageerde.

'Hoe is het, als een mens **niet** denkt? Dan is volgens mij het aantal dimensies, waarin gedacht wordt gelijk aan '0' en uit de formule volgt dan logischerwijs, dat dan de afstand tot het 'nu' oneindig zou zijn. Dit is volkomen tegengesteld aan alles wat ik in dit verband hier over gelezen en gehoord heb, dat wil zeggen, voor zover ik het begrepen heb natuurlijk.'

Meester Negen glimlachte hoofdschuddend.

'Hoe kan enig mens weten, dat hij of zij niet denkt? Dat is op zich al een uiterst boeiende vraag, maar stel, dat deze situatie inderdaad voorkomt, dan kan de formule niet worden gebruikt! Want, en daar begon ik mee, de formule beschrijft de afstand, die er is tussen een waarnemer en het waargenomene **in geval er gedacht wordt!** Hoe of wat is de situatie, waar niet gedacht wordt? Om te beginnen is daar geen begrip en daarmee is er dus geen besef van een waarnemer. Evenmin als van het waargenomene en als dat het geval is, is er geen sprake van een mogelijke afstand. Er is geen begrip, want er is geen denken....'

De Zoeker zweeg en tuurde peinzend voor zich uit.

'Uit wat ik uit nogal wat spirituele teksten meen te moeten begrijpen,' wierp hij dan aarzelend tegen, 'is dat juist deze situatie moet worden gezien als de staat van het één zijn! Alle onderscheid is vervallen. Verdwenen, vervaagd, want er is nergens nog een spoor van identificatie.'

'Er bestaan in het spirituele veld over veel zaken veel beschrijvingen. Naarmate een beschrijving vaker wordt herhaald, verwerft deze een vast plek in de vijfhoek van de spirituele Geest der Massa's. Het gehalte aan 'essentie' neemt daarmee toe en de beschrijving neigt er toe om in de gedachten van "ikken" tot WAARHEID te worden. Tot een soort onbetwiste zekerheid en het gevolg is, dat het falsificeren van die 'essentie' steeds meer nagelaten wordt, omdat het immers waar is! Dit is een subtiele valkuil. Wie hier niet alert op is staat stil op de weg omhoog, lijkt mij.'

De Zoeker had niet de behoefte het gestelde te ontkennen, maar had voor zijn gevoel geen antwoord gekregen.

'Zoals u het zegt komt het als juist over,' begon hij voorzichtig, 'maar,' voegde hij er aan toe, 'is dit nu de staat van één zijn of niet?'

‘Wie kan er van zo’n situatie weet hebben als daar noch waarnemer, noch het waargenomene worden herkend of onderscheiden? Wie kan daar universele uitspraken over doen?’

‘Dus ik moet begrijpen dat dit niet de situatie van het één zijn is?’

‘De staat waarover je spreekt ken ik niet en wat ik stel is dat niemand die staat kan kennen! Juist omdat, zoals je zelf zegt, daar geen denken is! En als dat de situatie zou zijn, waar moet de kennis omtrent die staat dan vandaan komen?’

De Zoeker realiseerde zich het paradoxale van het gestelde, maar was nog steeds niet tevreden met de gegeven reactie.

‘Het is een ‘zijnservaring’,’ monkelde hij.

‘Zo wordt het gebracht, maar daar bestaat dus nimmer een getuige van! Dus alles wat hierover aan kennis wordt geformuleerd en uitgedragen is hoe dan ook achteraf of vooraf uitgedacht. Het behoort daarmee tot het gebied van het denken en heeft bijgevolg eenzelfde waarde als al hetgeen uit dat gebied afkomstig is. Als er niet gedacht wordt, vervalt natuurlijk de beklemmende gevangenis van het “ik”, maar tegelijkertijd valt de mogelijkheid tot begrip weg. Zonder denken is er geen begrip en stukt de weg omhoog. Dan is er stilstand en stilstand is één van de symptomen van de weg van de minste weerstand, een weg die met name “ikken” graag begaan! Overigens ga ik hier straks nog uitgebreid op in.

Maar ik breng je in dit verband de figuur van de concentrische vijfhoeken nog eens in herinnering. Telkens en telkens zijn er nieuwe ‘waarheden’, die de mens tot stilstand brengen. En om de weg omhoog te kunnen blijven gaan zijn er iedere keer weer nieuwe Grote Leraren nodig, die het gestolde denken bevrijden en zo ruimte geven voor verdere ontwikkeling. Dit wetend hebben de Grote Leraren het derde Goddelijke Advies als volgt geformuleerd.’ Terwijl hij sprak liep Meester Negen naar de flip-over en schreef daar met grote letters:

Wees én ga de weg omhoog!

‘Het accent van het Derde Goddelijke Advies,’ vervolgde hij, ‘en dat blijkt ook wel uit de vraag die je zojuist tweemaal stelde, lag tot heel recent zo nadrukkelijk en vrijwel uitsluitend op het eerste woord, dat het tweede deel van dit Advies nauwelijks bekend is. En overigens laat zich dit eenvoudig verklaren.’

‘Want?’ reageerde de Zoeker voor wie dit minder voor de hand liggend was.

‘Gedurende de eerste vele duizenden eeuwen van het bestaan van het menselijke instrument moest het denken zich ontwikkelen. Identificatie met de inhoud van denkbeelden was noodzakelijk, omdat de mens zich alleen zo zou kunnen ontplooien en het punt zou bereiken, waarop er inzicht in de beperkingen van het denken zou ontstaan. Waarop er dus besef kon komen van de noodzaak van het proces van de-identificatie. Wat je ziet is een zeer lange periode, waarin het instinctmatige denken de volstrekte overhand had, de periode, waar de macht bij menstypenummer 1 berustte. Pas zeer geleidelijk aan kwam er ruimte voor een ‘plus’ in de wijze van denken. Dat was, toen er samenlevingsverbanden ontstonden, die zover op de zekerheidsspiraal gevorderd waren, dat er enige ruimte kwam voor het exploreren van de wereld der astrale aspecten.

Menstype 2 kon zich vanaf die tijd ontwikkelen. Vervolgens, en dit is minder lang geleden, denk daarbij aan enige eeuwen, kwamen er in de samenlevingsverbanden mogelijkheden voor de opkomst en denkwijzen van menstype 3.

*In al deze samenlevingsvormen bleef er sprake van hetzij menstype 1, 2 of 3. Met andere woorden, er was zeker sprake van ontwikkeling, maar altijd betrof dit toch slechts een accentverschuiving binnen de eendimensionale wijze van denken van “ikken”. De dominantie van het eendimensionale denken is door Grote Leraren al ettelijke duizenden jaren waargenomen. Zij zagen hoé dit denken een onopgemerkte sluier plaatste tussen de mens en datgene wat hij waarneemt. Zij herkenden de waak-slaap, die de mens in de illusie bracht ‘**dat hij wist**’. Zij begrepen, dat, als de mens bleef ‘hangen’ in dit eendimensionale ‘weten’, de weg naar omhoog geblokkeerd werd. Vandaar dat zij de staat van het niet-weten, van bevrijd zijn van dit eendimensionale denken benadrukten en in hun leringen op talloze plaatsen en in tal van perioden steeds met verschillende benaderingen aanspoorden om te leven vanuit de ziel. Dus om afstand te nemen van het “ik”, om de illusie, die het denken brengt, te doorzien. Om uit de dualiteit waarnemer-waargenomene te treden, te ‘sterven’ om te kunnen leven en meer van deze benaderingen. En, gedachtig de hoofdwet, stelden zij een beloning in het vooruitzicht, want zij wisten, dat dit de mens zou aansporen. Zij beschreven dus een rijk, vreugdevol en hemels bestaan voor degenen, die zich aan de krachten van het “ik”, dus aan de dominantie van het eendimensionale denken hadden weten te ontworstelen. Dat bestaan is vervolgens telkens in alle richtingen als doel verzelfstandigd. En daarom zie je, dat het bereiken van het einde van het “ik” inmiddels op steeds meer plaatsen beschreven is als hét te behalen eindpunt.’*

Hoewel de Zoeker de aaneenschakeling van denkbeelden volgde, knikte hij aarzelend.

‘Maar dat is het dus eigenlijk niet?’ Hij vroeg het voorzichtig, hoewel uit de woorden van Meester Negen duidelijk bleek dat er geen andere optie was.

‘Je ziet in ieder geval dat daar de benaderingen eindigen. En op zich is dat merkwaardig. Want zo wordt bijvoorbeeld voorbij gegaan aan de invloed van Hogere Entiteiten, het begrijpen van multidimensionale denkbeelden, het immens belangrijke proces van de-identificatie van de bol van bewustzijn.’

‘Dergelijke begrippen heb ik nauwelijks aangetroffen in de verschillende spirituele benaderingen,’ merkte de Zoeker op.

*‘Wellicht niet! Maar wat je vooral opgevallen zou kunnen zijn is, dat het gehele begrip ‘denken’ in de verschillende richtingen uiterst gelimiteerd wordt gezien en vrijwel altijd als datgene, wat wij kwalificeren als het ééndimensionaal denken. Anders gesteld: **denken = eendimensionaal denken!***

‘Er wordt wel melding gemaakt van intuïtie en soms wordt ook het hogere denken gememoreerd. Daarmee wordt misschien verwezen naar het multidimensionale denken.’

*‘De woorden worden gebruikt, maar zolang de begrippen niet nauwkeuriger worden uitgewerkt is hun inhoudelijke waarde nihil en hun gebruikswaarde navenant!’ Meester Negen reageerde onverwacht stellig en vervolgde: ‘De mens beschikt in zijn instrument, zijn lichaam, over **mogelijkheden** om te komen tot multidimensionaal denken. Zijn instrument beschikt dus over een ‘slappend’ vermogen, een zintuig zo je wil, waarmee hij, indien dit instrument is ontwaakt, de fijnere bewustzijnsmanifestaties **kan** begrijpen!’*

Tegelijk met grovere bewustzijnsmanifestaties, die hij in zijn normale situatie al met zijn eendimensionale denken waarneemt. De mens, die toegang verwerft tot dát vermogen, kan de weg omhoog verder gaan en zijn inzicht vergroten. Mits hij of zij wegblijft van de immense zuigkracht van de grovere bewustzijnsmanifestaties.

Op de Kleine Omweg zagen we, dat de mens het 'zijn' tracht te begrijpen door bewustzijnsmanifestaties namen te geven met behulp van het proces van naamgeving. Menstypen 1, 2 en 3 zijn hiermee tot begrip gekomen, maar de naamgevingen van het "ik" zijn lang niet altijd geschikt voor de wijze van denken van menstype 4 en hoger. Ik vertelde je bijvoorbeeld meerdere malen, dat Hogere Entiteiten er veel moeite mee hebben om, in geval er überhaupt een contactmogelijkheid tussen hen en een mens is, hun multidimensionale denkbeelden zodanig in het format van het eendimensionale denken te krijgen, dat zij kunnen worden begrepen.

Het zelfde geldt, maar dan in omgekeerde zin voor menstype 3, die zich op de rand van het meerdimensionale denken bevindt. Veel van de hem aangereikte denkbeelden werken goed in de wereld van 1, 2 en 3, maar zij zijn ongeschikt voor de denkwereld van de hogere menstypen. Ik zei je zojuist dat op sommige plaatsten door Grote Leraren is gesteld, dat de mens moet 'sterven'. Welnu, dit houdt in, dat de mens afstand moet doen van veel van de door Vormers der Gedachten aangebrachte eendimensionale naamgeving. Dát sterven, dit loslaten van de aangereikte naamgeving, is de echte bevrijding van het "ik". Het impliceert echter tevens, dat de mens dáárhoor alleen komt te staan! De oude vertrouwde naamgeving, het begrippenkader, waarmee hij altijd heeft gewerkt, is inadequaat geworden en hij moet komen tot nieuwe multidimensionale naamgeving. Dat is een volgende grote uitdaging. Denk in dit verband aan het 'Woord'. Daarover sprak ik met je tijdens onze laatste bijeenkomst van de Grote Omweg. Dat Woord kan en zal ontstaan, telkens als er door toenemende de-identificatie iets opgeschoven kan worden in de Scheppingsstraal. Aan het eind van dit proces van opschuiven omvat dat Woord alle dimensies van de Scheppingsstraal!

De Zoeker herinnerde zich vaag, wat er destijds over was gezegd en knikte.

*'Dat Woord,' zei Meester Negen, 'kan echter alleen worden gebruikt/gedacht/geuit door Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, **als er nergens in zijn Scheppingsstraal nog identificatie plaats vindt!** Maar is dat de situatie, dan wordt de afstand tot het moment 'nu' voor Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit nagenoeg, herinner je dat ik ook dat zojuist gebruikte, gelijk aan '0'. **Hij bestaat dan volledig in het 'nu'**, zoals we straks zullen zien. Diens bewustzijn, hoewel altijd toch nog eindig, nadert wat de mens betreft het oneindige! Zijn gewaarwording is alom in onze Scheppingsstraal.'*

'Maar hij is dan nog steeds niet één is met het Universele Bewustzijn?'

'Er is nog steeds een Waarnemer: Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Diens gewaarzijn van de eigen identiteit blijft een uiterst dunne sluier tussen datgene, wat waarneemt en het Universele Bewustzijn. Er blijft een spoor van identificatie en in het Universele Bewustzijn bestaat afgescheidenheid, noch richting.'

'Bestaat één zijn met het Universele Bewustzijn überhaupt?' zuchtte de Zoeker.

*'De staat één zijn met het Universele Bewustzijn is er! Die staat bestaat dus, maar die kan en zal nooit worden **ervaren**, want in die staat is er géén gewaarzijn. Geen enkele waarnemer, op welk niveau dan ook, kan deze staat nastreven, want het*

bewerkstelligen ervan zou het directe einde van die waarnemer betekenen! Dit is de essentie van het onderliggende gegeven, dat de statements, waarvan jij in het begin van ons gesprek gisteren gewag maakte, met elkaar verbindt. Maar dit onderliggende beginsel is zo volkomen ongrijpbaar, dat het nooit als logisch verbindingsargument kan worden gebruikt, zelfs al wordt het bestaan ervan onderkend.'

De Zoeker trachtte tevergeefs, wat hij had gehoord een plaats te geven.

'Het is, 'vervolgde Meester Negen, 'nog complexer dan je je voorstelt, want de toestand van Absolute Identificatie, waar we het gisteren over hadden, is dezelfde als die van het Volledig Ongeïdentificeerde Bewustzijn, van volledige de-identificatie....'

'Omdat?' vroeg de Zoeker perplex, toen de essentie tot hem doorgedrongen was.

'Ik begrijp je reactie en het klinkt bizar, daar ben ik me van gewaar. Maar het antwoord op je vraag is gestoeld op dezelfde redenering, waar wij het de vorige keer over hadden toen we spraken over de complexe verbanden tussen de situatie Nul, Oneindig en het Universele Bewustzijn. Heb je dat nog voor de geest?'

'Uw redenering was zeer abstract en bevond zich zeer ver buiten mijn vijfhoek van waarheden, 'mompelde hij ontwikkend. 'Het waren zeer ingewikkelde statements.'

*'Dat is zo,' bevestigde Meester Negen,' maar iets anders is niet mogelijk. De situatie van Absolute Identificatie kan onder andere worden gekenmerkt met de woorden: **Absolute Stilstand**. Zie, dat ik de nadruk heb gelegd op het eerste begrip en met redenen! Daar, waar iets namelijk wordt gekenschetst met de begrippen **Absolute Stilstand** wordt iets beschreven, waarbij **alles voor altijd** hetzelfde is en dat wordt veroorzaakt, doordat de dimensies tijd en ruimte dankzij de volledige identificatie niet meer kunnen bestaan. Daar bestaat nog slechts een universele toestand, die gekenmerkt moet worden met het woord **'is'**. Als een situatie zo gekenmerkt kan worden, impliceert dat, dat het equivalent is aan de situatie, waar ik de vorige keer uitvoerig op in ging. Probeer je nogmaals voor de geest te halen, hoe de complexe werking van de begrippen Nul, Oneindig en Universeel Bewustzijn is en herinner je wat ik daarover op de Kleine Omweg zei: Hoe groter het bewustzijn, des te minder plaats is er nog voor tijd.*

Je zult, als je deze benaderingen gebruikt, ervaren, dat je op eenzelfde punt uitkomt waar we de vorige keer uit kwamen. De situatie, die kan worden beschreven als Absolute Identificatie, impliceert onmiddellijk –en dit is een van de grote mysteriën van de werking van het Universele Bewustzijn- dat er juist door de Absolute Identificatie een situatie ontstaat van volkomen de-identificatie. En vanuit die situatie wordt een nieuwe Scheppingsstraal geïnitieerd.'

De Zoeker ging er niet op in, hoewel hij eigenlijk het liefst had hij gezien dat Meester Negen de redenering van de vorige keer nog eens voor hem uit zou spelen.'

'Wat zijn we dan opgeschoten?' vroeg hij uiteindelijk.

'We?' Meester Negen herhaalde het lachend.

'Iemand, .. iets .. is er überhaupt sprake van voortgang of enige richting? Ik bedoel, wat ik hooguit nog begrijp is, dat we in de Scheppingsstraal eindigen waar we zijn begonnen, maar ik ben inmiddels het zicht volledig kwijt op het nut van de-identificatie.'

Meester Negen glimlachte een moment en ging dan verder.

'Wellicht is het zinvol om iets nader in te gaan op de weg omhoog. We stonden daar al enkele malen eerder bij stil en de impact ervan in onze Scheppingsstraal is overal

voelbaar, maar in dit verband is het wellicht zinvol om de werking ervan toe te spitsen op de mens. Begrip van de werking van die weg brengt inzicht in de relatie tussen de verschillende menstypen, het verschuiven van het centrum van aandacht en de relaties tussen het lagere en hogere denken. Daarnaast brengt het ook de relatie tussen het veel gememoreerde 'zijn in het moment nu' en het multidimensionale denken met elkaar in verband.' en Meester Negen legde een volgende figuur neer.

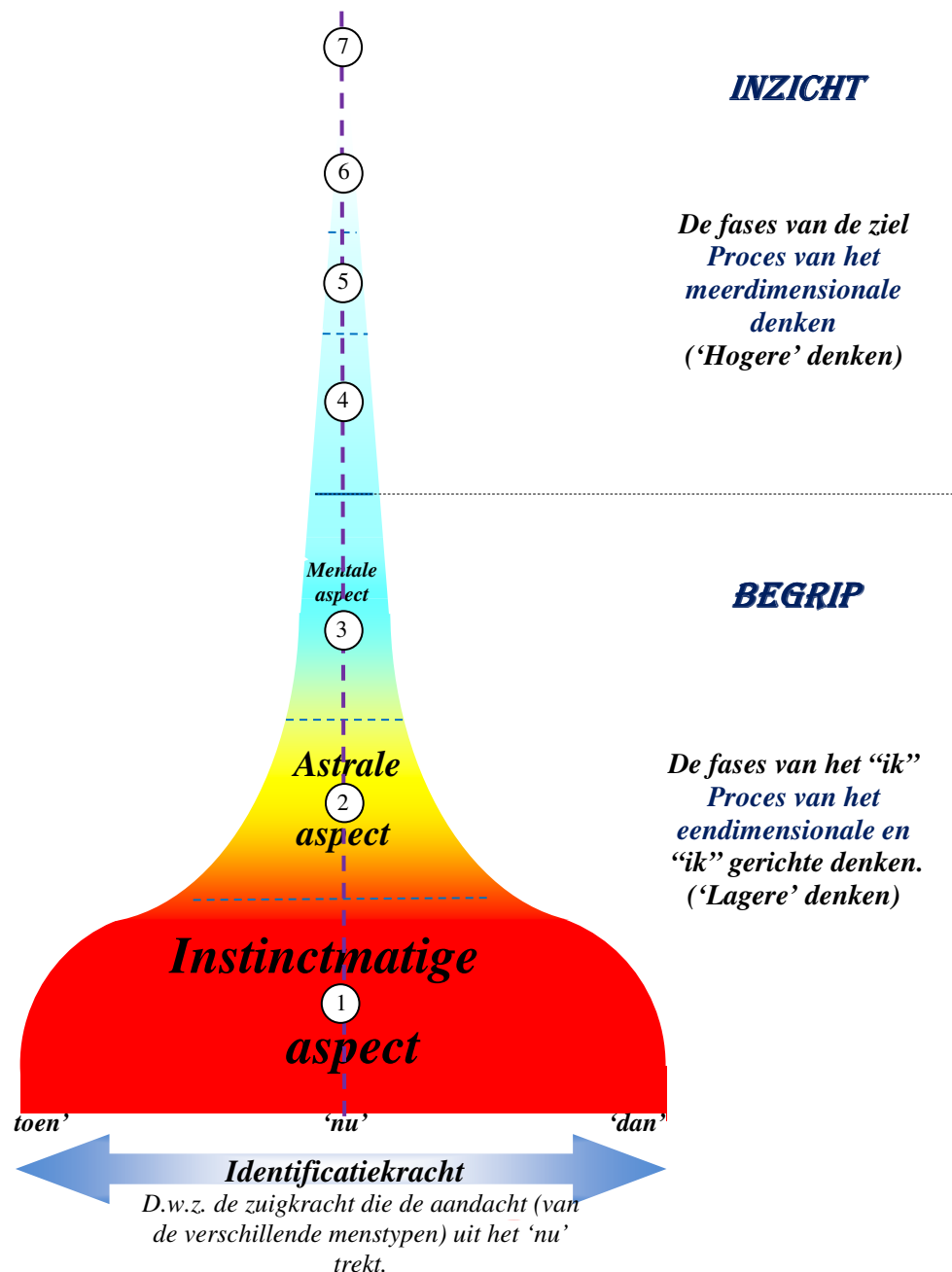

fig.62. Het moment ‘nu’, identificatie, begrip en inzicht

‘De pagode geeft de verschillende stadia van ontwikkeling aan in de mens weer. Dus, hoe het bewustzijn in de mens als het ware ‘opklimt’ door de diverse fases van het denken. Dat opklimmen vindt plaats, omdat de mens zich er voor inzet en hij zodoende de weg omhoog volgt. In de fases van het “ik” verloopt het volgen van de weg omhoog volgens een automatisch patroon.’

‘Hoezo automatisch?’

‘Wel, het gaat volgens het bekende patroon uit de waak-slaap. Met andere woorden, het “ik” volgt de wetten, waaraan het onderhevig is en zet zich er voor in om de effecten van die wetten ten eigene nutte te maximaliseren.

Elk menstype is in mindere of meerde mate in staat ‘om te leren’ van de hogere menstypen en doet dat ook en uiteindelijk schuift het centrum van aandacht in de bol van bewustzijn naar boven. Dat gaat overigens heel geleidelijk, met heel veel vallen en opstaan. Het bekende gezegde: De geest is sterk, maar het vlees is zwak, is bijvoorbeeld een typering bij uitstek voor het op en neer stuiteren van het “ik” tussen de wereld van menstype 3 en menstype 1. Soms is het voor de mens om moedeloos van te worden, ware het niet dat de mens altijd geholpen wordt. Door hogere Entiteiten, zoals we eerder zagen, maar ook door de wet van de weg omhoog. En het proces eindigt er altijd mee, dat een mens zich gaat trachten te de-identificeren!

Is de mens eenmaal bevrijd van de immense dominantie van zijn “ik”, van het eendimensionale denken, dan wordt het proces van omhoog gaan voor de bol van bewustzijn eenvoudiger. In de figuur staan de identificatiekrachten, die inwerken op de mens op de horizontale as weergegeven. Je ziet, en dat was je al bekend, dat die krachten, die de mens dus uit zijn moment ‘nu’ trekken, het grootst zijn bij de lagere menstypen.’

De Zoeker knikte bevestigend en Meester Negen ging daarom verder.

‘Uiteindelijk ontwikkelt zich het meerdimensionale en nog later het multidimensionale denken. Overigens, ook hier geldt, dat dit geleidelijk aan gaat. Het centrum van aandacht verschuift langzaam. Nooit sprongsgewijs.’

‘Dat verklaart, waarom hoogstaande mensen soms verrassend onderuit gaan,’ zei de Zoeker.

‘Misschien.’ Meester Negen ging er echter niet op in en volgde de lijn van zijn betoog. ‘Het elementaire ‘begrip’, voortvloeiend uit de eendimensionale wijze van denken van het “ik”, ontwikkelt zich tot multidimensionaal inzicht. Uiteindelijk, als de Scheppingsstraal haar eind heeft bereikt, vloeit alle bewustzijn van Onze hoogste BewustzijnsAutoriteit in een onvoorstelbaar groot denkbeeld, dat alle dimensies van de Scheppingsstraal volledige en gelijktijdig omvat. Er is dan totaal begrip van de Schepping en er is nergens meer identificatie, terwijl al het geschapene gekend wordt.’

De Zoeker, die dit verhaal eerder had gehoord, knikte werktuigelijk, maar zonder echt veel inhoudelijk begrip.

‘Alles “is” daar! Alles is in het ‘nu’. Maar hoe werkt het in de mens?’

De paarse stippellijn middenin geeft het moment ‘nu’ aan. Deze lijn is voor de mens in essentie het meest centrale gegeven in zijn bestaan, hoewel de dominantie zeker

niet uit de tekening blijkt. Het moment 'nu' is het moment, waarop alles is. Het is volledig, maar ...' Meester Negen keek de Zoeker indringend aan, 'dat 'zijn' in het moment, datgene wat 'is', is onbegrepen. Er is geen inzicht en dat inzicht is er niet, OMDAT ER GEEN DENKEN IS!

Op een merkwaardige manier is de staat 'er is geen denken' tot de hoogst bereikbare staat gedecreteerd. DAT IS HET NIET, want er is dan geen inzicht. En overigens is het begrijpelijk, dat het zover gekomen is, de pagode geeft dat weer.

In het moment nu bestaat er 'altijd' een identificerende kracht. De zuigkracht van dan/toen. Die zuigkracht, dat is de werking van de hoofdwet, die aanzet tot denken! Je weet uit eerdere gesprekken, dat de zuigkracht in het instinctmatige gebied het grootst is. Vervolgens die van het astrale gebied en zo verder naar boven. De nummers, die de verschillende menstypenummers weergegeven, geven het ontwikkelingsproces aan. Pas na fase 3 ontstaat de mogelijkheid om contact te maken met de hogere multidimensionale denkbeelden, waardoor het inzicht van de mens toeneemt. De zeer dominante rol van het "ik" verdwijnt dan naar de achtergrond. Zolang het "ik" er is, is er sprake van eendimensionaal denken en navenante identificatie. In die situaties is de zuigkracht uit het 'nu' zo groot, dat alle bewustzijn verdwijnt in denkbeelden. Het verengt, het stolt, kortom alle processen, waar we het over hebben gehad en het 'nu', het 'zijn' wordt niet ervaren, hooguit fragmenten daarvan.

Om die reden wordt het 'zijn' in het 'nu' sterk benadrukt. Om die reden wordt ook gesteld, dat het denken moet stoppen. En uiteraard is er de bevrijding van het lagere denken, als dat gestopt is, maar zonder denken is er geen inzicht.

'Alle naamgeving, u benadrukt dat altijd, is arbitrair,' opperde de Zoeker.

'Dat geldt met name voor het 'lagere' denken van de menstypen 1, 2 en 3. Dit, omdat hun naamgeving altijd een beperkt aantal dimensies omvat. Geheel anders is dit bij het 'hogere' denken. Hun multidimensionale denkbeelden zijn veel meer omvattend. Daar zijn beschrijving en hetgeen er beschreven is, meer en meer dezelfde. Het effect ervan is tweeledig. De mens begint zijn eigen 'hier en nu' beter te begrijpen en verwerft steeds meer inzicht in 'Al wat is'. Bij menstype nummer 7 is het de-identificerend vermogen zo groot, dat diens gerichte aandacht niet meer, anders dan uit eigen wil, in de denkbeelden wordt gezogen. Deze identificeert zich nog louter en alleen bewust. Het 'hogere' denken begint bij menstype nummer 4 en is voltooid op het allerhoogste niveau in onze Scheppingsstraal, bij Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit!

Keren we terug naar het verschijnsel mens,' zei Meester Negen dan. 'Het is voor de menselijke aandacht slechts zeer beperkt mogelijk om zich volledig gewaar te zijn van de bewegingen van de bewustzijnsmanifestaties in diens **eigen** 'hier en nu' omgeving.'

'Is dat, omdat de bol van bewustzijn slechts een beperkt omvattingsvermogen heeft ...?'

De Zoeker vulde het voor zichzelf welhaast automatisch in, maar tot zijn verwondering bleef het onverwacht stil na zijn opmerking. Hij zag, dat Meester Negen merkbaar nadacht en dat duurde enige tijd.

‘Wat je zegt,’ begon de ander dan, ‘is één van de redenen! Een belangrijke reden en het is terecht, dat je dit zo memoreert, maar uiteindelijk geldt die reden toch enkel op het niveau van menstype nummer 7. Voor alle andere menstypen is er een andere reden en die heeft te maken met de wijze, waarop het denkproces in de mens zich kan ontwikkelen. Er kan namelijk een moment komen, waarbij iemand zich er van gewaar wordt, dat hij meerdimensionaal ervaart.’

De Zoeker keek na die woorden enigszins schaapachtig op.

‘Het komt je wellicht enigszins bizar over als ik dit zo stel, want je verkeert uiteraard in de stellige overtuiging, dat iedereen dat nu al doet, nietwaar?’

‘Daar ging ik tot nu toe wel van uit!’ mompelde de Zoeker.

*‘Ongetwijfeld! Hoe zou dit ook anders kunnen? Toch is er in de waak-slaap hooguit het conceptuele besef dat dit zo is. Laten we even teruggaan naar een zeer basaal gegeven. Elk mens bestaat telkens en telkens opnieuw in het moment ‘nu’. Een vorige bijeenkomst beschreef ik dat ‘nu’ als een explosie van **dominante** dimensies’ en die verwoording was bewust zo gekozen, zoals je je wellicht nog herinnert.’*

‘Ik heb dat niet direct paraat!’ De Zoeker zei het licht verontschuldigend.

‘Die verwoording geeft aan, dat de mens leeft en bestaat in en vanuit zijn denken. Het moment ‘nu’ is telkens en telkens opnieuw het resultaat van een explosie van een schier oneindig aantal dimensies. De oorzaak van die explosie ligt in het gegeven, dat iedere keer alle Entiteiten op alle niveaus in onze Scheppingsstraal hun ordeningsimpulsen inzetten om daarmee de door hen gewenste ordeningen in stand te houden. De onvoorstelbare aantallen interacties op alle niveaus hebben tot gevolg, dat het moment ‘nu’ nimmer statisch kan worden en dus telkens anders is.

*De mens in de waak slaap kent slechts de **dominante** dimensies en dat kan ook niet anders, want alleen door sterk te selecteren, door dus gebruik te maken van dominante dimensies weet hij te overleven. Hij leeft en bestaat daarmee vanuit zijn denken. Omdat er in elk ‘nu’ zulke immense aantallen dimensies zijn, vindt er een groot aantal selectie- en efficiencylagen plaats in het denkproces en op die manier worden alle niet-dominante dimensies eruit gefilterd. Met datgene, wat bruikbaar en relevant lijkt, dus met de overgebleven **dominant gemáákte dimensies**, is het menselijke denken in staat om het bestaan in het ene moment ‘nu’ aan het bestaan in het andere moment ‘nu’ te koppelen. En zo creëert de mens voor zichzelf toch een constante en stabiele virtuele wereld. Een wereld zelfs, waarin het hem mogelijk wordt de hoofdwet te volgen. Tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg ben ik herhaalde malen en vrij uitvoerig op deze processen ingegaan. Daar zagen wij, dat het voor de mens ‘zo aangenaam mogelijk’ is om te leven in de virtuele wereld. Dáárom is er een groot geloof in die wereld, de wereld van het ééndimensionale denken, waarin de vijfhoek van de Geest der Massa’s en, zoals jij het kwalificeerde, het oog van Horus de toon bepalen.*

*Een mens kan echter de wereld echt méérdimensionaal ervaren **en daar weet van hebben!** Ik benadruk dat laatste, omdat de ervaring dan merkbaar wordt omgezet in het meerdimensionale denken! Het gebeurt op het moment, dat een mens zichzelf aantreft*

middenin de explosie van dimensies! Met andere woorden, zonder dat de sturende filtering van het eendimensionale denken diens ervaring volledig heeft gedeformeerd.'

De Zoeker had met een toenemend gevoel van verwondering geluisterd.

'Hoe weet hij dat dit zo is, waar merkt hij dat aan?'

'Als het gebeurt, als het hem overkomt, dan weet hij dat onmiddellijk! Maar hoe het proces iemand precies zal vergaan, weet ik niet. Dat kan niemand op voorhand zeggen! Echter, als het gebeurt, herkent de mens het! En hij weet trouwens dan ook direct, waarom een ander het hem nooit uit heeft kunnen leggen. Het is een proces van gewaarwording. Je kunt uit die woordkeuze begrijpen, dat het, om het maar eens als zodanig te beschrijven, een 'breed' proces is. Je weet immers, hoe een mens gewaar wordt, is het niet?'

Hoewel de opmerking retorisch aan deed, voelde de Zoeker, dat er een antwoord van hem werd verwacht.

'Met zijn zintuigen bijvoorbeeld. Door te zien, te horen, te voelen ..., intuïtie eventueel?'

Hij voegde het laatste er aarzelend aan toe, iets wat Meester Negen niet ontging.

'De eerste drie zijn natuurlijk het meest concreet,' zei die daarom, 'maar uiteraard is er ook sprake van gewaarwording, als iemand intuïtief iets aanvoelt. Minder toetsbaar natuurlijk, maar daarom voor de betrokkene zelf niet minder reëel. Alles wat hoe dan ook op het menselijke mechanisme inwerkt kan een mens brengen tot gewaarwording en vervolgens, we stonden daar tijdens onze gesprekken op de Kleine Omweg ook uitgebreid bij stil, worden dergelijke op de mens inwerkende signalen omgezet in denkbeelden. Ik zal proberen het proces van het tot stand komen van het meerdimensionale denken uit te leggen door het eerste wat ik noemde, door het zien dus, nader uit te werken ... akkoord?'

De Zoeker, die niet wist, waarop hij een eventuele andere keuze zou kunnen baseren, stemde hier mee in.

'Wij stonden bij facetten van dat proces overigens al in eerdere gesprekken stil, zonder het toen direct aan het meerdimensionale denken zelf te koppelen. Er komt een moment, dat de mens beseft dat hij 'ziet'! Dat is dan een merkwaardige ervaring. Hij heeft natuurlijk al decennia lang gezien! Maar op een manier, waarvan hij geen weet heeft en die ik ook nauwelijks beter kan verwoorden, ervaart hij dan, dat er veel meer is dan het 'kijken', dat hij tot dat moment gedaan heeft. Het gebeuren zal hem onmiddellijk fascineren en hij kan er in verwijlen, want de ervaring is niet vluchtig, zoals een kramp in zijn kuit, die even zijn aandacht vraagt en dan verdwijnt in de grote vergetelheid van het verleden. Het is een paradoxale wijze van gewaarzijn, die blijft!'

Hij wéét, dat het méér is dan hij ooit tevoren heeft ervaren. Tegelijkertijd is het hem niet mogelijk om uit te leggen, wat er aan de hand is. Hij kan tegen anderen zeggen: "Ik zie!", maar dat doet iedereen in zijn omgeving. Het woord 'zien' blijkt volkomen ontoereikend om uit te leggen, wat hem overkomt, welke intonatie, welk tempo, welk stemvolume of welke non-verbale communicatie hij ook aanwendt. Maar ook het woord 'kijken' is ontoereikend! Zelfs 'gewaarzijn' schiet te kort. Hier wrekt zich de ééndimensinaliteit van die denkbeelden. Een combinatie van de drie benadert wellicht nog het meest, wat hem overkomt, maar hij beseft, dat het er voor een luisteraar niet

duidelijker op wordt, als hij dat zegt. De denkbeelden, waarover hij beschikt, de bestaande denkbeelden blijken ontoereikend en zij voldoen dus niet om de ervaring adequaat te verwoorden. Dat impliceert, dat er andere woorden zullen moeten komen, die de meerdimensionaliteit van de ervaring beter weten te beschrijven.

Overigens is er geen directe aanleiding voor wat er gebeurt. Met andere woorden, de mens kan geen causale relatie te leggen naar een gedachte, die hij had of een actie, die hij heeft ondernomen. Maar dat laatste is, vreemd als het lijkt, iets om dankbaar voor te zijn. Want, als die relatie er wél zou zijn, dan zou datgene, wat de mens, gebeurt behoren tot de competentie van zijn “ik”! Het direct gevolg daarvan zou natuurlijk weer zijn, dat hij de ervaring zou kunnen manipuleren! **Zijn “ik” speelt hierin geen enkele rol!** Daarmee blijft, voor dat onmachtige “ik” enkel de vaststelling over, dat er iets wonderbaarlijks gebeurt!’

De Zoeker probeerde enigszins krampachtig te bevatten, wat hij hoorde. Vergeefs.

‘Ik krijg op geen enkele manier helder, waar u naar verwijst.’ zei hij daarom. ‘Is het mogelijk dat iets concreter te maken?’

Het duurde ditmaal geruime tijd voor Meester Negen reageerde.

‘Misschien,’ begon hij dan, ‘is het in de beginfase bijvoorbeeld zo, dat de mens naar iemands gezicht kijkt en zich er plotseling van gewaar wordt dat die persoon een onderkaak heeft. Zeg me niet,’ zei hij toen hij de Zoeker zag grijnzen, ‘dat iedereen een onderkaak heeft! Luister naar wat ik probeer duidelijk te maken! De mens ziet, dat iemand een onderkaak heeft en **tegelijkertijd** blijf hij gewoon het gezicht zien, zoals hij dat altijd deed. Het beeld van de onderkaak komt **bij** het eerdere denkbeeld van het gezicht!’

De verwarring bij de Zoeker maakte duidelijk, dat de portee van de opmerking hem echt ontging. Meester Negen dacht daarom een moment na en ging dan verder.

‘De gebruikelijke situatie in het moment ‘nu’, de situatie van de waak-slaap, is die van het ééndimensionale denken. Dat wil zeggen, er is in elk ‘nu’ telkens één dimensie, die zich voor het “ik” zo dominant manifesteert, dat de aandacht van dat “ik” volledig uitgaat naar die dimensie! Vervolgens wordt het aan deze dimensie gekoppelde denkbeeld geactiveerd. In het daaropvolgende ‘nu’ is er de gewaarwording van wederom een dominante dimensie, die het volgende denkbeeld activeert en zo gaat dit van moment op moment verder en verder, akkoord?’

De Zoeker knikte, zo had hij het regelmatig gehoord.

‘Wat ik nu in dit specifieke voorbeeld tracht te illustreren is,’ zei Meester Negen, ‘dat degene, die menstypenummer 4 wordt niet alleen conceptueel weet heeft van dit proces! Zo’n mens is zodanig gevorderd op het pad van de-identificatie, dat hij voortdurend enige afstand weet te houden ten opzichte van de inwerking van dominante dimensies. Met andere woorden, er is een deel van diens aandacht, dat niet opgezogen wordt en verdwijnt in een bij een dominante dimensie behorend denkbeeld! Het effect is, dat zo’n mens, zoals dat wel beschreven wordt, op een bepaalde manier meester blijft over zijn aandacht.

Die mens is zich dus gewaar van een dominante dimensie, maar omdat diens aandacht niet geheel wordt weggezogen in het bijbehorende denkbeeld, is het hem mogelijk om zich, **náást** de eerste dominante dimensie in zijn moment ‘nu’

tegelijkertijd van een tweede dominante dimensie gewaar te worden. Vervolgens, maar daar gaat tijd overheen, zal hij zich van een derde dimensie gewaar worden. Weer later van een vierde, een vijfde en zo verder. Van allen zal hij zich gelijktijdig in zijn 'nu' gewaar zijn en in elk 'nu' zal ook het grootste deel van zijn aandacht actief zijn in de bijbehorende denkbeelden. **Let wel: het grootste deel, maar niet alles!** Meester Negen had de laatste woorden met grote stelligheid uitgesproken, terwijl hij de Zoeker strak aan keek.

'Deze mens blijft zich namelijk voortdurend gewaar van de bewegingen van zijn aandacht en weet daarom steeds afstand te houden tot de inhoud van de denkbeelden. Anders gesteld: Zijn staat is die van voortdurende alertheid en hij hoeft zich ervoor om zijn aandacht in denkbeelden vast te zetten, omdat in hem het besef permanent aanwezig is, dat hij dan wegzakt in de waak slaap.'

Het was een moment stil. De Zoeker staarde zwijgend voor zich uit, terwijl hij zich vergeefs een beeld bij het gestelde trachtte te vormen.

'Ik hoor natuurlijk wat u zegt,' mompelde hij uiteindelijk en voegde er vervolgens aarzelend aan toe: 'U schetst iets, wat ik zelf absoluut niet ken, maar wat misschien toch mogelijk is. Maar, waarom kan menstype 4 dit? Ik bedoel, hoe bewerkstelligt hij dat?'

'Wij zagen recentelijk, dat in onze Scheppingsstraat van buiten naar binnen bij elke scheppingsslag de identificatie toeneemt. Ik breng je de figuur van concentrische cirkels in herinnering. Deze illustreert het. In het middelpunt van die figuur bestaan alle bewustzijnsintensiteiten **tegelijk**, in, onder, boven en door elkaar! De zuigkracht van het bewustzijn in het centrum van de binnenste cirkel is, omdat daar zo'n onvoorstelbaar grote identificatie is, dermate groot, dat alleen dat zeer verdichte bewustzijn kan worden ervaren/waargenomen. Al het andere bewustzijn wordt er door overschaduwd, overvleugeld of welk woord je ook wilt gebruiken. Dat andere bewustzijn is dus wel aanwezig daar in dat centrum, maar het kan niet worden ervaren en het bestaan ervan wordt dus niet gekend.

Geheel analoog is dit in de mens. In het midden van onze bol van bewustzijn, in de fases van het "ik", is de identificatiekracht het grootst. Dat wil zeggen, de verdichting van het bewustzijn is daar zodanig, dat het subtiële bewustzijn van de hogere fases niet kan worden ervaren. Maar die mens, die zich dankzij het langdurig betrachten van de-identificatie daaraan weet te ontworstelen, die zijn aandacht dus niet meer laat wegzuigen in de gevangenis van het "ik", komt uiteindelijk wél in contact met de verfijndere, de ijlere bewustzijnslagen van de bol van bewustzijn.'

Meester Negen keek de Zoeker veelbetekenend aan en vervolgde toen: 'Dát is wat er gebeurt. Het bewustzijn van de bol heeft zich dan bevrijd van de identificaties met het "ik" en er is dan ruimte om de inwerking van het meer verfijndere bewustzijn te ervaren. Het is dat verfijnde, dat ijlere bewustzijn, dat de waarnemingen mogelijk maakt op de wijze, zoals ik die net beschreef. **Het is door dat ijlere bewustzijn, dat de staat van alertheid, van gewaarzijn wordt bestendigd** en het is de aandacht, die bij dit bewustzijn behoort, die niet in de denkbeelden verdwijnt. De mens is als het ware 'wakker' geworden en daarom wordt deze staat de waak-waak staat genoemd! Zo'n mens leeft niet meer vanuit zijn "ik", maar vanuit het hogere bewustzijn van de fase

van de ziel. Zijn inzichten nemen toe, omdat de inhoud van meerdere denkbeelden **tegelijk** actief is en het is terecht dat gesproken wordt over bewustzijnsverruiming! Het is je wellicht duidelijk, dat de desbetreffende persoon geconfronteerd wordt met een wijze van waarnemen, waarvan hij zeker weet, dat die fundamenteel afwijkt van alle eerdere wijzen van gewaarworden. Tegelijkertijd is het op een bepaalde manier ook zo verbijsterend normaal, dat deze mens beseft, dat hij dit aan niemand uit kan leggen. Dat komt, omdat iedereen meent, dat hij of zij diezelfde gewaarwording zelf al heeft! Kijk naar je eigen reactie, toen ik begon over de onderkaak! Maar het komt ook, omdat hij het niet exacter kan beschrijven. De woorden, die hij tot zijn beschikking heeft, komen uit de wereld van het eendimensionale denken en daar bestaan de meerdimensionale gewaarwordingen niet! Iemand, die de ervaring zelf niet heeft gehad, kan, als dergelijke woorden worden gebruikt, daar nooit meer uit opmaken dan wat de eendimensionale denkbeelden inhouden.'

Meester Negen zweeg tot hem duidelijk was, dat de ander hem begreep.

'Vervolgens,' sprak hij dan, 'nadat hij misschien aan deze wijze van zien gewend is, ervaart hij plotseling dat een gezicht naast een onderkaak, ook een neus heeft. En voor het eerst in zijn leven zal hij dan menselijke gezichten kunnen zien en **tegelijkertijd** de bijbehorende onderkaken en neuzen. Let op, het kernwoord is ook hier weer 'tegelijkertijd'! Het proces zal daarna verder gaan. Maar dit is niet het enige, dat hem kan gebeuren! Soms ziet iemand glimpen van het energielichaam van een ander, verbijsterend, zeker in het begin, als volslagen onduidelijk is, wát er wordt gezien. En bij al deze voorvallen ziet de mens met een helderheid en scherpte, die hij nooit eerder heeft ervaren of waargenomen en die hij ook niet kent uit beschrijvingen of overleveringen. Daar wordt het aanscherpen van de zintuigen wel gememoreerd, maar niet op de wijze, waarop het bij hemzelf gebeurt. Vervolgens is het mogelijk, dat hij zichzelf er ineens van gewaar is, dat hij diepte ervaart bij het zien! Hij erváárt, dat hij stereometrisch waarneemt!'

Ook ditmaal glimlachte de Zoeker breed, maar weer reageerde Meester Negen strak.

'Lach hier niet om! Verkeer niet in de mening, dat jij dit nu al doet, want op een bepaalde manier is dat beslist niet zo! Datgene, waar jouw ogen naar kijken, wordt onmiddellijk en permanent vertaald in een denkbeeld uit het ééndimensionale denken en al jouw aandacht, dus al jouw bewustzijn, verdwijnt volledig ín dat denkbeeld. De mens in de waak-slaap ziet wat hij dént! Vrijwel nooit wat er ís! **Alleen de mens in de waak-waak staat ziet en ervaart wat er is.**

Je vroeg me, hoe je merkt dat je meerdimensionaal gaat denken en ik geef je een aantal mogelijkheden. Als de mens een gezicht ziet, **tegelijk met fragmenten daarvan**, neus, onderkaak, oren of ogen, dan wéét hij dat hij meerdimensionaal waarneemt. Op dat moment is de invloed van de alles verhullende sluier van het eendimensionale denken even weg. Dat eendimensionale denken creëert voortdurend de illusie van het totaalbeeld -in het onderhavige geval een gezicht- **en laat het daar bij! Omdat dat beeld volstaat!** Het meerdimensionale denken doorbreekt deze illusie en voegt een onderkaak, een neus of wat dan ook toe aan het totaalbeeld en het inzicht in wat er is waargenomen verdiept zich sterk! Het beeld daarvan wordt completer. Zo benadert dit denkproces méér, beter, dieper de essentie van wat er is. Maar bezien vanuit het

perspectief van overleven van de mens is dit 'zien' niet functioneel. Deze bewustzijnsverruiming is voor het overleven niet noodzakelijk en daarom bevindt dit meerdimensionale gewaarworden zich ook niet in het pakket van de Geest der Massa's, die zijn kompas enkel richt op het volgen van de hoofdwet.'

Meester Negen dacht een moment na en ging dan verder.

*'Het kan gebeuren, dat de mens, als hij bijvoorbeeld naar een boom kijkt, alle takken en bladeren **tegelijk** en van elkaar verschillend ziet. Wat betrokkene overkomt is voor hem verbijsterend nieuw! Tot dat moment 'keek hij namelijk met zijn denken'. Met andere woorden, hij **zag** de boom niet, maar nam iets waar, wat hij **kende**. Hij keek naar dat herkende beeld. Natuurlijk met bladeren en takken, **maar het was het beeld in zijn denken, dat bepaalde, wat hij zag**. En, uiteraard heeft hij altijd takken en bladeren gezien, maar als hij zich daar op richtte, was dat opéénvolgend. Of om het zo scherp mogelijk te formuleren, zijn gerichte aandacht sprong letterlijk van tak naar tak, van blad naar blad. Dat springen gebeurde echter altijd met een dergelijke grote snelheid, dat hem dat volledig ontging, waardoor zijn gerichte aandacht na elke 'sprong' onmiddellijk weer verdween in het gecreëerde totaalbeeld 'boom'. Tot dat moment zag hij dus altijd maar één tak of blad tegelijk! Nu ziet hij ze allen afzonderlijk, gelijktijdig náást het totaalbeeld van de boom!'*

Meester Negen keek de Zoeker even aan en vervolgde: 'Hier stopt het niet bij! Als een dergelijk mens bijvoorbeeld een bosrand ziet, kan hij alle verschillende bomen én hun onderlinge verschil tegelijk zien. Hij ziet dan de kleurvariaties van de verschillende bomen, hoe hun takken afzonderlijk meebewegen met de wind, zelfs hoe hun bladeren allen verschillend bewegen.....'

Meester Negen zweeg enkele momenten om de essentie van wat hij had gezegd tot de Zoeker door te laten dringen.

*'Menstypen 4 en hoger worden 'geraakt' door de verschillende gewaarwordingen, de takken, de bladeren en dergelijke. De aandacht van hun "ik" gaat naar de bijbehorende denkbeelden, maar niet routinematig en ongestuurd. Het verdwijnt er dus niet volledig in! Het centrum van hun aandacht is namelijk gesitueerd in het fijnere, het minder verdichte bewustzijn van de fases van de ziel **en dat centrum blijft daar!** Het blijft onaangedaan wordt niet beroerd door de gewaarwordingen! Er ontstaat in dat deel van het bewustzijn dus geen gerichte aandacht! Aandacht, ik herhaal het voor de goede orde nog maar eens, is gericht bewustzijn. In deze menstypen wordt het verfijndere bewustzijn níet gericht en dat bewustzijn blijft verankerd in het centrum. In het mysterieuze punt, dat ik op de Kleine Omweg beschreef als beginpunt van het denkproces, wellicht dat je je dat nog herinnert.'*

De Zoeker herinnerde zich het gesprek over het allereerste begin van het denkproces slechts vaag, maar liet dat zo, want een andere gedachte hield hem meer bezig.

'Mag ik uit uw woorden begrijpen,' sprak hij daarom, 'dat deze menstypen dermate geconcentreerd zijn, dat zij zich door de explosie van dimensies, die in het 'nu' op hem inwerken niet laten afleiden?'

Meester Negen keek hem vriendelijk aan, maar schudde resoluut zijn hoofd.

*'Probeer,' zei hij dan met zacht stem, 'te luisteren naar wat **ik** zeg. Niet naar wat je dént, dat ik zeg! In de voorbeelden, die ik je zojuist noemde, heb ik nauwelijks over*

concentratie gesproken! Het proces van concentreren behoort namelijk nadrukkelijk bij de eerdere fasen van het proces van de-identificeren! Datgene, waar ik nu met je over spreek, het proces van het meerdimensionale denken dus, is kenmerkend voor de daarop volgende fasen! Concentreren is uiteraard tot op zekere hoogte nodig, maar het speelt in deze fasen een veel minder prominente rol. De nadruk behoeft daar niet meer op gelegd te worden, omdat alleen degenen, die eerder concentratie hebben betracht en die zich daarin tot op zekere hoogte hebben weten te bekwamen, de fase kunnen bereiken, waarin het meerdimensionale denken mogelijk is!

Wat ik je probeer duidelijk te maken is, dat een mens, die gekomen is tot dit punt van ontwikkeling in het proces van de-identificatie, er in zijn moment 'nu' in slaagt om het bewustzijn, dat hij tot zijn beschikking heeft, bewust 'bij zich te houden'. Of anders geformuleerd: Hij is zo alert, dat hij voorkomt of verhindert, dat dit bewustzijn zich 'vernauwt' tot de aandacht van zijn "ik"! Met nog andere woorden: Hij 'ziet' er op toe, dat het hem ter beschikking staande bewustzijn niet verdwijnt, niet opgaat in of opgezogen wordt door en vervolgens stolt in het denkbeeld, dat is geactiveerd door één van de meestal toevallige dimensies, die zijn centrum van bewustzijn raken.'

Meester Negen keek de aandachtig luisterende Zoeker een moment aan en vervolgde toen met enige nadruk: 'De betrokken mens is zich van alles, wat ik je schetste gewaar! Hij is in een zodanige staat van de-identificatie gekomen, dat hij zijn centrum van bewustzijn en wat daar in gebeurt kent en het kan lokaliseren.'

'Kan lokaliseren, hoe?'

'Voor die mens is het proces van gewaarworden iets, wat hij in zijn fysieke materie bemerkt! Juist, omdat hij tot verregaande de-identificatie in staat is, ervaart hij, bemerkt hij, voelt hij en weet hij, waar het centrum van zijn bewustzijn gelokaliseerd is en hoe het wordt beïnvloed. Daarom ervaart, ziet of voelt hij, dat er een 'beweging' optreedt als zijn bewustzijn wordt tot eendimensionale aandacht van zijn "ik". Die 'bewegingen' van het bewustzijn beginnen, zodra de mens zich gewaar wordt van een dominante dimensie! Dergelijke dimensies hebben, we zagen dat eerder, een sterke aanzuigende werking. Als het centrum van bewustzijn van een mens in de waak-slaap wordt 'geraakt' door een dominante dimensie verdwijnt diens bewustzijn in het denkbeeld dat zich 'achter' die dominante dimensie bevindt. In de waak-slaap zijn het de dominante dimensies die het proces van het stromen van bewustzijn initiëren. We stonden daar ooit uitvoerig bij stil. Wie in de waak-waak staat is, wie gevorderd is in het proces van de-identificatie bewerkstelligt zélf het stromen van het bewustzijn! Dat is de essentie van bewuste identificatie en daarnaast heeft zo'n mens permanent besef van zijn identificatie, want hij ervaart het fysiek, in zijn lichaam!'

'Hoe, waaraan?' vroeg de Zoeker, die zich hier geen enkel beeld bij kon vormen.

'Hij is zich gewaar van de fijne, de uiterst subtiële 'bewegingen' van het bewustzijn en hoe die zich in hem als het ware voortstuwen. En ook hoe ze tot stilstand komen als zij een denkbeeld actief hebben gemaakt. Zo'n mens ervaart dat in de materie van zijn lichaam en hij wéét dan, dat hij in de staat van identificatie is gekomen. Die gewaarwording maakt hem permanent alert. Want, omdat hij zich gewaar is van de 'bewegingen' ervaart hij het ook als er een identificatie is. De 'beweging' stopt, als

het bewustzijn stolt in een denkbeeld. Zowel het ontbreken van de ‘beweging’, als de stolling worden in/door hem fysiek ervaren. Op deze manier wordt hij als het ware door de fysieke materie van zijn lichaam geholpen om alert te zijn. En zo weet hij zijn bewustzijn in het centrum te houden. Hij heeft de echte keuze om zich te identificeren met bewustzijnsmanifestaties of niet!’

Meester Negen keek de Zoeker even aan en ging dan verder: ‘Elk moment, dat hij zich niet identificeert, kan hij de meerdimensionale gewaarwordingen hebben, waarvan ik je zojuist een aantal voorbeelden gaf!’

De Zoeker zweeg, want het geschetste lag volledig buiten zijn referentiekaders.

‘Waar precies is dat centrum van bewustzijn gelokaliseerd?’ vroeg hij na enige tijd in een poging het onderwerp meer concreet te krijgen.

Meester Negen schudde evenwel glimlachend zijn hoofd.

‘Dat centrum is er en het is er bij elk mens, maar, zoals ik je zei, pas als je er aan toe bent, zal je het ervaren.’

‘Dat moge zijn,’ mompelde de Zoeker,’ maar u begrijpt, dat dit me niet veel verder brengt. Het zou helpen, als ik een idee had van de plaats, waar ik het moest zoeken.’

‘Het tegenovergestelde is het geval! De plaats is er! Deze kan worden ervaren, maar zij, die die ervaring hebben, laten het na om te plaats nader te duiden. Voor hen, die er niet bekend meer zijn, zou zo’n duiding onmiddellijk verworden tot een forse mentale blokkade en daarmee averechts werken. Ze zouden zich er op gaan richten! Misschien zelfs een training volgen of erger nog een training uitdenken! Elk poging om dit te vinden is het gevolg van een identificatie. Een eendimensionale actie van het denken en daarmee is het meteen een belemmering. Je kunt dit centrum alleen ervaren, als je er aan toe bent en dan gebeurt het je! Nooit eerder en het is, je zou dat kunnen begrijpen, volstrekt onmogelijk voor je “ik” om het te vinden!’

Het bleef enige tijd stil na deze woorden. De Zoeker had het aangehoord en wist eigenlijk niet hoe hij moest reageren.

‘Het moet bijzonder zijn om mee te mogen maken,’ zei hij uiteindelijk.

‘Dat is het! Wat ik beschrijf voor het ‘zien’, kan op soortgelijke wijze worden uitgewerkt voor het horen en ruiken, zelfs voor het voelen, hoewel het dan weinig concreet wordt. Voor degene, die met het laatste überhaupt weinig affiniteit heeft, wordt het niet meer dan een conceptuele vertelling.

*De essentie van al deze processen is hetzelfde: Het totaalbeeld in het denken wordt ervaren **tegelijk** met samenstellende delen. In het begin, zoals ik met mijn voorbeeld schetste, is dat vaak slechts één van de samenstellende delen, het waarnemen van de onderzaak in een gezicht. En er gaat een aanmerkelijke tijd overheen, voordat de mens in zijn denken de stap weet te maken van zijn gebruikelijke ééndimensionale wijze van denken naar het –in dit geval– denken in/met twee dimensies tegelijk. Wat hem gebeurt is namelijk zo nieuw, zo onbekend, zo verwarrend en radicaal*

verschillend van alles wat hij daarvoor heeft ervaren en zover buiten zijn vijfhoek van waarheden, dat het hem geruime tijd kost om überhaupt te bevatten wat hem gebeurt. Maar hij heeft die tijd, omdat de ervaring aanhoudt. Uiteindelijk leert de mens hiermee om te gaan en dan kan het zich langzaam uit breiden!’

‘Bijvoorbeeld...?’

‘Stel, zo’n mens rijdt een keer in zijn auto en dan ervaart hij alles binnen zijn blikveld gelijktijdig! Hij ziet alle grassprietjes afzonderlijk, naast bijvoorbeeld de pluizen van de paardenbloemen, hoge wolken en wolkenflarden daaronder, die een andere richting opgaan en dit alles tegelijk met de onnoemelijke hoeveelheid afzonderlijke steentjes in het wegdek. De inwerking kan zo overweldigend zijn, dat het een grote inspanning van hem vraagt om zijn aandacht te focussen op het rijden. Steeds meer van zijn bewustzijn zal uiteindelijk worden gebruikt voor dit meerdimensionale waarnemen en denken.

In de beginfase, als het de mens de eerste paar keren gebeurt, dat zijn “ik” op deze manier als het ware verdwijnt, betekent dit, dat die mens daardoor ook zijn oude vertrouwde oriëntatie op zijn tijdruimtematerie omgeving verliest. Vrijwel altijd vindt dit dan ook plaats in een omgeving, waar het mogelijk is.’

‘Mogelijk?’ de Zoeker herhaalde het woord zonder begrip.

‘Waar het, anders gesteld, niet bedreigend is voor het overleven van de mens. Want wat zou de meerwaarde er dan van zijn, nietwaar! Het vindt dus plaats in situaties waar de omgeving bijspringt.’

‘Zijn omgeving ondersteunt hem in materieel opzicht?’

Meester Negen schudde het hoofd.

‘Daar duid ik niet op! Het is namelijk beslist niet de bedoeling, dat een dergelijk mens zich terugtrekt uit een actief bestaan! Maar de omgeving merkt bijvoorbeeld, dat de betrokken mens ‘verstrooid’ is geworden. In feite is dit natuurlijk een gotspe, want niets is minder waar. Maar, omdat aan lang niet alle van de in de waak-slaap dominant gemaakte dimensies door zo’n mens aandacht wordt gegeven, worden mogelijke effecten daarvan door de omgeving opgepakt. Een dergelijk mens zou bijvoorbeeld probleemloos op zijn pantoffels een boswandeling kunnen maken. Het is dan de omgeving, die hem subtiel er op attendeert om wandelschoenen te dragen. Aan dergelijke zaken kun je denken. Dit proces van meerdimensionaal denken gaat verder en verder tot de grens van de de-identificatiemogelijkheden in het menselijke lichaam is bereikt. De bol van bewustzijn zal dan opgaan in een vorm, die over grotere mogelijkheden beschikt.’

De Zoeker zuchtte en probeerde vergeefs zich een beeld te vormen van wat hij had gehoord. Hij staarde naar buiten en zijn blik bleef hangen op de muur van het schuurtje daar. Meester Negen zweeg zelf ook, maar volgde dan de blik van de Zoeker. Hij glimlachte een ogenblik, voor hij verder ging.

‘Zie je, wat je ziet?’ vroeg hij.

Onverwacht werd het staren van de Zoeker gericht kijken en hij zag, hoe Meester Negen zijn blik had gevolgd.

‘Ik zie die muur daar,’ mompelde hij, omdat een andere reactie niet bij hem op kwam.

‘Je denken ziet de muur,’ verbeterde Meester Negen hem en hij vervolgde: ‘Je

antwoord vloeit voort uit het eendimensionale denken, de wijze van denken, die, we zagen dat eerder, werkt met dominante dimensie en die daarmee voorbij gaat aan alle andere dimensies. Je ziet daarom slechts dat muurtje met een enkelglas raampje, terwijl er zoveel meer is! Wat je ook zou kunnen zien is, als ik dat zo eens mag noemen, een gelaagd bewustzijnsconstruct! Want, waar je ook naar kijkt is het uitgekristalliseerde denkbeeld van de architect die dit zo heeft bedacht. En je ziet ook het gefixeerde bewustzijn van de metselaar, waardoor de stenen een patroon hebben gekregen. Wat je daarnaast ook ziet is het bewustzijnsconstruct, dat vele jaren geleden is uitgedacht en dat er toe heeft geleid dat er bakstenen zijn ontstaan. En je ziet het bewustzijn, dat heeft geleid tot het gebruik van metselspecie, waardoor dit muurtje in stand kan blijven. Al deze lagen gefixeerd bewustzijn liggen opgeslagen in wat je ziet, maar zij worden allen volledig overvleugeld door de dominante dimensie, die je aandacht binnenleidt in het denkbeeld schuurmuurtje.'

De Zoeker hoorde de woorden zwijgend aan. Uiteindelijk knikte hij, noodgedwongen. 'Wat ik je zojuist vertelde zal voor jouw ongetwijfeld niet meer zijn dan een conceptueel verhaal. Iets, wat je op basis van logische overwegingen wel moet accorderen, nietwaar?' Meester Negen keek de Zoeker vragend aan.

'Zoals u het beschrijft, lijkt het wel logisch,' reageerde deze voorzichtig.

'Het is goed dat je het woord 'lijkt' gebruikt. Het ééndimensionale denken komt niet verder, maar voor degene die in staat is tot meerdimensionale waarnemingen en het daaraan gekoppelde meerdimensionaal denken is het diens realiteit. Die ziet, ervaart, is zich gewaar van én begrijpt, een gelaagd bewustzijnsconstruct, zoals ik dat zojuist omschreef. Hij ziet/ervaart/heeft weet van –de wijze van gewaarzijn is niet concreter te duiden– de verschillende intensiteiten van bewustzijn, de diverse 'lagen' dus, die ik je zojuist schetste, **en allen gelijktijdig!** Zijn kijk op de wereld, zijn beleving, zijn ervaring daarvan verschilt fundamenteel van de jouwe. Dit illustreert duidelijk het immense essentiële verschil tussen het meerdimensionale denken en het eendimensionale denken. Hier vind je, terugkomend op de verwarring met betrekking tot de spirituele statements, die jij de vorige bijeenkomst aanhaalde, de reden, waarom die verwarring moet ontstaan.'

'Want?' vroeg de Zoeker, die deze stap niet onmiddellijk volgde.

'Neem het statement: Alles is bewustzijn! Dat zal voor iemand, die het onderschrijft, in eerste instantie nooit meer dan een concept zijn. **De meerdimensionale ervaring, dat alles bewustzijn is**, gaat veel en veel dieper dan conceptueel begrip! Het is de ervaring van het gewaarzijn van verschillende bewustzijnslagen van een bewustzijnsconstruct. Degene, die die ervaring heeft én herkent, gebruikt om die ervaring te duiden dezelfde woorden als iemand, die het vanuit het eendimensionale denken verwoordt. Maar zijn ervaring is veel intenser en gaat veel dieper dan welk conceptueel begrip dan ook. Hij ervaart de verschillende bewustzijnsintensiteiten gelijktijdig en wéét dat! Iets soortgelijks geldt voor het statement: Alles is één!'

'Een gezegde, dat ik regelmatig hoor,' zei de Zoeker en hij voegde er wat cynisch aan toe: 'soms komt het mij over als een dooddoener.'

'Dat is denkbaar! Maar beseft, dat de inwerking, die dit statement op jou heeft, rechtstreeks afhankelijk is van degene, waar je het van verneemt. Jij bent het stadium

voorbij, dat je ervan overtuigd moet worden, dat de inhoud van dit statement juist is, neem ik aan?’

De Zoeker dacht een moment na.

‘Conceptueel kan ik er weinig tegenin brengen,’ zei hij dan.

‘Dit statement verwoordt de inhoud van een groot multidimensionaal denkbeeld, afkomstig uit het gebied van het meerdimensionale denken. Veel afzonderlijke facetten daar van worden herkend. Zij worden in het eendimensionale denken gebruikt en leiden tot de diverse spirituele statements, waarover we het gisteren hadden. Omdat er zeer veel verschillende facetten van het multidimensionale denkbeeld worden herkend, is er in het eendimensionale denken een myriade van statements ontstaan, die in essentie allen op hetzelfde betrekking hebben en daarom min of meer gelijkkluidend zijn. Dat veroorzaakt, zoals we zagen soms verwarring. In ieder geval brengen zij niet onmiddellijk de gewenste inzichten. Het is wetmatig zo, dat alleen naarmate iemands denken meerdimensionaler is geworden, hij of zij de diepere essentie van het statement: ‘Alles is één’ echt nadert. En als zo’n persoon er met jou over spreekt, dan erváár je de essentie van wat er gezegd wordt. Die ervaring is indringend, omdat je door zo’n persoon als het ware in bewustzijn wordt opgetild. En zo’n ervaring, hoewel dezelfde woorden dus worden gebruikt, is altijd veel indringender dan welke eendimensionale verwoording dan ook!’

Het ontwikkelingsproces naar het meerdimensionale denken begint er trouwens mee, dat iemand statements, zoals we net bespraken, als zodanig accepteert. Dus niet afwijst. Dat lijkt triviaal en je bent het inmiddels van jezelf waarschijnlijk vergeten, maar het vraagt welwillendheid om de inhoud van deze statements überhaupt toe te laten. Heeft dat plaatsgevonden dan zal het gedurende lange tijd toch niet meer zijn dan een denkbeeld uit het vlak van het eendimensionale denken. Maar op het moment, dat het inzicht een mens geschiedt, als zijn bewustzijn niet volledig verdwijnt in de denkbeelden van de dominante dimensies, begrijpt die mens wat hem gebeurt. Dat is de reden, waarom ik er op onze laatste bijeenkomst dieper op in ga dan ooit tevoren, opdat jij, als het jou gebeurt, datgene, wat je gebeurt, een plaats kan geven.’

De Zoeker dacht geruime tijd na over hetgeen hem verteld was.

‘Als ik u goed begrijp,’ begon hij aarzelend, ‘dan lijkt de wereld, waarin de hogere menstypen leven, eigenlijk in niets meer op de mijne?’

Meester Negen glimlachte en schudde zijn hoofd.

‘Het is natuurlijk dezelfde wereld. Maar er heeft een verdieping plaatsgevonden. De automatische ‘herkenning’ is weggefallen. De hogere menstypen volgen nadrukkelijk het tweede goddelijke advies. Met andere woorden, zij identificeren uiteraard! Maar doen dit bewust!’

‘Waarom zouden ze dit uiteraard moeten doen?’

‘Elk mens, wat zijn typenummer ook is, bestaat in de tijdruimtematerie wereld en moet in die wereld overleven. Teneinde dat te bewerkstelligen zal zo’n mens moeten werken, om moeten gaan met hetgeen er in die wereld wordt aangetroffen. Je kent het bekende statement: Alles is illusie. Voor mens 1, 2 en 3 is dat niet meer dan een concept. Voor de hogere menstypen is dit hun werkelijkheid. Zij identificeren zich niet automatisch meer met de door de dominante dimensies geactiveerde eendimensionale

denkbeelden. Zij bestaan in de wereld en maken dus gebruik van datgene wat voor het overleven nodig is, dus identificeren zij zich op momenten, waarop dat vereist is. Maar dat identificeren is een bewuste keuze en het eindigt wanneer het niet meer nodig is. Dan staan zij open voor de gewaarwordingen die ik zojuist met je door nam. En in die zin is hun beleving van de wereld anders dan die jouwe.’
De Zoeker zweeg en daarmee was het geruime tijd stil.

‘Overigens,’ ging Meester Negen dan verder, ‘heb ik slechts het begin van het proces geschetst. Het gaat nog veel en veel verder. Tot de uiterste grenzen, waarbij het bewustzijn kan worden ervaren van Entiteiten, die de constructies van moleculen en zelfs atomen hebben uitgedacht. Dit alles kán gelijktijdig worden ervaren. Het laatste uiteraard niet meer door de bol van bewustzijn. Daarvoor is diens bewustzijn, zelfs al is de bol van bewustzijn volledig gede-identificeerd, veel te beperkt, maar wel door de grote Entiteiten, waarin bollen successievelijk opgaan. En zó ontwikkelt zich het meerdimensionale denken in onze Scheppingsstraal.’

De Zoeker tuurde naar het muurtje en een zwakke grijns trok over zijn mond.

‘Ik kom echt niet verder dan een mentale onderschrijving van wat u zegt,’ zei hij dan. ‘Meer is ook niet mogelijk,’ Meester Negen zei het vriendelijk, ‘hoewel ik vermoed dat je hier toch, zonder dat je het wist, wellicht ervaringen mee hebt gehad.’

‘Waarom vermoedt u dat?’

‘Je zult het wel eens hebben ervaren, dat je werd ‘gezien’. Dat een ander, als het ware, dwars door je heen keek?’

‘Waarom zou dat door een menstype 4 of hoger moeten zijn bewerkstelligd?’ vroeg de Zoeker. ‘Sommige mensen hebben een doordringende blik en kijken daarmee door je heen, maar ik heb dat altijd als intimiderend gekwalificeerd en zou dat, ook na wat u hebt gezegd, nooit toeschrijven aan een hogere bewustzijnstoestand.’

‘Wat je zegt illustreert exact dat, datgene, wat er plaatsvindt, zowel subtiel is, als moeilijk om te verwoorden. Uiteraard is het zo dat iemand, die handelt in het verlengde van de machtsmaximalisatiewet, een indringende blik kan gebruiken om te intimideren. Maar dat is dan handelen van een “ik” en daar gaat dit niet over. Een dergelijke blik is hard! Heel anders is dat bij een menstype 4. Diens blik is nooit hard! Als zo’n mens je ongeïdentificeerd ‘ziet’, betekent dat, dat hij of zij niet mee gaat in het totaalbeeld wat jouw “ik” neer wil zetten. Het effect op jou is navenant, want, omdat die mens daar niet in mee gaat, ‘werkt’ jouw totaalbeeld niet. Voor je gevoel wordt er dan door je heen gekeken en op een bepaalde manier is dat ook zo! Er wordt, denk aan wat ik zojuist zei, meer van je gezien dan het beeld van je “ik”. De essentie van wat je bent wordt meer genaderd en dát geeft je “ik” een onzeker gevoel. Het beeld, dat je “ik” in de wereld zet om zich te positioneren, te manifesteren, te beschermen of wat dan ook, werkt niet, nietwaar?’

De Zoeker kon het niet ontkennen, maar wist eigenlijk niet meer, wat hij kon zeggen.

‘Ik denk,’ zei hij daarom, zoekend naar woorden, ‘dat ik de lijn in het gesprek van vandaag volledig uit het oog verloren ben.’

‘Want?’

‘Wel, ... om iets te noemen, hoe verhoudt zich dit ‘zien’ met de uitspraak: Wees én ga

de weg omhoog? Met dat derde Goddelijke Advies?’

Ditmaal ging er geruime tijd overheen, voordat Meester Negen sprak.

‘Op het moment dat een mens een intense ervaring heeft met ‘zien’, zoals we net bespraken,’ begon hij, ‘ervaart hij de directe werking van wat we eerder beschreven als ‘de weg omhoog’! Op dat punt spelen er twee zeer indringende aspecten. Op de eerste plaats begint die mens te beseffen, wat zijn echte verantwoordelijkheid in de Scheppingsstraal is. En op de tweede plaats maakt die mens, om het maar eens cryptisch te formuleren, het moment ‘nu’ groter. Ik stel voor om beide aspecten successievelijk met je door te nemen, akkoord?’

De Zoeker, die geen idee had waar naar werd verwezen, reageerde met een nauwelijks waarneembare knik.

*‘In onze Scheppingsstraal zoekt alles, wat er bestaat, aansluiting bij de hogere staat van bewustzijn. Dit is een richting! Het is het essentiële gegeven van ‘de weg omhoog’. De hogere staat van bewustzijn werkt in op het lagere bewustzijn, zoals de magnetische Noordpool op een kompasnaald inwerkt. Het is een richtpunt! Daarom zoekt al hetgeen, dat zich in de nabijheid bevindt van een Entiteit met een hogere staat van bewustzijn dan de eigen staat, verbinding mét die hogere staat. **Die verbinding is er, als het lagere bewustzijn door het hogere bewustzijn wordt waargenomen.** Maar het lagere bewustzijn kan alleen door het hogere worden waargenomen én geholpen, als het hogere bewustzijn er voor open staat! En dat is enkel mogelijk, als het hogere bewustzijn niet verloren is in of opgeslokt wordt door identificaties! Het meerdimensionale waarnemen is dus niet alleen een bijzondere ervaring, het gaat gepaard met een grote verantwoordelijkheid!’*

‘Verantwoordelijkheid ... ?’ De Zoeker herhaalde het woord en voor zijn gevoel klonk dit enigszins onnozel. Maar hij kon geen concretere vraag formuleren.

‘Alles wil naar een hoger bewustzijn. Dat is de achterliggende drijfveer op de weg omhoog. Die weg omhoog is te herleiden tot de wens van de ene om zichzelf in veelheid te ervaren. De mens, die geïdentificeerd is, onthoudt door die identificatie het lagere bewustzijn de mogelijkheid om verbinding te maken.’

Toen de essentie van wat hij had gehoord tot hem doordrong, schudde de Zoeker verbijsterd en in ongeloof zijn hoofd.

‘Het lijkt, alsof u suggereert, dat ik uiteindelijk verantwoordelijk ben voor het bewustzijn van grassprietjes?’ zei hij uiteindelijk, terwijl hij, ditmaal echt onmachtig, grijsde.

‘Daarvoor en voor alles, wat kleiner is dan dat!’ zei Meester Negen. ‘Maar er bestaat een grens. Er is een punt, waarop het bewustzijn van de ‘zoekende’ partij, om deze zo maar eens te noemen, te laag is om door het bewustzijn van de bol te kunnen worden waargenomen. Anders gesteld, het bewustzijn van de bol beschikt over onvoldoende onderscheidingsvermogen om die dimensies nog waar te kunnen nemen. Daarvoor is een intenser bewustzijn nodig. Ik gebruikte vorige keer een schemerlamp om het te verduidelijken. Naarmate de afstand tot een lichtbron toeneemt, is de lichtsterkte, de intensiteit van het licht zwakker. Er komt een moment, dat er zo weinig licht is, dat een waarnemer nog wel kan zien, dát hij iets waarneemt, maar niet meer, wát hij waarneemt. Op een dergelijk moment is een krachtiger lamp nodig. Mutatis mutandis

geldt dit ook voor de bol van bewustzijn. Ook dát is een reden, waarom de bol van bewustzijn, als hij het punt van Realisatie heeft bereikt, opgaat in een groter geheel.’ De Zoeker staarde voor zich uit. Wat hij hoorde leek te bizar voor woorden. Het viel daarbij ook volledig buiten alles, wat hij hierover eerder gehoord of gelezen had.

‘Elk mens,’ ging Meester Negen verder, ‘is verantwoordelijk. Hij is als het ware de koning van een groot rijk. Hij is direct verantwoordelijk voor zijn eigen staat van bewustzijn en indirect voor de staat van bewustzijn van lagere Entiteiten. Als hij zich enkel bezig houdt met zijn eigen denkbeelden, dus als hij zich identificeert met zijn “ik”, heeft het lagere bewustzijn geen enkele kans om verder te komen, want door die identificatie wordt de verbinding met dat lagere bewustzijn geblokkeerd. De omvang van de bol van bewustzijn, daar begonnen we dit deel van het gesprek mee, blijft dus klein en beperkt zich tot het bewustzijn van het “ik”. Maar, naarmate de mens verder de-identificeert, geschiedt, wat ik schetste en zo geeft hij de lagere Entiteiten toegang tot zijn hogere bewustzijn. Er is op een bepaalde manier sprake van eenwording en ook dit is een van de achterliggende redenen voor de uitspraak: Alles is één!’

Je zei net, misschien enigszins sarcastisch, dat je verantwoordelijk was voor het bewustzijn van grassprietjes en dat is ook zo! Maar op hun beurt bieden de vele grassprietjes en alle andere lagere bewustzijnsmanifestaties de mens de mogelijkheid om de waak-waak staat te bereiken en daarin te blijven! Die relatie is dus tweezijdig!

Ik zei verschillende keren, dat de fases van de menstypen 1, 2 en 3 het langst duren en dat de fases 4, 5, 6 en 7 relatief veel korter zijn. Wat ik je zojuist vertelde is een van de meest belangrijke oorzaken hiervan. De hogere menstypen kennen namelijk de staat van verbondenheid. Of laat ik het anders formuleren, zij weten wanneer er sprake is van identificatie en wanneer niet, omdat zij in de geïdentificeerde staat de verbindingen met de lagere Entiteiten ontberen én zich daar van gewaar zijn. Dat gemis aan verbinding is voor hen een signaal, dat ze geïdentificeerd zijn en werkt zo dus als een impuls om te de-identificeren!’

Meester Negen keek een moment peinzend voor zich uit en ging dan verder.

‘Dankzij deze processen neemt de bewustzijnsstaat van jouw koninkrijk uiteindelijk toe. En als de staat van bewustzijn van jouw koninkrijk groeit, groeit ook de staat van het bewustzijn van het koninkrijk, waarvan jij op jouw beurt zelf weer ‘onderdaan’ bent en zo gaat dit proces verder en verder. Aan het eind bevindt zich Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Die zal zich zowel van het totaalbeeld van zijn gehele schepping gewaar zijn, als inzicht hebben in de plaats, bewegingen, de krachten en wat al dies meer zij van de onnoemlijke aantallen ‘items’ en hun onderlinge combinaties en verbindingen in zijn Scheppingsstraal. En dit allemaal gelijktijdig.’

De Zoeker probeerde tevergeefs het beeld te bevatten, wat de ander had geschetst.

‘Pas op dát moment voldoet de gehele Scheppingsstraal aan het derde Goddelijke Advies. Ik zei je overigens zojuist, dat er naast het besef van echte verantwoordelijkheid nog een tweede aspect was, namelijk het groter worden van het moment ‘nu’. Dat tweede aspect hangt op zijn beurt samen met de opmerking, die jijzelf maakte, toen je dit derde Advies vertaalde middels de frase ‘zijn in het nu’. Je gebruikte die frase als synoniem voor het derde Goddelijke Advies.’

De Zoeker knikte, het leek hem nog steeds terecht trouwens.

‘Ik ging daar niet direct in mee. Voor mij is dat Advies imperatief, met andere woorden het is een werkwoordsvorm in de zogenaamde gebiedende wijs. Zonder te willen vervallen in een semantische discussie, houdt dit voor mij in, dat er een “iets” is, dat gemaand wordt.’

‘Wat mag ik me bij dat “iets” denken?’

Meester Negen schudde glimlachend zijn hoofd.

*‘Datgene, wat het antwoord is op de vraag der vragen! Maar laat ik me hier beperken tot de abstracte omschrijving ‘waarnemer’. Voor die waarnemer is dus de aanmaning ‘wees’ bestemd. Dit impliceert noodzakelijkerwijs, dat die waarnemer zich op een of andere manier bewust moet zijn van het ‘zijn’. Voor mij houd dat in, dat de frase ‘zijn in het nu’ doelt op **bewustzijn** in het nu en dat houdt weer in, dat de waarnemer zich bewust is van ...! Een specifieke verdere invulling is onbelangrijk en niet relevant!*

Wij bespraken talloze malen het moment ‘nu’ en stelden vast dat de aandacht van de mens zelden bij zijn moment ‘nu’ is. De dominante dimensies werken namelijk permanent op hem in. Het raakpunt met het ‘nu’ is daardoor ééndimensionaal. De aandacht van de mens verdwijnt via de dominante dimensie in de inhoud van een denkbeeld. Zo doende weet hij in de richting van de hoofdwet te overleven met gebruikmaking van de weg van de minste weerstand.

*De inhoud van zijn denkbeelden heeft vrijwel altijd betrekking op ‘dan en daar’. Het feitelijke resultaat is dus dat de mens vrijwel uitsluitend fysiek in het ‘nu’ existeert. Dat is dus de reden, waarom in sommige spirituele stromingen wel gesteld wordt, dat de mens weg moet blijven van zijn denken. **Maar gedoeld wordt dan op het denken van zijn “ik”**. Dat wordt vaak beschreven als het ‘lagere denken’, hoewel dit, zonder verdere uitwerking natuurlijk weinig verheldert. Maar goed, gesteld wordt dus dat degene die verlost is van het denken van zijn “ik” in het ‘nu’ is. ’*

Al sprekende legde Meester Negen een ellipsvormige figuur neer.

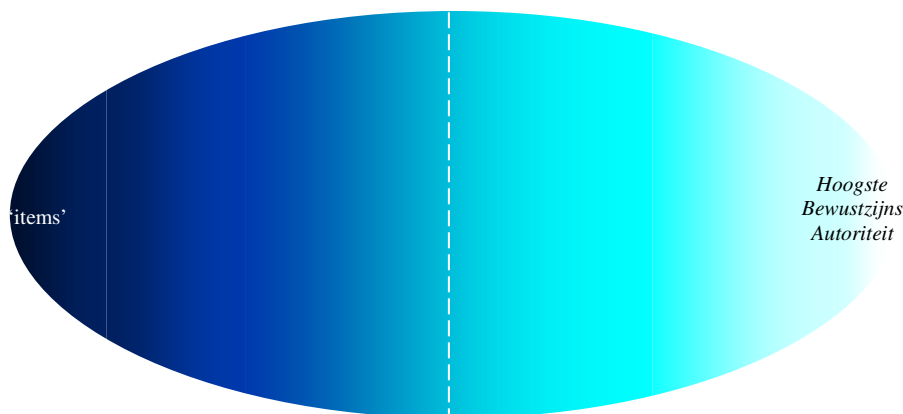

fig.63. De Scheppingsstraal, het moment ‘nu’ en het eendimensionale denken.

‘Je ziet hier de Scheppingsstraal weergegeven, zoals we hem ook gisteren weergegeven

zagen. Uiterst rechts bevindt zich Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, uiterst links de 'items'. Precies middenin, bij de wit getekende stippellijn bevindt zich het moment 'nu'. 'U tekende in de andere figuren daar de mens?' herinnerde de Zoeker zich.

'Het is goed, dat je dat opmerkt en uiteraard, is dat geen toeval. De bol van bewustzijn, die daar in het midden is gesitueerd, beschikt als eerste in de gehele Scheppingsstraal over een instrument, waarmee het 'zijn' actief kan worden ervaren. Op het moment, dat ik stel, dat het 'zijn' actief wordt ervaren, spreek ik over bewust-zijn.

Het lichaam van de mens is het instrument, dat beschikt over het vermogen tot denken. Omdat het "ik" leeft en gestuurd wordt door de hoofdwet en in diens kielzog de verschillende andere wetten, waarover we het uitgebreid gehad hebben, wordt het denkproces vrijwel altijd in beslag genomen door denkbeelden, waarvan de inhoud betrekking heeft op het 'dan en daar'. De mens in de waak-slaap heeft om die reden altijd slechts een marginale binding met het 'nu'. Vandaar dat ik het in de figuur heb getekend als dunne gestippelde lijn.'

De Zoeker knikte, dat leek duidelijk.

'Geheel anders,' vervolgde Meester Negen, 'is de situatie in de waak-waak staat, als de mens meerdimensionaal gaat ervaren en denken. Het 'lagere' denken is verstild en de mens krijgt dan contact met de 'hogere' bewustzijnsgebieden. Er is dan sprake van het 'groter' worden van het vermogen tot ervaren. Meerdere dimensies kunnen gelijktijdig worden ervaren en navenante denkbeelden kunnen worden gebouwd en begrepen. Visueel kan dit als volgt worden weergegeven.' En terwijl hij sprak legde Meester Negen vervolgens een nieuwe figuur neer, die, zo zag de Zoeker, niet echt veel verschilde van de vorige.

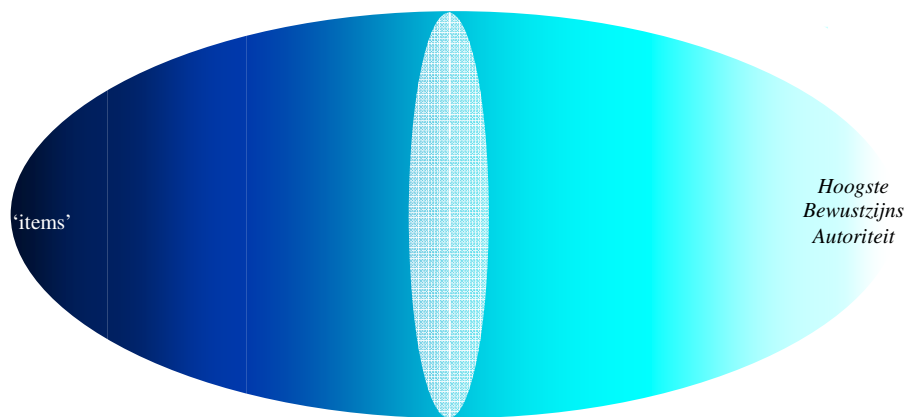

fig.64. De Scheppingsstraal, het moment 'nu' en het meerdimensionale denken.

'Je ziet, dat het moment 'nu' zowel naar links, als naar rechts groter is geworden. De richting 'links' geeft aan, dat er meer dimensies en details gelijktijdig worden waargenomen, de richting 'rechts' geeft aan, dat er met een groter/verfijnder bewustzijn wordt waargenomen. De figuur illustreert daarmee, dat het moment 'nu' als het ware

‘groter’ wordt.’

De Zoeker keek met toenemende verwondering naar de figuur, schudde zijn hoofd dan en trok vervolgens ietwat ongedurig zijn schouders op.

‘Wat kan ik me daar bij denken? Ik hoor wat u zegt en dat past, niet verassend natuurlijk, bij de tekening, maar de inhoud van uw woorden gaat mijn begripsvermogen ditmaal echt te boven. Ik bedoel, ik kan mij met de beste wil van de wereld niet voorstellen, dat het moment ‘nu’ groter wordt. Dat moment heeft géén afmetingen! Hoe kan het dan groter worden?’

Het was enkele momenten stil voor Meester Negen reageerde.

‘Dat het moment ‘nu’ geen afmeting heeft is een statement dat te onderschrijven lijkt, maar toch is dat het minst essentiële deel van jouw woorden. Veel belangrijker is namelijk de vraag of dit voor jou een denkbeeld is of dat het je eigen ervaring is!’

De Zoeker overdacht dit kort.

‘Het is natuurlijk op de eerste plaats een denkbeeld,’ moest hij toegeven, maar hij voegde er aan toe: ‘Toch is het soms ook meer dan dat! Ik ben voor zover ik weet ook wel eens in dat moment geweest en ervoer dan, dat het tijdsbesef afwezig was! De dimensie tijd bestond dan niet!’

‘Maar,’ reageerde Meester Negen, ‘de overige dimensies hebben wèl afmetingen in het ‘nu’. De wereld op zich blijft immers bestaan, zelfs als het ‘nu’ geen afmetingen heeft, nietwaar?’

‘Het heeft daar in ieder geval alle schijn van,’ grijnsde de Zoeker. ‘Als dit al illusoir zou zijn, is het wel een hele krachtige illusie!’

‘Ongetwijfeld.’ zei Meester Negen cryptisch, ‘maar nu we het er toch over hebben is het zinvol om ons ook een moment te bezinnen op het begrip ‘hier’! Daar lijkt iets soortgelijks voor te gelden. In essentie lijkt het mij, dat het ‘hier’ ook geen afmetingen kan hebben, nietwaar?’

‘Lijkt mij ook niet,’ antwoordde die, nadat hij er even over had nagedacht.

‘Neem de dualiteit ‘hier’-‘daar’,’ ging Meester Negen verder: ‘Er kan alleen sprake zijn van een ‘daar’ als datgene waar naar wordt verwezen zich op enigerlei afstand van het ‘hier’ bevindt. De enig logische conclusie is, dat als die afstand er niet is, er dan sprake moet zijn van ‘hier’, lijkt je ook niet?’

Hoewel het antwoord op de vraag voor de hand leek te liggen, was er iets wat de Zoeker ervan weerhield meteen te accorderen. Hij nam de tijd om er over na te denken.

‘Volgens mij is er nog een factor die een rol speelt,’ begon hij dan langzaam. ‘Er moet ook een relatie met bewustzijn zijn. Want er kan, voor zover ik dat zie, alleen sprake zijn van het besef van een ‘nu’ als er bewustzijn is dát ervaart! En voor het ‘hier’ geldt dat volgens mij ook.’

Meester Negen knikte.

*‘Wat je zegt over het ‘nu’ is juist! Wat je daarnaast opmerkt over het ‘hier’ is bijna juist, want daarvoor is er namelijk een aanvullende voorwaarde. In de meest abstracte zin is de essentie van datgene, wat als ‘hier’ is wordt gekwalificeerd, alleen te ervaren **door een Entiteit, die over zèlfbewustzijn beschikt**. Een bewustzijn dus waardoor er gewaarwording is van de eigen existentie! Dat ‘zelf’, waarvan er gewaarwording is, bevindt/is/bestaat altijd exclusief alléén in het ‘hier’. Dat houdt dus onmiddellijk in, dat*

als er iets wordt ervaren en dat iets behoort niet tot datgene waarvan er zelfbewustzijn is, er een bepaalde afstand is ten opzichte van dat zelf. Er daarmee bevindt dat iets zich niet in het 'hier', maar in het 'daar'. Akkoord?'

'Uw benadering is abstract en theoretisch,' mompelde de Zoeker met peinzende blik.

Meester Negen dacht een moment na en glimlachte vervolgens breed.

'Het is in dit verband,' zei hij tot verassing van de Zoeker, 'misschien zinnig om ons gesprek in de tuin voort te zetten.'

Ze zaten enige tijd zwijgend op een bankje tegen de schuurmuur, die eerder onderwerp van gesprek was geweest en keken de diepte van de tuin in. De Zoeker zag een klein gazonnetje, er stonden wat planten en achterin stond een beeldvullende boom, waar een recht pad naar toe liep. Hij wachtte tot de ander zou spreken.

'Ik stel voor,' sprak die uiteindelijk, 'dat je heen en terug naar de boom loopt en dat je kijkt, hoelang dat al bij al duurt, akkoord.'

De Zoeker trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. Vervolgens keek hij, omdat verdere uitleg achterwege bleef, op zijn horloge en stapte over het pad naar de boom. Daar keerde hij om en liep terug.

'Hoeveel tijd kostte het je?'

'Net iets meer dan 40 seconden.'

Er viel een stilte, na die woorden. De Zoeker keek uiteindelijk met een neutrale blik voor zich uit. Wat hij zag boeide hem echter nauwelijks. Voor hem was dit een tuintje zoals er waarschijnlijk velen waren en tuinen hadden zijn belangstelling niet. Het was Meester Negen die de stilte uiteindelijk verbrak.

*'Als er gesproken wordt over het 'hier' en 'nu' geschiedt dat vrijwel **altijd** vanuit het perspectief van de menstype 1, 2 en 3. Waar er besef is van hogere menstypen wordt misschien een link gelegd náár die hogere menstypen, maar daar blijft het bij.'*

'Op zich lijkt me dit niet verwonderlijk,' meende de Zoeker op te kunnen merken.

'Je illustreert met je opmerking, onbedoeld wellicht, dat dit inderdaad bij niemand verbazing wekt,' reageerde Meester Negen. 'Deze benadering vloeit namelijk voort uit de vijfhoek van de Geest der Massa's en degene, die zich in die vijfhoek bevindt, komt natuurlijk niet verder dan de denkbeelden, die die vijfhoek bevat. Maar in de Scheppingsstraal heeft de inhoud van wat 'hier' en 'nu' is op elk niveau een andere betekenis en dat is, behalve op het niveau van het "ik", alom bekend. De inhoud van de woorden 'hier en nu' hebben een directe relatie met de grootte van het bewustzijn van degene, die ze gebruikt.'

Meester Negen keek de Zoeker onverwacht een moment indringend aan en wees toen naar de boom verderop.

'Stel, dat er een Entiteit is wiens bewustzijn de grootte heeft van hier tot die boom daar. Wat zou dat inhouden?'

De Zoeker, die zich het voorgestelde nauwelijks kon indenken keek ten slotte maar naar

de boom, alsof het antwoord op de gestelde vraag zich daar zou bevinden. Er schoot hem niets bruikbaar te binnen.

‘Ik heb geen idee waar u uit wil komen,’ mompelde hij dan.

‘Denk aan de opmerking, die je binnen maakte over het ‘nu’!’ maande Meester Negen. Dit hielp niet. De Zoeker wist uiteraard, dat hij er over had gesproken, maar waar precies naar verwezen werd, ontging hem.

‘Over de grootte van het moment ‘nu’!’ hielp Meester Negen.

‘Dat heeft toch geen grootte!’ mompelde de Zoeker met lichte verbijstering.

Meester Negen knikte en zei glimlachend: ‘Begrijp je nu waarom ik je vroeg of het een denkbeeld van je was, of een ervaring?’

‘Ik zie eigenlijk nog niet, waar u naar toe wilt,’ reageerde de Zoeker hoofdschuddend.

‘Het gaat natuurlijk om de ervaring! Om **jouw** ervaring! Met name als we spreken over ‘hier’ en ‘nu’ kan zo’n gesprek alleen zinnig zijn, als we spreken vanuit eigen ervaringen. Anders verdwalen we onherroepelijk in een van de talloze filosofieën, die er in de virtuele wereld over het ‘hier’ en ‘nu’ zijn geconstrueerd. De ervaring van het ‘nu’ brengt altijd met zich mee dat er geen tijdsdimensie is. Dat geldt voor alle Entiteiten in de Scheppingsstraal, op welk niveau zij zich ook bevinden. Dat zou dus ook gelden voor de Entiteit, wiens bewustzijn de grootte heeft van dit punt tot die boom daar!’ Meester Negen zweeg veelbetekenend. De portee van zijn opmerking ontging de Zoeker echter zichtbaar.

‘Zie je de paradox?’ vroeg Meester Negen daarom.

‘Ik zie wel een absurde situatie,’ grijnsde de Zoeker onmachtig.

‘Want?’

‘Wel,’ begon de Zoeker aarzelend, ‘als dat bewustzijn zo groot is, dan zou dat moeten inhouden, dat voor die Entiteit alles van hier tot die boom daar ‘nu’ is. Voor mij en voor u is dat niet het geval. Voor ons is er een afstand en om die te overbruggen hebben wij tijd nodig. De tijd voor mij om van hier tot die boom te komen bedraagt 20 seconden!’ Hij verviel in denkend zwijgen en begreep dan onverwacht de actie, die hem zinloos had geleken en waarbij hij de tijd had opgenomen.

‘En exact dezelfde situatie treffen we aan,’ sprak Meester Negen dan, ‘met betrekking tot het ‘hier’. Voor ons is dat de plek, waar wij ons bevinden. Die boom behoort absoluut niet tot ons ‘hier’, maar bevindt zich ‘daar’ op een afstand van zo’n 20 meter. Voor de Entiteit, waar wij over spreken echter is die gehele afstand zijn ‘hier’. Dit, omdat zijn bewustzijn die grootte heeft!’

‘Dus ...?’

‘Wat voor ons bewustzijn 20 meter is, heeft voor het bewustzijn van de ‘Tuin-entiteit’, om deze maar eens als zodanig te kwalificeren, géén afmeting.’

‘Die Entiteit kent geen afstanden?’

‘Dat is niet wat ik zeg en het is ook niet juist. De ‘Tuin-entiteit’ kent wel ruimtelijke afstanden, maar op een onvergelykbare manier met de onze. Het voorbeeld illustreert, dat het besef van tijd en ruimte afhankelijk is van de omvang van het bewustzijn van de Entiteit, die zich van de begrippen bedient. Aangezien de Tuin-entiteit over het vermogen beschikt om gelijktijdig te denken met vrijwel alle dimensies in deze tuin, heeft deze in zijn ‘nu’ het volledig inzicht in deze tuin. Bezien vanuit ons menselijke

perspectief geldt, dat het 'hier' en 'nu' van de 'Tuin-entiteit' vele malen groter is dan het onze, maar bij die Entiteit zelf bewerkstelligen 'hier' en 'nu' eenzelfde beleving als ons 'hier' en 'nu' bij ons bewerkstelligen. Hun omvang, om het zo maar te blijven noemen, is afhankelijk van de grootte van het bewustzijn, akkoord?'

De vraag was niet retorisch, maar het duurde lang voor de Zoeker knikte.

'Dit voorbeeld maakt impliciet ook duidelijk, waarom de-identificatie noodzakelijk is,' ging Meester Negen verder.'

'Want?' vroeg de Zoeker voor wie het niet duidelijk was.

*'Als een lagere Entiteit zich blijft identificeren, verhindert het daardoor groei van 'hier' en 'nu'. Stel, dat jij bijzonder gefascineerd zou zijn door die rododendron daar,' Meester Negen wees naar een struik naast het gazon, 'dan zou jouw bewustzijn zich beperken tot dat kleine stukje van de tuin. Zolang je je daar niet van de-identificeert zou dat je blokkeren. Het zou je belemmeren om op te gaan in een grotere Entiteit, die, om in ons voorbeeld te blijven, de hele 'tuin' gaat omvatten. Die 'gehele tuin' zou voor jou **als ervaring** nooit bestaan, omdat je je identificeert met een deel. Als concept wellicht ongetwijfeld wel, maar dat concept zou altijd een versluiering bewerkstelligen tussen jou en de realiteit. Elke vormt van identificatie verhindert de mogelijkheid tot het doorleven van ervaringen, die groter zijn dan hetgeen, waarmee geïdentificeerd wordt. Dat is de essentie van wat ik je tijdens onze vele gesprekken heb getracht duidelijk te maken. En slechts bij volledige de-identificatie kan de mens opgaan in een groter bewustzijn. Als er namelijk nog een spoor van identificatie zou zijn, dan zouden er in zo'n grotere Entiteit tegelijkertijd meerdere ervaringen 'hier' en 'nu' zijn en dat is onmogelijk. Dus pas als de laatste stap is genomen, dus als het zelfbewustzijn is opgegeven, is opgaan in een hogere Entiteit mogelijk. Dit geldt voor jou, dit zou gelden voor de 'Tuin-entiteit' en het geldt, zoals we diverse malen zagen, ook voor Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, akkoord?'*

De Zoeker zweeg en dacht langdurig na over de volkomen ongekende werelden, die Meester Negen had geschetst. Uiteindelijk knikte hij, nauwelijks zichtbaar, maar voor Meester Negen was het voldoende.

'Terugkerend,' zei hij, 'naar de opmerking, die je daarstraks binnen maakte, dit is dus de essentie van de figuur met het uitdijende 'nu' in de Scheppingsstraal.'

Hij stond op en langzaam begaven ze zich getweeën weer naar binnen waar de betreffende figuur nog op tafel lag.

'Het proces van de-identificeren bewerkstelligt het gaan waarnemen van meerdere dimensies, het doet uiteindelijk het moment 'nu' uit rekken. Alles binnen de 'verticale' ellips bevindt zich in de staat 'hier' en in de staat 'nu'. Er is er zowel sprake van gelijktijdig waarnemen van die dimensies, als bewust denken over/met die dimensies.'

'Wel een vorm van denken met heel andere denkbeelden dan de mijne, denk ik.'

'Dat is zo! Ik noem het meer- of multidimensionaal! Misschien dat anderen het typeren als het 'hogere' denken. Dit woord zie ik regelmatig gememoreerd, overigens zonder nadere duiding. Dus is mij niet precies duidelijk waar op wordt gedoeld. De meerdimensionale en multidimensionale denkbeelden worden in het zich steeds verder ontwikkelende bewustzijn steeds duidelijker. Maar het blijft, om dat beperkte woord toch

te blijven gebruiken, denken, want **alleen door denken ontstaat inzicht!** Overigens gaat dit proces steeds verder,' en Meester Negen legde de laatste figuur neer.

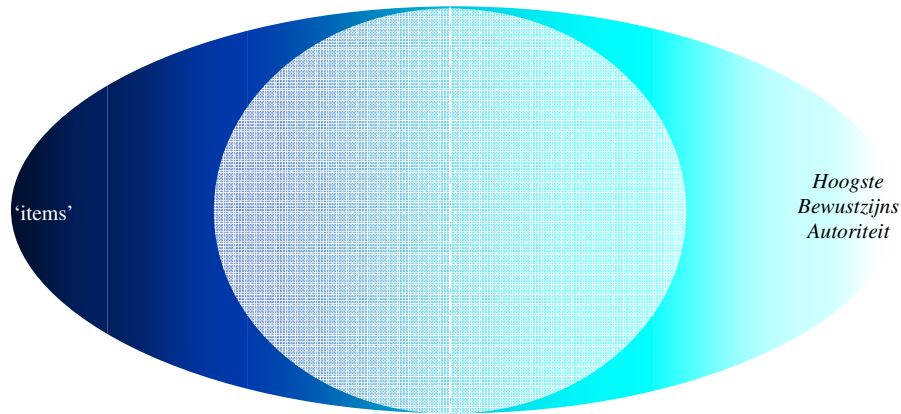

fig.65. De Scheppingsstraal, het moment 'nu' en het multidimensionale denken.

Aan het eind van het proces van het multidimensionale denken is de gehele Scheppingsstraal in het moment 'nu'. Dan is, zoals ik eerder zei, Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zich bewust van alles, wat er in zijn Scheppingsstraal is.'

'Daar zal nog een flinke tijd overheen gaan,' mompelde de Zoeker, nadat hetgeen hem geschetst was langzaam duidelijk werd.

'Ongetwijfeld! Sterker nog het duurt vele eonen, maar begrip van de lengte van het tijdsaspect is niet interessant, want het voegt niets toe. Alom in de Scheppingsstraal gaat het om het de-identificeren. Alleen dat brengt de Scheppingsstraal tot helder bewustzijn. Alleen daardoor komt de Scheppingsstraal in het 'nu'.'

Er leek aan deze woorden niets toe te voegen en wederom volgde een stilte.

'U hebt mij veel verteld de afgelopen jaren.' Het was de Zoeker, die de stilte verbrak.

'Onvermijdelijk!' reageerde Meester Negen en de Zoeker moest breed glimlachen.

'Tot het laatste moment slaagt u er in mij te verrassen met uw statements. Waarom zou het onvermijdelijk moeten zijn.'

'Wel,' sprak Meester Negen, 'de essentie van alles, wat ik je heb verteld ligt in feite besloten in de drie Goddelijke Adviezen, waar wij het over hadden. Ik recapituleer ze, opdat je begrijpt, waar ik op doel.

Het eerste luidt: Heb de ander lief, meer nog dan u zelf. Degene, die serieus dit Advies wil volgen zal zich langdurig moeten verdiepen in de werkelijke betekenis van alle hier gebruikte woorden. Wie tracht tot de diepste essentie door te dringen, wie dus geen genoegen neemt met oppervlakkige en gemakkelijke, conceptuele

verklaringen zal onvermijdelijk een groot deel van de Omwegen bewandelen, zoals wij dat samen ook deden.

Het tweede luidt: Identificeer bewust!

Wie zou dit kunnen die zich niet in extenso in het verschijnsel identificatie heeft verdiept? Alleen door een dergelijke verdieping ontstaat er zicht op de richting die in dit tweede Goddelijke Advies besloten ligt.

*Het derde ten slotte stelt: **Wees én ga de weg hogerop!***

Met name het eerste woord van dit Advies is, zoals we in onze gesprekken herhaalde malen vaststelden, het meest ingewikkeld om uit te voeren. Wat ik hiermee beoog te illustreren, is dat het dus al met al hooguit drie regeltjes kost om de diepste essentie van al onze gesprekken op deze wijze te formuleren!

Denk je,' vroeg hij, terwijl hij de Zoeker aan keek, 'dat deze regeltjes voor iemand waardevol kunnen zijn? Dat het echt bruikbare informatie zou bevatten? Neem jezelf! Zou jij destijds contact met mij hebben gezocht, als jij die Adviezen bijvoorbeeld netjes bij elkaar in een katernje bij een artikel zou zijn tegengekomen?'

'Als ik er al aandacht aan zou hebben geschonken, zou het nooit meer dan conceptueel zijn geweest. Na een vluchtige blik zou ik ze waarschijnlijk zonder enige verdere echte verdieping geaccordeerd hebben, om vervolgens weer over te gaan tot de orde van de dag.' reageerde de Zoeker.

'Zo gaat het! Je begrijpt nu, waarom ik deze Adviezen dus niet los uit de pols even heb uit laten schrijven. Daarmee zou aan hun nauwelijks te peilen diepte volledig worden voorbij gegaan! Ik heb getracht je hun essentie te duiden en je inzicht te geven in de subtiele macht van de weg van de minste weerstand en van je "ik".'
Meester Negen keek de Zoeker een moment aan en vervolgde dan: 'Zodat jij datgene, dat je onvermijdelijk gaat ervaren op het wonderlijke, soms bizarre of ogenschijnlijk onregelende pad van de de-identificatie, aan kan en begrijpt.....'

En met deze woorden beëindigde hij de laatste bijeenkomst.

Iets later nam de Zoeker met een diep gevoel van weemoed afscheid.

Het ultieme begrip: Alles is illusie.

Vele jaren later, tegen het eind van de middag, ging de bel en de Man die ooit Zocht opende de voordeur. Tot zijn onuitsprekelijke verrassing stond daar Meester Negen. 'Kom binnen,' zei hij dan. 'Wat een onverwacht groot genoeg!' En hij schudde de ander hartelijk en langdurig de hand.

'Wat brengt u hier?'

Meester Negen, merkbaar ouder geworden, glimlachte.

'Jij!' zei hij dan, 'of beter gesteld, datgene wat er van jou is geworden.'

Destijds zou de Man die ooit Zocht, deze opmerking als cryptisch hebben beschouwd en hebben gezocht naar een verborgen betekenis, maar dat was toen.

'Veel is hetzelfde gebleven natuurlijk,' antwoordde hij nu. 'De vorm met zijn hebbelijkheden is onmiskenbaar ouder geworden en beschikt wellicht over meer kennis, maar aan de constructie viel weinig te veranderen.'

Meester Negen knikte. Zo was dat.

'Hoe wordt de vorm gebruikt?'

'Uiteindelijk zijn uw vele lessen in dit instrument niet alleen begrepen, maar ook verwerkt en getransformeerd tot wat voor deze vorm mogelijk en noodzakelijk is. Zo wordt het instrument dus in de laatste fase van zijn bestaan gebruikt.'

'Dan is bereikt wat nodig was!'

Er viel een diepe stilte, misschien ongewoon voor mensen die elkaar lange tijd niet hebben gezien, maar beiden kenden de immens verschralende werking van woorden en wisten, dat een stilte veel intenser wordt, juist als het zoeken naar woorden achterwege blijft.

'Wonderlijk, dat het zo lang heeft moeten duren, voordat het echte weten kon worden begrepen,' merkte de Man die ooit Zocht ten slotte op.

'De kracht van begrip is de illusie ervan, die niet doorzien wordt,' reageerde Meester Negen en wederom was het langdurig stil. Beiden dronken hun kruidenthee en genoten intens van elke slok.

Lijst van de figuren in deel III.

Hoofdstuk 1. De verwarring van het keerpunt.

1. Wat er plaatsvindt in het moment 'nu'.	18
2. Het proces van zoeken naar antwoorden in het 'nu'	20
3. De machtsstructuur bepaalt het 'juiste' antwoord	27
4. De gevangenis van de juiste antwoorden.	29
5. De mogelijke identificatie staten in het moment 'nu'	34

Hoofdstuk 2. De Terugweg: Het pad van de- identificatie.

6. Doelen trekken het "ik" uit het 'nu' en in het denken.	40
7. Bol van bewustzijn en de verschillende fases van het denkproces.	41
8. Het proces van incarneren van de bol van bewustzijn	43
9. De identificatierichting voor de mens: de Hoofdwet	55
10. De inwerking van de hoofdwet in het 'nu'	56
11. gedachtesoort en impact op het "ik"	57
12. De extra druk op het 'nu' door talloze regels	58
13. Ontwikkelingslijn van het conceptuele denken	60
14. Ontwikkelingslijn van behoeften	61
15. Ontwikkelingslijn van behoeftebevrediging	62
16. Relatie tussen gedachten en behoeftebevrediging	62
17. Relatie tussen gedachten en behoefteontwikkeling	63
18. Relatie tussen behoeften en behoeftebevrediging	64
19. De 'identificatiekubus' van het "ik"	65
20. Punt van ontwaken.	69

Hoofdstuk 3. Niets, oneindig en het Universele Bewustzijn.

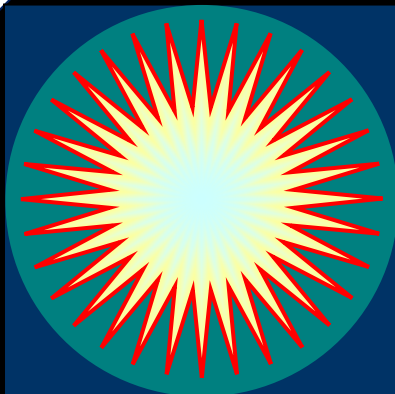
21. Manifestatiemogelijkheden en de werking van Vormers der Gedachten.	82
22. Bepaling van de tangent	90
23. hoek van 89^0	90
24. Rechte hoek	90
25. hoek van 91^0	90
26. Het verloop van de grootte van de tangent	91
27. het eendimensionale denken	94
28. het meerdimensionale denken	95
29. De identificatie en de- identificatie in de Scheppingsstraal	98
30. Verband tussen incarnaties en de- identificatie in het denkproces	105
31. Snelheid, en de relatie tussen hier en daar	113
32. de ervaring "ik" in onze Scheppingsstraal	115
33. Bewustzijnsbinding door identificatie	116
34. Verdichting en de ervaring "ik" in onze Scheppingsstraal	122
35. toenemende identificatie/verdichting.	124

Hoofdstuk 4. Het samenvallen.

36. Het gebruik/verbruik van het bewustzijn in de waak- slaap	127
37. Het gebruik/verbruik van het bewustzijn in de waak- waak staat.	128
38. Verschillende 'waarheden' en het 'koninkrijk van het "ik".	129
39. De Weg van het denken.	133
40. Identificatie, verdichting binnen de Scheppingsstraal	137
41. Denkbeelden lichten op in het moment 'nu'.	138
42. Impact van gedachten in het moment 'nu'	138
43. Verschillende denkbeeldensoorten in één mens	139

44. Meditatie vermindert de identificatie met denkbeelden (met het “ik”)	140
45. Door meditatie ontstaat contact met ‘hogere’ denkbeelden	141
46. Basisaandachtspunten van “de situatie” voor de mens.	142
47. Toenemende gewaarwording van basisaandachtspunten menstype 1.	142
48. Toenemende gewaarwording van basisaandachtspunten menstype 2.	143
49. Toenemende gewaarwording van basisaandachtspunten menstype 3.	143
50. Basisaandachtspunten voor de menstypen 4, 5, 6 en 7.	144
51. Basisaandachtspunten voor hogere Entiteiten.	144
52. De scheppingslagen en de identificatie wetmatigheden (1)	158
53. De scheppingslagen en de identificatie wetmatigheden (2)	159
54. De scheppingslagen en de identificatie wetmatigheden (3)	160
55. De verhouding tussen het Universele Bewustzijn en Identificatie in onze Schep ...	161
56. Het Universele Bewustzijn en Scheppingsstralen	165
57. Kenmerken van het Universele Bewustzijn in onze Scheppingsstraal	168
58. Identificatie, intensiteit en helderheid van bewustzijn in de Scheppingsstraal.	168
 Hoofdstuk 5. Zicht op het ongekende.	
59. Waarnemer en waargenomene	173
60. Waarnemer en waargenomene is één in de bol van bewustzijn	174
61. Waarnemer en waargenomene is één in de Scheppingsstraal	177
62. Het moment ‘nu’, identificatie, begrip en inzicht	186
63. De Scheppingsstraal, het moment ‘nu’ en het ééndimensionale denken.	203
64. De Scheppingsstraal, het moment ‘nu’ en het méérdimensionale denken.	204
65. De Scheppingsstraal, het moment ‘nu’ en het múltidimensionale denken.	209

Appendix 1

*Nadere duiding kernbegrippen
uit de delen I, II en III*

Duiding kernbegrippen.

In onderstaand overzicht wordt de essentie van een aantal bepalende kernbegrippen uit Weg van het denken nogmaals geduid. Per begrip staan enkele relevante citaten uit de delen. Bij die citaten staat weergegeven uit welk deel het afkomstig en het paginanummer in het betreffende deel.

Aandacht.

Aandacht is de naam, waarmee een specifieke innerlijke staat van de mens wordt gekenschetst. In die staat neemt de mens aspecten of facetten van zichzelf, delen van zijn directe omgeving en/of ontwikkelingen en veranderingen in beiden sterker- in de zin van scherper, helderder, alerter, duidelijker, intenser, nadrukkelijker of hoe het ook beschreven wordt- waar dan indien hij níet in die staat is.

- Het lijkt alsof er pas sprake kan zijn van een bewust proces als de mens een dergelijk proces aandachtig volgt. Het is altijd slechts het betrokken individu zelf dat weet of hij aandachtig is of niet. (I. blz.73)

- Aandacht is slechts mogelijk als er sprake is van bewustzijn. Bewustzijn is een noodzakelijke voorwaarde. Eerst moet de mens bewust zijn. Dat bewustzijn kán gericht worden. Als het gericht wordt is er sprake van aandacht. Het 'aandachtig zijn' betekent dat er gefocust wordt. Elke vorm van focussen impliceert echter dat er sprake is van een verenging. Het bewustzijn wordt immers beperkt tot datgene, waar het individu zijn aandacht op richt.(I.blz.73)

- Er zijn oneindige aantallen tijdruimtematerie fragmenten, die met hun 'signalen' getuigenis van hun bestaan afgeven. Alle fragmenten geven signalen af, maar het is de impuls die het pregnantst op de mens inwerkt, die diens bewustzijn richt en daarmee diens aandacht naar zich toe trekt.(I. blz.74)

Aandachtstraal.

Aandachtstralen ofwel de stralen van aandacht, zijn niet materieel. Het bestaan ervan kan niet met behulp van gekende dimensies uit de tijdruimtematerie worden vastgesteld, noch bewezen. Hun bestaan wordt door de mens echter wel ervaren. Het Heelal is ermee gevuld, maar er is in het Heelal pas sprake van gewaarwording op het moment dat aandachtstralen contact hebben met een geschikt instrument (bijvoorbeeld een lichaam).

De aandachtstralen waarmee het Universum gevuld is vinden hun oorsprong in het Universele Bewustzijn. Dit kan -onder andere- worden beschouwd als de onbekende bron van aandacht, die in onze tijdruimtedimensies een oneindige hoeveelheid 'aandachtstralen' emaneert.

- Lichtstralen zijn onzichtbaar. Ze kunnen pas worden gezien als een materieel voorwerp hun voortgaande beweging onderbreekt. Het licht 'valt' op dat stuk materie. Zolang er geen voorwerp is waar de lichtstraal valt, zijn zowel de lichtstraal als dat voorwerp onzichtbaar. Beiden bestaan, maar worden niet waargenomen. Met de 'aandachtstraal' is het niet anders. Ook die bestaat in het Heelal, maar op een onbekende wijze. (I. blz.88)

- Telkens als iemand wordt geraakt door een aandachtstraal is hij in staat om het 'zijn' of fragmenten daarvan intensiever en op een scherpere wijze te beleven. Zoals een lichtstraal

voorwerpen zichtbaar maakt doordat ze ‘verlicht’ worden, zo maakt een aandachtstraal mensen aandachtiger, omdat ze er door geraakt worden. En evenals bij het licht geldt dat, naarmate de straal intenser, feller is, het effect ervan ook sterker is.(I. blz.88)

Basisaandachtspunten.

Voor het menselijke mechanisme zijn dit de meest elementaire en nog net ervaarbare bouwstenen in de tijdruimte materie wereld. Met behulp van de basisaandachtspunten is het de mens mogelijk om op een uiterst efficiënte wijze denkbeelden te construeren.

- Abstract gezien zijn ze bijvoorbeeld te vergelijken met de letters in een woord, de cijfers in rekensommen, de punten en strepen in het morsealfabet. Concreet zouden ze kunnen worden gezien als de stenen waar straten mee worden gelegd of muren gemetseld. (I. blz.189)

- Deze aandachtspunten leiden er uiteindelijk toe, dat een verschijnsel wordt herkend.(I. blz. 233)

- Het zijn de kerngegevens van waaruit of waarmee denkbeelden worden opgebouwd.(II. blz. 14)

- Op een bepaalde manier zijn de basisaandachtspunten te vergelijken met de deeltjes waaruit atomen zijn opgebouwd: de protonen, neutronen en elektronen. Elk van die deeltjes op zich vertegenwoordigt natuurlijk iets, maar nooit een atoom zoals het menselijke denken die kent. Alleen in gezamenlijke combinaties ontstaan zuurstof, waterstof, kwik of andersoortige atomen.(II. blz.183)

Bezit.

Bezit is al datgene waarvan een mens, op basis van de binnen een samenlevingsverband geaccepteerde regels de eigenaar is. De aard ervan kan zowel materieel als immaterieel zijn. De eigenaar van bezit heeft het exclusieve recht van beschikking over zijn bezit. Hij kan daar dus, mits binnen de kaders van de geldende regels van zijn samenlevingsverband, zijn toekomst naar eigen inzichten mee ordenen, inrichten, zonder voor zijn handelingen verantwoording af te leggen.

- Bezit is het beschikkingsrecht over ordeningspotentieel!’ (II. blz.229)

- Bezit is, het kan niet genoeg onder de aandacht worden gebracht, samen met macht de grootste identiër in het menselijke bestaan. Waar er identificatie is met bezittingen en dat is dus veel voorkomend, is er sprake van een diepe waak- slaap.(II.blz.262)

- De mens die iets ‘heeft’ beschikt over bezit. Waarmee hij iets kan ‘doen’. Wat hij kan gebruiken tijdens zijn reis in de tijdruimtematerie werelden. Voor materieel bezit is dit direct duidelijk. Maar hetzelfde geldt ook voor het geestelijke bezit, de denkbeelden. (III. blz.9)

Bezitsmaximalisatiewet.

De wetmatigheid die beschrijft hoe menstypen 1, 2 en 3 zich inspannen om bezittingen (hetzij materieel, hetzij immaterieel) te verwerven én om het verworven bezit te behouden

- *Gedreven door de hoofdwet wil elk “ik” zijn eigen toekomstige moment ‘nu’ zodanig ordenen, vorm geven, scheppen, dat het bestaan in dat toekomstige ‘nu’ zo aangenaam mogelijk is. (II. blz. 266)*

- *Een “ik” of een structuur heeft nooit genoeg aan de bestaande ordening! Anders gesteld, er is nooit voldoende bezit! Er moeten op de eerste plaats continu inspanningen worden verricht om datgene, wat is verworven in stand te houden. Daarnaast moeten er continu door de permanente astrale beïnvloeding inspanningen worden verricht teneinde te komen tot een steeds verdere ordening in het ‘dan’. (II.blz.267)*

Bewustzijn.

Teneinde een zo helder mogelijk beeld te verkrijgen van het begrip bewustzijn is onderscheid gemaakt tussen enerzijds het Universele Bewustzijn en anderzijds het bewustzijn binnen onze Scheppingsstraal.

Het Universele Bewustzijn.

Datgene wat is! Elke verder definiërend statement dat over het Universele Bewustzijn zou worden gemaakt zal altijd volkomen onvolledig, daarom inadequaat en zelfs bij benadering nog niet toereikend zijn. Dit vanuit het gegeven dat het Universele Bewustzijn oneindige aantallen potentiële dimensies omvat. Omdat deze dimensies slechts in potentie bestaan, zijn ze in de Scheppingsstraal niet manifest en zij vallen dus volledig buiten de ervaringscompetentie van het menselijke mechanisme. Omdat zij niet gekend zijn en geen naam hebben impliceert dat direct dat het ten ene male niet mogelijk is om aard of essentie van het Universele Bewustzijn met omvattende beschrijvingen te duiden.

- *Bestaan’ zou ik ook kunnen omschrijven met frases als: ‘datgene dat is’ of ‘het zijnde’. Het bestaan acht ik aanwezig binnen een oneindig uitgestrekt ‘veld’ of uitgestrekte ‘ruimte’ van Universeel Bewustzijn, maar noch het begrip veld, noch het begrip ruimte is qua woordkeuze toereikend. Het Universele Bewustzijn is natuurlijk geen veld. Het is het ‘totale bewustzijn’, het ‘Al’, het ‘oneindige bewustzijn’. De gebruikte woorden impliceren het onbevattelijke van het alom aanwezige bewustzijn. Maar eigenlijk zijn ook de begrippen alom en oneindig niet juist. (I. blz. 60)*

- *Geen enkel begrip, geen enkele term kan de immense, de volle betekenis van het bestaan van het Universele Bewustzijn nog maar duiden. (I. blz. 138)*

Bewustzijn in de Scheppingsstraal.

Het bewustzijn in de Scheppingsstraal kan worden geduid als: Het alom aanwezige, gemanifesteerde én ongemanifesteerde, stromende zowel als statische, verdichte alsmede minder verdichte en alles doordringende beginsel.

‘De Ene wilde velen zijn.’

Dit was/is het begin van het identificatieproces der Scheppingsstraal. De ‘uitvoerder’ van deze ‘wil’ is Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Deze heeft vervolgens de ‘items’ (zie ‘items’) gecreëerd, waarmee onvoorstelbare aantallen potentiële dimensies in de Schepping manifest zijn gemaakt. In het verdere proces van identificatie en verdichting (zie verdichting) heeft deze Autoriteit hogere Entiteiten gecreëerd, die op hun beurt lagere Entiteiten hebben gecreëerd. Entiteiten gebruik(t)en ‘items’ om de Scheppingsstraal verder vorm te geven.

-De tijdruimtematerie wereld is ontstaan door een steeds verdergaande identificatie in de Scheppingsstraal. Identificatie impliceert op een bepaalde wijze het verdichten van bewustzijn. (III. blz.17 8).

Zelfbewustzijn.

Zelfbewustzijn is het gewaarzijn van het bestaan van het zelf. Het is/ontstaat enkel daar, waar het mechanisme van een Entiteit in staat is om bewustzijn zo te geleiden/te ervaren, dat er inzicht ontstaat. Zo'n mechanisme is dan in staat om bewustzijnsmanifestaties en daarbij behorende eigenschappen, richtingen, verdichtingen of intensiteiten niet alleen te herkennen, maar ook te begrijpen.

Zelfbewustzijn is alleen mogelijk in dualiteit. Dat wil zeggen, het is er alleen als er ook besef is van het bestaan van het 'niet-zelf'.

- Op het moment dat een persoon bewust van zichzelf is, is hij zich gewaar van zichzelf binnen de tijdruimtematerie dimensies, ervaart waarmee hij bezig is en heeft hij er besef van wat hem op dat moment bezighoudt. (I. blz. 66)

- Als gevolg van de identificatie ontstaat noodzakelijkerwijs de gewaarwording, de illusie van afgescheidenheid. Die kan, als daartoe een geschikt instrument wordt gecreëerd, zelfbewustzijn doen ontstaan, waardoor er bewustwording ontstaat van een eigen entiteitsvorm en entiteitsaard. (II. blz. 217)

Bewustzijnsconstruct.

In het proces van scheppen, dus in het proces van identificatie bindt, concentreert en/of kristalliseert het bewustzijn zich tot bepaalde 'vormen'. Deze kunnen worden gekarakteriseerd als bewustzijnsconstructen. Hun omvang kan variëren van onvoorstelbaar immens tot uiterst minuscule terwijl hun aard zowel concreet, abstract, (im)materieel, theoretisch of praktisch kan zijn.

- Wat er dan overblijft is de bijbehorende structuur van bewustzijn. Die structuur is verzelfstandigd en blijft vervolgens bestaan en zal telkens als een mens er contact mee maakt, onmiddellijk deze vorm hebben en zich als zodanig tonen in de mens. (II. blz.58)

- Datgene wat een bepaalde vorm heeft gekregen, of het nu door natuurkrachten is op aarde, intergalactische beïnvloeding vanuit het Heelal of door mensenhanden, is in zijn essentie nooit iets anders dan de binding van het Universele Bewustzijn in/aan een specifieke vorm. Dat zijn de bewustzijnsconstructen waarover ik spreek.(II. blz.58)

- Zolang degene of datgene, dat de binding heeft bewerkstelligd, zich identificeert met die specifieke vormgeving van het Universele Bewustzijn, zolang zal het Universele Bewustzijn zich aan hem of haar –en aan ieder die zich lager in de Scheppingsstraal bevindt- tonen op de wijze, zoals door de binding is beoogd.(II. blz.58)

- Materiële bewustzijnsconstructies blijven bestaan, zolang de mens dat wil. Exact hetzelfde geldt voor mentale constructies.(II. blz. 58)

- Externe bewustzijnsconstructen zijn de creaties, de scheppingen van de hogere Entiteiten. Van Entiteiten dus die zich in de Scheppingsstraal op een hoger niveau bevinden. Het is een mens mogelijk met externe bewustzijnsconstructen in contact te komen.(II. blz.58)

Bol van bewustzijn.

De bol van bewustzijn is het innerwezenlijkste van de menselijke Entiteit. Het is diens existentiële en meest permanente bestaanshoedanigheid. Bollen zijn zo gecreëerd dat de effecten die de grote wet van Identificatie bewerkstelligt, op het menselijke niveau worden ervaren en dat bollen, nadat de inwerking van die effecten is doorgrond daarvan geleidelijk aan weten los te komen, te de-identificeren.

Het de-identificatieproces kent zeven fases. Zij komen overeen met de verschillende menstypen. (Zie: menstypenummers). De eerste drie, waarin het vermogen van het denkproces ééndimensionaal is, zijn de fases van het “ik”. De volgende vier fases, waarin het vermogen van het denkproces zich ontwikkelt van meerdimensionaal tot multidimensionaal, zijn de fases van de ziel. In de zevende fase kan de bol zich **gelijktijdig** van alle door haar gekende dimensies gewaar zijn, zonder dat er nog identificatie plaatsvindt. Haar inzicht is dan maximaal en zij kan haar laatste identificatie, haar zelfbewustzijn, loslaten en opgaan in een groter bewustzijn. Bollen ‘gebruiken’ in hun leerproces talloze lichamen. Als zij een lichaam gebruiken zijn ze ‘in incarnatie’.

- *De bol gebruikt de manifestatie ‘mens’, omdat hij de manifestatie ‘mens’ nodig heeft binnen het geheel van de Scheppingskracht. (II. blz. 203)*

- *Telkens wanneer een bol van bewustzijn het menselijke domein betreedt ontstaat er een mens zoals jij en ik en heeft die bol van bewustzijn tal van ervaringen. Die passen in het doel van de Scheppingsstraal. (II. blz. 206)*

- *De eerste fase is die, waar de bol van bewustzijn zich identificeert met instinct georiënteerde denkbeelden en denkbeeldenreeksen. Alleen als de processen van identificatie uit de eerste fase zijn doorgrond, kan de bol overgaan naar de tweede fase. In die fase zal de bol zich identificeren met de astrale processen. Als ook deze fase intrinsiek is doorleefd en begrepen, vindt de volgende fase plaats, identificatie met het mentale. Essentieel is echter telkens dat van iedere fase alle aspecten moeten zijn doorgrond, voordat naar een volgende fase wordt bereikt. (II. blz. 210)*

- *Want alleen als er in het identificatieproces voldoende ervaringen zijn geweest, is het de bol van bewustzijn mogelijk om zich er geleidelijk aan van los te maken. Dan kan zij ‘opschuiven’ naar de volgende fase. (III. blz. 42)*

- *Als je lichaam sterft, gaat alleen jouw bol van bewustzijn verder en daarin blijft alleen het gerealiseerde vermogen tot de-identificeren behouden. De grootte van het vermogen tot de-identificeren is rechtstreeks afhankelijk van de inspanningen, die je hieromtrent in dit leven hebt verricht. (III. blz. 68/69)*

Denken.

Het proces van denken is het proces, waarbij de aandacht van de mens (dat wil zeggen het gerichte bewustzijn) gedurende een daarvoor benodigde tijd vertoeft of verblijft in, gefrappeerd, geboeid of gevangen wordt door of stil staat bij de inhoud van een denkbeeld. Zo verwerft de mens inzicht in en begrip of kennis van de tijdruimtematerie omgeving die door het betrokken denkbeeld wordt beschreven/weergegeven/verbeeld.

Het gerichte bewustzijn van het “ik” ‘stolt’ als het ware momentaan in het denkbeeld en neemt de vorm over van de inhoud ervan. Door de aandacht, dus door het ‘toestromen’

van het bewustzijn in het denkbeeld wordt dat in het moment 'nu' geactiveerd en is er sprake van een gedachte. Een gedachte is dus een geactiveerd denkbeeld.

Eéndimensionaal denken.

Bij het eendimensionale denken kan de gerichte aandacht van het "ik" in diens moment 'nu' slechts uitgaan naar/zich concentreren op één van de dimensies van het denkbeeld dat in dat 'nu' actief is gemaakt. De mens is tot niet meer in staat. Dit houdt in dat het "ik" in dat 'nu' geen aandacht kán schenken aan de overige dimensies en die overige dimensies spelen in het denkproces op dat moment dus géén rol! Dit herhaalt zich van moment tot moment. Het eendimensionale denken is de standaardwijze van denken van het "ik". Met andere woorden, het is de wijze waarop de menstypen 1, 2 en 3 denken. De overgang, de stap, de sprong van het ene denkbeeld naar het andere geschiedt in deze wijze van denken ook vaak ééndimensionaal met behulp van 'overeenkomstige' dimensies. Deze dimensies worden als overeenkomstig gekwalificeerd, omdat zij zowel in het eerdere als in het daaropvolgende denkbeeld aanwezig zijn en derhalve functioneren als een verbindingsbrug.

- Het denkproces werkt eendimensionaal. Daardoor, daarom reduceert en versimpelt het datgene wat wordt ervaren in het 'nu', want alleen zo kan het de illusie van begrijpen in stand houden. Het werkt met elementaire- tot op het bot gereduceerde- kernbegrippen, de dimensies en gaat van daaruit denkbeelden optrekken die begrepen worden, omdat de afzonderlijke samenstellende deeltjes ervan begrepen worden. (I. blz. 313)

- Dit ééndimensionale denken wordt vaak gebruikt, zelfs gestimuleerd door Vormers der Gedachten. Mensbeelden kunnen zo gemakkelijk worden herleid tot ééndimensionale entiteiten. Mensen worden gekenschetst als de vijand, de extremist, de fundamentalist, de ongelovige, de terrorist en meer van dat. Maar er is meer natuurlijk. Menigeen wordt gekarakteriseerd door het beroep dat ze uitoefenen. (I. blz. 313)

- Zie hoe jij dankzij je ééndimensionale denken je aandacht altijd slechts op één dimensie richt en ervaar, dat je daarmee voorbij gaat aan alle andere dimensies. Ervaar, zie hoe je "ik" zich overal in dringt en mee bemoeit. (II. blz. 233)

Meer- en multidimensionaal denken.

Deze wijze van denken overstijgt de mogelijkheden van het "ik" en is slechts mogelijk voor de menstypen 4 en hoger. Dit, omdat zij in staat zijn tot een grote mate van de-identificatie. Zodoende kunnen zij in hun moment 'nu' tijdens het gewaarzijn enige afstand houden tot de dimensies waarván zij zich gewaar zijn. In hun geestesoog ontstaat daarmee de mogelijkheid tot het gelijktijdig ervaren van méérdere dimensies. Daardoor beschikking zij, anders dan het "ik" over mogelijkheden om 'verbindingsbruggen' te maken met behulp van meerdere dimensies tegelijk. Dit niet alleen bij de koppeling van opeenvolgende denkbeelden, maar ook bij het koppelen van meerdere denkbeelden tegelijkertijd in het 'nu'. Omdat zij over dit vermogen beschikken kúnnen zij zich van de inhoud van meerdere denkbeelden gelijktijdig in het 'nu' bewust zijn. Dit wordt beschreven en ervaren als bewustzijnsverruiming.

- Het proces van de- identificeren betekent dat wij de zeer beperkende eendimensionale wijze van denken geleidelijk aan weten te verruimen tot meerdimensionaal denken en in de hoogste fase van het menselijke bestaan zelfs tot multidimensionaal. Maar om de eerste stap, de stap van eendimensionaal naar meerdimensionaal denken überhaupt te

*kunnen maken is het noodzakelijk dat de geweldige zuigkracht van het eendimensionale denken wordt **gekend**. Dat deze wordt gezien én begrepen. Zonder kennis van die kracht is de- identificatie nooit mogelijk. (III. blz.80)*

- Wat is de essentie van de Gordiaanse knoop? De naam is natuurlijk niet veel meer dan de taalkundige verwoording van een immens meerdimensionaal denkbeeld. Mensen, die slechts ééndimensionaal kunnen denken, ervaren zo'n denkbeeld onvermijdelijk als uiterst complex, waarvan zij de inhoud slechts kunnen benáderen! Elke benadering is echter noodgedwongen gefragmenteerd, omdat die ééndimensionaal is.(III. blz. 136)

- Overigens is het niet zo dat de bevrijding van het "ik" automatisch inhoudt dat de mens dus meerdimensionaal denkt! De mens die bevrijdt is van zijn "ik" kán beginnen aan het proces van het meerdimensionale denken. De mens die bevrijd is van zijn "ik" zal zich moeten inspannen om zijn vermogen tot meerdimensionaal denken te gaan ontplooiën! (III. blz.176)

Denkbeeld.

Met het begrip denkbeeld wordt in *Weg van het denken* geduid op al datgene wat in de ruimste zin van het woord door het denken begrepen kan worden. Het begrip omvat *elke gedachte!* Het is dus niet beperkt tot 'ideeën', 'meningen', 'theorieën', 'voorstellingen in de geest', 'denkconstructies' of 'beelden die zijn gevormd in het denken.

- Bezien vanuit het perspectief van Weg van het denken wordt een grote groep denkbeelden bijvoorbeeld gevormd door 'woorden'. Elk woord wordt geacht een zelfstandig denkbeeld te zijn. Door verschillende woorden met elkaar te combineren (tot zinnen of andere stukken tekst) worden complexere denkbeelden gebouwd.

De inhoud van denkbeelden kan betrekking hebben op iets wat concreet is benoemd, variërend van minuscuul kleine entiteiten als fragmenten van een atoomkern tot iets immens als een Melkwegstelsel. De inhoud kan ook betrekking hebben op iets abstracts als een humanistische filosofie, een natuurkundige theorie of op metafysische beschouwingen van waargenomen of veronderstelde verschijnselen. (I. blz. 9.)

- Elk denkbeeld vertegenwoordigt een minuscuul deeltje van de totale hoeveelheid door het individu opgeslagen kennis. Het overgrote deel van de opgeslagen kennis wordt niet actief gebruikt. Denkbeelden worden 'actief' op het moment dat de aandacht er op valt en de mens zich van de inhoud van het denkbeeld bewust wordt. Pas als een denkbeeld 'actief' is, ontstaat een gedachte. Een gedachte is dus een geactiveéerd denkbeeld.(I. blz.121)

De- identificatie.(zie ook identificatie)

Dit beschrijft in de Scheppingsstraal een bewustzijnsrichting of de innerlijke staat van Entiteiten. Ook van de mens. In deze staat kiest de Entiteit er bewust voor zich niet te identificeren. De Entiteit is hiertoe in staat, omdat hij zich zowel gewaar is van de inhoud van een geactiveerd denkbeeld (gedachte), maar zich tegelijkertijd er voor hoedt om het besef van het bewustzijn van zichzelf, door het opgaan ín die inhoud, te verliezen. Anders gesteld: Hij weet hoe hij afstand moet houden tot de inhoud van de denkbeelden die in hem geactiveerd zijn. Hij is hiertoe in staat, omdat hij kennis heeft verworven van talloze manieren van beïnvloeding die aanzetten tot identificatie. Hij weet daarnaast dat,

als hij hier niet permanent alert op blijft, zijn aandacht onherroepelijk in denkbeelden gezogen zal worden, waardoor hij terecht komt in de staat van identificatie.

- *De-identificeer! Zie hoe jij dankzij je ééndimensionale denken je aandacht altijd slechts op één dimensie richt en ervaar, dat je daarmee voorbij gaat aan alle andere dimensies. Als je je van dit alles gewaar bent, is het mogelijk om tot de kern van je bestaan door te dringen. Inzichten waar jij je nu geen voorstelling van kunt maken, zijn dan je deel! '(II. blz.233)*

- *De essentie van het proces van mediteren is de- identificatie. De- identificatie is het proces van loslaten! (II. blz. 241)*

- *De weg van het de- identificeren is, dat zal je nu duidelijk zijn, het begaan van de weg van de méérdere weerstand! De- identificatie vindt dus nooit vanzelf plaats. Het vergt in elk moment 'nu' inspanning.(II. blz. 247)*

- *De mens, die zich bevrijdt heeft van de identificaties van het "ik", heeft toegang tot en staat in verbinding met alle bewustzijnsmanifestaties, die zich op hetzelfde niveau van verdichting, van de-identificatie bevinden. Dat merkbare effect wordt gekwalificeerd als bewustzijnsverruiming. II. blz. 249)*

Dimensie.

In de Scheppingsstraal is een dimensie is specifiek kenmerk, een karakteristieke dus onderscheidende eigenschap.

In het menselijke denken geldt daarbij dus de toevoeging: die zich voor de mens herkenbaar manifesteert. Voor de mens is een dimensies daarmee de naam die gegeven wordt aan datgene dat minimaal twee basisaandachtspunten met elkaar verbindt. (Zie basisaandachtspunten)

- *Iets kan pas zinvol als 'dimensie' worden geclassificeerd als er meerdere punten van een object, een entiteit, een verschijnsel of wat dan ook zijn die hetzij in de ruimte, hetzij in de tijd, hetzij als materiemanifestatie overeenkomstige eigenschappen hebben. (I. blz.384)*

- *Het begrip dimensie moet je beschouwen als: 'aspect', 'richting', 'invalshoek', 'kenmerk' of 'facet'. Kortom als een te onderscheiden specifieke eigenschap die door ons mensen in de tijd als constant wordt ervaren. (II. blz.359)*

Dominante dimensie.

Binnen het immense gebied der dimensies is een gebied gecreëerd dat daar een klein deel van is: Het gebied van de dominante dimensies. De dimensies die tot dat gebied behoren zijn door "ikken" dominant gemaakt! Met andere woorden, zij hebben door de specifieke waarde, die er aan gehecht wordt in het denkproces een hoge prioriteit en grote attentiewaarde gekregen. Vanwege die gedefinieerde waarde zoeken "ikken" in hun oriëntatie op het bestaan in de tijdruimtematerie wereld primair naar dominante dimensies. Zij worden gebruikt als bakens, als herkenningspunt en zij staan daarom aan het begin van de denkbeeldenreeksen die door het "ik" worden geactiveerd. Omdat het "ik" zich vrijwel uitsluitend focust op de dominante dimensies gaat het voorbij aan alle niet- dominante dimensies.

- *Dominante dimensies zijn die specifieke dimensies die als belangrijk worden beschouwd. Overal waar de menselijke aandacht een dominante dimensie aantreft, gaat*

die aandacht volledig voorbij aan alle mogelijke andere dimensies en zo gaat de aandacht uitsluitend naar de dominante aspecten. Zij vullen in elk moment 'nu' de volledige aandachtsruimte van het "ik"! (II. blz. 221)

- Ieder "ik" bevindt zich in elk 'nu' als het ware in het centrum van een continue explosie van dominante dimensies. Elk moment wordt hij geraakt, getroffen, aangeraakt, beïnvloed, gestuurd, gericht, gefrappeerd of welk woord ook wordt gebruikt door fragmenten –de herkende dimensies- van de onnoemelijke aantallen denkbeelden die in een samenleving worden gebruikt. Zij doen continu een beroep, een appèl op de gerichte aandacht. Het zijn geen vrijblijvend dimensies, daarom worden ze dominant genoemd! (II. blz.364.

Eerste Veroorzaking

Het nooit te kennen 'iets', de onbekende actie of nader te duiden wens, waarmee is bewerkstelligd dat het ontstaan van onze scheppingsstraal werd geïnitieerd.

- Het blijft onmogelijk om de veroorzaking van de eerste oorzaak te vinden. Evenmin is te beredeneren waarom de Eerste Veroorzaking zich manifesteert op de wijze waarop het dat doet. Met andere woorden, noch doel, noch richting noch omvang, kortom niets van de Eerste Veroorzaking laat zich omzetten in denkbeelden.(I. blz.96)

- De Eerste Veroorzaking is een punt, een moment, een gegeven in/door het Universele Bewustzijn en dankzij een wens/gedachte/verlangen/actie bestaan er de tijdruimtematerie dimensies.(I. blz.116)

Energie.

Energie is die in de Scheppingsstraal aanwezige hoedanigheid van bewustzijn, die op alle dimensies van de aanwezige bewustzijnsmanifestaties met variërende intensiteiten inwerkt. Energie is zowel statisch als dynamisch. Het effect van haar inwerking moet worden gekarakteriseerd als ordenend. De processen van scheppen en instandhouding van hetgeen er is geschapen is een direct gevolg van de werking van energieën. Die Entiteiten die beschikken over zelfbewustzijn kunnen (een zekere mate van) energie gericht inzetten (in de zin van gebruiken, hanteren, sturen of beïnvloeden) teneinde in de Scheppingsstraal door hen gewenste specifieke ordeningen te bewerkstelligen. In die situatie wordt de energie die in dit proces is betrokken ook wel gekarakteriseerd als 'ordeningsenergie'.

*- Een direct gevolg van het actie = reactie axioma is de wet, die beschrijft dat energie behouden blijft. Kortweg geformuleerd: **Energie blijft behouden**. Het gegeven dat een actie een gelijke tegenovergestelde reactie veroorzaakt, impliceert dat het actie = reactiepatroon slechts óvergangen van energiemaniëfestaties beschrijft. Die manifestaties kunnen in de loop van de tijd veranderen, maar omdat altijd actie en reactie gelijk zijn, kan er geen energie verloren gaan.(I. blz.99)*

- Vorm geven betekent doelgerichte acties ondernemen. In feite betekent het altijd dat men een systeem, een bepaalde structuur moet creëren. Er vindt een gewilde ordening plaats en er moet continu energie worden gereserveerd om die ordening in de tijd voort te laten bestaan.(I. blz.151)

- Het menselijke lichaam functioneert als een systeem, onder de voorwaarde, dat er ordeningsenergie aan wordt toegevoegd. Direct na het moment dat deze ordeningsenergie

ophoudt in het systeem te vloeien, valt het uit elkaar. De mens karakteriseert dat moment als 'het moment van sterven. (I. blz.168)

- De intensiteit, de helderheid, de kracht, de diepte, de sterkte, het vermogen, de wil, de omvang van het bewustzijn van een lagere Entiteit is altijd minder, kleiner, geringer, zwakker dan dat van een hogere Entiteit. Dat effect vind je terug in de identificatiekracht van hun respectievelijke scheppingen. Die identificatiekracht is de kracht, waarmee de gewenste ordening van de creatie in stand wordt gehouden. (III. blz. 100)

Entiteiten. (hogere en lagere, scheppende-)

In van Weg van het denken wordt bij het begrip Entiteit geduid op datgene dat beschikt over zelfbewustzijn.

Vervolgens is er in de Scheppingsstraal veelvuldig sprake van *scheppende* Entiteiten. Zij zijn op de eerste plaats initiators van een Scheppingsslag. Vervolgens zijn het de dragers, de beheerders, de toezichhouders van hun Scheppingsslag in de Scheppingsstraal. De hogere Entiteit is in dit proces datgene dat de lagere Entiteit schept. De lagere Entiteit is bijgevolg datgene wat door de hogere Entiteit geschapen is.

Er wordt verwezen naar een *scheppende* Entiteit als deze naast zelfbewustzijn nog beschikt over minstens twee andere vermogens, kenmerken of eigenschappen.

Op de eerste plaats is zo'n Entiteit in staat tot het scheppen en handelt daarmee bewust en altijd conform de wil van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Ten slotte is iets alleen een scheppende Entiteit, als datgene wat door de Entiteit geschapen wordt zelf ook weer over zelfbewustzijn beschikt, opdat het geschapene de Scheppingsstraal verder brengt.

Dit laatste is bij de mens niet het geval. De mens wordt om die reden niet beschouwd als een scheppende Entiteit.

- In het proces van schepping bepalen de hogere Entiteiten de mogelijkheden en vrijheidsgraden van het bewustzijn in de lagere entiteiten. Hoe hoger, des te minder identificatie, des te minder gebondenheid en des te groter de mogelijkheden. Het omgekeerde geldt navenant. Dat het bewustzijn zich meer identificeert naarmate het lager in de Scheppingsstraal is wordt veroorzaakt door het toenemende aantal wetmatigheden. De vrijheidsgraden van het bewustzijn nemen af telkens als het bewustzijn zich verbijzondert tot een lagere entiteit. Het proces van scheppen is een proces van verdichten. Elke verdichtingsslag impliceert, dat er méér wetmatigheden worden samengebundeld, opdat een nieuwe entiteit zal kunnen ontstaan en de nieuwe lagere entiteit zich als afzonderlijke entiteit zal kunnen manifesteren.(I. blz.325)

*- Elke nieuwe entiteit impliceert een nieuwe ordening van bewustzijnsmanifestaties. Een dergelijke nieuwe ordening geschiedt enkel onder invloed van specifieke wetten, waardoor dat bewustzijn zijn vorm verkrijgt. Deze ordening binnen de schepping impliceert, dat in een lagere entiteit alle wetmatigheden aanwezig zijn van de naastgelegen hogere entiteit **plus** die wetmatigheden die hem als verbijzonderde lagere entiteit een aparte mogelijkheid tot bestaan geven. (I. blz. 325)*

Entropie.

Entropie, een begrip uit de natuurkunde, kan enerzijds worden beschreven als een ‘richting’ en anderzijds als een kracht. De invloed ervan, datgene wat het bewerkstelligt kan als volgt worden omschreven: Binnen een gesloten systeem streeft, onder invloed/inwerking van entropie, alles naar een situatie van maximale energetische gelijkheid. Dat impliceert dat onder de inwerking van entropie uiteindelijk elke ordening, dus elke structuur of systeem, verdwijnt/vervalt.

- De entropiewet stelt in de meest brede zin van het woord: Voor elk afgesloten systeem, dus voor elke afgebakende energetische entiteit of constellatie geldt, dat deze uiteindelijk terechtkomt in een situatie van energetische gelijkheid. Dit betekent dus dat er in die eindsituatie geen energetische verschillen kunnen zijn. Met andere woorden, er kan geen energetische ordening zijn, omdat ordening inhoudt dat er energetische verschillen zijn.

Ook het zonnestelsel kan worden beschouwd als een gesloten systeem van gigantische orde. De Melkweg is vele schalen groter, terwijl de grootte van het Heelal onvoorstelbaar is. Anderzijds kan ook een atoom of elektron als een gesloten systeem worden beschouwd.(I. blz. 153)

Geest der Massa's.

Een overall in menselijke samenlevingsverbanden waarneembare kracht of oriëntatierichting. Onder invloed hiervan worden deelnemers aan samenlevingsverbanden er toe gebracht, het liefst om zich te identificeren met, maar in ieder geval te conformeren aan een afgebakende hoeveelheid denkbeelden. Die denkbeelden worden in de respectievelijke samenlevingen beschouwd als zekerheid gevend. Het onderschrijven ervan door de deelnemers van de samenleving wordt, zo al niet als noodzakelijk dan toch zeker minimaal als wenselijk gezien.

- Het is de Geest der Massa's die in samenlevingen verantwoordelijk is voor het in stand houden van de ordening en structurering. Het is de onzichtbare maar altijd werkende en te ervaren kracht die de mens dwingt tot conformeren. (I. blz. 394)

- Vervolgens zijn er de wegen van de Geest der Massa's. Dat zijn de vele normatieve wegen, de regelgeving, de wetten, de voorschriften die het leven in het gebied van het 'hebben' structureren. De mens vraagt om structurering, met name die, waarbij hij voordeel heeft en die rust en stabiliteit in zijn omgeving brengt.(I. blz.399)

- Dit is de rigide richting waarbij het individuele denken geforceerd wordt in het denksjabloon van de Geest der Massa's. Denkbeelden die buiten dit verharde gedachtegoed vallen worden gebadineerd, belachelijk gemaakt of gekenschetst als revisionistisch, ketters of ongelovig en worden vervolgens afgewezen.(I. blz. 414)

Grote Leraren.

Binnen de immense groep van de Vormers der Gedachten (zie Vormers der Gedachten) nemen de Grote Leraren een zeer bijzondere plaats in. Zoals alle Vormers der Gedachten beïnvloeden zij het denken van de “ikken” in de samenleving waarbinnen zij bestaan, maar zij handelen altijd vanuit het waak-waak bewustzijn. Zij behoren zonder uitzondering daarmee tot de hogere menstypenummers, vrijwel altijd tot menstype 5, maar heel incidenteel nog hoger. Datgene waarvan zijn getuigen, wat zij verkondigen of uitdragen is altijd tot nut van het algemeen. Dus nooit exclusief tot nut van de toevallige

groep of landstreek waarbinnen zij hun leven leiden. De geschiedenis laat zien dat na verloop van tijd hun gedachtegoed onherroepelijk verzelfstandigt en dan tot exclusief eigendom wordt gemaakt van groepen van “ikken” die zichzelf karakteriseren als volgeling, aanhanger of gelovige van het verbijzonderde gedachtegoed.

- *De wijsheid van de Grote Leraren is de wijsheid van de oerkern/ziel die de mentale vermogens van ons gewone denken in veelvoud overstijgt. Die wijsheid is nauw verwant aan het Geweten en verbonden met de Waarheid van het Universele Bewustzijn. (I. blz. 380)*

- *“Ikken” hebben de onbedwingbare neiging om een afstand te creëren tussen de woorden van de Grote Leraren en wat zij zelf denken. Dat laatste wordt onmiddellijk ondergeschikt gemaakt aan de –vermeende- intentie van de woorden van de Grote Leraren. (I. blz. 45)*

- *Het benoemen van één leraar tot De Grote Leraar impliceert, dat anderen dat niet kunnen zijn. Als een “ik” zich heeft overgegeven aan de woorden van de ene Grote Leraar, worden daarmee in dat “ik” de woorden van alle andere Grote Leraren daaraan hoe dan ook ondergeschikt. Dat wil zeggen, als ze al niet worden verworpen of worden geclassificeerd als ketters, heidens en dergelijke. (II. blz.49)*

Grote Omweg, de.

De Grote Omweg (Gevangene van structuren) beschrijft krachtpatronen en bewegingsrichtingen in menselijke samenlevingsverbanden en daarbuiten. Op de Grote Omweg wordt de mens voornamelijk gezien als lid van samenlevingsverbanden. Binnen groepen werken autonome processen en zijn versterken de krachten en effecten zoals die in de Kleine Omweg zijn beschreven. In groepen wordt het proces van identificatie extra aangezet, waardoor de Omweg groter wordt en de mens verder vervreemd van het ‘zijn’. (I blz. 7)

Hoofdwet, de.

De hoofdwet beschrijft de meest dominante gedragsrichting van de mens en luidt: Mensen prefereren het aangename boven het onaangename.

- *Iedereen zoekt het geluk!(I. blz.343)*

- *Mensen prefereren aangename ervaringen boven onaangename.(I. blz. 339)*

- *Het gedrag van mensen wordt gedreven in de richting van impulsen die zij als aangenaam ervaren. Het beweegt zich af van de impulsen, die als vermijdenswaardig worden ervaren. (I. blz. 340)*

- *“Ikken” kennen een variëteit aan gebeurtenissen, situaties, personen en dergelijke, die zij als aangenaam, dan wel onaangenaam kwalificeren. Het aangename trekt, lokt en wordt gezocht. Het onaangename wordt gemeden.(I. blz. 464)*

- *De grote drijfveer achter gedragsbepalende processen is de hoofdwet. Die dwingt het “ik” het aangename te zoeken. Het houdt dus in, dat een “ik” veel liever op de weg der minste weerstand bezig is dan dat het zich begeeft op het moeizame pad der meerdere weerstand.(II.blz.44)*

Hoogste BewustzijnsAutoriteit, (Onze).

De Hoogste BewustzijnsAutoriteit is datgene, die Entiteit, dát geheel mét zelfbewustzijn van waaruit alles in onze Scheppingsstraal (zie Scheppingsstraal) is gecreëerd en vorm heeft gekregen. Dat wil dus zeggen, dat de richting van de Scheppingsstraal en daarmee alle ontwikkelingen, alle wetmatigheden, alle processen, kortom alle bewustzijnsmanifestaties op alle bestaande niveaus, materieel, immaterieel, abstract en concreet voort vloeien en een direct gevolg zijn van de wijze, waarop de Hoogste BewustzijnsAutoriteit het proces van scheppen heeft geïnitieerd.

- *De Scheppingsstraal begint op enigerlei moment. Wat mij betreft ga ik er van uit, dat er in de meest abstracte zin een verdichting, een concentratie heeft plaats gevonden. Daaruit is uiteindelijk datgene ontstaan, dat in ónze Scheppingsstraal gekarakteriseerd kan worden als: **Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit!** (II. blz.84)*

- *De essentie van deze Entiteit is, dat deze is afgescheiden van het Universele Bewustzijn en zich daar, dankzij het zelfbewustzijn, van bewust is. Een deel van het hem ter beschikking staande bewustzijn wordt door deze Entiteit gebruikt om de afgescheidenheid te bestendigen. Evenals het Universele Bewustzijn beschikt ook de Hoogst geschapen BewustzijnsAutoriteit over het vermogen om Entiteiten te scheppen, die zelfbewust zijn.(II. blz.84)*

- *Hoe onvoorstelbaar groot deze ook moge zijn, deze is op alle dimensies zowel qua aantal als qua afmetingen wél begrensd! (II. blz. 85);*

- *Omdat de Entiteit begrensd is omvat/bevat het een **eindige** hoeveelheid bewustzijn. Bovendien is een deel van dit bewustzijn is **gebonden**. Die binding is nodig is voor het gewaarzijn van de Entiteit áls Entiteit, zowel als voor de ‘processen’, die nodig zijn om de Entiteit in stand te houden.(II. blz.86)*

Identificatie.(zie ook de- identificatie)

Identificatie is op alle niveaus in de Scheppingsstraal de essentie van het proces van scheppen. In/tijdens/door identificatie wordt het bewustzijn ‘verdicht’. (zie verder bij Scheppingsstraal).

In de mens wordt diens aandacht tijdens het proces van identificatie, zonder dat deze zich daar bewust van is, in een denkbeeld getrokken. In die staat ‘stolt’ dat individuele bewustzijn als het ware in de inhoud van het denkbeeld. Omdat de betrokken mens zich hier niet bewust van is, vindt een onopgemerkt en continu proces van vereenzelviging plaats. De mens *is* telkens in zijn ‘nu’ de inhoud van het denkbeeld! Zijn gehele bewustzijnsruimte is met dat denkbeeld gevuld. Omdat er geen afstand is tot de inhoud van het denkbeeld is een mentale eenwording met de inhoud van het denkbeeld onvermijdelijk.

Bij identificatie vertegenwoordigt het actief gemaakte denkbeeld voor betrokkene één op één datgene wat de werkelijkheid *is*. Wat betrokkene als wáár, juist, terecht, goed, passend of wat dan ook beschouwt. Dát en niets anders!

Als het proces van identificatie passief geschiedt, met andere woorden het vindt plaats buiten het gewaarzijn van de mens, is er sprake van onbewuste identificatie. Dit is de meest voorkomende situatie in de waak- slaap staat. Er bestaat daarnaast voor de mens de mogelijkheid tot bewuste identificatie. Deze wordt meestal geïnitieerd vanuit de waak- waak staat.

- Elke vorm van 'hebben' is een vorm van identificatie met datgene wat een gedachte wordt geacht te vertegenwoordigen.(I. blz.61)
- Tijdens het proces van identificatie bestaat er geen afstand tot het denkbeeld waarmee hij vereenzelvigd is. (I. blz.139)
- Telkens als een "ik" iets heeft begrepen vindt er een proces van identificatie plaats. (I. blz. 249)
- Elke vorm van identificatie bindt het bewustzijn aan een concept uit de virtuele wereld. De kracht, waarmee de aandacht gebonden wordt, hangt af van de aard van het denkbeeld. (I. blz. 417)
- Identificatie betekent vereenzelviging. Het "ik" voelt zich één, niet dént zich één! (II.261)
- Elk opgeroepen ééndimensionaal denkbeeld brengt de mens in de staat van begrip en daarom klampt de mens zich vast aan dat denkbeeld. Dat vastklampen, moet je letterlijk zien! Zijn denken wil het niet meer loslaten. Dát is het de drijvende kracht achter het proces van vereenzelviging, van identificatie.(II.343)

"Ik", het.

"Ik" (of het "ik") is in onze Scheppingsstraal de universele naam,die door elke Entiteit op alle verschillende niveaus wordt gebruikt om zichzelf te duiden in de momenten dat er denkbeelden worden geactiveerd.

- Telkens als er een gedachte wordt geactiveerd uit het immense conglomeraat, ontstaat het "ik". (I. blz.55)
- Het "ik" beschouwt zichzelf weliswaar als de enige vertegenwoordiger van de mens, maar het is uiteindelijk toch niet meer dan een conglomeraat van denkbeelden. (I. blz.73)
- Het "ik" is het conglomeraat van denkbeelden, het netwerk van gestolde paden voor bewustzijn, het instrument waarmee de mens telkens weer van het ene moment 'nu' naar het volgende moment 'nu' is gekomen.(I. blz. 278)
- Het begrip "ik" vloeit voort uit identificatie met aard, met vorm. Het is één op één synoniem met de ervaring van afgescheidenheid!(II. blz. 217)
- Dankzij de intrinsieke drang tot identificeren met de eigen existentie laat elke gecreëerde Entiteit zich kenschetsen met een term, een begrip, een woord desnoods dat voor die Entiteiten dezelfde **gevoelswaarde** heeft als het woord "ik" voor ons heeft.(III. blz. 115)

'Items'

De 'items' zijn in onze Scheppingsstraal de kleinst bestaande gedachteconstructen. Zij zijn nabij het punt van ontstaan van onze Scheppingsstraal, in onvoorstelbaar grote aantallen gecreëerd door Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit, met als doel om met behulp daarvan de Scheppingsstraal vorm te geven. Zij dienen/functioneren als bouwstenen voor alle creaties die in de opeenvolgende scheppingslagen door opeenvolgende Entiteiten zijn geschapen. Hun omvang is letterlijk het kleinst mogelijk denkbare: Elk 'item' omvat/bevat slechts één dimensie.

- Zij omvatten/bevatten/bestaan slechts uit één gedachedimensie. Het zijn daarom de meest elementaire denkbeelden die denkbaar zijn. Ze zijn uiterst minuscule, maar ze zijn gecreëerd met een identificatiekracht van onvoorstelbare grootte!.(II. blz.88)

- *Deze items, eenmaal geschapen, vormen het basismateriaal van waaruit alles in onze Scheppingsstraal opgebouwd is en wordt. In elke Scheppingsslag ontstaan er onnoemelijke aantallen nieuwe combinaties en verbindingen tussen items. (III. blz. 159)*
- *Items zijn gedachteconstructen van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Binnen de Scheppingsstraal bestaat er niets wat kleiner is en hun identificatie is het maximum wat in onze Straal denkbaar is. (III. blz. 159)*

Kleine Omweg, de.

De Kleine Omweg (Gevangene van het lichaam) beschrijft primair mens als individuele entiteit. Het gaat in op de krachten, waaraan de mens in diens bestaan onderhevig is en die zowel óp als ín hem werken. Omdat de mens zich veelvuldig identificeert met die krachten en de effecten er van, dwaalt hij af van het 'zijn' en neemt als het ware een Omweg. Hij komt terecht in de wereld van het 'hebben', een wereld die de essentie van zijn leven tekort doet. (I. blz. 7)

Kracht

Krachten bestaan er op alle niveaus in de Scheppingsstraal en zij 'doorstralen' deze straal alom. Iedere Entiteit, op welk niveau dan ook, beschikt over zijn eigen krachten. Zij zijn manifest op alle verschillende dimensies. De essentie van wat een kracht feitelijk is, wordt in Weg van het denken benaderd met de abstracte duiding: **Werkende beïnvloedingsfactor**. Deze omschrijving werkt met drie essentiële aspecten. Als eerste is er het aspect 'werkend'. Dit geeft zowel aan dat kracht iets actiefs is, als dat het een effect bewerkstelligt. Vervolgens is er het aspect 'beïnvloeding'. Daarmee wordt aangegeven dat de inwerking van een kracht altijd wordt ervaren en dat dit ervaren nooit vrijblijvend is. Ten slotte is er het begrip 'factor', waarmee aangegeven wordt dat de kracht als verbijzonderd gegeven bestaat.

- Uiteraard heeft dit betrekking op de fysieke kracht en in de oudheid was dit het belangrijkste. Tegenwoordig telt met name het mentaal-emotionele weerstandsvermogen van het "ik". (II. blz.279)

*- De individuele wil en het beschikbare vermogen samen bepalen de grootte van de individuele kracht. De onderlinge verhouding tussen die begrippen kan ook worden weergegeven met een formule. Deze formule luidt als volgt: **Kracht = Wil * Vermogen** (II. blz.280)*

Manifestatiepotentieel.

Het begrip manifestatiepotentieel geeft een indicatie van de mate, de snelheid of de grootte van de mogelijkheden tot veranderingen in een 'situatie'. Het geeft daarmee een indicatie in hoeverre en/of hoe lang blijft een situatie, een omgeving, een object, een systeem of een structuur in de tijd hetzelfde, stabiel, onveranderlijk of constant is.

- Het manifestatiepotentieel van een levende Entiteit, dit wil zeggen de wijze waarop deze zich kan manifesteren, is vaak vrijwel oneindig groot. En dat is zo complex, dat een eenvoudige omschrijving niet mogelijk is (I. blz. 152)

- Dat is een abstracte indicatie voor de veranderingsmogelijkheden van de tijdruimtematerie omgeving in het moment 'nu'. (I. blz.411)

- *Hoe groter het manifestatiepotentieel is, des te veranderlijker is de menselijke omgeving en des te alerter dient het “ik” te zijn in die omgeving. Elk “ik” is gebaad bij een zo stabiel mogelijke omgeving. Daar heeft het de maximale vrijheid om te kiezen, zonder dat omstandigheden hem een keuze opdringen.*(I. blz. 411)
- *Levend vanuit zijn virtuele wereld volgt het “ik” de hoofdwet en zoekt de mens naar steeds nieuwe, betere, diepzinnigere en intelligentere modellen en sets van acties om fluctuaties in het manifestatiepotentieel van zijn omgeving beter in te schatten en daarmee een stabielere omgeving te creëren.*(I. blz. 412)

Macht

Op alle denkbare dimensies is er in de Scheppingsstraal het bestaan en inwerking van macht. Onder macht, wordt in Weg van het denken verstaan: **Effectieve beïnvloedingspotentie**. Deze omschrijving omvat drie substantiële delen. Als eerste is er het begrip ‘effectief’. Daarmee wordt aangegeven, dat door de werking van macht wordt gegaan in de richting van een vooropgezet doel. Met het werkwoord ‘beïnvloeden’ wordt aangegeven, dat er “iets” -in de meest abstracte zin van het woord, hetzij concreet, abstract, materieel of immaterieel- is, dat onder de inwerking van macht komt. Deze inwerking wordt door dat “iets” ervaren en bewerkstelligt in/op/aan dat “iets” een gewenste reactie. Het begrip ‘potentie’ ten slotte geeft aan dat macht er altijd is en in meer of mindere mate manifest gemaakt wordt.

- *Bezit is, ik zei dat in het begin van ons gesprek al, maar het kan niet genoeg onder de aandacht worden gebracht, samen met macht de grootste identifiër in het menselijke bestaan.* (II. blz.262)
- *De macht, waarover de individuele mens beschikt, is gebaseerd op drie pijlers. Kracht, Inzicht en de gerichte aandacht van het “ik”.....Zij worden aan elkaar gekoppeld in een formule: **Macht = Kracht**(=wil * vermogen) * **Inzicht** * **Gerichte aandacht!*** (II. blz. 278)
- *Macht is voor het “ik” daarmee het meest fantastische instrument om in de richting van de hoofdwet te leven! En het hebben van méér macht is aantrekkelijker dan het hebben van minder macht,*(II. blz.281)
- *Kijken we nog even naar de essentie van wat macht is. Dat is het vermogen om het ‘dan’ in een gewenste vorm te krijgen. Zo aangenaam mogelijk, zoals we diverse malen vaststelden.*(II. blz. 313)

Mediteren/meditatie.

Mediteren is het uiterst complexe begrip dat wordt gebruikt om twee nadrukkelijk verschillende en volstrekt onvergelykbare staten van ‘zijn’ in de mens te beschrijven. De eerste vaak lange periode beslaande staat van ‘zijn’, kan worden gezien als een actieve staat van het “ik”. In die periode zet de mens zich er toe om met behulp van specifieke technieken, methoden en of houdingen de zeer dominante invloed van zijn denken te doen minimaliseren. Het uiteindelijke effect is dan, dat de immer nadrukkelijke aanwezigheid van zijn “ik” daardoor geleidelijk afneemt. In deze fase heeft het begrip mediteren betrekking op activiteiten en handelingen, die worden ondernomen, geïnitieerd en aangestuurd door het “ik”.

De tweede fase kan worden gekenmerkt als 'meditatieve staat'. In die staat is er weliswaar bewust gewaarzijn, echter zonder dat er een 'iemand' is die gewaar is. Dus zonder dat er een benoemde of gekende 'eigenaar' is van dit gewaarzijn. In deze staat verwordt het bewustzijn van de mens dus niet tot gerichte aandacht en gaat daardoor niet onder in het denken. Het raakt denkbeelden, maar blijft onaangedaan door de inhoud ervan. Het 'stolt' niet hun inhoud.

- *Door zich toe te leggen op deze meditatietechnieken lukt het de mens om de knellende banden van het eigen gerichte bewustzijn lossen te krijgen en zo kan het contact met het Universele Bewustzijn worden hersteld. Door het beoefenen van meditatie kan de werking van het denken verstillen.*(I. blz. 53)

- *Het is daarbij van belang om te beseffen dat het in eerste instantie het "ik" is, dat de aanzet geeft tot het beginnen met meditatie, maar het proces dat zich geleidelijk aan afspeelt betekent steeds meer dat de rol van het "ik" minder wordt.*(I. blz. 129)

- *Eerder heb ik je al gezegd, dat dagelijks mediteren een goede activiteit is om de dwingende dominantie van je denken te verminderen. In meditatie kun je de gewaarwording van een 'leeg' hoofd ervaren.*(I. blz.403)

Menstypenummer.

Het menstypenummer geeft een fase van ontwikkeling aan van het denkproces in de bol van bewustzijn. Hoe lager het menstypenummer des te dieper/intenser/groter is de staat van identificatie van de betrokken mens. De menstypenummers 1, 2 en 3 zijn de typenummers die de verschillende stadia van ontwikkeling van het "ik" beschrijven. Dit zijn de fases van het ééndimensionale denken. De hogere menstypenummers 4, 5, 6 en 7 worden beschouwd als de fases van de ziel. Dit zijn de fases van het meer- en multidimensionale denken.

- *De nummering van de menstypen wordt bepaald door de plaats waar zich in de mens diens centrum van aandacht bevindt. Het centrum van aandacht in de mens is de plaats waar het bewustzijn als het ware primair naar toe vloeit.'* (II. blz. 182)

- *Menstypen 1, 2 en 3 vallen onder het beheer van het "ik" en de manier, waarop dat "ik" denkt en werkt. Bij de menstypen 1, 2 en 3 is de identificatie met datgene wat zich in en om het lichaam afspeelt zo intens, zo sterk, dat deze menstypen behoren tot het "ik".'* (II. blz. 187)

Menstypenummer 1.

- *Menstype 1 is primair gefocust op allerlei overlevingsaspecten. Houdt zich dus, als voorbeeld, bezig met vragen als hoe dat overleven het beste, snelste, makkelijkste handigste kan, moet en zal worden bewerkstelligd. Een dergelijk type kan daarom ook niet anders dan instinctief handelen. Er bevinden zich in zijn denkbeelden-conglomeraat, zijn "ik", hoe klein of groot dat ook is, nauwelijks anders georiënteerde denk- beeldenreeksen.* (II. blz.184)

- *Voor mens nummer 1 zijn de dingen waar 'omdat het goed voor mij is'!* (II. blz.187)

Menstypenummer 2.

- *Het bewustzijn van zo'n mens wordt primair gebruikt/verbruikt door astrale prikkels. De oriëntatierichting van de astrale mens is gemakkelijk te herkennen en wordt*

beschreven door de hoofdwet: het zoeken van het aangename en het vermijden van het onaangename. Die oriëntatierichting is dominant bij de door dit type gebouwde denkbeelden. (II. blz. 184)

- Menstype 2 vindt iets waar 'omdat het goed aanvoelt. (II. blz. 187)

Menstypenummer 3.

- Bij hen bevindt het centrum van hun aandacht zich in het mentale gebied. (II. blz. 184)

- Menstype 3 reageert voornamelijk mentaal. (II. blz. 184)

- Menstype 3 ten slotte vindt iets waar, omdat het rationeel klopt. (II. blz. 187)

Menstypenummers 4, 5, 6 en 7.

- Deze hebben hun denkproces begrepen en zijn zich in het moment nu gewaar van meerdere dimensies, zonder dat zij in één van de dimensies opgaan. Deze menstypen leven, bestaan en herkennen de meerdimensionale wereld waarin ze bestaan en zijn in staat om meerdere dimensies van denkbeelden tegelijk met elkaar te verbinden en kunnen met verschillende denkbeelden gelijktijdig werken. Dit houdt in dat zowel begrip- als denkvermogen in die bewustzijnsfase veelvoudig zijn van die, die het "ik" tot zijn beschikking heeft. (II. blz. 223)

Naam. (Het proces van naamgeving).

Het menselijke instrument is in staat datgene wat de mens in diens tijdruimtematerie omgeving ervaart of gewaarwordt, op te delen in herkenbare fragmenten. Deze fragmenten, materieel dan wel immaterieel, waarneembaar of slechts denkbaar geeft hij een naam. Die naam neemt vervolgens in het proces van denken de plaats in van het echte, het werkelijke fragment. In zijn denken kan de mens de namen rangschikken, prioriteren en op allerlei mogelijke manieren met elkaar verbinden. Zo ontstaat zijn conceptuele, zijn virtuele wereld van het denken. Dit is de wereld, waarin zijn gerichte aandacht meestentijds vertoeft. In de waak-slaap zelfs onopgemerkt.

-Met behulp van taal weten zijn opvoeders de mens 'de naam der dingen' bij te brengen en het is met behulp van die aangereikte namen dat de mens relaties weet te leggen tussen de verschillende gewaarwordingen die hij doorleeft. Dankzij taal kan hij uiterst complexe denkbeelden bouwen, waarmee hij een steeds groter deel van zijn tijdruimtematerie omgeving kan beschrijven. (I. blz. 13)

- Het verschil tussen de naam en de naamgegeven entiteit lijkt subtiel, maar is uiterst essentieel. Het is de basis voor het verschil tussen een mentale, bedachte wereld en de tijdruimtelijke materiële wereld, de realiteit waarbinnen de mens zijn leven leidt. (I. blz. 39)

-Ik vestig je aandacht op het gegeven dat door naamgeving de conceptuele wereld ontstaat. En die conceptuele wereld neemt bij allen, die daar niet alert op zijn, de plaats in van de echte wereld. Dát gegeven wordt vrijwel continu veronachtzaamd. (I. blz. 327)

'Nu', ('zijn' in het moment)

Onder ('zijn' in) het moment 'nu' wordt voor alle Entiteiten, op alle verschillende niveaus in de Scheppingsstraal verstaan die staat, die situatie, waarbij de Entiteit zich van de inwerking van alle dimensies waarmee het kan ervaren én denken **gelijktijdig** gewaar is.

- De ervaring van het 'nu' brengt altijd met zich mee dat er geen tijdsdimensie is. Dat geldt

voor alle Entiteiten in de Scheppingsstraal, op welk niveau zij zich ook bevinden.(III. blz. 207)

- *Het proces van de-identificeren bewerkstelligt het gaan waarnemen van meerdere dimensies en doet uiteindelijk het moment 'nu' uit rekken. Alles binnen de 'verticale' ellips bevindt zich in de staat 'hier' en in de staat 'nu'. Er is er zowel sprake van gelijktijdig waarnemen/ervaren van die dimensies, als bewust denken over/met die dimensies. (III. blz. 208)*

- *Aan het eind van het proces van het multidimensionale denken is de gehele Scheppingsstraal in het moment 'nu'. Dan is, zoals ik eerder zei, Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zich bewust van alles, wat er in zijn Scheppingsstraal is.(III. blz. 209)*

Orderingspotentie.

Onder de orderingspotentie van een Entiteit, "ik" of samenleving wordt verstaan het vermogen om het eigen komende moment 'nu' op een specifieke en gewenste wijze in te richten (te ordenen).

- *Bezit is het beschikkingsrecht over orderingspotentieel. (II. blz.230)*

- *De mate, waarin het "ik" er in slaagt om daadwerkelijk tot de gewenste ordening te komen, hangt af van de vermogens, waarover het beschikt. Hoe groter zijn vermogen, des te meer zal een "ik" er in slagen zijn toekomstig 'nu' de gewenste vorm te geven.(II. blz. 262)*

- *Het vermogen, welk vermogen dan ook, is een maat voor datgene, waarmee het zijn toekomst weet te ordenen. Het is, kortweg gesteld: 'de orderingspotentie van het "ik"'.(II. blz. 262)*

- *Hoe groter de groep is die een bepaald gedachtegoed onderschrijft, des te groter is het orderingspotentieel van zo'n groep.(II. blz. 263)*

'Oog van Horus'.

Het 'oog van Horus' is de naam van de figuren (zie II.8, fig. 18 en 19 en II.10, fig.3) die het totaal van samenwerkingsvormen in de menselijke samenwerkingsverbanden illustreren. Zij geven het altijd momentane evenwicht weer tussen de werking van de synergiewet en de maximalisatiewetten. Met andere woorden, zij tonen visueel de wijze, waarop het Universele Bewustzijn in geboden, verboden, afspraken, richtlijnen, regels, procedures, wetten, reglementen, verordeningen en wat al dies meer zij in samenlevingsverbanden is uitgekristalliseerd.

- *Dat Oog vertegenwoordigt op een bepaalde manier het Universele Bewustzijn. In essentie werd daar ook mee geduid op wat ik je net schetste: Elke identificatie ontnemt de mens het contact met het Universele Bewustzijn. (II. blz. 320)*

- *Het beoogt weer te geven hoe het Universele Bewustzijn zich in onze samenlevingen heeft vastgezet in de talloze organisaties en gestructureerde samenlevingsvormen, die ik met behulp van de verschillende driehoeken heb weergegeven. Elk van die driehoeken weerspiegelt een van de gestructureerde manieren van samenwerken. (II. blz. 363)*

- *En zo creëert de mens voor zichzelf toch een constante en stabiele virtuele wereld. Op de Kleine Omweg zagen wij dat het leven in de virtuele wereld voor de mens zo aangenaam mogelijk is. Dáárom is er een groot geloof in die wereld van het ééndimensionale denken,*

waarin de vijfhoek van de Geest der Massa's en het 'oog van Horus' de toon bepalen. (III. blz. 189)

Systeem.

Binnen onze Scheppingsstraal wordt op elk te onderscheiden niveau onder het begrip systeem verstaan: Een bewust gecreëerde ordening van in de Scheppingsstraal aanwezige tijd, ruimte en (im)materiële gegevens. Bij afwezigheid van een bewuste scheppingsrichting is er géén ordening. Met andere woorden, systemen worden bewust gecreëerd. Zij vloeien voort uit de wens van hun scheppende Entiteit en blijven bestaan, zolang die scheppende Entiteit dat wenst. Diens wens, waarbij de Entiteit gebruik maakt van ordeningsenergie (zie energie), is daarmee de bindende kracht in het systeem. Anders gesteld, het is diens wens die de ordening die tot het systeem heeft geleid, in stand houdt. Omdat systemen nooit uit zichzelf ontstaan, vragen zij om gerichte aandacht en een continue energie-instroom. Er bestaat in de Scheppingsstraal nergens iets als een autonoom ordenend principe. Het tegenovergestelde is de situatie, want alom in de scheppingsstraal bestaat en werkt er een kracht, waarvan de werking onder andere beschreven wordt in de entropiewet. Dankzij de inwerking van deze kracht is er een permanent streven in de Scheppingsstraal om de maximale energetische gelijkheid te bewerkstelligen. Dat impliceert dat elke ordening verdwijnt. Omdat deze kracht alom aanwezig is, werkt zij in elk systeem als ontbindende kracht.

- Een systeem omvat een geheel van gewild geordende entiteiten, met tussen die entiteiten bindende en ontbindende krachten. Zolang het systeem als zodanig bestaat, zijn de bindende krachten groter dan de ontbindende en zolang kan de gewilde ordening gehandhaafd blijven. Op het moment dat die verhouding wordt omgekeerd, houdt elk systeem, wat het ook vertegenwoordigt, op te bestaan! (I. blz. 98)

- Systemen worden als het ware gedomineerd door een Siamese tweeling. De ene helft van die tweeling, de bindende kracht, is de actieve kracht. Die veroorzaakt de eerste impuls, waardoor de gewilde ordening van het systeem als zodanig kan ontstaan. Wordt de beginimpuls bestendig, dus worden er vervolg impulsen gegeven, dan verkrijgt het systeem in de tijd gezien continuïteit. Gebeurt dit niet of in onvoldoende mate dan ontstaat er een ontbindende kracht die uiteindelijk het verval van het systeem bewerkstelligt. (I. blz.100)

Scheppingsstraal.

Het begrip Scheppingsstraal wordt enerzijds gebruikt met betrekking tot de richting in het proces van scheppen en anderzijds om datgene wat er geschápen is te duiden.

Het proces van scheppen is/volgt het wilsbesluit tót scheppen van het Universele Bewustzijn. Scheppingen ontstaan in de Scheppingsstraal als gevolg van een immer verdergaande identificatie. Bij elke Scheppingsslag (zie Scheppingsslag) 'verdicht' het bewustzijn zich verder door/dankzij identificatie. Het 'stolt' als het ware in de inhoud van het denkbeeld, waar de aandacht, dat wil zeggen het gerichte bewustzijn van een betrokken Entiteit, naar uitgaat. Het begrip 'verdichting' wordt hier gebruikt, omdat het bewustzijn wordt geconcentreerd (inflexibeler wordt, op een bepaalde manier te beschouwen als 'verhard') en zich vervolgens beperkt tot het specifieke denkbeeld, dat

door de Entiteit gedacht is. In opeenvolgende Scheppingslagen gebruikt de ‘lagere’ Entiteit datgene, wat door ‘hogere’ Entiteiten is geschapen om de eigen tijdruimtematerie omgeving te ordenen. In het proces van steeds toenemende identificatie is uiteindelijk ook de tijdruimtematerie ordening ontstaan, waarbinnen de mens bestaat.

- *Eén van die vermogens, is dat het Universele Bewustzijn met behulp van aandacht -in de meest abstracte zin van het woord- kan richten. Dit wordt wel beschreven als ‘verdichting’ of concentratie. De werking van het proces is zodanig, dat onmiddellijk nadat het Universele Bewustzijn de aandacht heeft gericht er iets ontstaat dat kan worden gekwalificeerd als ‘een afgescheiden, een verbijzonderde entiteit.(I. blz. 165)*

- *Het Universele Bewustzijn richt het bewustzijn en onmiddellijk ontstaat dan het besef van individualiteit, omdat dat altijd aan een ervaren afgescheidenheid is gekoppeld. Vervolgens richt het bewustzijn zich verder en daarna weer verder.(I. blz. 165)*

- *Het Universele Bewustzijn wil zichzelf ervaren in veelheid en creëert daarom continu deze veelheid. Zolang onze Scheppingsstraal bestaat zal de drang er zijn om veelheid te scheppen.(I. blz. 407)*

- *De Scheppingsstraal begint op enigerlei moment. In de meest abstracte zin heeft een verdichting, een concentratie heeft plaats gevonden. Daaruit is uiteindelijk datgene ontstaan, dat in ónze Scheppingsstraal gekarakteriseerd kan worden als: **Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit!** (II. blz.84)*

- *Het idee van een straal van schepping impliceert, dat er een steeds verdere -gewilde- ordening ontstaat. En dat daardoor een steeds groter deel van het Universele Bewustzijn wordt gebonden, opdat deze ordening óntstaat en blijft bestaan.(II. blz.91)*

Scheppingsslag.(Zie Entiteiten)

De Scheppingsstraal is ontstaan uit een (ongekend) aantal opeenvolgende scheppingslagen. Een scheppingsslag is de door een (hogere) Entiteit geïnitieerde wilsuiting die in de scheppingsstraal leidt tot verdere identificatie en daarmee een (door de ‘hogere’ Entiteit) gewilde ordening van het bewustzijn.

In elke scheppingsslag worden direct onder het niveau van de hogere Entiteit (een aantal) daarop ‘aansluitende’ lagere Entiteiten gecreëerd met als doel dat zij- op hun niveau- de Scheppingsstraal verder vorm geven. Op deze wijze ontstaat in de Scheppingsstraal, naarmate het aantal slagen toeneemt, een steeds grotere mate van identificatie. Elk niveau heeft zijn eigen identificatie *plus* daarbij alle identificaties van de hogere niveaus.

Dit identificatieproces, deze wijze van scheppen wordt beschreven als het proces van het verdichten van het bewustzijn.

- *Dat het bewustzijn zich meer identificeert naarmate het lager in de Scheppingsstraal is wordt veroorzaakt door het toenemende aantal wetmatigheden. De vrijheidsgraden van het bewustzijn nemen af telkens als het bewustzijn zich verder identificeert en zich verbijzondert tot lagere entiteit, met andere woorden: als het een lagere entiteit creëert. Het proces van scheppen is een proces van verdichten. Elke verdichtingsslag impliceert dat er méér wetmatigheden worden samengebundeld opdat een nieuwe entiteit zal kunnen ontstaan, opdat de nieuwe lagere entiteit zich als afzonderlijke entiteit zal kunnen manifesteren.(I. blz. 323)*

- *Iedere Scheppingsslag impliceert een verdere, een diepere vorm van identificatie.(I. blz. 324)*
- *Ik zei je dat het proces van schepping feitelijk een proces van verdichting is. Op een andere manier beschreven zou je ook kunnen zeggen dat het proces van scheppen een proces van ordening is. Omdat namelijk het bewustzijn door de opeenvolgende scheppingslagen steeds meer wordt gericht, wordt alles in de tijdruimtematerie dimensies steeds meer geordend.(I.blz.349)*

Synergie(wet).

Synergie is het resultaat dat het gevolg is van gecoördineerde inspanningen, Het wordt gerealiseerd als de aandacht van een collectief van meerdere “ikken” wordt gekoppeld (in de richting van een te behalen doelstelling). Op het moment dat de koppeling er is, is een situatie gecreëerd, waarbij in momenten ‘nu’ door dat collectief **meerdere** dimensies **gelijktijdig** gevolgd worden en er kunnen op die dimensies **tegelijkertijd** verschillende (gecoördineerde) acties plaatsvinden. Juist dankzij de gecoördineerde gelijktijdigheid is de som van het geheel (het collectief) groter dan de som der delen (de afzonderlijk werkende “ikken”). De koppeling van aandacht leidt regelmatig tot afspraken, procedures, taakbeschrijvingen, overeenkomsten en dergelijke. Daarmee wordt het individuele bewustzijn afgestemd op het gezamenlijk doel en is er coördinatie van acties. Abstract kan worden gesteld dat synergie in de waak-slaap de mogelijkheid is om effecten van verruimd bewustzijn te bewerkstelligen.

- *De acties, die voortvloeien uit de bundeling van de gerichte aandacht, hebben een impact, die groter is dan die, die voortvloeit uit individuele acties. Synergie ontstaat echter pas, nadat een “ik” geleerd heeft, hóe het zijn gerichte aandacht met die van een ander kan laten harmoniëren.(II. blz.54)*
- *Synergie bewerkstelligt, dat het leven van de mens wordt vergemakkelijkt. In samenlevingen weet de mens veel gemakkelijker te overleven dan als enkeling.(II. blz. 158)*
- *Ruwweg gesteld betekent dit dat hoe groter een groep is, hoe meer synergie en des te beter zij er in zal slagen om haar tijdruimtematerie omgeving in te richten volgens háár wensen.(II. blz.260)*
- *Synergie in een samenleving komt er alleen, als er geloof en vertrouwen is, dat de vruchten van de samenwerking allen ten goede komen.(II. blz.373)*
- *Naarmate een doel groter is, is meer inspanning nodig en móét er worden samengewerkt! Alleen als het bewustzijn van meerderen wordt gekoppeld ontstaat er synergie.(III. blz. 241)*

Terugweg, de.

De Terugweg (Bevrijding) staat met behulp van een andere benadering nogmaals stil bij de feitelijke situatie van de mens. De afstand tussen de mens en zijn ‘zijn’ is weliswaar noodgedwongen het gevolg van de krachten, zoals die in de eerste twee delen zijn beschreven, maar toch zijn er voor degene, die dat echt wil, mogelijkheden om te de-identificeren en daarmee de weg naar het ‘zijn’ terug te vinden.(I. blz. 7)

Tijd.

Tijd is één van de bepalende dimensies die in het identificatieproces –dat heeft geleid tot het ontstaan van de Scheppingsstraal- is ontstaan. Door/in het proces scheppen (van identificatie) heeft het Universele Bewustzijn, dat vóór dat proces ‘overal en gelijktijdig was’ in die straal zowel een snelheid als een plaats gekregen. Daardoor is naast het ‘hier en nu’ het ‘dan en daar’ ontstaan en daarmee is in de Scheppingsstraal de situatie van bewustzijn niet meer te karakteriseren als: overal en gelijktijdig.

Tijd is de maat van bemerkte verandering van het ene ‘nu’ ten opzicht van een ander ‘nu’. De grootte van de bemerkte verandering, de ervaring tijd, is evenredig met de intensiteit en de grootte van bewustzijn van Entiteiten en hun mate van identificatie.

- *Het denken is geënt op de voortgaande beweging van tijd. Zonder tijd is denken onmogelijk. Het denken is een proces en processen kunnen zich alleen langs een tijdlijn afwickelen. Als er geen tijd is, is causaliteit niet mogelijk. Er bestaat dan geen oorzaak gevolg relatie meer, omdat alles ‘stil’ is komen te staan. (I. blz.117)*

- *Hoe groter de omvang van het bewustzijn is, des te minder plaats er is voor tijd! (I.119)*

- *De tijd is de geforceerde relatie die wordt gelegd tussen opeenvolgende denkbeelden. (I.130)*

- *Er is **de werkelijk aard of staat** van hetgeen er door de waarnemer is waargenomen en er is **het dénkbeeld**, dat de waarnemer zich over het waargenomene heeft gevormd. Het verschil bewerkstelligt bij een waarnemer dat die tijd ervaart. Het besef van tijd is per Entiteit verschillend. (III. blz.179)*

- *De afstand tussen het denkbeeld van de waarnemer en de essentie van het waargenomene in het ‘nu’ is: $A = I / N_q$. Hier staat ‘A’ voor de afstand tussen het denkbeeld van de waarnemer en de essentie van het waargenomene in het ‘nu’ en ‘N’ voor het aantal dimensies, waarmee een Entiteit op het niveau ‘q’, maximaal tegelijk kan denken. (III. blz.179)*

- *De afstand tot het ‘nu’ is een zeer multi-multidimensionaal gegeven. (III. blz.180)*

Van zijn naar hebben. En terug!

De twee essentiële werkwoorden uit de subtitel hebben hun eigen specifieke invulling:

Hebben.

Het ‘hebben’ waarop hier geduid wordt beschrijft met name de staat van identificatie *in de mens*. Deze staat geeft weer dat het bestaan van betrokkene in diens ‘nu’ volledig gevuld, gedomineerd, gestuurd, gedreven of aangejaagd wordt, door de inhoud van het denkbeeld in dat ‘nu’. Het is in die situatie feitelijk niet de mens die het denkbeeld heeft, *maar het is het denkbeeld dat de mens in zijn macht heeft!* De mens is als het ware in bezit genomen door het denkbeeld en hij kan daarom slechts handelen, redeneren of spreken *vanuit* en conform de inhoud van dat denkbeeld.

‘Zijn’.

De staat van ‘zijn’ waarnaar verwezen wordt beschrijft de innerlijk staat van een Entiteit. De Entiteit is in die staat vrij van identificatie. Deze staat is er alleen na het proces van de- identificatie. Deze staat is de enige en tevens noodzakelijke basis van waaruit Entiteiten de weg omhoog kunnen gaan.

Toegesplitst op de mens: Deze ervaart de staat van 'zijn' voor het eerst als hij er in slaagt te de- identificeren van het ééndimensionale denken. Vervolgens is er dan de mogelijkheid tot de- identificatie van het meerdimensionale denken.

De *mate van begrip, van inzicht* in de eigen situatie is direct gerelateerd aan het aantal dimensies, waarin een Entiteit *gelijktijdig* denkt. Het inzicht neemt derhalve bij elke de-identificatiestap veel meer dan evenredig toe.

Verdichten van bewustzijn. (zie ook bewustzijn).

Het proces van scheppen, van creëren is een proces waarbij het bewustzijn als het ware verdicht en zo wordt tot het denkbeeld in de scheppende Entiteit'. Het zet zich, zolang de scheppende Entiteit dat wil, in de door die Entiteit gewenste vorm. De oneindige potentie van het gebruikte/ingezette deel van het bewustzijn wordt tot realiteit bij verdichting. Het niet ingezette deel van het bewustzijn komt te bestaan in een door wetmatigheden gedomineerde wereld.

- *Het Universele Bewustzijn heeft in potentie de beschikking over alle denkbare, en ondenkbare vermogens. Eén van die vermogens is dat het met behulp van aandacht het bewustzijn -in de meest abstracte zin van het woord- kan richten. Dit wordt wel beschreven als 'verdichting', of concentratie. Onmiddellijk nadat het Universele Bewustzijn de aandacht heeft gericht ontstaat er iets dat kan worden gekwalificeerd als 'een afgescheiden, een verbijzonderde entiteit'.*(I. blz. 163)

-*Elke verdichtingsslag impliceert, dat er méér wetmatigheden worden samengebundeld opdat een nieuwe entiteit zal kunnen ontstaan en de nieuwe lagere entiteit zich als afzonderlijke entiteit zal kunnen manifesteren. Elke nieuwe entiteit impliceert een nieuwe ordening van bewustzijnsmanifestaties. Een dergelijke nieuwe ordening geschiedt enkel onder invloed van specifieke wetten, waardoor dat bewustzijn zijn vorm verkrijgt.*(I. blz.324)

Vermogen.

Onder vermogen wordt verstaan: ordeningspotentie. Met andere woorden, datgene waarmee vanuit een huidig 'nu' een toekomstig moment 'nu' een gewenste vorm gegeven kan worden.

- *Hoe groter zijn vermogen, des te meer zal een "ik" er in slagen zijn toekomstig 'nu' de gewenste vorm te geven. Het is, kortweg gesteld: de ordeningspotentie van het "ik".* (II. blz. 262)

Er zijn er fysieke vermogens. Kracht, motorische vaardigheid, handigheid, snelheid en dergelijke. De ordeningspotentie van deze vermogens is zeer beperkt, omdat ze strikt individueel zijn. Vervolgens zijn er mentale vermogens. Begrijpen, redeneren, uitdenken, abstraheren, en meer. Denkbeelden, ideeën, filosofieën, theorieën, concepten en dergelijke kunnen door het ene "ik" worden ontwikkeld en door een ander worden overgenomen. Ten slotte zijn er materiële vermogens. Geld, goederen, aandelen, obligaties, grondstoffen, vastgoed, kortom alle materie, waaraan waarde is toegekend. Deze vermogens zijn in principe overal en volledig uitwisselbaar. (II. blz. 263)

- *Vermogen is al datgene, dat als waardevol bestempeld wordt binnen een samenleving, omdat met behulp van het vermogen een gewenste ordening bewerkstelligd kan worden.*

Naarmate een vermogen of dat nu materieel, immaterieel of fysiek is er meer zal toe bijdragen de gewenste ordening te bewerkstelligen, als des te waardevoller zal dat vermogen in een samenleving worden beschouwd. (II. blz. 333)

Vijfhoek van waarheid.

Er bestaan in de menselijke samenlevingen ettelijke miljoenen denkbeelden. Elk mens verzamelt er daar een aantal van en zo ontstaat het individuele conglomeraat van denkbeelden. Niet alle denkbeelden hebben voor een mens eenzelfde status. Sommigen kwalificeert hij voor zichzelf als 'waar', anderen als 'onwaar' en er zijn er ook, waarbij hij zich niet druk maakt over hun status in deze.

De vijfhoek der waarheid (zie II.4, figuur 4) is een individueel gegeven en ontstaat in een mens, als deze de denkbeelden, waarover hij beschikt met behulp van criteria beoordeeld teneinde hun waarheidsgehalte vast te stellen. In het geval er vijf criteria worden gebruikt, ontstaat zo de vijfhoek der waarheid. Heel soms worden er meer, maar meestal minder criteria gebruikt. In de waak- slaap ontgaat het de mens meestentijds dat hij of zij überhaupt criteria (heeft ge)hanteert(d).

- Voor het "ik", dat de vijf criteria hanteert, is alleen datgene de waarheid, dat ligt binnen de vijfhoek. De overige beweringen, concepten, ideeën etcetera verwerven het predicaat 'waarheid' niet, omdat ze minstens aan één van de criteria niet voldoen. (II. blz.116)

- De ster middenin vertegenwoordigt het denkbeeld "ik". Dat is het denkbeeld, waarvan elk mens onomstotelijk aanneemt, dat het waar is. Hoeveel toetsingscriteria er ook gehanteerd worden, dat het "ik" bestaat staat buiten kijf.(II. blz. 116)

- Je gebruikt het geloven als een toetsingscriterium. Je vraagt feitelijk of mijn betoog geplaatst kan worden in de vijfhoek van toetsingscriteria, die jij hanteert. Als dat lukt, is het voor jou waar, anders niet.(II. blz. 128)

- Noodzakelijk is, dat je beseft, dat je jezelf in jouw vijfhoek vastzet. Anderen hebben misschien die vijfhoek gebouwd, maar uiteindelijk ben jij het geweest, die besloten heeft, dat jij binnen de kaders van die vijfhoek wenst te blijven.(II. blz.130)

- Zolang je binnen jouw vijfhoek blijft om welke reden dan ook en je "ik" is een meester in het aandragen van argumenten hiervoor, kom je geen stap verder dan dat beperkte gebied en beschouw je alles wat buiten jouw vijfhoekje ligt minimaal als vreemd, als onwaar, absurd, onzin, fantasie of hoe je het verder ook kwalificeert.(II. blz. 130)

Vormers der gedachten.

Ieder die een ander –vanuit welke intentie dan ook- iets bijbrengt, onderwijst, leert, duidelijk maakt, uitlegt, verklaart, oplossingen aanreikt, opvoedt, instrueert, informeert, drilt of wat dan ook, beïnvloedt en 'vormt' op een bepaalde manier het denken van die ander. Zo'n mens functioneert daarmee als de 'vormer van het denken' van die ander.

- Vrijwel iedereen wordt grootgebracht in de veronderstelling, dat alles wat aangereikt wordt door diegenen die zijn gedachten vormen, ik kwalificeer hen altijd als de Vormers der Gedachten, de juiste en goede dingen zijn.(I. blz. 70)

- Vormers der Gedachten zijn degenen die vaak de veel gezochte zekerheid van het bekende weten te geven. Maar ook degenen die van oudsher hebben getracht de denkbeelden en

gedachten van hun medemens te vormen door de gedachten van anderen te richten, te duiden, te duwen, te forceren of te dwingen in de door hen als juist geziene richting. Het zijn de Verkondigers, de Predikers, de Politici. Het zijn de Demagogen en de Profeten, de Autoriteiten, de Charismatische Leraren. Het zijn de Bestuurders, de Geestelijke leidsmannen, de Heersers, de Directeuren en Managers. Het zijn allen die het denken van hun medemens vormen.(I. blz. 148)

- Zij grijpen in in het bewustzijn van hun medemens en sturen diens aandacht in de door hen gewenste richting.(I. blz. 148)

- het zijn alle opvoeders, leraren, coaches, professoren, onderwijzers, instructeurs, trainers, coaches, geestelijke leraren, deskundigen, vakmensen, bestuurders, politici en zo verder.(I. blz.378)

Waak- slaap staat van bewustzijn.

De staat van identificatie, de geïdentificeerde staat van bewustzijn, waarbij de mens leeft in en vanuit zijn bedachte (virtuele) wereld.

- De waak- slaap is de situatie, waarbij het “ik”- bewustzijn in de mens actief is, maar dat van zijn ziel/kern niet. (I. blz.64)

- De bewustzijnstoestand van de mens die mentaal wakker en helder is en in wiens denken en doen het “ik” centraal staat, maar die zich niet van zijn ‘diepste essentie’ bewust is. (I. blz.75)

- Identificatie is in de waak- slaap de gebruikelijke gang van zaken. Het verhindert de mens om tot de waak-waak staat te komen. Het accent van het menselijke bestaan wordt daarmee volledig verschoven van de oerkern/ziel naar het “ik”. De verbinding met het Universele Bewustzijn wordt met deze handelswijze versluierd door het “ik”, door het denken. (I. blz. 132)

- De waak- slaap vertegenwoordigt de toestand van de automatische identificatie, van de routinematige vereenzelviging van het “ik” met de inhoud van toevallig passerende denkbelden.(I. blz. 186).

- In de tijd gezien bevindt de mens zich vrijwel continu in de waak- slaap toestand. Alle aanwezige bewustzijn in hem wordt gebruik en verbruikt door de instincten, de emoties en de denkprocessen. Het bewustzijn van zijn oerkern/ziel krijgt geen kans, want het wordt door het ‘lawaaï’ van deze lichaamsgebonden bewustzijnsstromen volledig overvleugeld. Die oerkern wordt daarom beschreven als ‘in slaap’(I. blz.430)

- Het is de bewustzijnsstaat, waarin het denkproces wakker en actief is. De werking ervan is zo intens en zo dominant aanwezig, dat de subtiele werking van de ziel er volledig door overschaduw wordt. De invloed van die ziel is dus- als was zij in slaap- nihil. De mens in de waak- slaap leeft en handelt vanuit zijn denken. Het gevolg hiervan is, dat hij zijn omgeving en alles wat zich daarin afspeelt voortdurend transformeert en reduceert tot denkbelden.(II. blz. 111)

Waak- waak staat van bewustzijn.

De gede-identificeerde staat van bewustzijn.

- De waak- slaap is de situatie, waarbij het “ik”- bewustzijn in de mens actief is, maar dat van zijn ziel/kern niet. Bij de waak-waak staat zijn beiden actief. (I. blz.64)

- Een staat van buitengewone helderheid, van immens gewaarzijn, waarbij de denkmachine een ondergeschikte rol speelt. Een mens bevindt zich in de toestand 'bewust', als hij contact heeft met zijn oerkern/ziel. Als hij zich gewaar is van, of beseft heeft van zijn fundament, zijn essentie, van zijn 'zijn'. Wie deze staat ooit heeft ervaren weet onmiddellijk wat er mogelijk is en weet ook dat hij zich vaak in de waak- slaap situatie bevindt. (I. blz.75).
- De **werking** van het denkproces is in de waak- slaap hetzelfde als in de waak- waak toestand, maar van die werking is alleen de mens in de waak- waak situatie zich gewaar!(I. blz. 195)
- In de waak- waak staat bestaat het "ik" uiteraard ook nog. Maar daar functioneert het "ik" op de manier waarvoor het is bedoeld. Het werkt als instrument! Niet meer autonoom, maar alleen als het nodig is!(I. blz. 374)

Waarheid.

Het begrip WAARHEID is direct gerelateerd aan de essentie van het Universele Bewustzijn. Omdat het Universele Bewustzijn een oneindig aantal dimensies kent, heeft ook WAARHEID een oneindig aantal dimensies. Het menselijke denken zal derhalve nooit in staat zijn WAARHEID te omvatten, te beschrijven of zelfs maar te benaderen. Maar ieder mens vormt zich, met gebruikmaking van de processen die leiden tot de vijfhoek van waarheid (zie vijfhoek van waarheid) wel een beeld over wat er voor hem/haar 'waar'. Datgene wat zo als 'waar' wordt gekarakteriseerd, deze individuele waarheid wordt, om het te onderscheiden van WAARHEID, in Weg van het denken als 'waarheid' geclassificeerd.

- Voor mij komt een "ik" tot de conclusie dat iets de waarheid is, als het voldoet aan de criteria die dat "ik" hanteert.(II. blz. 112)
- Wil een 'waarheid' er toe leiden, dat de **WAARHEID** wordt bereikt, dan zal dat alleen gebeuren, als de 'waarheid' is losgelaten. Met andere woorden, als het immens beperkende, het rituele, het sturende, het astraal aantrekkelijke ervan volledig is doorzien. De 'waarheden' behoren tot het terrein van het 'hebben'.(II. blz.140)
- Iemand, die tot in zijn diepste kernen heeft beseft, dat hij zijn 'waarheid' moet loslaten zal nooit meer 'gevangen' worden door welke conceptuele benadering van de **WAARHEID** dan ook, omdat hij weet, dat elk concept, elke 'waarheid' hoe bloemrijk of uitgebreid dan ook altijd immens beperkt, uiterst schraal, zeer onvolledig, kortom armetierig is. Het is 'hebben' in plaats van 'zijn'. (II. blz.140)
- Alleen de 'waarheid', die leidt tot de **WAARHEID**, is zinvol. Die 'waarheid' wekt in degenen die haar gevonden hebben de kracht, het verlangen, op om door te gaan tot de **WAARHEID**. Met andere woorden, zij is zodanig, dat de mensen, die haar hebben gevonden, haar los laten, omdat zij weten dat dit loslaten nodig is. (II. blz.148)

Waarnemer (de)

In essentie is het begrip 'waarnemer' de naam, die in een Entiteit in diens 'nu' gegeven wordt aan diens hoogste staat van de-identificatie. In het begin van de Scheppingsstraal was dit begrip het exclusieve synoniem voor het zelfbewustzijn van Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit. Als gevolg van het proces van schepping zijn, door telkens

toenemende individualisatie van bewustzijn, opeenvolgende Scheppingslagen gecreëerd en elke Scheppingslag betekende een steeds verdergaand ‘besef van verbijzondering en afbakening van bewustzijn’. Zo ontstond vervolgens het zelfbewustzijn van de Hogere en Lagere Entiteiten.

Het directe gevolg van zelfbewustzijn is, dat iedere Entiteit zich op het eigen niveau gewaar is van de dualiteit ‘zelf’ - ‘niet zelf’. Het is dat ‘zelf’ dat wordt beschreven als ‘waarnemer’ terwijl het ‘niet-zelf’ wordt gekarakteriseerd als ‘het waargenomene’.

Pas na langdurige de-identificatie zal de identificatie met het zelfbewustzijn vervallen en daarmee verdwijnt in die Entiteit de dualiteit. Dit wordt beschreven als: de waarnemer en waargenomene zijn één. Dan is er de mogelijkheid voor die Entiteit om op te gaan in een hoger bewustzijn. Diens lagere ‘zelf’ gaat op in een hoger ‘zelf’. Dit opgaan door tot uiteindelijk het niveau van het Zelf van de Onze Hoogste BewustzijnsAutoriteit zal zijn bereikt.

- *Met andere woorden, als er sprake is van het gegeven, dat de waarnemer het waargenomene is, dan is dat de karakterisering van de innerlijk staat van die mens, die het proces van de-identificatie heeft doorlopen. Bij alle andere mensen is het statement onjuist! (III. blz. 175)*

- *Bij die mens, die het proces van de-identificatie door is gegaan, ontstaat de situatie dat de waarnemer en het waargenomene één zijn.’(III. blz.175)*

- *Steeds verder en verder zal het proces van de-identificatie plaatsvinden en op een steeds hoger niveau in de Scheppingsstraal zal er een proces van eenwording plaatsvinden tussen de waarnemer en het waargenomene. Met andere woorden, de harde tegenstellingen die de identificatie op welk niveau dan ook steeds weer bewerkstelligen, zullen telkens opnieuw worden geslecht.(III. blz.178)*

Weg van de minste weerstand.

De mens is in zijn bestaan in de tijdruimtematerie wereld onderhevig aan een groot aantal wetmatigheden. Door hun inwerking doen zij permanent een beroep op zijn aandacht en sturen zij mede zijn energieverbruik. Energie en aandacht is iets waarover het menselijke mechanisme slechts in beperkte mate beschikt. Deze situatie heeft tot gevolg dat het ‘natuurlijke’ patroon van de mens is het volgen van de weg van de minste weerstand. Daarmee realiseert hij voor zichzelf met inzet van de minste energie de meeste resultaten.

- *Zo te handelen dat met minimale middelen een maximaal resultaat wordt behaald! (I. blz. 99)*

- *Het zoeken van nieuwe wegen, dat wil zeggen het openen van kanalen, geschiedt nooit vanzelf! Dus niet spontaan, automatisch of uit zichzelf! Het tegendeel is zelfs het geval.(I. blz.210)*

- *Wie tot nieuwe denkbeelden wil komen zal de energie moeten opbrengen om ze te gaan vormen. Meestal betekent dat ook, dat de energie moet worden verzameld om de neerslag van eerdere stollingsprocessen ongedaan te maken. Zowel het vormen als het afbreken vergen veel energie. Die actie is dus vermoeiend en gaat in tegen de weg van de minste weerstand. Die laatste weg is de ‘natuurlijke’ weg van het “ik”.(I. blz.277)*

Weg van het denken.

De titel refereert zowel aan het afstand nemen van de inhoud van het denkproces, aan de wijze waarop in het proces van denken opeenvolgende stappen gemaakt worden, als aan de wijze waarop het proces van denken in zijn geheel kan evolueren.

- Een aantal spirituele stromingen benadrukt dat het leven van de mens gedomineerd wordt door diens denken. Zolang de mens denkt zal hij de staat die als Verlichting, Nirvana, Realisatie, Leegte of Bevrijding wordt gekarakteriseerd, niet bereiken. Zij adviseren degene die deze staat wil bereiken, weg te blijven van het denken.

De essentie van datgene waarnaar in deze stromingen wordt gerefereerd moet de mens eerst ervaren en vervolgens begrijpen. Hij zal zich daartoe moeten verdiepen in de aard en werking van zijn denken en de vele daarmee verbonden processen. Pas als hij de hele weg van het denken heeft onderzocht, heeft hij zicht op mogelijkheden om zich er van los te maken.

De mens, die zich daar daadwerkelijk toe zet, ervaart zeer geleidelijk de evolutionaire weg van het denken zélf en bemerkt dat die evolutie plaats vindt ín hem! Alleen zo verwerft hij weet van de staat waar naar wordt verwezen.(I. blz. 7)

Weg omhoog, de.

De weg omhoog verwijst naar het op alle niveaus in de Scheppingsstraal aanwezige streven om te komen tot méér inzicht. Het is daarmee feitelijk dé drijvende kracht die aanzet tot het proces van de- identificeren.

De weg omhoog beschrijft de wetmatige en onstuitbare drang, de altijd aanwezige behoefte of wens om te komen tot meer begrip of kennis en tot meer weten. Het proces van scheppen kent twee immense en onlosmakelijk met elkaar verbonden richtingen. Enerzijds is er de richting van het scheppen, de richting van de opeenvolgende identificaties door de talloze scheppingslagen, anderzijds is er de richting tot begrijpen, tot het komen van inzicht. Om dat laatste te realiseren is er het proces van de-identificatie. Deze beide grote wetmatigheden zijn vanaf het allereerste moment de alom in de Scheppingsstraal werkzaam.

- De weg omhoog! Die weg verwijst naar de alom in onze Scheppingsstraal aanwezige drang om te komen tot steeds dieper begrip, steeds groter inzicht. Dit, opdat de Scheppingsstraal uiteindelijk bevrijd wordt van elke vorm van identificatie. (III. blz. 15)

- Een van de uitwerkingen van die weg omhoog is dat Entiteiten die in staat zijn om inzichten verwerven, andere Entiteiten op hun niveau of op lager niveaus kunnen helpen om dat inzicht ook te bereiken. Dit proces van 'helpen' werkt echter alleen bij hen die serieus proberen de 'weg omhoog' te gaan.(III. blz.150)

- Daarnaast beschrijft de 'weg omhoog' dat elke waarnemer uiteindelijk zal moeten ervaren mét begrip/inzicht/kennis. Er is dus altijd enigerlei vorm van denken, hoe dat ook wordt genoemd, op alle niveaus!'(III. blz. 177)

*- Het derde Goddelijke Advies is als volgt geformuleerd: **Wees én ga de weg omhoog!** (III. blz. 182)*

Ziel. (Zie: Bol van bewustzijn en Menstypenummers)

Het begrip 'ziel' wordt enerzijds gebruikt om het onbekende "iets", die onbekende oerkern die het lichaam van de mens belevendigt, te duiden. Anderzijds wordt het gebruikt om daarmee de vier hoogste fases van de-identificatie, de fases van het meer- en multidimensionale denken in de bol van bewustzijn te karakteriseren.

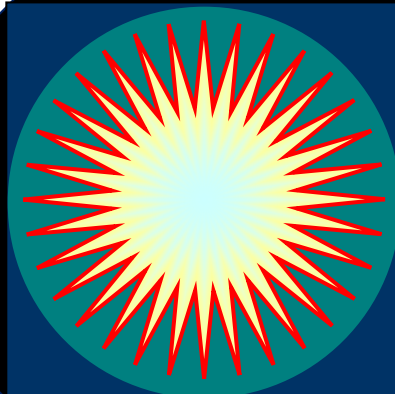
- *In het kielzog van het zelfstandig naamwoord ziel ziet men ook wel het werkwoord 'bezielen'. De ziel, zo wordt dan gesteld, beschikt over het vermogen om het lichaam dat zij omhult, waarbinnen zij verblijft of hoe dan ook mee verbonden is te belevendigen. Als de ziel niet meer verbonden is met het lichaam, dan sterft dat lichaam. (I. blz. 23)*

- *De oerkern/ziel/iets kun je beschouwen als een geïndividualiseerd punt van bewustzijn dat in staat is bewust te zijn van de manifestaties van de tijdruimtematerie dimensies.(I. blz. 403)*

- *De dominantie van het "ik" is verdwenen en de mens gaat, zo wordt beschreven, leven vanuit zijn ziel. Dit is, gezien vanuit het "ik", een terechte waarneming. Een waarneming, echter die zeer globaal en daardoor onnauwkeurig is. Want tijdens zijn bestaan als ziel doorloopt de bol ook een aantal opeenvolgende te onderscheiden bewustzijnsfases. Vier om precies te zijn.(II. blz.213)*

- *Vanuit de mentale toestand van bewustzijn hebben sommigen gewaarwordingen, die hun basis hebben in de eerste fase van de ziel, maar hoogst zelden in de tweede fase van de ziel! Werkend en denkend vanuit het "ik" is het daarom niet mogelijk om de vier verschillende fases van de ziel te kennen. Dat is de achterliggende reden, dat je ze vrijwel nergens ziet gememoreerd en denkend vanuit het "ik" is het daarom niet mogelijk om de vier verschillende fases van de ziel te kennen. Dat is trouwens ook de reden dat het bereiken van de vierde fase, de fase, waarbij de mens als het ware bevrijd wordt uit de almacht van het "ik", als eindstadium wordt beschreven. Daar begint het meerdimensionale denken. (II. blz.220)*

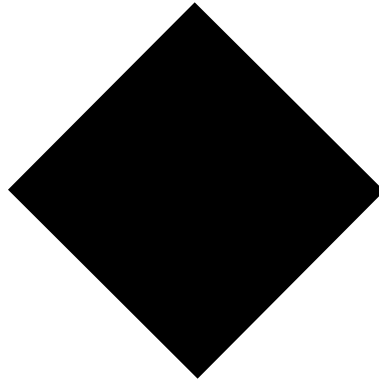
Appendix 2

Beeldmerk

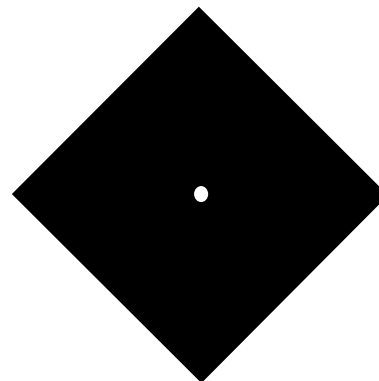
Toelichting beeldmerk Weg van het denken.

In het denkproces is het mogelijk een denkbeeld te creëren dat 'het Al', 'het Totaal' of 'het Alles' geacht wordt weer te geven. Zo'n denkbeeld of gedachte kan worden gevormd, maar dat impliceert geenszins dat daarmee dit 'Al' of 'Geheel' ook in werkelijkheid is omvat of begrepen. Het 'Al' kent op alle dimensies oneindige afmetingen.

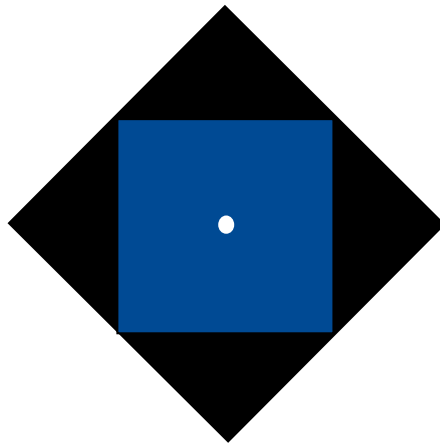
Het aantal dimensies dat dit ongekende 'Totaal' omvat bedraagt wellicht zelf weer oneindig. In de figuur wordt dit 'Al' symbolisch weergegeven door het zwarte vierkant op de achtergrond. Dit vierkant representeert het diepe, stille en volstrekt ondoorgrondelijke ervan.

Het 'Al' is daar! Of de mens het beschrijft, bevat of niet. Het is in zichzelf immobiel, volledig en immer Universeel Bewustzijn. Het bestond slechts en was zich daar zowel actief, in de vorm van oneindige potenties- als passief -het pure ongemanifesteerde- van gewaar. De existentie van de oneindige potenties binnen het 'Al' hebben de aandacht gericht, waardoor zij manifest werden. Zo richtte het universele bewustzijn zich op zichzelf. Dit niet-voorstelbare proces heeft de mens in mythologische en religieuze overleveringen getracht weer gegeven. In de figuur is het bewustzijn getekend als de centrale stip in het midden.

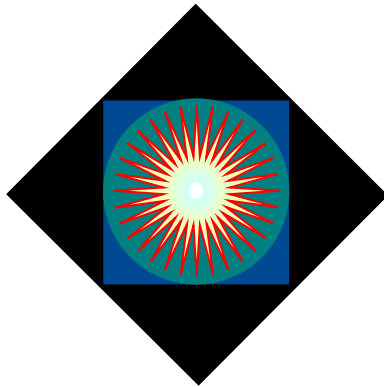

Het bewustzijn bestaat binnen 'het Al', is deel van het 'Al' en is de vormgever van het 'Al', maar kan op zich niet worden herkend of waargenomen. Weliswaar weergegeven heeft deze stip heeft de grootte 'nul'. De verwarring en mystiek van eeuwen die met het begrip 'nul' gepaard ging, hangt hiermee samen. 'Nul' bestaat, maar kan nimmer worden waargenomen.

Het bewustzijn is zich bewust van zichzelf binnen het 'Al'. Het ervaart dat, als het zich gewaar is van het 'Al', het zichzelf op een oneindig aantal manieren gemanifesteerd kan zien. Binnen het 'Al' bestaat een immense entiteit die strak gekenmerkt wordt door drie overheersende dimensies. Deze entiteit kan worden omschreven als: de tijdruimtematerie constellatie. Op de voorplaat is die tijdruimtematerie constellatie weergegeven met behulp van het donkerblauwe vierkant:

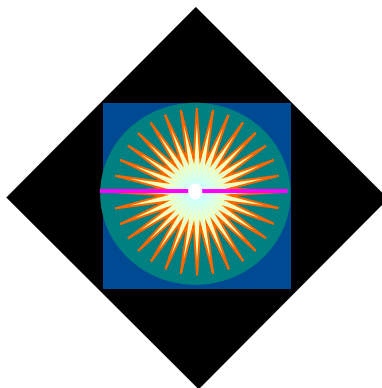
Binnen de schier oneindige tijdruimtematerie constellaties bestaat ook de mens. Het universele bewustzijn raakt ook die mens. Door deze aanraking verengt 'het universele bewustzijn' en verwordt tot 'individuele bewustzijn'. De verenging is noodzakelijk. De mens bestaat en overleeft strikt binnen de harde wetten van de tijdruimtematerie dimensies. Het universele bewustzijn wordt door de tijdruimtematerie dimensies als het ware in gewikkeld. Tijdens zijn bestaan langs de tijd dimensie 'ontwikkelt' de mens zich. Hij ontdoet zich letterlijk van de wikkels. Er ontstaat zo weer ruimte voor het universele bewustzijn dat er natuurlijk altijd al was, maar kon door de versluiering van het individuele bewustzijn niet meer worden waargenomen. In de menselijke taal heet het echter 'dat het bewustzijn groeit'. De 'groei' van bewustzijn wordt weergegeven met de 'ster' die op de groenblauwe cirkel uitdijt.

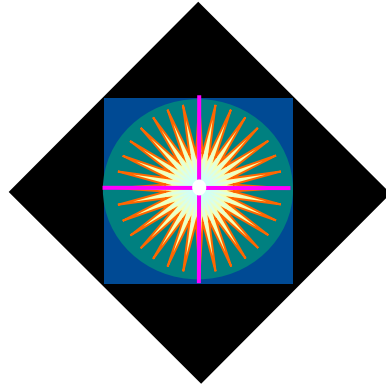
Deze 'ster' zendt als het ware vanuit het centrum –het bewustzijn van de individuele mens- 'stralen' van bewustzijn uit naar de wereld om hem heen. In de figuur is dat weergegeven:

In het bestaan van de mens is de tijd een vrijwel alles overheersende dimensie. De tijd kent slechts één manifest moment, het moment 'nu'. Daarnaast bestaan er binnen het menselijke denken wél oneindige aantallen anderen momenten. Zij bestaan echter alleen in het denken en worden geacht te behoren tot een verleden ('toen'), dan wel een toekomst ('dan').

Deze splitsing in het denken wordt weergegeven met behulp van de horizontale lijn. Deze lijn symboliseert het vlak van het 'nu' dat dwars door de mens heenloopt en hem een voorkant geeft, zijn toekomst, alsmede een achterkant, zijn verleden:

De mens bestaat binnen ruimtelijke constructies. Met behulp van zijn bewustzijn komt hij tot een plaatsbepaling in de ruimtelijke dimensies. In de figuur is dat weergegeven met behulp van de verticale lijn. Voor de mens ontstaat hiermee een verdeling in de ruimtelijke dimensies die als 'links' en 'rechts' worden gekarakteriseerd. Het centrum van het bewustzijn, het middelpunt van de ster, representeert het 'hier', de verticale lijn representeert het 'daar':

Het bewustzijn van de mens wordt altijd gevuld met datgene waar die mens aandacht voor heeft. De aandacht is vrijwel altijd extern gericht en bevindt zich zodoende 'ergens' binnen de tijdruimtematerie dimensies. De menselijke aandacht beweegt zich, in de figuur, dus in het gebied dat door het blauwe vierkant wordt weergegeven. De mogelijke aspecten waarop de aandacht zich kan richten worden in de figuur weergegeven met behulp van de lichtblauwe lijnen. Door hun plaats in de figuur illustreren zij dat de aandacht vrijwel altijd in een 'dan en daar' vertoeft. En daarmee amper of niet in het centrum in het 'hier en nu', het raakpunt van de mens met het universele bewustzijn.

